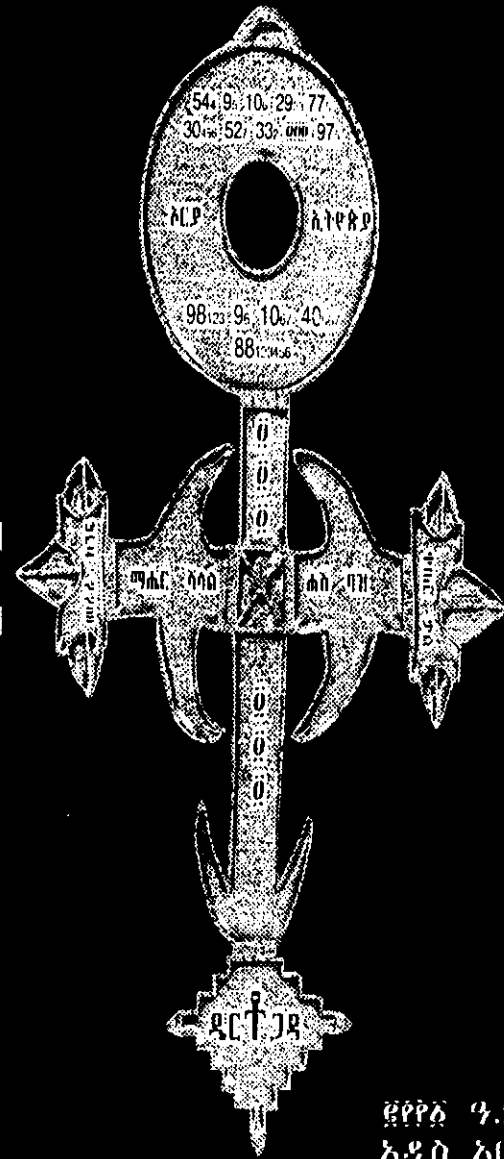

 ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
 ԿՐԹԱԿՈՒՇԱԿԱՆ ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ
 ՄԻՆԻՍՏԵՐՈՒԹՅԱՆ
 ԿԵՆՏՐԱԼԻ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ
 ԿԱԶՄԵՆՏԻ ՄԵԼՈՒՆԵՐԻ
 ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ ԿԵՆՏՐԱԼԻ
 ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ԿԱԶՄԵՆՏԻ
 ՄԵԼՈՒՆԵՐԻ

፪፻፶፩ ዓ.ም
አ.ዲ.ሰ አበበ

All Rights Reserved to Yismake worku.

በፊልሙ ወዘሥረቱ በስልጣን ኪ.ን ወጥብብ ውጉዝ ለይኩን። © ይስማዕከ ወርቁ-ጀየጅ

DERTOGADA

A Novel by Yismake Worku

የመጀመሪያ ዕትም ሚያዝያ ጀየጅ ዓ.ም

ሁለተኛ ዕትም ሰኔ ጀየጅ ዓ.ም

ሦስተኛ ዕትም ሐምሌ ጀየጅ ዓ.ም

አራተኛ ዕትም ነሐሴ ጀየጅ ዓ.ም

አምስተኛ ዕትም ጥቅምት ጀየጅ ዓ.ም

ስድስተኛ ዕትም ሀዳር ጀየጅ ዓ.ም

ሰባተኛ ዕትም ታህሣስ ጀየጅ ዓ.ም

ስምንተኛ ዕትም ታህሣስ ጀየጅ ዓ.ም

ዘጠነኛ ዕትም ሚያዝያ ጀየጅ ዓ.ም

ዋና አከፋፋይ :- አይናለም መጻፍት ቤት

አድራሻ:-ከብሔራዊ ቴሌትር ቤት ጀርባ

☎ 011 550 58 44/011 550 58 45

የሽፋንና የውስጥ ዲዛይን:-ይስማዕከ ወርቁ
ኮምፒውተር ትሃባ:- መላኩ ሥሚካኤል

E-mail: ramatohara@gmail.com

መገለጫ

በዚህ በተራተኛና በህዋ ቅርምት (space exploration) ዘመን በአማርኛ ተፅዕኖ ለመነበብ በቂ ብቃት ያለው ፈር ቀዳጅ ልቦለድ እንሆናችሁ።

ሀ) ቋንቋው እስከነ ታሪክ አወቃቀሩ እንከን አይወጣለትም፤ ከዚያም ጋር ከማንም ሌላ ፀሐፊ የሚለየው ይስማዕከ የራሱ «አንትን» አለው (style)።

ለ) ብዙ ሳይንስ ፊክሽን አንብቤም በሲኒማ አይቼም አውቃለሁ፤ ይሄ የምታነቡት ፀሐፊውንና እንዲፅፍ ቀስተሰው ያስተጠሉትን ሁኔታዎች ከግምት በማስገባት ስናነበው፤ ከማንኛቸውም ይስተካከላል።

ሐ) ትረካውን ከምዕራፍ ወደ ምዕራፍ ስንከተለው ልብ አንጠልጥል ነው፤ አንድ ነጠላ ታሪክ ይዞ ችክ አይልብንም፤ የብዙ ውስብስብ ታሪኮች ጭማቂ ሆኖ አንድ ገፅ ስንገለብጥ አዲስ ነገር እናገኛለን፤ በድርጊት የተሞላ ነው (ፍጥነቱ)።

መ) ሳይንስ፤ ሰላላ፤ ሮማንቲክ፤ ታሪካዊ ልቦለድም ጭምር ነው....ከዚህ እንግር፤ ትስስርሻቸው እስካሁን ያልታዩንን የተለያዩ ክስተቶች አቆራኝቶ አቅርቦልናል። ትናንትን፤ ዛሬንና ነገን ያስተሳሰረ ተሻጋሪ ልቦለድ ነው።

ሠ) ይሄ የመጨረሻው ነጥብማ....ከሚያውጠነጥናቸው ሀሳቦች እንዲያ ብቻ አቻት። ለቁሳዊ ሀብትና ለአዕምሮአዊ ሀብት በለሚደረግ ትንቅንቅ። ደግሞ ሀገር ወዳድነት... ማን ሰራተ ሲል ምን ተክፍሎት ማንን ወይስ ምንን ይሸጣል? ማንስ ለሀገሩ «እስከመጨረሻዋ ደም ጠብቃ» ይፋለማል? ወዘተ... የተቀረውን እንባቢ ከወዘተ ጋር ቢወያይበት ይመረጣል።

ደራሲ ሰብሐት ገብረ እግዚአብሔር

የሁሉም ነገር አባቴ ዓለሙ ቢያድጌ ጌታሁን ...ያንተን ታላቅ አባትነት መመስከሪያ ቃል ካላቸው ገና ከዘመናዊው ትምህርት ጋር በደንብ ሳልተዋወቅ ጀምሮ የገዛህልን መጻሕፍት ይመስክሩልኝ። እነሆ የልጅ ቡራኬ።

ደራሲ ስብሐት ገብረ እግዚአብሔር (አባይ) የዚህ መጽሐፍ ረቂቅ በኔ ቢረቀቅም ባንተ ደምጃል። በየትኛውም ዘመን ውስጥ ከየትኛውም ትውልድ ጋር መኖር የመቻልህ ምስጢር ይህ አንዱ ፈርጁ ነው። አዲስ ዘመን፣ አዲስ ትውልድና አዲስ እሳቤ አንተን አያስፈሩም። ያለፈኝን ዘመን ባንተ ኖራለሁና እነሆ ስብሐት ለአብ!

ጋሼ የሻው ተሰማ (ደራሲና ሀያሊ) በሌላ ቅንፍ ውስጥ የተተባበረ ወገኝ...በጥበብ እጅ ሲታሽ የማይጠገን የስነፅሁፍ ውልቃት፣ የማይጠገን ወለምታ እንደሌለ አይቻለሁና እነሆ ብዕራን ለምስጋና እነሳለሁ። ደራሲና ገጣሚ በዕውቀቱ ስዩም፣ ዶ/ር ዮፍታሄ ስዩም፣ ደራሲና ገጣሚ እንዳለጌታ ከበደ፣ ደራሲና ገጣሚ ዘላለም ጌታቸው፣ ዶ/ር ከፈለኝ፣ አሜሪካዊው ደራሲ ዳንኤል ጆንሰን ሁላችሁንም ከጥበብ ማዕድ አይለይብኝ።

ገጣሚ በለው ዝቡሁ በቅንፍ ውስጥ የኔ ገማልያል... እነሆ የተዋረሰው ጋኔን ስሙ ሥነ ጽሁፍ ነውና በጠባልም በመገረፍም በስቅላትም አይለቅም። ብንሞትም አብሮን አይሞትም። እንግዳ ወርቅ ሀብቴ በቅንፍ ውስጥ የኔ ቤተ መጻህፍት... ያጠብቅኩትን ሁሉ ለማዳመጥ መቃብራችን እስኪቆፈር ያቆየናል። ታድለን!

ፀጋ አንዳርጌ...ለዛ ሁሉ ልፋት ምስጋና በቂ ነው ወይ? ከሆነ እነሆ እስከ መጨረሻው ጊዜ የሚያቆይ ምርቃት ጀባ ብያለሁ። መላኩ ጋ/ሚካኤል፣ አመቤት እንዳለ፣ ብሩክ ተስፋይ፣ ቃልኪዳን ጌታቸው፣ ትዕግስት ሰለሞን፣ ፋሲካ ጌታቸው፣ ኖርዶስ ፀጋዬ፣ መ/ር አላዛር ጌታቸው፣ አቶ ደረጀ ዋለ፣ ጌትነት ዳናና ድልዓለም አዩ መርቆያለሁና...አሜን በሉ።

ከላይኛው ደራሲ ዘንድ የተላከ ታላቅ መልእክ በመንፈቀ ሌሊት በሬን በርግዶ ገብቶ ከእንቅልፈ አባነንኝ። ራሴን ጎዝጉዌ በራሴ ላይ ተኝቼ ነበር። ከወርቃማ ክንፉ ላይ እንድ ላባ ነቅሎ ብዕር ቀርቦ ሰጠኝ። በታላቅ ሰሌዳ ላይም «ማሔር ሻላል ሐሽ ባዝ» ብለህ ጻፍ አለኝ። ከነገረኝ ቃል አንዳች ባንድል ከሀይወት መፅሐፍ ላይ እንደሚሰርዝኝም አስጠነቀቀኝ።

በሰጠኝ ብዕር ከላቤ ወዝ ቀለም እየጠቀሰኩ ስከትብ የነገረኝን ቃል የሚናገሩ ገፀ ባህርያት (አምሳለ ሰብዓት) ከዘመኔ ጨለፍኩ። የፈጠርኳቸው ጥቂት እምሳለ ሰብዓት በዘመኔ ከማውቃቸውና የላይኛው ደራሲ ከፈጠራቸው ገፀ ባህርያት ጋር በሥጋ በነፍስ ተዛመዱ። በርግጥ እግዚር የፈጠራቸው ገፀ ባህርያት የተሠሩት ከጭቃ ሲሆን እኔ መፍጠርን ከፈጠረኝ ተምራ የፈጠርኳቸው እምሳለ ሰብዓት ግን የተጨለፉት ከሰው ላይ ነው። ከኔና ከመሰሉኝ ግዘፍ፣ ነስተው፣ ከሰው ሥጋ ሥጋን፣ ከሰው ምኞት ምኞትን፣ ከሰው ሀልም ሀልምን..... ወስደው ፍፁም ሰው ፍፁም እነሱን ሆነው ተፈጠሩ።

ሆኖም እኔ በፈጠርኳቸውና የላይኛው ደራሲ በፈጠራቸው እምሳለ ሰብዓት መካከል እንድ ልዩነት አለ። የላይኛው ደራሲ የፈጠራቸውን ገፀ ባህርያት ይገድላቸዋል። እኔ ግን አልገድልም፤ አላድንምም። ከሞቱም ራሳቸው ይሞታሉ እንጂ፤ ከዳኑም ራሳቸው ይድናሉ እንጂ። እኔም ከእነሱ ያልተሻልኩ ነኝና። ለመሞታቸውም ለመትረፋቸውም ተጠያቂ አለመሆኔን ስነግራቸው ፈነጠዙ። እንዲህም አልኳቸው። «እኔ ብዕር እንጂ ሰይፍ የለኝም። አልጠብቃችሁም። ለጉስቆልናችሁ.....ለመደወያችሁ ሁሉ ማንም ተጠያቂ አይሆንም። ራሳችሁን አድኑ። ሁላችንም የራሳችን በሽተኞችና የራሳችን ዶክተሮች ነን። እኔ ራሴ የራሴ ታማሚ የራሴ አስታማሚ የራሴ ዶክተር የሆንኩ የላይኛው ደራሲ የፈጠረኝ አስተኔ ገፀ ባህርይ ነኝ። ሁላችንም የላይኛው ደራሲ የፈጠረን ገፀ ባህርያት ነን። አዎ፤ በእርግጥ ...እኔ ፈጣሪያችሁ ነኝ። ስለናንተ ሐጢአት ግን በመስቀል ላይ አልቸነክርም።..... ስለእናንተም ከእናንተ በላይ አላውቅም።...እኔ ከላይኛው ደራሲ የምለይበት እንድ ሌላ ነገር... ብትሞቱብኝ በእኔ ዘንድ የማወርላችሁ ገሀነምና መንግሥተ ሰማያት አለመኖሩ ነው። ገሀነሙም መንግሥተ ሰማያቱም ያለው ከእናንተ ውስጥ ነው። በምድር ላይ ኃጥዕና ጻድቅ እኩይና ሰናይ ገፀ ባህርይ የለም። ከእናንተ በተቃራኒ የቆመ ኃይል እኩይ ሲላችሁ እናንተ ደግሞ መልሳችሁ እኩይ ትሉታላችሁ። ሁሉም ለራሱ ሰናይ ገፀ ባህሪ ነውና። ሰናይ እኩ ስል አላዳላም። ደረሰኳችሁ እንጂ አልደርስባችሁም» ብዬ ስነግራቸው ሁላቸውም ተደሰቱ። የላይኛው ደራሲ ከፈጠራቸው ገፀ ባህርያት ጋር ተቀላቀሉ። ከእምሳለ ሰብዓት

የላይኛው ደራሲ ከፈጠራቸው ገፅ ባህርያት ከሀይወታቸው
 እየጨለፍኩ ይህን መጽሀፍ ጽፈ ስጫርስ ከተኖሁበት የተሰቀሰኝ
 መልእክ ቀሪውን የሀይወታቸውን ምስጢር እንዳልናገርባቸው ፍም
 በመሰለ ነበልባላዊ ሰይፉ ከንፈሮቹን አተማቸው። አስቀጥሎም «ዕቀብ
 ቃለ ተነብዮቱ ለዝንቱ መጽሐፍ እስመ በፅሁዝ ዘመኑ» ብሎ
 በጥንታዊው የግዕዝ ቋንቋ ተናግሮኝ ከንቱን እያማታ ወደ መጣበት
 ተመለሰ። «ዘመኑ» ቀርቦአልና የዚህን መጽሐፍ የትንቢት ቃል
 ጠብቀው» ማለቱ ነው። የላይኛው ደራሲ «የፈጠርኩትን ላባ የት
 አባህ ጥለኸው መጣህ?» ብሎ እንዳይቆጣው የፈራ ይመስል
 ከወርቃማ ከንቱ ላይ ነቅሎ የሰጠኝን ላባም መልሶ ከንቱ ላይ
 ተክሎት ነበር የበረረው።

ይስማዕክ አዶኒ

ማሔር ሻላል ሐሽ ባዝ

ቅድመ ታሪክ

አሜሪካ፡- በኢትዮጵያ አቆጣጠር 1989 ዓ.ም፡፡ በአሜሪካ አየር ኃይል ቢሮ ውስጥ የተቀመጠውን ጥቁር መዝገብ የክፍሉ ዋና አዛዥ ሲያገኝበት ከቆዩ በኋላ ሰፊው ጠረጴዛ ላይ በብስጭት ወረወሩት፡፡ የአሜሪካ አየር ኃይል አባል የነበረው ጌራ ከተልዕኮው እስከዛሬ አልተመለሰም፡፡ ባለክንፋ ፓይለት በመባል ይወደስ የነበረው ጌራ ከተሰወረ ጊዜ ጀምሮ የአሜሪካ አየር ኃይል አባላትና የጦር መኮንኖች ስሙን ሳያነሱት ውሰው አያውቁም፡፡ ይህ ኢትዮ-አሜሪካዊ ወጣት ፓይለት ከመሰወሩ በፊት በአሜሪካ የህዋ ምርምር ማዕከል ናሳ ውስጥ ስሙ ከገነነው እውቁ ኢትዮጵያዊ ሳይንቲስት ኢንጂነር ሻጊዝ እጅጉ ጋር በተደጋጋሚ አብሮ ታይቷል ይባላል፡፡ ከመሰወሩ በኋላ የአሜሪካ መንግሥት ኢንጂነር ሻጊዝን መርምሮት ነበር፡፡ እሱ ግን ስለጉዳዩ እንደማያውቅ ተናግሮ ድርቅ አለ፡፡ በአነስተኛዋ የጦር አውሮፕላን ወደ አፍሪካ እንደበረረ የሚጠረጠረው ጌራ ግን እስከ አሁን ሊገኝ አልቻለም፡፡

ይህ ከሆነ ከሁለት አመት በኋላ እውቁ የሚሳዩል ባለሙያ ኢትዮ-አሜሪካዊዉ ሳይንቲስት ኮሎኔል ፍስሐ ስለረጅም ርቀት ተወንጫፊ ሚሳዩል የጀመረውን ቀመር በጀምሩ ጠረጴዛው ላይ ትቶ ተሰወረ፡፡ “ኢትዮጵያ” በሚል ቅጽል ስም የሚጠሩት የሥራ ባልደረቦቹ ደርቀው ቀሩ፡፡ ስለ ኢትዮጵያ በስሜታዊነት ሲናገር ይቀልዱበት ነበር፡፡ እንዳንዴም «.....አንተ ሰው!..... ወደ መንግሥቱ ኃይለማርያም ነህ! ወይም መንግሥቱ ኃይለማርያምን ውጠኸዋል!.....” እያሉ ሲቀልዱበት ስቆ ዝም ይል ነበር፡፡ ይህ ኢትዮ-አሜሪካዊ የሚሳዩል ሳይንቲስት ከጭንቅላቱ በቀር ይዞት የጠፋው ቤሳ ቤስቲን የለም አብላ ቢወራም ሀብቱን ግን ከመሰወሩ በፊት ወደ ኢትዮጵያ እንዳሸሸ የአሜሪካ የመረጃ ሰዎች ደርሰውበታል ይባላል፡፡ ይህ ሰው በጠፋ በሶስተኛው ቀን የናሳው ሻጊዝ እጅጉ ከአንተ ጋር አብሮ ታይቷል በሚል ተመርምሮ ነበር፡፡ እሱ ግን “...አሁንስ ከኢትዮጵያ ያመጣችሁት ዶሮ ካለ እሱም ቢጠፋባችሁ እኔ ዘንድ እንዳትመጡ ሰጋሁ” ሲል ተሳለቀ፡፡

እስራኤል፡- መጋቢት 1990 ዓ.ም፡፡ በቴልአቪቭ አቅራቢያ ምድር ውስጥ በተገነባው ህቡዕ የምርምር ጣቢያ ውስጥ በሥራ ከተጠመዱት ሳይንቲስቶች መሀል ሁሉቱ ኢትዮጵያውያን ሳይንቲስቶች ሳይታሰብ የውሃ ሽታ ሆነ፡፡ እነዚህን ሳይንቲስቶች ለመያዝ የእስራኤል ኮማንዶዎች ያልመነቀሩት ጉዋዳ ጎድጉዋዳ የለም ነበር፡፡ ነገር ግን እስከ አሁን ሊያገኙዋቸው አልቻሉም፡፡

ሰሜን ኮሪያ፡- መስከረም 1991 ዓ.ም፡፡ የኮሪያ ዘማች ከነበሩትና ኮሪያ ዘቀሩት ኢትዮጵያዊ አባቱ እና ከእንዲት ኮሪያዊት የተወለደው ኢትዮ-ኮሪያዊው ሳይንቲስት በሮቦቶች ከሚታገዘው ህቡዕ

ለሳይንቲስት ኢንጂነር ዶ/ር ቅጣው እጅጉ

የኒውክለር ማብላያ ጣቢያ መሰው በምስጢር እንዲያዝ ተደረገ። ፍለጋው እስከ አሁን ቀጥሎ ነበር.... የበላው ጅብ ሊጮህ አልቻለም እንጂ።

ሀንድ፡- ነሐሴ 1992 ዓ.ም። እውቁ የኮምፒውተር ሳይንስ ሊቅ ግርማቸው ዘለቀ የሂማሊያ ተራራዎችን ለመጎብኘት እንደሄደ እስከዛሬ አልተመለሰም። በሄሊኮፕተር የታገዘው የሀንድ ፖሊሶች ሀሰሳ መና ሆኖ ቀረ። በሂማሊያ ተራራዎች መሃል ቀልጦ የቀረው ግርማቸው ለሀንድ አስፈላጊ ሰው ነበር ይባላል።

ሩሲያ፡- ጥቅምት 1994 ዓ.ም። ወደ ቀድሞዋ ሶቭዬት ህብረት ለትምህርት ከተላኩት ኢትዮጵያውያን መካከል አንዱ ከመሔዱ በፊት “አሞራው” በሚል ቅጽል ስም ይጠራ ነበር። ባለብሩህ አዕምሮ ከመሆኑም በላይ ራሺያ ያየችበት ልዩ ተስጥኦው በቀላሉ እንዳትሰቀው ግድ አላት። ነገር ግን የራዳር ቴክኖሎጂ ሳይንቲስቱ “አሞራው” ከሩሲያ እጅ ከወጣ ከአራት አመት በኋላ አንድ የሩሲያ ጋዜጣ የመጥፋቱን ዜና አተመው።

ቻይና፡- ታህሣሥ 1995 ዓ.ም. ኢንጂነር ሻጊዝ በምስጢር ወደቻይና በሮ ነበር። ባልታወቀ ምክንያት ድርድሩ አልሰመረም። እውቁ የናሳው ሳይንቲስት ኢንጂነር ሻጊዝ እጅጉ ለቻይና የህዋ ምርምር ተቅዋም እንዲሠራ ቻይና ያቀረበችለትን ረብጣ ገንዘብ ረግጦ ሆንግ ኮንግን በለቀቀ ማግስት በቻይና የህዋ ምርምር ውስጥ ተቀጥሮ ይሠራ የነበረው ኢንጂነር ኢዩኤል አጥናፋ መሰውና ከቻይና የደህንነት ሰዎች ጀር ደረሰ።..... አንዲት ድምጽ አልባ አውሮፕላን ከቤቱ ጀርባ በድቅድቅ ጨለማ ስታርፍ ኢዩኤል ያለውን ሀብት በሙሉ በባንክ ወደ ኢትዮጵያ ለአንድ መነኩሴ አዛውሮ መመለሱ ነበር። መነኩሴው ደውለው ገንዘቡ እንደደረሳቸው ከነገሩት ከአርባ ደቂቃ በኋላ ከቤቱ ጀርባ ባረፈችው ድምጽ አልባ አውሮፕላን ቻይናን ለቆ ወጣ። ሆንግ ኮንግ በቻይና ኮማንዶዎች ብትታመስም ኢትዮጵያዊው የቻይና የህዋ ሳይንቲስቶች ባልደረባ የትም ሊገኝ አልቻለም። የቻይና የደህንነት ሰዎች የኢዩኤልን መሰውና ከኢንጂነር ሻጊዝ ወደ ቻይና መጥቶ መመለስ ጋር ቢያያዙትም እስካሁን ግን የተረጋገጠ ነገር አልተገኘም።

ኩባ፡- ጥር 1995 ዓ.ም። ፊደል ካስትሮ አንድ መርዶ ተነገራቸው። መርዶውን እንደሰሙ ወዲያው ላልተወሰነ ጊዜ ከኩባ ማንም እንዳይወጣ አዘዙ። የኩባ ኬላዎች በሙሉ ተዘጉ። የኩባ አውሮፕላኖችም ላልተወሰነ ጊዜ ከበረራ ታገዱ። በዛች ቀን ያልተፈተሽ ነገር ቢኖር የፊደል ካስትሮ ኪስ ብቻ ነውም ተብሎ ተቀልዷል። ተራ የህዝብ ማመለሻዎችና የቤት መኪናዎች በየመንገዱ በሰልፍ ተፈተሹ። ከሰማይ ጠቅስ ፎቆች እስከ ደሳሳ ጎጆዎች ተመነቀሩ። ኩባ ደብቃ ያኖረችው ኢትዮጵያዊ የሜድካል ላቦራቶሪ ሳይንቲስት ግን የትም ሊገኝ አልቻለም። የትም!

አመክንዮ

ኢትዮጵያ፡- 1961 ዓመተ ምህረት። ጀምበር በአዲስ አበባ ሰማይ ላይ ልትጠልቅ አቅላልታ ነበር። አንድ የተበሳጩ መነኩሴ በብስጭት የምንኩስና ቆቡን ከራሱ ላይ መነጨቀው። ከራሱ ላይ የመነጨቀውን የምንኩስና ቀይ እስኬማ ከአዲስ አበባ እምብርት አቡነ ጴጥሮስ ሐውልት ግርጌ ወርውሮ ሲጥለው በዛ የሚያልፉ መንገደኞች በትንግርት እየተመለከቱት ነበር።

ከአራዳው ጊዮርጊስ ቤተክርስቲያን በታች ወደሚገኙት መሸታ ቤቶች እየተገላመጠ ወርዶ እማርጦ ገባ። ሊጠጣ ቢያመሽም ሽንቱ ከመምጣቱ በቀር ፍንክች አላለም ነበር። አሁንም ብቻውን እየተበሳጩ ከማንም ጋር ታንቲራ ሳይገጥም የጠጣበትን ሽሽሬታ ከፍሎ ሲወጣ በምናምንቴ የተወጠቀቸውን ከረጢቱን በጉያው አጥብቆ ይዞ ነበር። “ወይኔ ዲዲሞስ!” ይላል በየደቂቃው። “ከአሁን ወዲህ ማንም አባ ዲዲሞስ ብሎ እንዳይጠራኝ! ማንም! እኔ አያሌው በላይሁን ነኝ። አያሌው በላይሁን! አያሌው በላይሁን ነኝ!.... አያሌው ጀግናው! ጀግናው አያሌው እንደ ዝንጀሮ ጭር ያደገው! ማንም ከአሁን በኋላ አባ ዲዲሞስ ብሎ እንዳይጠራኝ!..ማንም አባ እንዳትይኝ! አባሽን ፈልጊ!.....” አያሉ ወደ አቡነ ጴጥሮስ ሐውልት ተመለሱ። ሽንቱ ፊኛውን እንደ ንፋፊት እንደ ወጠረው ነበር።

ከአቡነ ጴጥሮስ ሐውልት ላይ ሽንቱን በረጅሙ እያንጨለጠ “አንተ ድንጋይ! አሸናፊህህ!...” ሲል ባካባቢው የሚያልፉት ሰዎች መንገዳቸውን ገተው መሳቅ ዝግመሩ።

“አንተ ድንጋይ! አሸናፊህህ! ይኸው እኔ ግን አለሁ እንቁልልጭ! አንተ ግን ድንጋይ ሆነሃል ድንጋይ ሆነህ ቀረህ። ተው ብየህ አልነበረም?..... አንተ ድንጋይ!..... ክፉ ቀንን ማለፊያ ጥበብ አልነገርኩህም ነበር?.... አንተ ድንጋይ!..... ሆን ብለህ ነው!..... ሆን ብለህ !.....ክፉ ቀንን በጥበብ ከማለፍ በላይ ጥበብ የለም! ...አንት ድንጋይ! ይህንም ነገራህ ነበር። ይህኛ ደም መላስ የለመደች ሀገር የምትለወጥ መስሎሃል! ቴዎድሮስን በላች! አልተለወጠችም።.....ገብርዬን በላች! አልተለወጠችም። ምኒልክ ደከመላት!..አልተለወጠችም።..... ፋሲልን...በላች! አልተለወጠችም። አሉላን በላች! አልተለወጠችም! አንተንም በላች አልተለወጠችም!..... የበላይን ደም ጠጣች! ይኸው አልጠረቃችም። ስንት ጀግኖች ሞቱላት.....አልተለወጠችም። አልነገርኩህም? ! ጴጥሮስ! አልነገርኩህም? ! አትሰማም። ወይኔ ዲዲሞስ! ወይኔ አያሌው በላይህ! ...አንተ ብትኖር ኖሮ ይሄኔ አቡነ ዲዲሞስ እባል ነበር። የዚህች ሀገር ዕጣፋንታ በእጃችን ይወድቅ ነበር። እንለውጣት ነበር። ግን ሞትክ! ተው አያልኩህ ሞትክ! ጽጽስና ሳትሾመኝ ሞትክ።

ይኸው እኒህኛው ጳጳስ የዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም አበምኔት እንኳ ያድርጉኝ ብላቸው ከለከሱኝ፡፡ አባ ዠንበሩን ሾሙት፡፡ እንተ ብትኖር ግን ወንበዴዎች ጳጳስ ሆነው አይሾሙም ነበር፡፡ እኔና እንተ የምናውቀው የዚህች ሀገር ውድ ምስጢር በወንበዴዎች እጅ አይገባም ነበር፡፡ አፈር ብላ!....አፈርስ በልተሃል እንተ ድንጋይ! እሸናብሃለሁ፡፡ እንተ ድንጋይ ስልጣን ፈልጌ እንዳይመስልህ! አበምኔትነት ስልጣን አለመሆኑን ታውቃለህ፡፡ ጽጽሰኛም ተራ ነገር መሆኑን አታጣውም፡፡ ለምን ስልጣኑን ሳትሰጠኝ ሞትክ? ለገሌ እንዳልሆነ እያወዘ! ለዚህች ሀገር ታላቅ ሥራ ልንሠራ ተስማምተን ከጻኸኝ እንተ ድንጋይ፡፡ እሸናብሃለሁ፡፡ ...እንተ ድንጋይ! ጓደኞችህ ተመችቷቸው በማርቼዲስ ሲንሸራሸሩ ይኸው እንተ ድንጋይ ሆነህ ቀረህ፡፡ ድንጋይ! እሸናብሃለሁ...” እያለ ሲለፈልፍ አንድ ወጣት “ድንጋይ አይደለም! ድንጋይ አይደለም!...” እያለ በደም ፍላት ዘሉ ገብገብ ገጠመው፡፡

“ድንጋይ ነው!” ሐውልቱ ላይ ሲሸናቡ የነበረውን ዕቃውን አራግፎ ወደ ሱሪው ሰገሰገው። “ድንጋይ ነው!”

“ድንጋይ አይደለም!” እድሜው በግምት ወደ 45 አምስት አመት የሚጠጋው ወጣት ተንተንተን፡፡ ወጣቱን ያውቀዋል፡፡ በዛ ወቅት አለ የሚባል ገጣሚ መሆኑን ያውቃል፡፡ ይህን ወጣት እዛው አቡነ ጴጥሮስ ሐውልት አጠገብ ማስታወቂያ ሚኒስቴር ስብሰባ ሲገባ በጊዜ አይቶት ነበር፡፡ ወጣቱ ከስብሰባው ሲወጣ ጠባቂ ሐውልቱ ላይ ሽንቱን መሸናቱ..... ከወጣቱ ጋር ግብግብ መግጠሙ ሁሉ ወጥመዱን በትክክል ማጥመዱንና ወጥመዱም በጊዜ መያዙን እያረጋገጠለት ነበር፡፡ እንገት ላንገት ተናነቁ፡፡ በቡጢ ሊቃመሱ ያ ወጣት በትክክል ፀጋዩ ገብረ መድህን መሆኑን እያጤነ ነበር፡፡ ማስታወቂያ ሚኒስቴር ተሰብስበው የነበሩት ለፆች ገላገሏቸው፡

ወጣቱ ገጣሚ እየተበላጩ ቤቱ ሲገባ በቅርብ ርቀት ሰውዬው እየተከተለው ነበር። ፀጋዩ ሌሊቱን አልተኛም፤ ሲፅፍ አደረ። «ጴጥሮስ ያችን ሰዓት» የተሰኘውን ቴአትር በዛች ሌሊት ፅፎ እንዳገባደደ በደረቀው ሌሊት የሚፅፍበት ቤት በር ተንኳኳ። በሩ እደተከፈሉ ሰውዬ ዘው ብሎ ወደ ውስጥ ገባ። ያኔ ፀጋዩ እየተንቀጠቀጠ ነበር። በሁዋላ ግን ሊያጠቃው እንዳልመጣ ተገንዘበ።

እንዲያውም በዛች ሌሊት የፃፈውን የቴአትር ረቂቅ አንብቶ ወረቀቶቹን እያታሰማመሰ “እኮራ-ብሃለሁ። ገና...ገና...ፃለም ሳታስበው ታከብርሃለች። ብዕርህን ወደ ሰገባው እዳትመልሰው። አየህ...ይህች አገር ህዝብ አላት ሰው ግን የላትም። እንጨት ብቻውን

ቆሞ ቤት አይሠራም። ማገር ያስፈልገዋል። ህዝብም ብቸውን ሀገር አይሆንም። አንድነቱን የሚጠበቁ ካሰማዎች ያስፈልጉታል። የዚህች ሀገር አንድነት ካሰማዎች እነ ቴዎድሮስ እነ ምኒልክ..... አሁን የሉም። አንተ እነሱን መሆን አትችልም። ራዕያቸውን ብትጋራ ግን እነሱን ትተካቸዋልህ። እነሱን ለመተካት ደግሞ ግዴታ የኢትዮጵያ ንጉሠ ነገሥት መሆን አይጠበቅብህም።” ንግግሩን አቁሞ ቅንድቡን ዓይኑ አፋፍ ድረስ አንጠለጠለና የፀጋዩን ዓይነ ውሀ ጠልቆ መረመረው። ፀጋዩ ምንም መልስ አልሰጠውም። ባግራሞት እየተመለከተ ዝም አለው።

በምናምንቴ ነገሮች ከተወጠቀችው ከረጢቱ ውስጥ እንደ ሰፊ ብራና መዝናኛና ጠረጴዛው ላይ ዘረጋው። የነተበው ጥንታዊው የብራና ገፅ ላይ በቀይ ቀለም የተቀረፀ ካርታ ይታያል። ፅሁፉ በጥንታዊው የግዕዝ ጽንጽ የተጻፈ ነው። የወለል ምንጣፍ በሚያክለው የብራና ገፅ ላይ በጥቁር ቀለም ጀጌ የሚል ቁጥር ከላይኛው ህፃን ላይ ይታያል።

“ማልልኝ!” አለው የፀጋዩን። “በኢትዮጵያ አምላክ ማልልኝ!”
አለው እንደገና መፅሐፍ ቅዱስ ውስጥ በቀይ ቀለም የኢትዮጵያ ካርታ
የሳለበትን ገፅ እያወጣ። ፀጋዩ እጁን እመፅሐፉ ላይ ሳያቅማማ
አሳረፈ።

“ቴአትሩን ፅፈህ ጨርሰሽዋል?” አለው ሰልቻው ውስጥ እጁን ልኮ ሌላ ነገር እየበረበረ።

“በግርድፋ.....” ፀጋዬ መለሰለት።

“ጥሩ። ይህ ደግሞ ለቴሌቲቭ መዝጊያ የገጠምከው ግጥም ነው!” ፀጋዩ ለኢጥሮስ ያችን ሰዓት ቴሌቲቭ መዝጊያ የፃፈውንና «ሰቆቃው ኢጥሮስ» የሚል ርዕስ የሰጠውን ግጥም አንስቶ ሰውየው ድምፁን ዘለግ አርጎ አነበበው። ድምፁ እንደ ሐምሌ ነገድጓድ አስገምጋሚ ነው። “ገጣሚ በሆነ!” እሱ ፀጋዩ በልቡ አነባበቡ ደስ ብሎት።

ግጥሙን አንብቦ እንደጨረሰ “ግሩም ነው! ደብል ነው! ጨብጠን!” አለ ሰውየው። በደስታ ሰክሮ ሲጨብጠው መጻፉ አንበሳ የሚሰባብር ያህል ጠነከረበት። ጨብጦ ሲነቀንቀው እጁን ለመንቀል የሚታገል መሰለው። አጥብቆ ቢመታው ኖሮ በአንድ ስንዝራ ህቅ እንደ ሚያደርገው አመነ ፀጋዩ። ከዛም ሁሉም ነገር ገባው።

“ነገር ፈልገኝ ነው ለካ።”

“መልካም! አሁን ነገሩ ተለወጠ ማለት ነው። አንድ ሥራ ላዝህ ነበር። ከባድ ሥራ። አሁን ግን በቀላሉ ሥራውን እንዲህ

እናድርገው....." አለ በሌላ አጭር ብራና ላይ የሰፈረ የቃላት ዝርዝር እያወጣ። "እነዚህን ቃላት እዚህ ግጥም ውስጥ በታትነህ ትደባልቃቸዋለህ። አዘበራርቀህ ዝራቸው። ለግጥምህ ጉልበት ከመሆናቸውም በላይ እኔም ከእነግዴህ ይህን ከረጢት ይገጽ አልንከራተትም።.....በላ!...ዝራቸው!"

ፀጋዬ የተሰጡትን ቃላት በፃፈው ግጥም ውስጥ በታትኖ ዘራቸው። ቃላቱ 48 ናቸው። ሰውየው ባድናቆት እንደገና ጨበጠውና 48ቱ ቃላት የተዘረቡትን ግጥም እየተመለከተ በሌላ ወረቀት ላይ እንደ ጉጥ ያለው መስቀል መሳል ጀመረ። በመስቀሉ ላይም አያሌ ቁጥሮችንና አንዳንድ ከባባድ ቃላትን ከቀረፀበት በኋላ ሰቆቃወ ጴጥሮስ የሚለውን ምስጢራዊ ግጥም በብራና ወረቀት ላይ ከከረጢቱ ባወጣው መቃብሪያና ቀለም ቀዳው። በብራናው ላይ ገልብጦ ከጨረሰ በኋላ ድምፁን ከፍ አድርጎ እንደገና አነበበው። በሚያስገመግም ድምፅ።

ሰቆቃወ ጴጥሮስ

አየ+ ምነው እመ ብርሃን? ኢትዮጵያን ጨከንሽባት?
ምነው ቀኝሽን ረሳሽት?
እስከመቼ ድረስ እንዲህ+ መቀነትሽን ታጠብቂባት?
ልቦናሽን ታዘረባት?
ፈተናዋን+ ሰቀቀንዋን+ጣሯን ይበቃል ላትያት?
አላንቺ እኮ ማንም የላት....
እውሮጳ እንደሁ ትናጋዋን+ በፋሽስታዊ ነቀርሳ
ታርሳ+ተምሳ+ በስብሳ
ሂትለርዊ አባጭ ሜንቃዋን+ እንደ ኮረብታ ተጭኗት
ቀና ብላ አውነት እንዳታይ+ አንገቷን ቁልቁል ጠምዝቧት
ነፍሷን ድጦ ያስበረከነት
ሥልጡን ብኩን መፃገንህ ናት፤....
እና+ ፈርቼ እንዳልባክን+ ሲርቀኝ የጋይልሽ ውጋጋን
አንቺ ካጠገቤ አትራቂ+ በርታ በይኝ እመ ብርሃን
ቃል ኪዳኔን እንዳልረሳት+ እንዳልዘነጋት ኢትዮጵያን።
አዎን+ብቻዬን ነኝ ፈራሁ
እሸሽግባት ጥግ አጣሁ
እምፅናበት ልብ አጣሁ+
እማማ ኢትዮጵያን መንፈሴ+ተፈትቶ እንዳይከዳት ሆጋሁ..
አዋጅ+ የምሥራች ብዬ+የትብት ምግቤን ገድፌ
ከናቴ ማህፀን አልፌ
በኢትዮጵያ ማህፀን አርፌ+
ከአፈርዋ አጥንቲን ቀናፌ
ደሜን ከደሟ አጠንፍፌ
ከወዛ ወዜን ቀፍፌ
በሕፃን አግፌ ድጄባት+በሕልም አከናፌ ከንፌ
አረኝነቱን በሰብሏ+ በምድሯ ላብ አሳልፌ

ከሜጩትና ከጥጁ+ከግልገል ጋር ተቃፅፌ!
በጋው የአረኛ አደባባይ+ ክረምት እንደወገዙ ፍላሽ
በገጠር የደመና ጸሐ+ በገደል ሽለቆ አዳራሽ
ከቆቅና ከሚጸፉ+ ከኹግራ ጠረን ስትሻሽ
በወንዝ አፋፍ ሐረግ ዝላይ+ መወርወር መንጠልጠል ጢሉሽ
ከፍልፈል ጋር ሩሜ ስንጥም+ ከቀበሮ ድብብቆሽ
ከናጻ ጫፍ ሳር አጫፉ+ሰግት ላሜ ትንሽ ግጦሽ
ሰጥጃዬ የሌት ግርዶሽ
ሰጥማድ በፊዎች ራት+ ለማታቸው ትንሽ ድርቆሽ
ለግልገሌ ካወፊ ከለል
እማሳው ሥር ጎጆ መትከል
ለፀሐይ የሾላ ጠለል+ ለዝናብ የገሳ ጠለል
ውሎ የንብ ቀፎ ማለስ+ ያበባ እምቡጥ ሲፈነዳ
ግጦሽ ነገር ሲለመልም+ ሲለማሩ ሰደድ ሜጻ
አዝመራው ጣል ከንበር ሲል+ ከብቱ ለሆራ ሲነዳ
ፈረስ ግልቢያ ስሽመጥጥ+ ከወፎች ዜማ ስቀዳ
ልቤ በንፋስ ተንሳፎ+ በዋሽንት ዋይታ ሲከዳ...
ያቺን ነው ኢትዮጵያ የምላት
እመ ብርሃን እረሳሽት?
ያችን የልጅነት ምሥራች? የሕፃንነት ብሥራት
የሣቅ የፍንደቃ ዘመን+ የምኞት የተሰፋ ብዕለት
ያቺን የልጅነት እናት?
አሃፂቱ እንዴት ብለሽ+ ጥርሶችሽን ትክክሽባት?
ሰሜን በሰምሽ ሰይሜን+ባገልግሎትሽ ሰዋትት
ከዜማ ቤት እቅኔ ቤት+ ከድን ቤት እመዕሕፍት
ካንቺ ተቆራኝታ ዕድሌ+ ካንቺ ተቆራኝታ ነፍሴ
ከቀፈፋ ደጀ ሰላም+ ከቤተ ልሔም ቅዳሴ
ለኩ+ ቀፎ+ ጻባ ሰብሶ
ቅኔ ዘርፎ ግሥ ገሦ
መቅደስ አጥና+ማኅሌት ቆሞ
በልብስ ተከህኖ አጊጦ+ በብር አክሲል ተሸልም
እመ ብርሃን ያንቺ ጽላት+ ነፍሴ ላይ በሳት ታትም
የመናኒው ያባ ተድሳ+ ረድ ሆኜ አብሮኝ ታደም
ሕይወቴ እምነትሽን ጸንሶ
ሥጋ ፈቃዴ ተደሶ
ለሕንፃሽ መዲና ቆሞ+ ለክብርሽ ደባብ ምለሰ!
ሰሜን በሰምሽ ሰይሜን+ ሆነሽኝ የእምነቴ ፋኖስ
ለዋዜማሽ ግሽን ማርያም+ ለክብርሽ ደብረ ሊባኖስ
ስሮጥ+ በወንበሩ አፍርሺኝ+ በአንበሳው በቅዱስ ማርቆስ
ታዲያን ዛሬ ኢትዮጵያ ስትወድቅ+ ከምትሰጪኝ ለፍርሃት ጦስ
ምነው በፈኝነት ዕድሜ+ ዓይኔን በጓጎጣት የሉስ
የጋኔል ጥንብ አንሳ ከንፎ+ ወርዶ በጨለማ በርኖስ።
ባክሽ እመብርሃን ይብቃሽ+ ባክሽ ምስል ፍቁር ወልዳ

ጽናት ሰጪኝ እንደካፈል+ የእናቴን የኢትዮጵያን ፍጻ
 ከነካሳት መርዝ እንደቀምሱ+ ከነደደችበት እቶን
 የሲን ሞት እኔ እንደሞታት+ ገላዋ ገላዬ እንዲሆን።...
 አዎን+ ብቻዬን ነኝ ፈራሁ
 እምፀናበት ልብ አጣሁ።...
 ሕፃን ሆኜ የእርግብ ጫጫት+ አንዳንዴ ራብ ሲያዳክማት
 ችጋር ከጎጆዋ ገፍቶ+ አዛፍ ግርጌ ሊጥላት
 እናቷ በርራ ደርሳላት
 በአከናፏ መቀት ታቅፋት
 እፍ አያለች ግንባሯ ላይ+ ሕይወት ስትተነፍስበት
 ወዲያው ነፍስ ትዘራለች
 ሽር-ብር-ትር አያለች።
 ባክሽ አንቺም አትራቂብኝ
 እመ ብርሃን እናቴ+ ትንፋሽሽን እፍ በይብኝ
 ዕናትሽን እፍ በይብኝ+
 ወይም ይቺን የሞት ጽዋ+ ጥላዋ ነፍሴን ካፈናት
 እንዳልጠጣት አሳልፈያት
 መራራ ከንፏን ገንጥለሽ+ቀጠሮ+ቃልዋን ግደፊያት!...
 አለዚያም ዕናትሽን ሰጪኝ+ ልጠጣው ኪዳነ-ውሉን
 የኔ ፍቃድ እምነትሽ ነው+ ያንቺ ፍቃድ ብቻ ይሁን።
 እንደ ጳውሎስ እንደፀና+በፍርሀት እንዳልታሰር
 በውስጤ ከሚታገለግል+በሥጋ አውሬ እንዳልታወር
 ለዕየሉቱ ሞት እንዳልሰንፍ
 የኪዳኔ ቃል እንዳይነጥፍ
 ቃልሽ በሕሊናዬ ዲብ +ጋይልሽ በሀዋሴ ይረፍ።
 ፍርሀት ቢያረብብኝም +አንቺ ካለሽ አልሰጋም
 ከ-ርትም ብዬ እችልበት +እሽሽግበት አይጠፋም
 የግማይ መስቀሌን ጉጥ + እታገበበት አላጣም
 አለዚያማ ብቻዬን ነኝ+ኢትዮጵያም አላንቺ የላት
 አንቺ አዕኝኝ እንደጸናላት።
 አሰርጪብኝ የእምነት ቀንጃ+ለሥጋቴ አጣማጅ አቻ
 ለጭንቀቱ መቀነቻ።.....
 አዎን+ ብቻዬን ነኝ ፈራሁ
 እሽሽግበት ጥግ አጣሁ
 እምፀናበት ልብ አጣሁ.....
 100% ቀበና (ፀጋዬ ገብረ መድሀን)

“ግሩም ነው! እሳት የላሰ ግጥም! እሳት የላሰክ ልጅ!” የፀጋዬን
 ግንባር ግጥም እድርጎ ሳመው። “ማስጠንቀቂያ!” አለው ከዚያ።
 “ከዚህ ግጥም ላይ አንድም ቃል አንድም ነጥብ እዳይለወጥ! ይህ
 ምስጢር ነው። ከዚህ ግጥም ውስጥ አንድ ቃል ብታወጣ ከሀንርህ
 ጋር ያለህ ወዳጅነት ይጎድፋል። ለመሆኑ.....ታላት መዋለህ?”

“እንደ አምላክ ፈቃድ.....”

“እንግዲያውስ እንደነገርኩህ! አንድም ቃል እንዳይለወጥ!
 አንድ ቀን ይህ ግጥም.....” ትኩር ብሎ አይቶት በብራና ላይ
 የፃፈውን የሰቆቃው ጴጥሮስን ቅጂ ከረጢቱ ውስጥ ቋጥሮ ሲወጣ
 ነግቶ ወፎች እየዘመሩ ነበር።ፀጋዬ እፋን ከፍቶ ቀረ። “እየርጠ
 ተክትሉ “ስምህ ማነው? ዳግመኛ ላገኝህ አፈልጋለሁ.....” ሲል
 ትንፋሹ ቁርጥ ቁርጥ እያለ ጠየቀው። ሰውየው እርምጃውን ገቶ
 ወደጌላ ዞረ። “የፈለከውን ብለህ ልትጠራኝ ትችላለህ። እኔና አንተ
 ከአሁን በጌላ የምንገናኘው የግጥም መጽሀፍህ ሲታተም ብቻ ነው።
 ደህና ሁን!” እርምጃውን ቀጠለ። ፀጋዬም በዓይኑ ሸኘው።

ይህ ከሆነ ከአምስት አመት በጌላ በ1966 ዓ.ም የፀጋዬ ገብረ መድሀን
 እሳት ወደ አበባ የሚሳለው የግጥም መጽሀፍ ታተመ። «እሳት ወደ አበባ»
 ለህትመት ብርሃንና ሰላም ማተሚያ ቤት በገባበት ዕለት ከሰለት በጌላ
 ማተሚያ ቤቱ ውስጥ አንድ መነኩሴ ታይተው ነበር። መነኩሴው ካሜራ
 ክፍል የገቡት ሰቆቃው ጴጥሮስ የሚለው ግጥም በዛ ጥራዝ ውስጥ
 መካተቱንና ቃሉም አለመለወጡን አረጋግጠው ለመውጣት ቢሆንም ወደ
 ማተሚያ ቤቱ ሲገቡ ግን ለህትመት የተዘጋጀ «አካላፎስ» የሚል ርዕስ
 ያለው መጽሀፍ ይዘው ስለዚሁ መጽሀፍ የህትመት ጉዳይ ለመነጋገር
 በሚል ሰበብ ነበር። «አካላፎስ» የሚባል መጽሀፍ ግን እስካሁን ድረስ
 ታትሞ ለንባብ አልበቃም።

ይህ ከሆነ ከብዙ አመታት በጌላ ሉራት ፀጋዬ ገብረ መድሀን
 በራሱ ድምፅ እንብቦ «አብረን ዝም እንበል» በሚል ርዕስ ባሳተመው
 የግጥም ሲዲ ካሴት መግቢያ ላይ ሰቆቃው ጴጥሮስን የፃፈበትን
 ምክንያት እንዲህ ብሎ ሲያብራራ ተደመጠ።

“ሰቆቃው ጴጥሮስ የጴጥሮስ ያችን ሰዓት መዝጊያ የታሪካዊ
 ጀግናው የመጨረሻ ቃል ነው። የመጨረሻውን ቃል ለጀግናው
 ተውለት። ይላሉ። ጥንታውያን የታሪካዊ ቴአትር ፀሐፍት.... እነ
 ኢክራን ኢፍራት....እነ ዩሩፒድዩስ።...አቡነ ጴጥሮስ ሌሊቱን
 በግራዚያንና በባንዶቹ በባንዶች አሽከሮች አኮርባሽንን በገነተ ልዑል
 ጉድጓድ ቤት ውስጥ ሲገረፍ... ሲመረመር ‘ኢትዮጵያን ከድተህ
 በሞላሉኒ እመን’ ተብሎ ሲተለተል አድሮ በማግስቱ ጠዋት
 ተኩሰው የጠቀጠቀት ጣሊያን ያለጠናቸው የሰሜን ባንዳዎች
 ወንድሞቻችን ናቸው። ጴጥሮስ እንዲንሰ ሀዘቡ ምድራቱ ጭምር
 ለፋሽስት እንዳትገዛ አውግዞ ሞተ። በልጅነቱ ከአምቦ ከተማ
 ለመጀመሪያው ጊዜ በ15 ዓመቱ ከቡር ዘበኛ ካዴት ልገባ ጠፍቼ
 ስመጣ አዲስ አበባ እምብርት መዳረሻ አቡነ ጴጥሮስ ሐውልት

ከትሬንታኒትሮ ወርጄ.....አባቱ ሰለአቡነ ጴጥሮስ የአረኝነት እድሜና የጀግንነት ጅብድ ህይወት በከፍተኛ እድናቀት ያሳውቁኝ የነበረው ትዝ ብሎኝ ሐውልቱ ሥር ቆሜ ቀረሁ። ይህ በሆነ ከአሥር ሃመት በኋላ አለቃችን የማስታወቂያ ሚኒስትሩ ክቡር ደጃዝማች ግርማቸው ተክለ ሐዋርያት ማስታወቂያ ሚኒስትር እዛው አቡነ ጴጥሮስ ሐውልት አጠገብ ስብሰባ ጠርተውን ቢሮአቸው አምሽተን ስንወጣ ከምሽቱ አንድ ሰዓት ተኩል ላይ አንድ ሞቅ እ..... ያለው የተበሳጩ ጀብራሬ አቡነ ጴጥሮስ ሐውልት ላይ ሽንቱን እየሸና 'አንተ ድንጋይ! ባይኖሩት ተመችቷቸው በማርቹዲስ ሲንሸራሸሩ ይኸው አንተ ድንጋይ ሆነህ ቀረህ። ድንጋይ! እሸናብሃለሁ!..... ሲል በልጅነት ደም ፍላት ዘልዬ ከጀብራሬው ጋር ግብግብ ገጠምኩ። «ድንጋይ ነው.....» «ድንጋይ አይደለም!».....በሚል በቡጢም ተቃመስን። ከስብሰባው የተባቱት ሰዎች ገላገሉንና እየተበሳጩ ቤቱ ገባሁ። ሌሊቱን አልተኛሁም። «ጴጥሮስ ህያው ነው። ለማለት፤ «ጴጥሮስ ድንጋይ አይደለም። ለማለት ይመስለኛል፤ ጴጥሮስ ያችን ሰአትን ስጭር አደርኩ። እንዳልኩት ይህ ስነግጥም የታሪካዊ ጀግናው የመጨረሻ ቃል ነው.....» ይህ የራሱ የሎሬት ፀጋዬ ገብረመድህን የምስክርነት ቃል ነው። ይህን ንግግርም ብዙ ኢትዮጵያውያን አዳምጠዋል። ሎሬቱን መጽሀፉን ያነበቡም ያላነበቡም ያደንቁታል። ነገር ግን ስለ ሎሬት ፀጋዬ ገብረመድህን እንጂ በዚህ ንግግሩ ውስጥ «ጀብራሬ» ተብሎ ስለተጠቀሰው ኃያል ሰው የሚያውቅ ማንም የለም። በሎሬቱ ንግግር ውስጥ ግን አንድ ነገር መገንዘብ ይቻላል። «ሞቅ.....ያለው የተበሳጩ ጀብራሬ» የሚል የሚያሻማና ብዙ ጥያቄ የሚቀሰቁስ ገለሳ አለ። ሞቅ ያለው! ደግሞ የተበሳጩ! ደግሞ ጀብራሬ! ደግሞ በቡጢ የሚያቀምስ! ደግሞ ግብግብ ተጋጥሞ የማይወድቅ! ደግሞ በንግግሩ ውስጥ መረዳት እንደሚቻለው ስለ አቡነ ጴጥሮስ ብዙ የሚያውቅ የሚመስል! ደግሞ በራስ በመተማመን የተሞላና «ድንጋይ!» ብሎ የሚሳደብ! ደግሞ ስንት ቦታ ባዶውን ተቀምጦ ዘውልት ላይ የሚሸና!

ሆኖም ቆብ ጣዩ መነኩሴ ዲዲሞስ ጀብራሬው ባይኖር ኖሮ አቡነ ጴጥሮስ ሐውልት ላይ ሽንቱን ባልሸና! አቡነ ጴጥሮስ ሐውልት ላይ ሽንቱን ባይሸና ጴጥሮስ ያችን ሰአትን የመሰለ ተክትር ባልተገደ.....ሰቆቃው ጴጥሮስም ባልተገጠመ። አንድም ቃል ሳይጨመርበት አንድም ቃል ሳይቀነስበት የታተመውና በባፋጭነቱ ላለፉት ብዙ አመታት ሲኮመኮም የኖረው ሰቆቃው ጴጥሮስ ግጥም ባለ 105 ስንኝ ነው። ቃላቱም 497 ናቸው። ሎሬቱን ጨምሮ...48ቱ ቃላት ያጨቁትን ምስጢር ለመፍታት የቻለ ግን እስካሁን አልተገኘም።

ካሊፎርኒያ፣ አሜሪካ
፲፱፻፺፮ ዓ.ም

ሳይንቲስት ኢንጂነር ሻጊዝ እጅጉ ራሱን ስቶ ከተኛበት የማይንዘገጥ ክፍል ውስጥ ከሰመመነ ከነቃ ከሰዓታት በኋላ አንድ ከዚህ ቀደም አይቶት የማያውቅ ጠይም ዶክተር ቆሞ በጭንቀት እየተመሰከተው ነበር።

"እንኳን በሰላም ነቃህ፤ ኢንጂነር ሻጊዝ" አለ ዶክተሩ ፈገግ ብለ።

"ከነቃሁ እኮ ቆይቻለሁ.....ሆኖም ስለፈገግታህ አመሰግናለሁ" አለው ኢንጂነር ሻጊዝ ዓይኖቹን ገርቦብ እንዳደረገ።

"እኔም አመሰግናለሁ ኢንጂነር ሻጊዝ። በእርግጥ ግራ ተጋብቼ ስለነበር ያከምኩትን ገመምተኛ ከሰመመነ ሲነቃ መቀበል በሚባኝ ብሩህ ፊት ስላልተቀበልኩ ይቅርታህን እለምናለሁ። ብሽተኞችን የሚፈውሳቸው ከዶክተሩ የህክምና ርዳታ ይልቅ ብሩህ ፊቱና ፈገግታው ነው። ብዬ እምናለሁ። የደመቀ ፈገግታህና የፈካ ፊት የሚይፈውሰው በሽታ የለም" አለ ጠይሙ ዶክተር። ፊቱ በብዙ ጥያቄዎች መሀል እንዳለ ያሳብቃል። ግራ መጋባት ይታይበታል።

በምስጢር ወደ አሜሪካ ከተላከ ረጅም ጊዜ የሆነው የኢትዮጵያ ደህንነት አባል በመጨረሻ ሁሉ ነገር እንደ ጨለመበት ተረዳ። ቤቱ ተከቧል። እጅህን ስጥ ሲባል «እንኳንስ እኔን አንዲት ዘለላ ፀጉሬን አታገኛትም» ሲል በሰልክ ተሳልፏል። ድምፃቸው ይሰማዋል። ዳናቸው ወደበሩ እየቀረበ ሲመጣ ሽጉጡን በራሱ ጭንቅላት ላይ ደቀነው። «አቀድማችኋለሁ.....በሱ ጭንቅላት ላይ ምላጭ አልሰብም.....»

"የወንዜን ሰው ትመስላለህ" አለው ኢንጂነር ሻጊዝ። "ከሐበሻ ምድር የመጣህ ሳትሆን አትቀርም።"

"አልተሳሳትክም" አለ ጠይሙ ዶክተር ብዙ ወረቀቶችን እያተረማመሰ። "ዶ/ር ሚራጅ እባላለሁ። ወደ አሜሪካ ከመጣሁ ረጅም ጊዜ ሆኖኛል። እዚህ ሆስፒታል ውስጥ ከተቀጠርኩ ግን ጥቂት ጊዜዬ ነው። በዚህ ጥቂት ጊዜ ውስጥ ስላንተ የህክምና ሁኔታ አንዳንድ ነገሮችን ለማወቅ ችያለሁ" የኢንጂነሩን የህክምና ሁኔታ የሚገልፁ መረጃዎች የያዙት ብዙ ወረቀቶች እያገላበጠ ሰማያዊው ወንበር ላይ ተቀመጠ። በጠይም ፊቱ ላይ ያንግርበውን የጥያቄ ደመና የሚያዘንበበት ጊዜ መድረሱን አምኗል።

"ኢንጂነር ሻጊዝ..... ከአሁን በፊት ብዙ ጊዜ የልብ ቀዶ ጥገና ማድረግህን ያወኩት በቅርቡ ባገኘሁት ምስጢራዊ ሰነድ ላይ

ነው" አለ ሚራዥ ግንባሩን በመዳፉ አሻሽቶ። "ከ1969 ዓመተ ምህረት ጀምሮ በደረሰብህ የልብ ህመም ምክንያት ብዙ ጊዜ የልብ ቀዶ ጥገና ተደርጎልኋል። ከዛም ወዲህ በየሁለት ወሩ ቀዶ ጥገና ይደረግልኋል። በየሁለት ሳምንቱም በሃኪም የመታየት ግዴታ አለብህ። ያስቅቃል!" ዶ/ር ሚራዥ በማያውቀው ስሜት ራሱን ነቀነቀ።

"ለመሆኑ አንተ ማነህ?" ሲል ዶክተሩን በጥሞና እየተመለከተ ጠየቀው ሻጊዝ። "እንዴት እንድታከመኝ ፈቀዱልህ?"

"አዎ.....አካሜህ አላውቅም። የህክምናህን ጉዳይ ግን ብዙ ጊዜ እከታተል ነበር። ይህን ጊዜም ስናፍቅ ነበር። ያገኘኋቸውን መረጃዎች ላካፍልህ ስጠብቅ ነበር። ይኸኛውን ቀዶ ጥገና ብቻዬን አይደለም ያደረኩልህ። ከሌሎች ዶክተሮች ጋር በመሆን ነው። ቀዶ ጥገናውን በበላይነት እንዲመራ የተወከለው ሐኪም ዶ/ር ሉስ ካን ባልታወቀ ጉዳይ ወደ ሌላ ሆስፒታል በመዛወሩና ተረኛም ስለነበርኩ ተከቼው እንደሠራ ተደርጓል። በእርግጥ እስካሁን እኔን አታውቀኝም። አሁን ተዋውቀናል። የሀገርህ ሰው በመሆኔ ብቻም ሳይሆን የሙያ ግዴታዬና ህሊናዬ የሚጠይቀኝ በመሆኑ ነው የጤንነትህን ጉዳይ በጥብቅ መከታተል የጀመርኩት" በረጅሙ ተንፍሶ ንግግሩን ቀጠለ።....."አንተ እኔን ባታውቀኝ አይገርምም። የሚገርመው እኔ አንተን ባላውቅህ ነው። በእርግጥ ኢትዮጵያውያን ስላንተ ማሬ ቆይተው በቅርቡ ነው።... በቅርቡ። ስላንተ በጣም የሚታወቀው በሰለጠነው ዓለም አካባቢ ነው። ስላንተ ብዙም ባይሆን በጥቂቱ ለማወቅ ችያለሁ። ከመገናኛ ብዙሃንና ከሰዎች አንደበት ብዙ ሰምቻለሁ። በህዋ ምርምር ዓለማችን ካፈራቸቸው እውቅ ሳይንቲስቶች መሃል ግዙፍ ስም ያለህ ሳይንቲስት መሆንህን አውቃለሁ። በዚህ አጋጣሚ እንደምከራብህ ልነግርህ እወዳለሁ። ልኮራብህም ይገባል። ኢትዮጵያም ልትከራብህ ይገባል። በህዋ ምርምር አንቱ የተባለ አንድ ኢትዮጵያዊ ሳይንቲስት ማግኘት ቀላል አይደለም። ብርቅዬ የኢትዮጵያ ልጅ ነህ። ኢትዮጵያ እንዳንተ ያለ ሰው ለማፍራትና ለማሰልጠን ብዙ ቢሊዮን ዶላር ማፍሰስ ባስፈለጋት ነበር። ብቻህን ታግለህ እዚህ ደረጃ መድረስህ ለብዙ የሀገርህ ልጆች እርዕያነቱ ላቅ ያለ ነው። ከዲፕሎማ ተነስተህ የአለማችን ታላቅ የህዋ ሳይንቲስት መሆንህ ለሀገርህ ሰዎች ታላቅ መነሳሳትን ይፈጥራል። ኢትዮጵያውያን አትንኩኝ ባዮች ብቻ ሳይሆኑ እድሉን ካገኙ መሰልጠንና መበልፀግ የሚችል አዕምሮ ያላቸው እንደሆኑ ለዓለም ታላቅ ምስክር ሆነህል።"

"ለመሆኑ ሰነዱ በእጅህ ይገኛል?" ኢንጂነር ሻጊዝ በመደመም ጠየቀው። እሱ አቅቶት የተወውን ነገር ይህ ሰው እንዴት ሊደርስበት እንደቻለ ተደንቆ።

"መሉ አይደለም" አለ ዶ/ር ሚራዥ ትንሽ ትክዝ ብሎ።

"በእጅህ ስላለው....." ኢንጂነር ሻጊዝ ሰውነቱ ላይ በተተካክሎት የህክምና መሣሪያዎች እንደተተበተበ ሳይነቃነቅ ጥቃቅን አይናቹን ብቻ እያንቀዋለለ የዶክተሩን መልስ መጠባበቅ ጀመረ።

ዶክተር ሚራዥ የተረጋጋ መንፈስ አይታይበትም። ብዙ ጊዜም በር በሩን ይመለከታል። "ብቻ ግን አንድ ነገር አለ" ሚራዥ ቅጭም ብሎ በእጁ የያዛቸውን ወረቀቶች እርገፈገፋቸው።

"አዎ አውቃለሁ! አሁን ማወቅ የምፈልገው የደረሰክበት ምስጢር ካለ ያንን ነው" ሻጊዝ በጥያቄ መልክ የግንባሩን ቆዳ ሽሸሸበው።

"ነገሩ በቀላሉ የሚገባና ግልፅ የሆነ ነገር አይደለም። ሰነዱ ላይ ያለው ሪፖርት በትክክል የልብህን በሽታ ምንነት አይገልፅም። ብቻ የመጀመሪያው የልብ ቀዶ ጥገናህ ላይ የሆነ ጉዳይ ሳይኖር አይቀርም። ያሁኑ የልብ ቀዶ ጥገናህ ሲደረግ ያየሁትና..... የተደረገው ሌላ ሪፖርቱ የሚለው ሌላ። አሁንም ቢሆን የተፃፈው ሪፖርት ከበሽታህ ጋር የማይገናኝ ነው። የ.ማ.ይ.ገና.ኝ" ተቁነጠነጠ።

«የሆስፒታሉን ዳይሬክተር ለማናገር ገብቼ ነበር። ያገኘሁት ምላሽ ምን እንደሚል ታውቃለህ? (አያገባህም እርፈህ ሥራህን ሥራ) ነበር ያሉኝ። እንዲያውም ይህን ክትትሌን ካላቆምኩ በሰዓታት ውስጥ ከሆስፒታሉ እንደሚያሰናብቱኝ በጥብቅ አስጠነቅቀውኛል። እኔ ደግሞ እንደዚህ አይነት ነገሮችን መጋፈጥ ደስ ይለኛል። ይህን ጉዳይ አንተ ቸል ብትለው እንኳ መጋፈጤን አላቆምም። አሜሪካ እንደምትፈልግህና እንደምታስፈልጋትም አውቃለሁ። ግን በዚህ መልኩ መሆን የለበትም። ነፃነትህንና ሰብአዊ መብትህን ከዚህም በላይ በህይወት የመኖር መብትህን መጋፋት ታላቅ ወንጀል ነው። የተደረገልህ ቀዶ ጥገና የተለየና በየትኛውም ከአሜሪካ ውጭ ያለ ሀገር ሊሰጥ የማይችል ነው..." ዶ/ር ሚራዥ ለማስረዳት ግራ ተጋብቷል።

"እሱንማ..... አውቃለሁ።.....ከአሜሪካ ውጭ መታከም ስለማልችል አይደለ ሽንጬ የዚህች ሀገር እስረኛ ሆኜ የቀረሁት? እሱንማ አውቃለሁ» አለ ተስፋ በቆረጠ ድምፅ፡ "ይልቅ የተለየ የደረሰክበት ምስጢር ካለ ንገረኝ። እርዳታህን እሻለሁ። የፈለክውን ያህል ለመክፈልም ዝግጁ ነኝ" አለ ሻጊዝ በተማዕኖ።

«እኔንም ይህ ጉዳይ ይመለከተኛል። አንተኮ ለሀገርህ ብቸኛ ሰው ነህ። አንተን ብረዳ ረድቻት የማላውቃትን ሀገሬን መርዳት ቻልኩ ማለት ነበር። ግን እንዴት አድርጌ? በጣም በጥብቅ የተያዘ ምስጢር ይመስለኛል። ብቻ እግዚአብሔር ከረዳኝ ባደርግልህ ደስታውን አልችለውም ነበር።" ዶ/ር ሚራዥ አፍንጫው ላይ የተሰካውን ነጭ መነፅሩን እንስቶ ከነጭ ጋዋኑ

በኋላ ደግሞ በኢትዮጵያ የአውቶሞቲቭ ሰርቪስና ሴልስ ኩባንያ የቴክኒካል ዋና አማካሪ ማናጀር በመሆን ለሁለት አመታት ሠርቷል። በ1964 ዓ.ም በጃፓን ኦቨርሲስ ማህበር ባገኘው ነፃ የትምህርት ዕድል ወደ ጃፓን አመራ። በጃፓን ሄሮሺማ ዩኒቨርሲቲ ኢንዱስትሪና ኦቶሞቲቭ ኢንጂነሪንግን አጠና። በአሳካ ዩኒቨርሲቲም የጃፓኖችን የቴክኖሎጂ ምስጢር ለመረዳት ሲል ጃፓንኛ ቋንቋ ለመማር አላቅማማም። ከጃፓን ወደ አሜሪካ ሲያመራ በጠፈር ምርምር የመሳተፍ ህልሙን እውን ለማድረግ በመቋመጥ ነበር።

አሜሪካም ከጃፓን የመጣውን ባለ ብሩህ አዕምሮ የቴክኖሎጂ ሰው እጁን ስማ ተቀበለችው። ወደ አሜሪካ ከገባ ጊዜ ጀምሮ በተለያዩ የኤሌክትሮኒክ ኩባንያዎች ሲሰራ ቆይቶ በ1969 ዓ.ም በአሜሪካ የጠፈር ምርምር ማዕከል ናሳ (NASA) ተቀጠረ።

በናሳ ቆይታው የመንከራኩር ሲሰተም ዲዛይን ኢንጂነር በመሆን መንከራኩሮችን ዲዛይን ማድረግ፣ መሥራትና መገጣጠም፣ መሞከርና ማምጣት...ተግባሩ ሆነ። በዚህ ወቅት ዝናው እየናኘ አውሮፓ ደረሰ። ለአውሮፓ ስፔስ ኤጀንሲም በርካታ ተግባራትን አከናውኗል።

በስፔስ ሲሰተም ከፍል የበረራ ዳይናሚክ ሲሙሊተር እና 'ኔክስት ጀነሬሽን' ተብሎ የሚጠራው 'ግሎባል ፖዚሽን ሳተላይት ሲስተም' የፈጠራ ባለቤት ሳይንቲስት ከመሆኑም ባሻገር 'ስታር ዋርስ' ተብሎ የሚጠራውን የመከላከያ ሲስተም ቴክኖሎጂ ለማጎልበት የሳይንቲስቶችና የኢንጂነሮች ቡድን መሪ በመሆን ሠርቷል።

ከእስራኤል አሜሪካዊት ባለቤቱ ሶስት ልጆች ቢወልድም ትዳሩ የሠመረ አልነበረም። የልጆቹን የአሳዳጊነት መብት ለማግኘት በፍርድ ቤት ለመከራከር ሕግ ማጥናቱ ብዙዎችን አስገርሟል። ብዙዎች ለዶንዳንዱ ችግሩ ዩኒቨርሲቲ ገብቶ የሚማር ብቸኛው ሰው ሻጊዝ እጅጉ ነው ይላሉ። በጠፈር ሲሰተምና በኤሮኖቲካል ምህንድስና በከፍተኛ ውጤት በዶክትሬት ዲግሪ ከመመረቁም በተጨማሪ በዚገነስ አድሚንስትሬሽንም የማስተርስ ዲግሪ አለው።

ሳይንቲስት ኢንጂነር ሻጊዝ በ1969 ዓ.ም በአሜሪካ የጠፈር ምርምር ማዕከል ናሳ ውስጥ ከተቀጠረ በኋላ በአሜሪካ የቴክኖሎጂ ማህበረሰብ ውስጥ ስሙ የገነነው በአጭር ጊዜ ውስጥ ነው። ግን ብዙም ሳይቆይ የልብ በሽተኛ ሆነ። ከዚያም በየሁለት ወሩ የልብ ቀዶ ጥገና ማድረጉን ቀጠለ። ከዚህ ቀዶ ጥገና በስተጀርባ ያለውን ምስጢር እሱም ቢሆን በውል አያውቀውም።

በልቡ ህመም ምክንያት ከተወሰነ የአየር ክልል በላይ መውጣትና መብረር ባለመቻሉ የተነሳ እንጂ ጨረቃ ላይ በማረፍ የመደመሪያው ጥቁር መሆን ይችል እንደነበር ሁልጊዜም ይናገራል።

ፊቱን ወደ አፍሪካ ማዞሩና በተለይም የሀገሩን ማዕድንና እምቅ የተፈጥሮ ሀብት የተማሩ ኢትዮጵያውያንን በማሰባሰብ በሳይንሳዊ ጥበብና በተራቀቀ ቴክኖሎጂ አማካኝነት አውጥቶ ሀገሩን ከድህነት አዘቅት ቶሎ መንጥቆ ለማውጣት በተነሳባት በዚህ ወቅት ክትትሉ ከቀን ወደቀን እየጠነከረበት መጥቷል። ብዙዎች እንደሚሉት ወደዚች ደህ ሀገሩ ቢሄድ በሌሎች ሀገራት እጅ ላለመውደቁ አሜሪካ ማረጋገጫ የላትም። እስራኤልም ቢሆን ደህ ሳይንቲስት በአረብ ሀገራትና ፀረ እስራኤልና አሜሪካ አቋም ባላቸው ሀገራት እጅ እንዳይገባ ክትትሏን አጠናክራለች። ይህ ሰው የዓለማችንን ራዳሮች ሳተላይቶችና የመገናኛ አውታሮች በፈለገው ጊዜ መዝጋት የሚችል አእምሮአዊ ሰው ነው።

በፕላኔታችን ሰማይ ላይ የተበተኑት ጥቁር ሳጥን ወይም በምህረ ቃል «ሳምስ» በሚል ምስጢራዊ ስም የሚጠሩት ፀረ-ሚሳዩል መመልከቻ ሳተላይት ስልቶችና ሌሎች በየዘጠና ደቂቃው መሬትን እየዞሩ ሃምሳ ሺህ ወታደሮች በዓመት ውስጥ ከሚሰበሰቡት መረጃ አጥፍ የሚበልጥ ጉዳይ የሚሰበሰቡትን ሳተላይቶች ቢዘጋቸው የሚከተለውን መገመት ቀላል ነው። ከዚህም በላይ በብሩህ አእምሮው የሰበሰበውን ምስጢር በምንም መልኩ ለጠላቶቻቸው አሳልፎ ቢሰጥ አሜሪካም ሆነች እስራኤል እንኳን በንብ የጫነ አውሮፕላን ማንም ተራ ወንበይ አሽመድምዶ የሚያፈራርሳቸው ተራ መንደሮች እንደሚሆኑ ያውቁታል። የአሜሪካን የቴክኖሎጂ ምስጢር እንደውሃ የጠጣው ደህ ሳይንቲስት ጠላቶቻቸው ምድርን የሚንጡ ተምዘግባሪ ሚሳዩሎች ባለቤት በሆኑበት በዚህ ወቅት በጠላቶቻቸው እጅ ቢገባ የሚከፍሉትን ዋጋ ያውቁታል። በመሆኑም ይህንን ሳይንቲስት ከጥበቃው ባሻገር ከአሜሪካ የማያሰወጣው ቢወጣ እንኳ ከሁለት ወር በኋላ እያጣደፈ የሚያመጣው የልቡ ጉዳይ ነው።

ዶ/ር ሚራዥ የኮምፒውተሩን ቁልፎች ሲነሳ ከቆየ በኋላ ተመልሶ ወንበሩን ኢንጂነር ሻጊዝ ወደተኛበት አልጋ አስጠግቶ ተቀመጠ። ኢንጂነር ሻጊዝም አንዳች መላ ያገኘ መስለት አይኖቹን በልጥጦ አፍ አፉን ተመለከተው።

“ግዴላህም። ለዚህ ጉዳይ ጊዜ ስጠኝ። በየጊዜው የደረሰኩበትን ሁኔታ ሪፖርት አደርግልሃለሁ። ጊዜና ጥብቅ ምርምር የሚጠይቅ ጉዳይ ነው። ይህንን ምስጢር እስከምንጨጩ ማወቅ ይገባናል” አለ ዶ/ር ሚራዥ አንድ ጣቱን ከንፈሩ ላይ ጣል አድርጎ።

“ግን ቶሎ መሆን አለበት። የልቤ ጉዳይ ከተስተካከለ” አዕምሮው ወደ አፍሪካ ገሠገሠ..... ወደ ኢትዮጵያ።

“ሌላ ጥያቄ የሆነብኝ ነገር.....” አለ ዶ/ር ሚራዥ አሁንም ጣቱን ከንፈሩ ላይ ጣል አድርጎ እያሰላሰለ ብድግ ብሎ። “ጀርባህ ላይ ያለውን ንቅሣት ልብ ብለኸው ታውቃለህ?” ሲል ጠየቀው። “ዴርቶጋዳ” የሚለውን የጀርባው ንቅሣቱን ዕሁፍ ከጀርባው ዞሮ እየተመለከተ።

“ንቅሣት?”

“አዎ...” አለው ሚራዥ። “ዴርቶጋዳ.....ስለ ሚላው ንቅሳትህ።”

“በወጣትነቱ ነው የተነቀሥኩት” አለ ኢንጂነር ሻጊዝ የወጣትነቱን ዘመን እያስታወሰ።

“ማነው የነቀሰህ?”

“ማን ነበሩ? አዎ። አለቃ አያሌው ናቸው! አለቃ አያሌው።”

“አለቃ አያሌው ማን ናቸው?” አለ ሚራዥ በጉጉት።

“አያሌውን የማውቃቸው በልጅነቱ በንጋ እያለሁ ነው። በንጋ የከፋ ጠቅላይ ግዛት ከተማ ናት...ኢትዮጵያ ውስጥ” ኢንጂነር ሻጊዝ አለቃ አያሌውን በደንብ ለማስታወስ እየጣረ።

“በልጅነቱ አለቃ አያሌው ወደዚያች ከተማ ሲመጡ አስታውሳለሁ። በጣም ጎበዝ ተረትና ታሪክ አዋቂ ነበሩ። እኔ እንዲያውም አባቴ ካስተማሩኝ ተረት በላይ የነገሩኝ አለቃ አያሌው ናቸው። በተለይ በጣሊያን ጊዜ ስለነበረው የኢትዮጵያ ሁኔታ አብጠርጥረው የሚያውቁ ሰው ናቸው። እርሳቸው እንደነገሩኝ ከሆነ ከኢጣሊያ ጦር ጋር ተደባልቀው የውስጥ አርበኛ ሆነው ተዋግተው ነበር። ጣሊያን ሲባረር የንጉሡን መምጣት ተከትሎ ወደ በንጋ ከተማ መጡ። በንጋ የመጡበትን ምክንያት ማንም በውል የሚያውቅ የለም። ብቻ በንጋ ከቀሩ የጣሊያን ቤተሰቦች ጋር የሚኖር አንድ ዲሞላ የሚባል ልጃቸውን ለመጠየቅ ከባህር ዳር ከተማ ተነስተው እንደመጡ ነግረውኛል። ጣሊያኖችን ሲያዩ ይደበቁ ነበር። ከልጃቸው ጋር ስለ ማይስማሙ ከእኔ ጋር ነበር ብዙ ጊዜ የሚያሳልፉት። ታሪክ ማውራት ይወዳሉ። ስለማዳምጣቸውም ይወዱኝ ነበር። በተለይ ከጣሊያኖች ጋር ስለምቀራረብና በኢሌክትሪክ ስቃቸው ውስጥ እውል ስለነበር የልጃቸውን ሁኔታ እየተከታተልኩ እናግራቸውም ነበር። አባቴም በኢጣሊያ-ኢትዮጵያ ጦርነት ወቅት በፀረ ፋሽስት ዘመቻ ጀብዱ የሠራ ወታደር ስለነበር ስለጦር ሜዳ ውሎው ይተርክልኝ ነበር። እሳቸውም የአባቴን አይነት ታሪክ ነበር የሚነግሩኝ። በጣም የተማሩ ሰው እንደነበሩ ተረድቻለሁ። የቤተክህነት ትምህርት በጣም ያውቁ ነበር። እንዲያውም የቤተ ክህነት ትምህርት እንደማር ይገፋፋኝም ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ

እንዳነብና ከእያንዳንዱ ሰራዩ በፊት እግዚአብሔርን እንዳስቀድም በሩን የከፈቱልኝ እርሳቸው ናቸው። ከጣሊያኖችም ጋር ብዙ ሞያ እንደቀሰሙ ነግረውኛል።” ኢንጂነር ሻጊዝ ለኒህ ሰው ልዩ ፍቅር ነበረው።

“እና ለምን ነበር ንቅሳቱን የነቀሱህ?”

“በሀይወትህ ውስጥ ሊጠቅምህ የሚችል ከባድ ነገር ነው ብለው ነበር የነቀሱኝ። ለልጃቸው ማድረግ የፈለጉትን ነገር ከልጃቸው ጋር ስለማይስማሙ ለእኔ አደረጉልኝ። በወቅቱም ተማሪ ስለነበርኩ እንዲያውም ትምህርትን የሚገልፅ መድሃኒት መስሎኝ ነበር።”

“ትርጉሙን አልነገሩህም?”

“ትርጉሙ...” አለቃ አያሌው ትውስ አሉት .. ተናግረው የማይደክማቸው ሰው ነበሩ። ትርጉሙን ነግረውት ነበር። ግን ትኩረቱ ትርጉሙ ላይ አልነበረም። መድኃኒትነቱ ላይ እንጂ። የትምህርት መድኃኒት መስሎት ነበር.....ከኢያገድፍ። የማስታወስ ብቃትን የሚጨምር መድኃኒት።

“.....ዴርቶጋዳ ማለት ምን ማለት ነው?” ብሎ ሲጠይቃቸው ፈገግ ብለው “እንዲያ ነው ልጄ። እንዲያ ነው። መጠየቅ ያደርጋል ሊቅ። ጎበዝ ልጄ! ጉንዳኖች ውሃ ሲሻገሩ አይተህ ታውቃለህ?” ብለው መልሰው ጠየቁትና “ጉንዳኖች ውሃ ሲሻገሩ አይተህ ታውቅ ከሆነ በውሃው ላይ ተያይዘው ተያይዘው ይቆማሉ። ጉንዳኖች ተያይዘው በወንዝ ላይ በሚሠሩት መንገድ ሌሎች ብዙ ጉንዳኖች ይሻገራሉ። ተያይዘው ይሻገራሉ። ተደጋግፈው አስፈሪውን ወንዝ ይሻገራታል። ባይያያዙና ባይደጋገፉ ግን አይቻላቸውም። እንዲት ጠብታ ዝናብ ለአንድ ጉንዳን ውቅያኖስ ብትሆንም ብዙ ጉንዳኖች አንድ ላይ ከተያያዙ ግን ውቅያኖስ መሻገር ይችላሉ። በመሆኑም ዴርቶጋዳ ማለት.....” እስከዚህ የነገሩትን ነግሮት ሌላውን ግን ሊነግረው አልፈለገም። ይህን እሱ ብቻ ሊያውቀው የሚፈልገው ጉዳይ ነው።

“ትርጉሙን ሲነግሩኝ በትክክል አላዳመጥኳቸውም መሰለኝ። ትኩረቴ..... አዩህ..... የመሰለኝ የትምህርት መድኃኒት ነበር። ብዙ ነገር የማወቅ ጉጉት ስለነበረኝ መማር ነበር የዛ ወቅት ታላቁ ፍላጎቴ። ለረጅም አመታትም አእምሮዬ ንቅሳቱን በመድኃኒትነት ተቀብሎት ነበር። ልዩ ኃይል አእምሮዬ ውስጥ እንደሚሰራ በማመኔ በራስ መተማመኔን ከፍ አድርጎልኛል። ሁሉን ነገር ማድረግ እችላለሁ ለማለት እዳፈር ነበር። በውስጤ አንድ አጋዥ ኃይል አለ ብዬ በማመኔም በትምህርቱ አለም የተሳካልኝ ሰው እንደሆን አድርጎልኛል። ከባህር ዳር ፓሊቴክኒክ ኮሌጅ ከጂፕሎማ ተነስቼ ያለ ማጋነን ለሳተርን.....ለመሬት ... ለማርሰና

ለጁፒተር ፕላኔቶች ምርምር የሳይንቲስቶች ቡድን መሪ ለመሆን ችደለሁ። ታላቅ የዳበረ ሥነ ልቦናም ነበረኝ።”

“አሁንም በዚህ ኃይል ታምናለህ?” ዶ/ር ሚራዥ ተገረመ።

“ማመንም አለማመንም አልቻልኩም አሁን። በዚህ ጉዳይ ያደረኩት ሳይንሳዊ ጥናት የለም። በደፈናው ይሄ ነገር ውሸት ነው ማለት ደግሞ አሳይንሳዊ ነው። ያረጋገጥኩት ነገር እስከ አሁን የለም። ሥነ - ልቦናዊ ተፅዕኖው ግን ቀላል አልነበረም።” ኢንጂነር ሻጊዝ አለቃ አያሌው ከጀርባው የነቀሱትን ንቅሳት በመስታወት ካልሆነ በቀር ዞሮ ማየት ስለማይቻል ከ1960ዎቹ ወዲህ ብዙም ትኩረት ሰጥቶት አያውቅም። ረስቶታል ማለት ግን አይቻልም።

‘ድግምት አሰርቶ ነው ጎበዝ ተማሪ የሆነው’ ላለመባል ብዙ ጊዜ ጀርባውን ለማንም አያሳይም ነበር። እርሱ ግን እኔ በተፈጥሮም ጎበዝ ነኝ። ይህ ንቅሳት በርግጥ ልዩ ኃይል ሊያጎናፅፈኝ ይችላል። ሰይጣናዊ ግን ሊሆን አይችልም። ሰይጣን እንዴት እውቀትን ሊገልፅኝ ይችላል? ሰይጣን የሰውን ልጅ ትንሣኤና ስልጣኔ የሚደግፍ ከሆነ ሰይጣንነቱ ምን ላይ ነው? አእምሮን ብሩህ አድርጎ የሰዎችን የማስታወስ ችሎታ የሚያበላሽ ሰይጣን ካለ እሱ እንዴት ጠላቱ ሊሆን ይችላል? ይልቅስ ጥበብ የእግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔር ደግሞ ጥበቡን ጥበብን ለሚፈልጉት ያድላል። አለቃ አያሌው ደግሞ ፈረሐ እግዚአብሔር ያደረባቸው ሰው ናቸው። እሳቸው የሰይጣን ወዳጅ ከሆኑ ሕፃናት ሰይጣኖች ነን ማለት ነው። ሰው መጠበብ ሲያቅተው ጥበበኞችን ያጥላላል። ክፉ ስምም ይቀባል። ጠንቋይ ይላል። የኛ ሀገር ጥበበኞች ጠንቋይ እየተባሉ ሲወገዙ የፈረንሳይ ብልጣ ብልጦች የኛን ሀገር የጥበብ መሣሕፍት ወስደው በላቦራቶሪ ፈትሸው ዶ/ር ይባላሉ። ሰው መደንቆር ሲጀምር ጆሮውን ትርፍ ጎላ ይላል። ቢሆንም ሰው በራሱ ምሉዕ ነው። እግዚአብሔር እኔን ለድንቅርና አልፈጠረኝም። አለቃ አያሌው በንቅሳት አእምሮ የሚከፍቀውን መድኃኒት ባይነቅሉኝም እኔ ብሩህ አእምሮ የተሰጠኝ ሰው ነኝ። አለቃ አያሌው ይህን ያደረጉልኝ ስለሚወዱኝ ነው። ሰው መደንቆር ሲጀምር ወሬኛና ሁሉንም ነገር ተቺ ይሆናል። ወረያም ሁሉ!” ይላል ስለንቅሳቱ ሲያስብ። መልሶ ደሞ “ምን ይሆን?” ይላል።

ዶ/ር ሚራዥ ከኢንጂነር ሻጊዝ ጀርባ ላይ ያለውን ንቅሳት ያየው ቀዶ ጥገናውን በማድረግለት ወቅት ነበር። በጊዜው ልዩ ስሜት ተሰምቶታል። ንቅሳቱን ሲያይ። ረጅም ስለታት የወሰደው የኢንጂነር የልብ ቀዶ ጥገና ከመጀመሩ ከአንድ ደቂቃ በፊት ለምርምራዊ የቀዶ ጥገናው ጠረጴዛ ላይ ሲያገላብጠው ነበር ከጀርባው ላይ ካለው ንቅሳት ጋር የተፋጠጠው። ቀዶ ጥገናው ካለቀ በኋላም ስለንቅሳቱ ሲያስብ ነበር። ኢንጂነር ከሰመመው ሙሉ በሙሉ ንቅቶ እስኪያናግረው ትዕግስቱ ቢያልቅም መጠበቅ ግን ግዴታው ሆኖ

ነበር። አሁን ከኢንጂነር ጋር ስለዚህ ጉዳይ መነጋገር ከመጀመሩ በጥቂት ቆይታ ውስጥ መግባባታቸው ስለ ንቅሳቱ ለሚጠይቀው ማንኛውም ጥያቄ መልስ እንደሚሰጠው ተስፋ አድርጓል። ከኢንጂነር ጀርባ ላይ ያለው “ዴርቶጋዳ” የሚለው የቆየ ንቅሳት ደብዘዝ ቢልም በደንብ ይለያል። ከጀርባው በኩል ትንሽ ገልበጥ አድርጎ ንቅሳቱን በደምብ ተመለከተው።

“ዴርቶጋዳ” ከሚለው የንቅሳቱ ጽሁፍ መሀል ያለው (ቶ) ፊደል በባለ ጉጥ መስቀል ቅርፅ የተሠራ ነው። በ(ቶ) ፊደል የአናት ቀለበት ውስጥ በቀጭኑ የተሳፉ ቁጥሮች ይታያሉ። 54 95 106 29₂₃ 77₅ 30₄₅₆ 52₇ 33₂ 99₉ 97₅ ከሚለው ትንሽና ትልቅ ሆኖ ከተፃፈው ቁጥር ቀጥሎ “ኦርያ ኢትዮጵያ” የሚል በቀጭኑ የተቀረፀ ቃል አለ። ከዚህ ቀለበት ውስጥም 98₁₂₃ 96 10₆₇ 40₅₆₇ 88₁₂₃₄₅₆ የሚል ቁጥር ይታያል። ከባለ ጉጡ መስቀል መስቀልያ ላይ “ማሔር ሻላል ሐሽ ባዝ” የሚል ቃል የተቀረፀበት ሲሆን በክንፍና በክንፉ መጨረሻ የአበባ ዕምቡጥ ከሚመስሉት የመስቀሉ ጫፎች ላይ “ቀጠሮ ቃል” እና “መራራ ክንፍ” የሚሉና ግራ የሚያጋቡ ቃላት ሰፍረዋል። ከታች ከመስቀሉ ግርጌ ደግሞ ቁልፍ ይመስላል። መልህቅ ከሚመስለው ጫፍ ሥር ደሞ “ዴርቶጋዳ” ይላል።

«የእነዚህን ቃላት ትርጉም አላውቅም ነው የምትለኝ ታዲያ ኢንጂነር ሻጊዝ?» ሚራዥ ተደምሟል።

“የጥንት ወፍ ጠባቂዎች፣ እረኞች ሰብላቸውን የሚያወድም ግሪሳ አዝመራቸው ላይ ሲያርፍ በወንጭፍ ድንጋይ ከመወርወራቸው በፊት ድምዳሜውን ከፍ አድርገው (ቅርያ) ይሉታል። ድምዳሜውን ሰምቶ ያልተነሳውን ተባይ ይወነጭፋታል። በድንጋይም ክንፉን ይሰብሩታል። ስለሆነም ኦርያ ኢትዮጵያ ማለት የኢትዮጵያ ተባዮች ተነሱ የሚል የማስጠንቀቂያ ቃል ነው። ማሔር ሻላል ሐሽ ባዝ የሚለው ደግሞ ምርኮ ፈጠነ ብዝበዛ ቸኮለ! ማለት ነው። ኦርያ! ...ማሔር ሻላል ሐሽ ባዝ..... የኢትዮጵያ ተባዮች ተነሱ..... ምርኮ ፈጥኗል...ብዝበዛ ቸኮሏል። ማለት ነው።...ይህ ለምን እኔ ጀርባ ላይ ተነቀለ? መልሴ አላውቅም ነው። ግን ለምን ይህን ያህል ትኩረት ሰጠሽው? ከዚህ የበለጠ በንቅሳት የሚኸፈንረኝ ሰዎች በሞሉበት አሜሪካ ውስጥ ተቀምጦህ የእኔ የደበዘዘ ቅንሣት እንዴት ይህን ያህል ሳበህ?” ሲል መልሶ ጠየቀው ሻጊዝ።

“የገረመኝ ይሄ አይደል!” አለ ዶ/ር ሚራዥ። “ካንተ ጀርባ ላይ ያለው ንቅሣት በተመሳሳይ መልኩ እኔ ጀርባ ላይም አለ። ተመልከት!” ነጭ ጋወኑን እና ሽሜዙን እውልቆ ጀርባውን አዘረለት። ሻጊዝ በመገረም የሚራዥን ተመሳሳይ ንቅሣት ከጀርባው ላይ አነበበው። “ዴርቶጋዳ...ኦርያ ኢትዮጵያ...ማሔር ሻላል ሐሽ ባዝ።”

“እንዴት ተመሳሳይ ነገር ሊኖረን ቻለ?”

ቴልኢቪዥን ፡ እስራኤል

“በውድ ዋጋ ነው አይደል የተገረዘሽው?” አላት አይኖቹን አጥቦ እየተጠጋት። ሲለምናት ቢኖርም ፍንክች ብላለት አታውቅም።

“አትጠጋኝ” አለችው ውስጧ እያረረ።

“በእውነት ያንቺን ያህል እግዚአብሔርን ብለምነው ሶስት መቶ ሚስቶች ሰጥቶ ሰማኒያ እቁባቶች ይመርቀኝ ነበር” አሁንም እየተጠጋት።

“አትጠጋኝ” አለችው አሁንም ወደኋላ እያፈገፈገች። ቋጥኝ የሚያክል ራሱን እንደ ክር የቀጠነ አንገቱ እስኪቀነጠስ በአሉታ ወዘወዘው። የበለጠ ዓይኑን እያጠበበ ተጠጋት። ቤቷ ውስጥ ባይሆን ኖሮ የያዘችውን የብርጭቆ ውሃ ላይ ላይ ከልሳበት ባስወጣችው ነበር። ደግሞም አብረው የሚያከናውኑት አንድ የጋራ ጉዳይ አላቸው ።

“ደጋግሜ እንደነገርኩህ አጉል ጊዜህን ባታባክን ይሻላል” ንደቷን ከውሃው ጋር እየዋጠች ዝም አለችው።

ደረቷ ላይ ተጠጋግተው ከተወጠሩትና ቀጥ ቀጥ ብለው እንደ አምባ ተራራ የቆሙ ጡቶቿ ላይ አይኖቹን ተክሎ በምላሱ ከንፈሩን አረጠዘ። በጧት በመምጣቱና የሚቋምጥለት አካሏን በውስጥ ልብስ በማየቱ በጧቱ የቀሰቀሰውን መልእክ እመሰግነው። ተራራ የሚያክል ራሱን እንደ ክር በቀጠነ አንገቱ ላይ አንጠልጥሎ ያቀረቀረ መሰለና ገላዋን ወደ ላይ በደፈረሱ ጥቃቅን ዓይኖቹ እንደ ሽንኩርት መላጥ ጀመረ። እንደ ወርቅ የሚያንፀባርቁ የእግር ጥፍሮቿን ቃኝቶ ሽቅብ ቃተተ። የውስጥ ገላዋን በሚያሳይ ነጭ ስስ የሌሊት ልብጁ ውስጥ የቆመለትን ማራኪ ገላዋን በዓይኖቹ ሽቅብ ሲጠባ ፊት ለፊት ነጥመው የሴትነት መለያዋን የሸፈኑ ጭኖቿ ጠሩት። መሀላችን ግባ ዘግተን የያዝነው ልዩ ዕቃ በመካከላችን አሉ አሉት። ከጎን ሰፋ ያለው ዳሴዋ ከቀጭን ወገቧ ሥር ውሏል። የተቀነጠበ እምብርቷን አልፎ ደረቷ አልበቃችው እንዳለ ተጠጋግተው የተከፈሉ ትላልቅ ጡቶቿ ከአድማስ ጥግ እንደሚታዩ ተራሮች አልታለፍ አሉት። ከመቃ አንገቷ ላይ የማይለየውንና በትልቅ ሀብል ያሰረችውን በቶ ቅርፅ የተሠራ ባለጉጥ ግማደ መስቀል ላይ ሲደርስም ይጥገበኝ ብላ

የቆመች ይመስል ስታየው ቆይታ ፈገግ አለች። የጎመራ የወይን ፍሬ የሚመስሉ ከንፍሮቿ መሀል ችምችም ያሉ ነጫጭ ገዳይ ጥርሶቿን እንደምንም ሲያልፍ የወሲብን ቆሌ የሚጠሩ አይኖቿ ጋር ተጋጭቶ ቆመ። አይቷት የማያውቅ አዲስ ፍጡር አዲስ መስላ ታየችው። ቡዝዝ....ፍዝዝ እንዳለ በማያውቀው ኃይል ተገፍትሮ ከንፈሯ ላይ ሊያሳርፍ የላከው ከንፈሩ በፍጥነት ፊቷን ስታዞር ጆሮ ግንዲ ላይ አረፈ። ወዲያው በአይበሉባዋ የሚያቃጥል ጥፊ ስታሳርፍበት ወደጌላ ተገንግግዶ ቆመ።

የማይታገላት አደገኛ ሴት ሆነችበት እንጂ ከጭኖቿ መሀል ገብቶ ለዓመታት፣ የቋመጠለትን ሲሳይ በግዳጅም ቢሆን ሊቋደስ ልቡ ቆርጦ ነበር። ግን ብዙዎችን ያንበረከከችና የሞላድ ባልደረበቿ “አቦ! ሽማግሌ” እያሉ የሚያመካከሉት ሲሰሩ ናት።

ለእስራኤል የሰለላ ድርጅት ሞላድ በአባልነት የመለመላትም የሀክምና ምርመራዋን የሰራውም ራሱ ነው። ከሁሉም በፊት ያጠመደው ውበቷ። እሱም ውበቷንና እሷን ማጥመድ ጀመረ። ዛሬ ደግሞ ለጋራ የሚያጠምዱት ወጥመድ አላቸው። የእስራኤልን አንድ ወጥመድ በጋራ አጥምደው አሸክላቸው ውስጥ የሚገባውን ታዳኝ አንቀው ለእስራኤል መስጠት አለባቸው። ይህ ተልእኮ የወደቀው በነዚህ ሁለት አይሁዶች ሜንቃ ላይ ነው።

ሲሰሩ አናንያን ለመጀመሪያ ጊዜ ያየችው “ዘመቻ መሴ” በተሰኘው እስራኤል የኢትዮጵያ ፈላሻዎችን በሱዳን በኩል አስከብልላ ወደ እስራኤል በወሰደችበት ጊዜ ነው።

ዶ/ር አናንያ ከወጣትነቱ ጊዜ ጀምሮ የሞላድ የሀክምና ክፍል አባልና ተመራማሪ ሆኖ ሲሰራ አንድም ቀን ስለፍቅሩና ስለግል ህይወቱ መደላደል አስቦ አያውቅም። የፅዮናዊነት መዝሙር ሲያዜም አደገ። አይሁድነት በደሙ ውስጥ ሲዘዋወር ኖረ። የዘወትር ንግግሩ ማሳረጊያ “እስራኤል ለዘለለም ትነር!” ሆነ። ሲሰሩ ካያት ጊዜ ጀምሮ የግሉ እንደምትሆን እርግጠኛ ሆኖ ኑሮ ነበር። በታለይ በዚህ ወቅት ፍላጎቱ ንርበታል። አማላይ ገላዋ አቅበዝብዞታል።

ጥፊውን ወደ ውስጡ ውጦ በቀጭን አንገቱ ቋጥኝ የሚያክል ራሱን ከግራ ወደቀኝ ቀጫ አድርጎ በተሰላሰለ መንፈስ ልመናውን እንደገና ሊጀምር ሲል “አናንያ! እኔና አንተ የተወከልነው ለሀገራዊ ተልእኮ ብቻ ነው። ደግሞ ብቻዬንም ቢሆን እንደምወጣው ታውቃለህ። እመነኝ የከፈልኩትን ያህል መስዋዕትነት ከፍዬ እንጂነር ሽጊዝን አንቄ ለእስራኤል አስረክባታለሁ። እንዲያውም አንተ የመጀመሪያውንና ተገቢውን ሥራ ሰርተህ ጨርሰሃል። የቀረውን ለእኔ ተወው” እያገለለችው ነው። ዶ/ር አናንያ ግን በዚህ አጥፊ ምክንያት ከእሷ ጋር አብሮ በመሳተፉ ግንኙነታቸውን

ተጠቅሞ የግሉ ሊያረጋጉ ወስኗል። ደሞም ሲበዛ እልክኛ ነው። እስከመጨረሻው ታግሏት ክንዱ ውስጥ ሊያስገባት ቆርጧል።

ጎትታ ወደ አንዲት ጠባብ ክፍል ይዛው ገባች። በካርታዎችና በፎቶዎች ከተሞላቸው ክፍል ውስጥ ግድግዳው ላይ የተሰቀለውን አንደኛውን ትልቅ ፎቶ ጠቆመችው። እንደ ልጃገረድ ጡት የተቀሰሩ ሁለት መንታ ደሴቶች በሐይቁ ላይ ይታያሉ።

“እነዚህ ደሴቶች በኢትዮጵያ የጣና ሐይቅ ላይ የሚገኙ ክብራንና እንጦንስ የሚባሉ ደሴቶች ናቸው። እኔ የሴቶች ገዳም በሆነችው በእንጦንስ ደሴት እሱ ደግሞ የወንዶች ገዳም በሆነው በክብራን ነው ያደግነው” አሰች ከሁለቱ መንታ ደሴቶች ፎቶ ላይ ዓይኖቿን ተክላ። ከማትፈልገው ትዝታ ውስጥ ሊዘፍቃት አዕምሮዋ ወደኋላ በፍጥነት ፈጠነባት። “እሱ ነው የልጅነት ፍቅሩ። መቼም ቢሆን የማልረሳው። ሞቼ እንደገና ብፈጠር እንኳ አብሮኝ የሚፈጠረው። ሚ.... ራ! ሚራዥ”

እእምሮዋ ከቁጥጥር ውጭ ሆኖ ወደ ኋላ ሸመጠጠባት። ልጓም አልባ ፈረስ ሆኖ ወደ ደሴቶቹ ጋለበባት። የትዝታዋ ፈረስ ከቴልኒቪቭ ተነስቶ እየሰገረ ቀይ ባህርን አቋርጦ ከመካከለኛው የኢትዮጵያ መልእክ ምድር መሃል ከታላቁ የጣና ሐይቅ እምብርት ውስጥ ከሁለቱ ደሴቶች መሀል ወስዶ ዘፈቃት።

በጣና ሐይቅ ላይ አርባ ያህል ደሴቶች አሉ። በሃያ ያህሉ ደሴቶች በውድ ቅርሶች የታጨቁ ገዳማትና አድባራት ሲገኙም በሃያዎቹ ግን ከአሞራዎች በቀር ማንም አይኖርባቸውም። ሲጻራ በትዝታ አውታር ተስባ በመካከላቸው የሰጠመችባቸው ክብራንና እንጦንስ ከባህር ዳር ከተማ ሰሜን ምዕራብ አቅጣጫ በማራኪ ተፈጥሮአዊ ደን የተሸፈነት ኮረብታማዎቹ መንትያ ደሴቶች መካከል ያለው ርቀት በጣም አጭር ከመሆኑም በላይ በመካከላቸው ያለው መስተጋብር የጠበቀ ነው። ለሴቶች ገዳም ሥርዓተ ቅዳሴ ለማድረስ መነካሳት የሚመጡት ከወንዶች ገዳም ነው። ሴቶች ግን ለምንም አገልግሎት ወደ ወንዶች ገዳም አይሄዱም። ውጉዝ ነው። “ለሴቶች ማለፍ፡ የተከለከለ ነው” የሚል በጥቁር ቀለም የተፃፈ ማስጠንቀቂያ ገና ከደሴቱ መግቢያ ላይ አለ።

ሲጻራ ግን ወደዚህ የወንዶች ገዳም ደሴት የምትገባበት ጉዳይ ነበራት። አካሏ ቢከለክልም ልቧ ወደ ወንዶች ገዳም ገብታ ፍቅሯን ከደሴቱ መቧጠጥ አልቀረም። ደሴቱን በፍቅር ዓይኗ ማየት የጀመረችውም ሚራዥን ካፈቀረች ጊዜ ወዲህ ነበር። «ለምን ግን እንደገባ አይፈቅዱልኝም? እዚህ አይደል በንፅህና ያደኩት? ለምን እኔንም እንደ ሌላው ሴት ይከለክሉኛል?.....የማልፈልገውን ግን አይከለክሉኝም! ወደ ልቤ ሞኝ ለምንድነው ግን የከለክሉትን አጥብቆ የሚፈልግ? ባይከለክሉኝ ይሻል ነበር እለዚያ የሚከለክሉኝ»

የበለጠ እንድፈልገው ያደርጉኛል። እኔ እምፈልገው ሁሉ ያለው ደግሞ ከተከለከልኩት ነገሮች ውስጥ ነው.....» ትል ነበር ዘወትር ለብቻዋ ስትሆን።

ሲጻራ ወደ ሴቶች ገዳም የገባችው ገና በሶስት አመቷ ነበር። ወደዚች ደሴት አምጥተው ለሴት መናንያኑ ያስረክቧት ከመንትያዎቹ ደሴቶች በጣም ርቆ በሚገኘውና ዳጋ እስጢፋኖስ በሚባለው የወንዶች ገዳም ውስጥ የሚኖሩት አባ ፊንሐስ ነበሩ። አባ ፊንሐስ ለሴት መናንያኑ ሲያስረክቧት ተጥላ አገኘኋት ብለው ቢሆንም ወላጅ አባቷ ናቸው የሚባል ጭምጭምታም ይሰማ ነበር። ነበር። በድሜ ከፍ እያሉ እውነትም ስትመጣ አባ ፊንሐስን አይመሰሉት መጣች።

ሲጻራ ወደሴቶች ገዳም በገባችበት ወቅት በሴት መናንያኑ እንክብካቤ የሚያድግ በሁለት አመት የሚበልጣት ወንድ ህፃን ነበር። የገዳሙ ማህበር ተሰባስበው «አብረው ይደጉ። አብረው መዋላቸው ለሁለቱም ሥነ-ልቦና ይጠቅማል። በዚያውም ግብረ ሕፃናትን ይለማመዱ» ተብሎ በመወሰን አብረው ማደግ ጀመሩ።

ህፃኑ ሚራዥም ከየት እንደመጣ አይታወቅም። አባ ዠንበሩ የሚባሉ መነኩሴ እመንገድ ተጥሎ አገኘሁት ብለው ነበር ወደ ሴቶች ገዳም ያመጡት። “እኛም ከየት እንደመጣን አናውቅም። ከየትም ይምጣ ከየት ዋናው የሰው ልጅ መሆኑ ነው። እንዴ እግዚአብሔር ፈጥሮታል። በዝሙትም ይወለድ በጋብቻ ወንጀለኞች ወልደው የጣሉት እንጂ ተጥሎ የተገኘው ልጅ አይደለም። በቤቱ ውስጥ ያድግ ዘንድ አምላክ ሲጠራው እኛ ወደየት እንጥለዋለን?” ብለው ነበር የሴቶች ገዳም እመምኔት እማሆይ ወለተ ኪሮስ አቅፈው ያሳደጉት።

ሚራዥን እማሆይ ወለተ ኪሮስ ፀሎት ሲያደርሱም ሆነ ሲሰግዱ አቅፈውት ነው። መሬትላይ ያስቀመጡት እንደሆነ ወይባ የሚባለውን የምንና ልብሳቸውን ጨምሮ እንደጠጣ እየተንጠላጠለ እላያቸው ላይ ይወጣል። በኋላ አባ ፊንሐስ ሲጻራን ይዘው የመጡ ጊዜ እሷን እንደጉድ ትክ ብሎ እየተመለከተና እየነካካ አብሯት መጫወት ሲጀምር እማሆይ ወለተ ኪሮስን ረሳቸው። ሲጻራም ዝምተኛው ሚራዥን እንደ አሻንጉሊት እየነካካች ከሱ ጋር በመጫወት አብረው በትንሿ ደሴት ላይ ድክድክ እያሉ አደጉ።

ሚራዥና ሲጻራ ባንድ ላይ ፊደል ቆጥረው የዘወትር ፀሎትን፣ ውዳሴ ማርያምንና ዜማን....በሌሊት፣ ወንጌላትንና መዝሙረ ዳዊትን፣ ስመዕሐፍ፣ ቅዱስም ብሉያትንና ሐዲሳትን እየተማሩ ወደላቀ ደረጃ ተሸጋገሩ። ቀን ቀን እየመጡ ዋርዘው ሥር ከሚያስተምሩአቸው አባ ዠንበሩ ከሚባሉትና ሚራዥን ካመጡት መነኩሴ ቅኔም ቆጠሩ።

ሚራዥ ከሀነት ተሰጥቶት ቤተ መቅደስ ገብቶ መቀደስ ጀመረ። ሲጻራ ግን ሲያምራት ቀረ። ሲጻራ በንዴት ብትቃጠልም ብቻዋን ከማጉረምረም አልፋ ለማንም አልተናገረችም። «ለፍቼ ለፍቼ ... በሌሊት እንቅልፈን እያቋረጥኩ ተምራ እንዲህ ጉድ ይበሩኝ?...ቆይ...እመብርሃን ድንግል ማርያም ሴት አይደለች? በቤተ መቅደስ ውስጥ አይደለም ያደገችው? ወይ ፈጣሪዬ ይቅር በለኝ! ...እኔ ደካማዋ ጌታ ኢየሱስን ከወለደችው ከእመብርሃን ጋር ራሴን ስላስተካከልኩ ይቅር በለኝ! ላያስገቡኝ ዝም ብዬ ነው የምወሽክት። ፈጣሪዬ ግን እኮ በመቅደሱ ውስጥ ላገለግልህ በመፈለግ ነው። ምን ሐሊክት አለው እስኪ? አሃ.....ለካ እመቤታችን በቤተ መቅደስ የቆየችው አሥራ አምስት አመት እስኪሞላት ነው። እኔም ለካ አስራ አምስት አመት ሞላኝ። ይቅር በለኝ አምላኬ አስራ አምስት ሞልቶኝ ቤተ መቅደስ ለመግባት በመመኘቴ። ወይ! ይቅርታ» ደረቷ ላይ ያገጠገጡ ጡቶቿን ስታያቸው ታላቅ ሀጢአት እንደሰራች ጉብጥ ትላለች አፍራ..... ልትደብቅ። በለበሰችው ወይባ አቡጀዲ ሽፍንፍን አድርጋ ምኞቷን ሁሉ ዋጠችው ።

ጡቶቿ ከደረቷ የበለጠ አፈንግጠው ስላጋለጧት አፈረችባቸው። አሸቻቸው እንደሉሚ ሉክሉከው የሚጠፋ መስሏት። የውስጣቸው እንቁር እያመማትም ፈተገቻቸው። እንደ ቡግንጅ ፈርጠው ወይም እንደ ጆሮ ደግፍ ሚሙተው ከደረቷ እንዲጠፋ ተሳለች። ነገር ግን የበለጠ እያሞጠሞጡ እያገጠገጡ ቅል ቅል አከሉባት። ውበቱ እንዲጠፋ አፈር በሚመስል ቀለም ተነክሮ በተቀለመ መነካታቱ ሁሉ በሚለብሱ ልብስ በመሸፈን የዳሌዋ መሞናደል ከእሷ በቀር ማንንም አላሳለበም። ግን ይሞቃታል። የማታውቀው ስሜት ይወሰውሳታል። ሰውነቷ ሲሞቃት በፀሎትና በስግደት ለመቅጣት ከተፈጥሮ ጋር ውጊያትጀምራለች። ግን አላሸነፈችም። እየሞታች እየራባትም ዳሌዋ ወደጎላ ጡቷ ወደፊት ይጎትታታል። ልቧም ሚራዥን ሲያይ ከበሮውን መደለቅ ጀምሯል።

በዚህ ወቅት በሁለቱም ገዳማት ማህበራት አንድ ትዕዛዝ ወጣ። “ልጆቼ ለአቅመ አዳምና ለአቅመ ሔዋን ስለደረሱ አብረው እንዳይውሉ” የሚል። ሚራዥ ወደ ወንዶች ገዳም ወደ ክብራን ተወሰደ። የሀሳንነቷን ጊዜ ናፈቀች። ከሚራዥ ጋር መዋል ቀርቶ አብራ ቆማ እንኳ ማውራት አትችልም። የእድሜዋ እኩያ ካለአሱ ማንም የለም። ዘወር ስትል የምታየው የጨረጨሱ አርጊቶችን ቀና ስትል የጠራ በማይን ስታቀረቅር የጣና ሐይቅን ነው። ከዚህም ካለፈ በጥቋቁር ፍሬ የጠመመትን የጣና ዳር የዶቅማ ዛፎች። ወይም የማይናገሩና የማያዩ ዓይናማ አለቶችን።

በተለይ ስለ ሚራዥ የምትሰማው ፍቅሯን የበለጠ አጋጋመው። በአሮጊቶች አፍ ብዙ ይወራለታል። ከሁሉም እማሆይ ወሰተ ኪሮስ ድርም ስለሚወዱት ከአፋቸው አይለዩትም።

ከሚራዥ ጋር መገናኘት ያልቻለችባቸው ጊዜያት ረዘሙ። የማይመሹ ቀኖች! የማይነጉ ሌሊቶች አለቃዩአት። ተረኛ ሆኖ ለአገልግሎት ወደ ሴቶች ገዳም መጥቶ ሲቀድስና ኪዳን ሲያደርስ ብቻ ነበር በቅርብ ርቀት የምታየው። አብረው እንዳያወሩም ከሀነቱን እንዳታስፈርሰው ሲባል “እንዳታስናክደው” ተብላለች። ከሐሜትና ከሰይጣን ፈተናም ለመራቅ ጭምር ሲሉ ቢገናኙ እንኳ ሰላም አይባባሉም። “ሁሁ! ለምን አሰናክለዋለሁ! ግን ምን መንፈስ ነው ወደሱ የሚጎትተኝ? ለምንድነው ሰውነቴ የሚፈትነኝ? ለምንድነው ነፍሴ እሱን የምትጠማው? ርኩስ መንፈስ ይሆን እንዲህ የሚያደርገኝ! እዎ ዲያብሎስ እየተፈታተነኝ ነው። ሳጥናኤል አሽከላውን እያጠመደብኝ ነው። መቼስ ሰይጣን ዳኩን ጠቅሱ ገዳም ውስጥ አይደል የሰፈረው? በዓለም ማንን ሊፈትን? በዓለምማ ሁሉስ በሐሊክት የወደቀ አይደል! ማንን ይፈትናል? ሁሉስ ሳይፈተን የወደቀ አይደል! እዚህ ነው እንጂ ገዳም ውስጥ ሰይጣን ጦርነት ያለበት። መቼስ መልካም በሌለበት ክፉ የለ! ቢኖርስ መኖሩ በምን ይታወቃል? ሰይጣንስ መንፈስ ቅዱስ ባለበት ከሌለ መኖሩ በምን ይረጋገጣል። በርኩስ መንፈስና በቅዱስ መንፈስ መካከል ብዋከብስ እኔ ማንኛ? ኢየሱስ ክርስቶስ እንኳ የተፈተነው በቆርንቶስ ተራራ ገዳም አርባ ቀን ሲፀልይ በሄደበት ወቅት አይደል? ኢየሱስን ደፍሮ የፈተነ ሰይጣን እኔንማ ምን ጭንቁ! ይልቅስ ንቆ በተወኝ። የጋለ ገላ የሞቀ ሰውነት ይገፍ እንዴት እቋቋመዋለሁ?..... አልችልም።እግዚአብሔር ሆይ እንዳሳሰናክለው ከፈለግህ አገልጋይህን ጠብቅ። እንኳ ሰይጣን መልአክ የሚቀናበትን ልጅህን ያዝልኝ። እኔ ግን ተሸንፌአለሁ። እወደዋለሁ። ወድጄን ነው? ጥለህብኝ እንጂ!” ወዲያው ደሞ መጋልዬ መጋልዬ ዘሰሉሞን የሚለውን የመፅሐፍ ቅዱስ ክፍል ትገልጣለች። “በአፋ መሳምን ደሳመኝ” ይላታል። “ፍቅርህ ከወይን ጠጅ ይልቅ መልካም ነው” የልቧን ይነግራታል።

“እናንተ የኢየሩሳሌም ቆነጃጅት ሆይ! እኔ ጥቁር ነኝ፤ ነገር ግን ውብ ነኝ። እንደ ቄሳር ድንኳኖች እንደ ሰሎሞንም መጋረጃዎች።..... ነፍሴ የወደደችህ አንተ ንገረኝ! ወዴት ታስማራለህ። በቀትርስ ጊዜ ወዴት ትመስጋለህ?” ይህን ስታነብ ሚራዥ መልሰ “ከደቅማው ጥላ ሥር በጣና ዳር ዓይናማ አለቶች ጠርብቅ እመስጋለሁ” ያላት ይመስላታል።

“ከጥላው ቢታች እጅግ ወድጄ ተቀመጥኩ። ፍሬውም ለጉሮሮዬ ጣፋቄ” ነው። ውዴ የእኔ ነው። እኔም የእሱ ነኝ።..... ውዴ ሆይ ቀኑ እስኪነፍስ ጥላውም እስኪሸሽ ድረስ

ተመለሰ!.....በቅመም ተራራ ላይ ሚዳዳውን ወይም የዋለው እምቦላ ምሰል።..... ሌሊት በምንጣፊ ላይ ነፍሴ የወደደችውን ፈለገሁት፤ፈለገሁት አላገኘሁም።....." የሰሎሞን መፅሐፍ ባይኖር ኖሮ መፅሐፍ ቅዱስን አትገልጠውም ነበር።

እነዚህን ጥፋጭ የፍቅር መዝሙሮች ስታነብ ሰውነቷ ይግላል። ልቧ ነጋሪቱን ይወግራል። ትንፋሿ ቁርጥ ቁርጥ ይላል። በጭናፈ መካከል ቅዝቃዜ ይሰማታል፤ ታማትብና ራዕዩ ዮሐንስ የሚለውን የመፅሐፍ ቅዱስን የመጨረሻ መፅሐፍ ታነባለች። ማብረጃዋ እሱ ነው። ራዕዩ ዮሐንስ.....ዮሐንስ በፍጥነት ደሴት የፃፈው አስፈሪ መፅሐፍ ለደሴቷ ጉብል የግለቷ መቀዝቀዣ ነው። እሱ ነው የሚያበርድላት። የመጨረሻው ሰዓት። ዘንዶው።..... አውሬው። "ሌላም አውሬ ከምድር ሲወጣ አየሁ፤ የበግ ቀንዶችን የሚመሰሉ ሁለት ቀንዶችም የነበሩት እንደ ዞንዶም ይናገር ነበር..." ይህ ነው የሚያሰክንላት። የመጨረሻው ሰዓት። የአስፈሪው ጊዜ ትንቢት። ወይም ደግሞ አንቀፅ ንሥሐ የሚባለውን የንስሐ መፅሐፍ አውጥታ ታነባለች። በንስሐ አለንጋ ራሷን ትገርፋለች። ወይም «መንገድ ሰማይ» የሚባለውን አንዲት ነፍስ ከሥጋ ከተለየች በኋላ ስለምታደርገው አስፈሪ ጉዞ ታነባለች። መላእክተ ፅልመትና መላእክተ ብርሃን ነፍሷን ሲቃሙ። መላእክተ ፅልመት ሰይፋቸውን መዘው ከአጋንንቱ ጋር ሲፋለሙ ይታያሉ። ትሰናክፍለች። ውዳሴ ማርያም ትደግማለች። እያማተበች ትነሳለች።

መልሳ ደሞ ስለ ሚራሽር ማሰሳል ትጀምራለች። ወደሴቶች ገዳም የሚመጣው በተራ ነው። ሰሞነኛ ሲሆን ብቻ ወር ሲገባ የመጀመሪያዎቹ ሁለቱ ሳምንታት ሰሞነኛ አገልጋይ ነው። ቀሪዎቹን ሁለት ሳምንታት ደግሞ በናፍቆት እየተወቀጠች ታሳልፋቸዋለች። «እዚህኛው ደሴት ሆነሽ እዛኛው ደሴት ድረስ ተጣሪ፤ ሁለት ሳምንታት ሳታይው መቆየት ለአንቺ አይቻልሽም» የሚል ሹክሽክታ ይሰማታል። ትላልቅ አይኖቹን መዝገብ ብላ ማየት ያምራታል።

አንድ ቀን ሌሊት መተኛት አቃታት። እንቅልፍ በዓይኗ አልዞር አለ። በጨለማው ድባብ ውስጥ እየተደናበረች ከደሴቷ ወደብ ወርዳ አለቱ ላይ ቁጭ አለች። የጣና ሐይቅ ማዕበል ከአለቱ ጋር ሲጋጭ በሚፈጥረው ፍንጣቂ በውሃ ስትበስብስ እንኳ አልታወቃትም። ቆይቶም ሰማዩ በመብረቅ እየታረሰ በጉርምርምታ የታጀበ የዝናብ ዶፍ እዛ የተንጣለለ ሐይቅ ላይ ሲወርድ ከተቀመጠችበት አለት አልተነሳችም። ወደ ወንዶች ገዳም አሻግራ ማዶ ማዶ እያየየች ሌሊቱን እዛው አድራ ጠዋት የኪዳን ደወል እስኪደወል አለቱ ላይ ተቀምጣ አነጋች።

በቀጣዩ ሌሊት በስዕል ቅዱሳን ከተዋበች ጎጆዋ ከገባች በኋላ የመቅረቡን የዘይት ክር ለኮሰችው። ልታነብ የዘረጋችው መፅሐፍ አፋን እንደከፈተ ነበር። ራቁቷን ነጭ አቡጀዲ ከላይ የኖረ ሐምራዊ ግምጃ ከሥር ከተነጠፈባት መደቧ ላይ ተኝታ መቅረቡ ላይ አፈጠጠች። ስቅስቅ ብላ ማልቀሷን ነጩ እንሳላ ላይ የነጠበው የዕንባዋ ጠብታ ነገራት። ልትፅፍለት ወሰነች የሆነውን ሁሉ። ፅሁፍ እንድትለማመድበት የመቃ ብዕርና ከተቆሉ አዝርዕትና የተቀመመ ጥቁር ቀለም ነበራት። ወረቀት ግን መፃህፍት ቤቱ ውስጥ ነበር። ሳሬ መፃፍ አለብኝ.....በቅጠልም ላይ ቢሆን ጭንቁን ተገላግዶ ጠዋት ከኪዳን መልስ እጠብቀዋለሁ ከዛም ሰጥቼው ሹልክ..... ወዲያው አንድ ብልሐት ተከሰተላት። ከነጩ አቡጀዲ ላይ ቀዳ መፅሐፍ ላይ አስደገፈችና በመቃ-ብዕሯ ከጥቁር ቀለም እየነከረች ፃፈችለት።

ጠዋት.....የኪዳን ፀሎት ረዘመባት። ትልቁ ደወል ተደውሎ የኪዳን ፀሎት እንደተጠናቀቀ በምሥራቁ በር ቆማ ጠበቀችው። በምስራቁ በር ሴት መቆም ይቅርና ማለፍ አይፈቀድላትም.....እሷ ግን አማራጭ አልነበራትም። የምሥራቁ በር ተከፍቶ ሚራሽር ነጭ አቡጀዲ ትዕምርተ መስቀል ተላብሶ ብቅ ሲል ወኔዋ ተነነ። በቆመችበት ተብረከረከች። ወደወንዶች ገዳም ለመሄድ በቀጭኗ መንገድ ደሴቷን መውረድ ሲጀምር ደንግዛ ቆማ በዓይኑዋ ብቻ ተከተለችው።

ከራሷ ጋር ታግላ የልብ ልብ ከገዛች በኋላ ደሴቷን በሩጫ ወረደችና ከወደቡ ወደ ጀልባዋ ሊገባ ሲል ደረሰችበት። አብረውት ሁለት ተረኛ ኪዳን አድራሽ መነኮሳትም ነበሩ። "ሚ...ሚራሽር....?" ጥርሷን ነክሳ ጠራችው። ከጀልባዋ ወርዶ ወደ እሷ መጣ። የተጠቀለለ ነጭ አቡጀዲ ጨርቅ በፍጥነት ሰጠችውና "ለማንም አታሳይ!" ብላው እየተንቀጠቀጠች ወደ ጎጆዋ ተመለሰች። ሚራሽር ከጀልባዋ ወርዶ የክብራንን የወንዶች ገዳም መሬት ከረገጠ በኋላ የደሴቱን ኮረብታ በሩጫ ወጥቶ ትልቁ የዶቅማ ዛፍ ሥር ቁጭ ብሎ ነጩን ቅዳጅ አቡጀዲ ጨርቅ ገለጠው።

«ሚራሽር በጣም ተጨንቂያለሁ። ራሴን ለመግዛት ሞክሬ ነበር። ከማላውቀው ወጥመድ ውስጥ መግባቴን ከአንተ ጋር ለሌላ ለማንም ብናገር ንስሐ ግቢ ከማለት በቀር ሁነኛ መፍትሔ እንደማይሰጠኝ አውቃለሁ። የሰይጣን ፈተና ነው ብዬ ለብዙ ቀናት ሰውነቴን በየም ቀጣሁት። የሚሰጠኝን መቁነን በድብቅ ለወፎች እየበተንኩ ሳልበላ ለብዙ ቀናት ቆየሁ። መልክክ ሊያሰሰን፤ ድርሳናትን፤ መስጥመ አጋንንትን፤ ገድለ አቡነ ዘዮሐንስን ሁሉ እየደገምኩ በሱባዔ ለብዙ ሳምንታት

አሳለፍኩ፡፡ እመ ምኒታችን እግሆይ ወለተ ኪርስ በቅበጠበጥ አይተው በሽንፋኑ ግንድ አበረውኝ በፀልይ ሰነበትኩ፡፡ ልድን ግን አልቻልኩም፡፡ ፈተናዬ የሀሊና ዕረፍት ነሳቶኛል፡፡ ከእግዚአብሔር ቤት አበወጥተው አጋንንት በደብቃ ሲሰቁብኝ በጆርዬ ይሰግኛል፡፡... ሚራሹ እባክህ ድረስልኝ፡፡ ደግሞ እውነቱን ሳልደብቅ ልንገርህ፡፡ በየደቂቃው አንተን ግዴት ያሰኘኛል፡፡ ለምንድን ነው?..... ሚራሹ..... ሰይጣናት ጥለው ሲዘባበቁብኝ ግዮት ትፈልጋለህ? እንግዲያውስ ዛሬ ማታ በታንኳም ቢሆን መጥተህ ችግሪን ካልፈታህልኝ የመጨረሻ እግራው ራሴን ወደዚህ ሐይት ወርውራ ለሰይጣናቱና ለአጋርዎቼው እደን መስጠት ነው፡፡ መቼም ከዚህ በላይ ስቃይ አይኖር! ዛሬ ማታ ከደሴቱ ወደብ ትልቁ አለት ላይ እጠብቅሀለሁ፡፡ አንብቦህ ስትጨርስ አጥቦህ ጣለው ካለቀቀልህ አቃጥለው ውስብሐት ለእግዚአብሔር፡፡ »

ሚራሹ ደብዳቤውን አንብቦ ሲጨርስ ተነስቶ በደብቃ ዘለለ፡፡ በእሱ ውስጥ መከራ ሲያሳየው የኖረው ሰሜት በእሷም ውስጥ በመኖሩ ሐሴት አደረገ፡፡ «ሲጳ... እኔ እንቺ ያለሽበትን ደሴት አሻግራ እያየሁ ትልቁ ዛፍ ላይ ወጥቼ እንደምውል ማን በነገረሽ?... ይምሽ እንጂ በዋናም ቢሆን አልቀርም፡፡» ሳይታወቀው እየለፈለፈ ነበር፡፡

ቀኑ አልመሸለት አለ፡፡ እንደ ሁልጊዜው መጋልዬ መጋልይ ዘሰሉሞንን ደግሞ ደጋግሞ አነበበው፡፡ «አስተማሰልኩኪ አንተ ሃቤዬ ጥቀ አዳም መላትሕኪ ከመ ማዕነቅ ወክሃድኪ ከመ አርማስቆስ፡፡ እምሳሌ ወርቅ ይግበሩ ለኪ ኮሰኮሰ ዘብሩር » እሱዋ ደግሞ ከማዶ «ውዴ ሆይ ቀኑ እስኪነፍስ ጥላውም እስኪሸሽ ድረስ ተመለስ» ብላ የመለሰችለት መሰለው፡፡

«የለም ቀኑ አልመሸልኝም፡፡ ከማዶመሽ ቀን የማይነጋ ሌሊት ይሻላል» አለ እየተንጠራራ፡፡ «ኩለንታኪ ሰናይት አንተ ሃቤዬ፡፡ አልብኪ ነውር ወኪምንትኒ ሳዕሌኪ፡፡ ንዲ እምሊባናስ መርዓት ንዲ እምሊባናስ፡፡» የሚሉ የሰሉሞንን መጋልያት ሲመላልስ ለእብደት ሲዳርጉት እንደሚችሉ ፈርቶ ተነስቶ ለጉብኝት ከመጡት ፈረንጆች ጋር ወደ ዕቃ ቤት አመራ፡፡ ከምንጊዜውም በበለጠ በዛ መዚየም የሚገኙትን ቅርሳቅርሶች በመሉ ከሰፊ ማብራሪያ ጋር ሲሰጥ ዋለ፡፡ በእስተርጓሚ፡፡

“ቤተ ክርስቲያን የተሰራው በተጠረቡ ቀይ ድንጋዮች ነው፡፡ እነዚህ በመቅደሱ ዙሪያ የምታዩአቸው ከጥርብ ከድንጋይ የተሰሩ አስራ ሁለት አምሶች ናቸው፡፡..... ከመቅደሱ ግድግዳ ጋር ተያይዞ የተሰራው ሕንፃ የገዳሙ መስራች የእኩነ ዘዋሐንስ መቃብር ነው፡፡..... ይህ ቤተክርስቲያን እንደምታዩት በደሴቱ አናት ላይ ነው የተሠራው፡፡..... ይህ የድንጋይ ደወል ነው፡፡..... በዚህ ዕቃ ቤት

ውስጥ ከአስደናቂ ቅርሶች አንዱ ይህቺ በወንጌላዊው ቅዱስ ሉቃስ በራሱ እጅ የተሳለችው የቅድስት ማርያም ስዕል ናት፡፡ ይህ ከብረት የተሰራው የእኩነ ዘዋሐንስ የፀሎት ልብስ ነው፡፡.....ወደዚህ ገዳም መግባት የሚችሉት ወንዶች ብቻ መሆናቸው ለየት ያደርግዋል፡፡ በዳጋና በአንዳንድ የጣና ገዳማት ሴቶች እንዲገቡ አይፈቀድላቸውም፡፡ እዚህ ቀጥሎ ካለው ደሴት ደግሞ ሴቶች ብቻ የሚኖሩበት ገዳም አለ፡፡ እያለ ያልጠየቁትን ሁሉ ሲለፈልፍ ትዝ አለችው፡፡ ሲጻፈ፡፡ ሳይሰናበታቸው ወጥቶ ሄደ፡፡ ሌላ ሰው ተጠርቶ አስገብኛቸው፡፡

ሲጻፈ በድቅድቁ ጨለማ ውስጥ አለቱ ላይ ቁጭ ብላ ሚራሹን ስትጠብቅ መንፈቀ ሌሊት አለፈ፡፡ አላስቸል አላት፡፡ ልብሷን አወላልቃ ወደ ጣና ተወረወረች፡፡ ወደ ወንዶች ደሴት መዋኘት ደመረች፡፡ እየመጣም ከሆነ እዛው ሐይቁ ውስጥ አገኘዋለሁ፡፡ ሲያጋጥማት የሚችለው ዓዘና ጉማሬ አላስጨነቃትም፡፡ በሀፃንነቷ ስትዋኝ አትደክምም ነበር፡፡ አሁን ግን በፍርሃት የሚርድ ሰውነቷ አልንሳፈፍ አላት፡፡

የሚዋኝ ሰው እየቀረባት መጣ፡፡ “ሲጻፈ!” አላት የለሆሳስ ድምፅ፡፡ የምታውቀው ድምፅ፡፡ ራሷን ብቅ አድርጋ “ወደ” አለችው፡፡

“ምነው?” አላት በድንጋጤ፡፡

“ቆየህብኝ፡፡”

“እሺ ተመለሽ ወደመጣሽበት ዋኚ”

“ደክሞኛል፡፡ አልቻልኩም፡፡”

“አይዘዝ፡፡”

“እያቃተኝ ነው ሚራሹ” እያቃተኝ ነው ስትል ይበልጥ አቃታት፡፡ ተጠግቶ ደገፍ አደረጋት፡፡ ሰውነቷ ይፋጃል፡፡ ሰውነቱን ነዘረው፡፡ ትንፋሷ ለመጠጠው፡፡

“አይዘዝ እየደረሰን ነው፡፡” የልብ ምቱ ሲፈጥንበት ታወቀው፡፡ ውሃው ውስጥ ሆኖም አቃጠለችው፡፡ እሷንም እያቃጠላት ነው፡፡ ከሐይቁ ዳር ሲደርሱ አለቱ ላይ የጣለችውን ልብሷን ለበሰች፡፡

ሚራሹ በዋና ሲመጣ ራሱ ላይ የደገለለውን ልብሱን ፈትቶ ለብሶ ሁሉንም አለቱ ላይ ተቀምጠው በፀጥታ ተዋጡ፡፡ አብረው ሲያድጉ ከአፍ እየተቀማመ ይጫወቱት የነበረው ሁሉ ዛሬ ውሃ በላው፡፡ የሁሉንም አንደበት ተሳሰረ፡፡

«ሚራሹ..... በጣም በረደኝ!» አለችው ጥርሶቿን እያፋጩች፡፡

“ምን ይሻላል?”

“ለምን ወደኔ ጎደ እንሄድም?” ስትፈራ ስትቸር ጠየቀችው፡፡

“እንደ! እሱማ ከባድ ነገር ነው፡፡”

“እንዴት?”

“ሰ.... ሰው ቢያየንስ?”

“እና ምን ተሻለን?”

“እሺ ከገዳሙ ውጭ ካለው ቆርቆሮ.....” ድፍረቷ ገረማት።

“እመቃብር ቤቱ ዘንድ?”

“አዎ። ለብርዱ እዛ.....”

“እሺ። እንዲሁ” ሚራዥ አደገኛውን ነገር እያደረገ መሆኑ ቢሰማውም አላቅማማም።

እመቃብር ቤቱ ውስጥ ገብተው ከውስጥ ቀረቀሩት። የመቃብር ቤቱ ወሰል አፈር እስከቀርጭምችሟቸው ዋጣቸው። ከምንም አልጣፉት። ሚራዥ ከግድግዳው ላይ የተሰካውን ደረቅ ሣር አውርዶ ጎዝጎዘውና ተቀመጡ። ዝምታ።

«...እማሆይ ወለተ ኪሮስ እየተሻላቸው ነው?» አላት ዝምታቸውን ለመስበር ይህል።

«የለም እየባሰባቸው ነው። ሐኪም ቤት ሊወሰዱ ሲለሙት የሚያድንም የሚገድልም እግዚአብሔር ብቻ ነው ብለው እምቢ አሉ። እርጅናውም እየተጋፋቸው ነው።»

“ምን ነበር ያስጨነቀሽ?” አምጦ ጠየቃት።

“እኔ እንጃ!” የምትለው ጠፋባት።

“እንዴት?” ገብቶታል። ግን.....

“ብቻ አንተን” መናገር አልቻለችም። ምን አይነት ገመና ነው? ለምን ይጠይቀኛል? ዝም ብሎ እንደ እኔ..... በውስጧ ተብሰለሰለች።

“ሚራ... በቃ...የሆነ ነገር አሰኝቶህ ያውቃል አይደለ?” አላችው የግዳጅ።

“አዎ.....እንዳንድ ነገሮች ያሰኝኛል። አንዳንዶችን ላገኛቸው ስችል ሌሎች ደግሞ የማላገኛቸው ናቸው።”

“እኔን ደግሞ የሚያሰኝኝ የሚያሰኝኝ ... በቃ.....አንተ አሰኝተኝኛል። አሰኝኝኝ።” ተገላገለችው።

“ማለት.....”

“አሰኝኝኝ በቃ ውህ!” ሌላ ጥያቄ እንዳይጠይቃት ፀለየች።

“እኔንም አሰኝተኝኛል።..... ማለቴ...” አንገቷ ውስጥ ተሸንጠ። ትንፋሷና ትንፋሹ በፍጥነት ተዋሃዱ። የማያውቁት መግነጢሳዊ ኃይል አዋሃዳቸው። ከንፈር ለከንፈር ሲያያዙ ምን እያደረጉ እንደሆነ አላውቁም።..... ብቻ ሁለቱም ከሰሎሞን የመዝሙር መፅሐፍ ውስጥ ያነበቡአቸው በዕዝነ ህሊናዎቻቸው ተደመጡአቸው።..... ሳይታወቃቸው የንጋቱ ደወል በሁለቱም ደሴቶች ላይ ተሰማ። ሁለቱም የንጋቱን ደወል በልባቸው ሳይረግሙት አልቀሩም።

የመቃብር ቤቱን ሰቀው ከመውጣታቸው በፊት በትልቅ ሰንሰለት የታሰረ በ ሐቆ ቅርፅ የተሰራ ግማደ መስቀል ከአንገቱ አውልቆ አሰረላት።

“እመስግናለሁ መስቀሉ በጣም ያምራል መስቀሉን ላይ አንተ ከእኔ ጋር እንደሆንክ እያሰብኩ.....” መስቀሉን ጭብጥ አድርጋ። “..... መቼ ነው ተመልሰህ የምትመጣ?” አላችው። ተመልሰው የሚገናኙበት ጊዜ እንደ አድማስ ጥግ ርቋት።

“ተነግ ወዲያ ማታ እዚሁ መቃብር ቤት ውስጥ እንገናኛለን”

“እስከ ነገ ወዲያ!..... ሩቅ ነው። ግን እጠብቅሃለሁ።..... እንዳትቀር እሺ?”

“..... አልቀርም። ይልቅስ እንቺ እንዳትቀረ” ወደ ወደቡ በጫካው ውስጥ ለውስጥ እየጣሰ ወረደ። ከወዲያኛው ማዶ የወንዶች ደሴት እየሞኘ እስኪደርስ ሐይቁ ዳር አለቱ ላይ ተቀምጣ በዓይኗ ሸኘችው። አዛኛው ማዶ ወደብ ሲደርስ እጁን አውለበለበላት። እሷም ከተቀመጠችበት አለት ተስፈንጥራ ተነስታ ሁለት እጆቿን አወናጨፈቻቸው።

ከሶስት ቀናት በኋላ እንደገና መቃብር ቤቱ ውስጥ ተገናኙ።..... ከሌሊቱ አጋማሽ ላይ ላይ እረታ ከሴቶች ገዳም ተሰማ። መቃብር ቤቱ ውስጥ ባሉበት በድንጋጤ ድርቅ አሉ። የሴት መበለቶች ድምፅና ኡኡታ እየበዛ እረታው እየበረከተ መጣ።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ አካፋና ዶማ የያዙ መቃብር ቆፋሪዎች ወደ መቃብር ቤቱ ከንፈራቸውን እየመጠጡ መጡ። ሲጸራ በፍርሃት የሚራዥን ክንድ አጥብቃ ያዘችው። “ከውጭ ነው የምንቆፍረው ከውስጥ?” ሲል አንዱ ወደ መጡበት ድምፁን ከፍ አርጎ ጠየቀ።

“ወይኔ ሰው ሞቶ የመቃብር ጉድጓድ ሊቆፍሩ ነው እንዴ?” በጆሮው አንሸካሸከች። ከው አሉ።

“የታመመ ሰው አለ እንዴ?”

“እማሆይ ወለተኪሮስ ሞቱ ማለት ነው። ሌላ የታመመ የለም።”

“የኛ መጨረሻ ይሄ ነው?..... ወይኔ እግዚአብሔር ተጋለጥን። ምናለ.....”

“ምን ዓይነት ፈተና ነው.....” አፏ መረራት።

“እሺ ወጥተን.....”

“እንዴ በር ላይ እኮ ናቸው!”

“ቆይ እንዴት መጡ?”

“በታንኳ መጥተው ይሆናሉ!”

“ምን ሰራሁ እመብርሃን! ውይ...”

መልሱን ይዞ የመጣው ሰውዬ "ከውስጥ ይቆፈር ብለዋል" አለ እየተነፋነፈ።

"ከውስጥ ከሆነማ መብራት ይዘህ ና እንጂ! ቶሮስ እማሆይ ወለብ ኪሮስን ያክል እናት ሜዳ ላይ ይቀበራሉ?" በሩን እያንቋቋ ከፈተው።

".....ሰው አለ እንዴ?" አለ እስከ ዓይናቸው አስግኑ። የተቀመጡበት መሬት ተከፍቶ ቢውጣቸው በወደቶ።

"አንቱ አባ ፊንሐስ?! እረ ሰው ነው! እስከ ጧፉን አምጡት!" አለ ወደፊታቸው ይበልጥ አይኑን እያፈጠጠ። የጧፉ ብርሃን ከሁለቱ ዓለም ሰዎች ላይ መጥፎ ሀዳሉን ጣለ። ለሁለቱም ያ የጧፍ ብርሃን ከጨለማ የባሰ ርጉም ነበር።

"እረ የእስራኤል አምላክ ምኑን አሳየኸኝ?" አባ ፊንሐስ ፊታቸውን አዘፋ። ከዳጋ እስጢፋኖስ የመጡት የእማሆይ ወለብ ኪሮስ በጠና መታመም ሰምተው ቢሆንም ከሲጳራ ጋር የሚነጋገሩበት ጉዳይም ነበራቸው።

"እረ ኑ.....ድ! እረ!.....እስከ ለነ ቅድስት!..... የግሽኗ እመቤት! ፍጡነ ረድኤት!" ሁለቱም ቆራሪ መነኩሴ አባ ማቴዎስ ራሳቸው አፍረው ዓይኖቻቸውን በእጆቻቸው ጋረፉ።

"ሚራዥ..... ምንዋ የኔ ልጅ..... ጡዳሴ ማርያም መድገም ተውክ እንዴ? ምንዋ ሰይጣንን በፀሎት ብትዋጋው?" አባ ፊንሐስ ያልጠበቁት ዱብ እዳ ነበር የገጠማቸው።

"ምንዋ ልጆቼ ጉድ! ጉድ!..... ጉድ ነው!" አባ ፊንሐስ ከአንድ ቀን በፊት ከዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም መጥተው ለሲጳራ መንፈሳዊ ብርታት የሚሰጥ ያሉትን ቀኖና እና ሰግደት ሰጥተዋት ተመልሰው ነበር። ወደሴቶች ገዳም የመጡት የሴቶች ገዳም እመምኔት የሆኑት እማሆይ ወለብ ኪሮስ መድከማቸውን ምክንያት በማድረግ ቢሆንም ከሲጳራ የሚፈልጉት አንድ ታላቅ ጉዳይ ነበራቸው። ሲጳራን እየዘሩ የሴቶች ገዳም ጡስጥ ሲፈልጉም ነበር።

"ሚራዥ አፋ ተሳሰረ። ሲጳራ እንዳትደነግጥ ሲል የራሱን መሸማቀቅ ወደ ጡስጡ አመቀው። "እይዘሽ....." እጇን ይዟት ከመቃብር ቤቱ ወጡ።

እሱም ተጨንቋል። ነገር ግን ምንም ያልተሰማው መስሎ እያፅናና ይዟት ወደ ወደቡ ወረደ። ከወደቡ የተጠጋ ታንኳና ጀልባ ሲያይ ወደታንኳው እየመራ

"ተከተይኝ" አላት። "አብረን እንሄዳለን።"

"ወዴት መሄድ እንችላለን?"

"ወደየትም ይሁን። ብቻ ከዚህ መውጣት አለብን። ከአሁን በኋላ ተእነዚህ ገዳማት ውስጥ መኖር ለእኔና ለአንቺ የማይቻል ነገር ነው።..... እንኳን በአንድ ቤት ውስጥ ጨለማ ለብሰን አግኝተውን ቆመን እንዳናወራ መከልከላችንን መዘንጋት የለብንም።"

"ተረድቼሃለሁ ሚራ..... ግን ወዴት ብለን እንሄዳለን?" ከመንታወቅ ገዳማውያን ደሴቶች ውጭ የሚያውቁት ዓለም እንደሌለ ታውቃለች ሲሳራ።

"ጉዞውን እንጀምረዋለን..... መድረሻችንን አካሄዳችን ይወስነዋል። አትፍሪ። ወደየትም ይሁን ብቻ እግራችን ወደሚወስደን ቦታ እንሂድ....."

«እሺ ታንተ ጋር ልሁን እንጂ ብቻ የትም ይሁን እንሂድ»

ከታንኳው ውስጥ ከመግባታቸው በፊት እጇን ጥብቅ አድርጎ ይዟት ቆመ። በከፊል ደመና የተሸፈነችው ጨረቃ በምትረጨው ቀዝቃዛ ብርሃን ደረቷ ላይ ያሰረላት ግማዶ መስቀል ሲፈልቅ የጡስጧ የፍቅር ነፃብራቅ ልቡ ላይም ፈለቀ። ያሰረላትን መስቀል ጥብቅ አድርጋ ይዟ "መቼም አልጥለውም እሺ.....ስጦታህን እድሜዬን በሙሉ ይገጠው እኖራለሁ።..... ትናንት አባ ፊንሐስ ያሰርክልኝን መስቀል ሰጭኝ፣ ብለው ለምነውኝ ነበር። እምቢ አልኳቸዋ" ከዓይኖቹ ውስጥ የወጣ የማትቆጣጠረው ኃይል አስፈንጥሮ ደረቱ ላይ አላጠቃት። ተብሰክሰነ ከንፈሮቹን ጎረሰችው። እሱም ተንገብግቦ ጎረሳት።

ወዲያው ከኋላዋ እጅዋን ለቀም አድርጎ አንድ ሰው ሲጨብጣት በድንጋጤ ራሽች። አባ ፊንሐስ ናቸው። ምንም ሳይናገሩ በፍጥነት ሞተሩን አስነስቶ ከሚያንራው ጀልባ ውስጥ ጎትተው ከተቷት። ጀልባውን የሚነዱት መነኩሴ አባ ማቴዎስ ናቸው። የሞተሩ ድምፅ ይበልጥ ጨመረና ኃይቁን በሐይል ቀዝፎ ይዟት ጉዞ ሲጀምር ሲጳራ እሪታዋን አቀለጠችው።

በተለይም ጀልባው እሷን ብቻ ይዞ ባህሩን እየሰነጠቀ ሲሄድ አሉታዋን አቀለጠችው። አባ ፊንሐስና ጀልባውን የሚነዱት መነኩሴ አባ ማቴዎስ አንድም ቃል ሳይተነፍሱ ዝም አሏት። በዋና ወደ ሚራዥ ልትሄድ ወደ ሐይቁ ተወረወረች። አባ ፊንሐስ እጇን ይዘው እንደ ገና መልሰው ጀልባው ላይ ጭነው ይዘዋት ከነፉ። የሚራዥ ደምፅ ከርቅ ይሰማታል ሲጠራት የህልም ጥሪ ሆነባት። ድምፁ እየራቃት ሄደ። የሞተሩ ድምፅና የጣና ማዕበል ድምፁን ዋጡባት። ሁለቱን መንትያ ደሴቶች ወደኋላ እየየቻቸው እንደህልም አለም እየራቁት ከእይታዋ ውጭ ሆኑ።

“ማን ናት የተቀደሰችዋ ምድር?” እሷም በላይ ላይ ባዘቱ የመሰለ ጉም የሸፈነውን የራስ ዳሽንን ተራራ አሻቅባ እያየች አባፊንሐስን መልሳ ጠየቀችው።

“የተቀደሰችዋ ምድርማ እግዚያብሔር ለአባቶቻችን ቃል ኪዳን የገባላቸው አስራኤል ናት- ኢየሩሳሌም”አሏት። ስለ ኢየሩሳሌም ታውቃለች። በመፅሐፍ ቅዱስ።

አባ ማቴዎስ ፈንጠር ብሎ ከሚገኘው ጉብታ ላይ አርባጣ አፈር እየቆፈሩ ከማህደራቸው ሲከቱ ሌሎች ከሩቅ ይሳሳቁባቸዋል።

አባ ፊንሐስ.....ቀጠሉ...እየተልገመገሙ...አተቁነጠነጡ...“አየሽ ልጄ ሲጻራ..... አንቺ የማታውቂው ብዙ ነገር አለ። በመጀመሪያ ...አባትሽ እኔ መሆኔን ልነግርሽ እወዳለሁ።”

ከቀረቀረችበት ቀና አለች ግራ ተጋብታ። “ምን?” ቅንድሷን በጥያቄ መልክ ሸብሸባ።

“አዎ ልጄ። ወደ ሴቶች ገዳም ያስገባሁሽ ወድጄ አይደለም። ደኸየሁ። እናትሽንም ሞት ነጠቀኝ። አዝዬሽ በልመና ላሳድግሽ ተንከራተትኩ” የለበሱትን ወይባ አቡጃዴ ሰብሰበው ግራ እጃቸውን ገልጠው አሳዩአት። ከንዳቸው በጥይት ተቦትሮፎ በተለበሰበ ግንድ መሰሏል። “አይውልሽ ልጄ። እኔ አባ ዠንበርና አባ ዲዲሞስ አንድ የጋራ ጉዳይ ስላለን..... ተይው ይህን ሌላ ቀን ነው የምነግርሽ። ጣና ሐይቅ ላይ በጣሊያን ጊዜ የመርከብ..... ለካ ሌላ ቀን እነግርሻለሁ ብያለሁ። አሁን አይደለም።”

ሚራዥ ካሰረላት በ“ቶ” ቅርፅ ከተሰራው ባለ ጉጥ መስቀል ላይ አይናቸውን አልነቀሉም። ለምን ይህን ያህል ዝቤ አፍጥጠው እንደሚያዩት ግን አልገባትም። ባለፈው እንድትሰጣቸው ጠይቀዋት እምቢ ብላቸው ነበር።

«እየውልሽ ልጄ.....» አንጫቸውን አሸለው ወደ ሰሜን ተራራዎ ሲያዩ እሷም ተራራዎችን ተመለከተችቸው። “ከምታይው ተራራ ግርጌ ነበር እኔና እናትሽ በአንጥረኝነትና ብረት በመቀጥቀጥ ስንተዳደር የነበር። ማረሻ ሽጠን የምናገኘው ገቢ እዚህ ግባ የሚባል አልነበረም። ሆኖም ተስፋ ያስቆረጠኝ የምወዳት እናትሽ አንቺንና እኔን ጥላ ስትሞትብኝ ነበር። እዚህ አስቸጋሪ ቦታ ላይ አንቺን ማሳደግ ተሳነኝ። ቤተ እስራኤላዊና የአይሁድ እምነት ተከታይ ብሆንም ቀን እስኪወጣ ብዬ እምነቴን በልቤ እንደያዝኩ አንቺን ላሳድግ ዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም ገባሁ። አንቺን በእንጦንስ ደሴት ለሴቶች ገዳም ሰጥቼ እኔ ደሞ በዳጋ እስጢፋኖስ የወንዶች ገዳም ውስጥ መኖር ጀመርኩ። አሁን ግን ዘመዶቻችን ሊወስዱን መጡ።”

ከተጓዥች መሃል በአህያ ላይ ተጭኖ የሚጓዘውንና ፊቱን በጥቁር የዋልካ ጭቃ ቀብቶ ከሐበሻ ጥቁር አይሁዶች ጋር የተመሳሰለውን ፈረንጅ እያሳዩአት።

ፊቱን በዋልካ ጭቃ የተሰቀለው ፈረንጅ ፎቶ ያነሳል፤ ቪዲዮ ይቀርባል፤ አባ ፊንሐስንም ቃለ መጠይቅ አድርጎ ታላቸውን በቴፕ ሲቀርፅና ፎቶም ሲያነሳቸው አይታ ነበር። እሱዋንም ትኩር ብሎ ይመለከታታል። ዓይነቱን ካልሰበረች ዓይነትን አይሰብርም። ከሁዋላ ስትቀር ወደሁዋላ ይዞራል። ከፊት ስታልፍ እየገሰገሰ ይደርስባታል።

“...ይሄ ነው ዘመዳችን?... ነጩ ሰውዬ? እንዴት ሆና?” ግራ ገባት። “እነማን ናቸው ዘመዶቻችን?” ራሱን ተላጭቶ ፊቱን የዋልካ ጭቃ ተሰቅልቶ ከሽማግሌዎች ጋር ቆሞ የሚነጋገረውን ወዘ ልውጥ እያየች።

“እስራኤላውያን ናቸው ወገናቸውን። ከዚህ የመከራ ነር ሲያሳቅቁን መጥተዋል። አንገታችን ደፍተን፤ አፈር ለብሰን ነበር። አሁን ግን ደረሱልን። እግዚአብሔር ለአባቶቻችን ለአብርሃም ለይስሐቅና ለያዕቆብ ቃል ወደገባላቸው ማርና ወተት ወደምታፈሰው ከነአን ሲወስዱን መጡ” ልሷን አማለው ሚራዥ ራን ሲያሰረሷት መሰሏቸው ነበር። የእሷ ልብ ግን ከሚራዥ ጋር እንደተቀራኘ ነበር።

“እና ምን ሚራዥ አብርን ቢሄድ? ለምን ጥላችሁብኝ መጣችሁ? አባ... እሱን እኮ አሁን እያሰቃዩት ነው የሚሆን፤ ከህነቱን ቃረሰ ይመስላቸዋል እኮ!..... ግን ምንም አላደረግንም አባ.... አባክዎ ሂደን እናምጣው?” ዓይናቸው ላይ እየተቀለጩለጩት ተማፀነቻቸው።

“ይሄማ የማይሆን ነገር ነው። እየውልሽ ልጄ የማታውቂው ይህንን ነው። እኛ ቤተ እስራኤላውያን ነን። የእግዚያብሔር ሀዘቦች ። በእግዚያብሔር የተመረጠውን ዘር ከሌላ ዘር እንደባልቅም።”

“እንዴ! መሌ ኢትዮጵያዊቷን አግብቶ የለ? እኔስ ለምን.....” አቋረጧት።

“እነዚህ የሚወስዱን ሰዎች ሁሉን ነገር አጥንተው ጨርሰዋል። እስራኤላዊ ያልሆነን ማንንም አይወስዱም” አሉ ወደ ጠገረ ልውጡ ሰውዬ እያማተሩ።

“እኔ ግን እሱን ትቼ ንቅንቅ አልልም” አለች ወደ መጣችበት አቅጣጫ ፊቷን አዙራ። አልመለሱላትም። የአረፍት ሰዓት ሰላበቃ ሁሉም ጓዙን እየጠቀለለ ተነሳ። በቀኝ እጃቸው እጁን ይዘው እየጎተቱ ከሚጥመሰመሰው ተጓዥ ጋር ተደባልቁ።

ከትከሻቸው ዱላ ቅል ቃንቁራቸውን ሰነክተው ያንጠለጠሉ፤ ማረሻ ማጭድ፤ ጉራዲ፤ ሰይፍ፤ ጦር፤ አንካሌ፤ መቆፈሪያ፤ መጥረቢያ፤ አካፋ፤ ደማ እና ሌሎችም ዝክንትሎችን አንጠልጥለው ይጓዛሉ። ከወዘ ልውጡ ሰውዬ ጋር በእብራይስጥ ቋንቋ ከሚነጋገሩት ሽማግሌዎች ጋር ሀፃናት፤ ጓዝ የተጫነና በድርቅ

የሚቀምሱት አጥተው በአጥንታቸው የሚሄዱ አህዮች ይጋፋሉ። ይጓዛሉ።

ከጎንደርና አካባቢዋ፣ ከወለቃ፣ ከሩፋኤል፣ ከሊልቀት፣ ከጎርጎራ፣ ከጭልጋ፣ ከቋራ፣ ከጃናራ፣ ከእንክሻሽሊት፣ ከአርማጭሆ፣ ከብልባሆ፣ ከጠጃ፣ ከደንቀዝ እየመጡ ጉዞውን ተቀላቀሉ። ከወገራ አውራጃ ዳግሞ ከዳባት፣ ከሰላምጌ፣ ከጉራሬ፣ ከዋርዋ፣ ከብራ ኢየሱስ፣ ከአምባ ጊዮርጊስ፣ ከደርጋጅ፣ ከጫርቢጣ እየመጡ ተደባለቁ። ሲደባለቁ የሚያወጡት አንድ ቃል ብቻ ነው። «ሻሎም።»

ከጎጃም ደግሞ ከባህር ዳር፣ ከቡሬ፣ ከደብረማርቆስ፣ ከዲማ፣ ከይስማላ ጎዮርጊስ፣ ከአዲት፣ ከዱር ቤቴ፣ ከቁንዝላ፣ ከግብግቢት ቀድመው ደርሰዋል። ከበጌ ምድርም ከወረታ፣ ከሐሙሲት፣ ከፎገራ፣ ከደብረታቦር፣ ከአፈረዋናት፣ ከእስቴ፣ ከፋርጣ፣ ከውዶ፣ ከኩርያ ማርያም፣ ከመነጉዘር፣ ከአሞራ ገደል የመጡትም ከኋላ ደረሱባቸው። ከደቡብ ኢትዮጵያ ፣ ከምእራብ ኢትዮጵያ፣ ከምስራቅ ኢትዮጵያም መጥተዋል።

ወቅቱ ኢትዮጵያ በእርስ በእርስ ጦርነት የምትታመስበት በመሆኑ ሁሉም ባተሌ ነበር። በሽምቅ ተዋጊዎች ጦር በአራቱም አቅጣጫ የሚንገደባቸው የደርግ መንግስት በጦርነት በመማገዱና የሚይዝ የሚጨብጠውን በማጣቱ ቤተ እስራኤላውያንን ወደ እስራኤል ለማጓጓዝ «ዘመቻ ሙሴ» ለተሰኘው የእስራኤል አጥፊነት ተፈጻሚነት አመቺ ወቅት ነበር። በሱዳን በኩል ሰርገው ለገቡትና ለጎመታት ለሰለጠኑት የእስራኤል ሰላዮችም ወርቃማ ጊዜ ነበር።

ቤተ እስራኤላውያን በኢትዮጵያ በተለይም በሰሜን ምዕራብ የጎንደር ክፍል ሀገር ተበታትነው ሲኖሩ ለሁለት ምዕት አመታት ያህል ወደ እስራኤል ለመመለስ ምኞት የነበራቸው ቢሆንም ይሁዲ መሆናቸው የተረጋገጠው ከረጅም ጥናት በሁዋላ “ፈላሻዎች በማያጠራጥር ሁኔታ የዳን ነገዶች ናቸው” ተብሎ በመታወጃና ይህም በመፅሐፍ ቅዱስ ውስጥ በዛሬው ደቡባዊ የአረቢያ ልሳነ ምድር ይኖሩ እንደነበር ተረጋግጧል በመባሉ ነው።

የእስራኤሉ የስለላ ድርጅት ሞላድ ፈላሻዎችን ከኢትዮጵያ በምስጢር ለማስከብላል የተሰነሉት ወቅትም ኢትዮጵያ በጦርነት ውሻጅነብር ውስጥ በገባችበት ወቅት ነበር። ፈላሻዎችን የማጓጓዙ ተግባር በቀጠለበት በዚህ ወቅትም የወቅቱ የእስራኤል ጠቅላይ ሚኒስትር ሺሞን ፔሬዝ “ወንድሞቻችንና አህቶቻችን ከኢትዮጵያ በደህና ወደ ሀገራቸው እስኪመለሱ ድረስ ዕረፍት አይኖረንም” ያሉት የረዣብተኛ ፈላሻዎች ሁኔታ በተባባሰበት በነፋሻማው የህይወ ወቅት ነበር።

ጉዞው ቀጥሏል ። ጥምልምሉ። በጎላ ጉዞው ከቀን ወደ ሌሊት ተዛወረ። በአውራ ጎዳናዎች የሚነጉደውን ረጅም ተጓዥ በመቆራረጥ በየጥሻው በድብቅ ማስጓዝ ነበር አዋጭ ሆኖ የተገኘው።

ሲጳራ በህይወቷ ለመጀመሪያ ጊዜ ያደረገችውን ረጅም ጉዞ መቋቋም አልቻለችም። ጭብጥ ከምታህል ድንክየ ደሴት ነው ያደገችው። ልቧን እስኪደክማት እንደ ሮጣ አታውቅም። በጣና ሐይቅ ላይ ግን ልቧን እስኪደክማት ዋችታ ታውቃለች። አሁን ደሞ የባሰ ልቧ ወደጎላ በፍቅር ገመድ እየተጎተተ ነው። በአካል ተገዳ ብትጓዝም በመንፈሷ ከሚራዥ ጋር ቀርታለች። እግሮቿ ደም በደም ሆነዋል። የጭኗ ጠባብቅ ተገሽላልጧል። ከንፈሮቿ ተቆራርሰዋል። ውበቷ ጠውልጓል። ከአያሌ ቀናት ጉዞ በጎላ የደባርቅን ከተማ አለፉ። ከጎንደር ከተማ በጎላ ከመቶ ሠላሣ ሁለት ኪሎ ሜትር በላይ ተጉዘዋል። ወደተራራው አንጋጣ አስገራሚውን ትርኢት ጨለፈችው።

የሾሉ ተራሮች.... የምድር ቀንዶች መስለው ቆመዋል። ተፈጥሮ በአለቶች ላይ ያነፀቻቸው እነዚህ ተራሮች ቆመው እንደጅረት የሚፈሰውን ትውልድ ይታዘባሉ። በተራሮች ጫፍ ላይ አስገራሚው ትርፂት ይታያል....ቲያትር። የሚደባደቡ ዝንጆሮዎች። የሚባዝኑ ወፎች። የሚያላዝኑ ቀበሮዎች። ከረጃጅም አለቶች ላይ ጌልቀው በአለቶች ላይ በቀጭኑ ብትን ብለው ለሚወርዱት ፏፏፏዎች ከሁሉም ተራራዎች በላይ ሰማዩን እየቡዋጠጠ የተከፈለው ራስ ዳሽን ተራራ ይቀኝላቸዋል።

ሲጳራ ራስዳሽንን ወደላይ አንጋጣ አይታ ጫፉ ላይ እግዚአብሔር የተቀመጠበት መሰላት። በራስ ዳሽን እናት ላይ የሚጥመለመለው ዳመናና ጉም የጠመጠመ የቅኔ መርጌታ አስመስሎታል። መርጌታ ራስዳሽን ወደ ሰማይ ተጠግቶ ለእግዚአብሔር በጀሮው ይቀኝልታል። መወደሱን ያወርድለታል። እግዚአብሔርም ለመርጌታ ራስ ዳሽን የደመና ጥምጣም የደመና ኩታ ይሸልመዋል። ከተራሮች ሁሉ መርጦ ራስ ዳሽንን እድሜ ስላደለው የበረዶ ሽቦት ጣል ጣል አድርጎበታል-ከደመና ጥምጣሙ ሥር። ራስ ዳሽንን ያዬ ጤና ያጣ ካልሆነ በቀር ተራራ ነው አይልም። ግዑዝ የድንጋዮችና የአለቶች ጥርቅም አይመስለውም። ነገር ያረዝ ህያው አካል ይመስላል እንጂ። የሰሜን ተራሮች ከስሩ ጉባዔ ቃና እየተቀኙ በያፊድ ዜማ ያሸበሸቡለታል። ራስ ዳሽን ከላይ ተከፍሶ ያዳምጣቸዋል።

በዘጠኝ ሺህ ጫማ ክፍታ ቁመቱ ልክ ቁሞ ሰማዩን ይጠባል - ራስ ዳሽን። ይንን ተራራ ቤተ እስራኤላውያን መጭጭ ያሉበት ምክንያት ግልፅ ነው። በንጉስ ሀብታህ ዘመን ክርስቶስ ከመወለዱ በፊት በ2300 ዓመተ ዓለም አካባቢ ወደ ኢትዮጵያ

እንደገቡ የሚነገርላቸው ቤተእስራኤውያን የአገሩን ውበትና አቀማመጡን አይተው በጣም ስለተደሰቱ ታዛዥ ቤቶች ሆነው በዚህ ተራራ ላይ ለመኖር። ንጉሡን ጠይቀው በመጀመሪያ ቢያቅማማም ብርዳማና ተራራማ ከሆነው ክፍል መሬት እንዲሰጣቸው በጠየቁት መሠረት በራስ ዳሽንና በቅርቡ ከሚገኙት ተራራማ ሥፍራዎች መሬት ተሰጣቸውና መኖር ጀመሩ። እንዳንዶቹ በቀዝቃዛው አየር ምክንያት ቢሞቱም የቀሩት ግን ተራራውን ተጣብቀው ብርዱን ተቋቁመው ኖሩ።

ተራራውንም በልዩ ልዩ ሥም ይጠሩት ነበር። ስሜን፣ አሜርጋ፣ አምባራስ፣ አቤር እያሉ። አቤር ማለት አምላካዊ በር ማለት ነው። ተራራውን ለስግደትም ይጠቀሙበት ስለበር ነው። በዘመነ አራት በየዓመቱ ምዕመናኑ ተራራ ላይ ወጥተው መፀለይ ልማዳቸው ሥለ ነበር።

የሰሜን ተራራ ለቤተ እስራኤላውያን ብዙ ጠቀሜታ የነበረው ሥፍራ ነበር። ተራራው ላይ ወጥቶ በዙሪያው ያለውን ምድር ቁልጭ አድርጎ በአራቱም ማዕዘን ያሉትን ቦታዎች ያሳያል። ታላቅ ከፍታ ያለውና ለውጊያም አመቺ በመሆኑ ይህንን ተራራ መመኘታቸው ለምን እንደነበር መገመት ቀላል ነው። ብዙ ጦርነቶችን ድል አድርገውበታል። የጠላት ኃይል ሲያይልባቸው ከዋሻዎቹ ውስጥ ገብተው እየተደበቁ ያመልጡ ነበር። በኋላም ራሳቸውን ያደራጁና ከዋሻው ወጥተው አለት ደንጊያ እያንከባለሉ ጠላቶቻቸውን ያጠቁ ነበር።

“የኩሽ ልጅ ራሙስ፣የዳ እና ሳቢሳ የተባሉ ሁለት ወንድ ልጆች ነበሩት” ይላሉ ወግ ነጋሪ የቤተ እስራኤላውያን ሽማግሌዎች። “የዳ በኢትዮጵያ ያለነው ቤተ እስራኤላውያን አባት ነው” ይላሉ ደክሟቸው ጥላ ሥር ሲያርፉ። ሲጻራም ታዳምጣለች። ከየትም ይምጡ ከዬት ግድ የላትም። እንደ ልቧ ወደኋላ ቀርቷል። ሌላኛው ልቧ በሰሜን ተራሮች አናት ላይ ተመስጎ የራስ ዳሽንን የተፈጥሮ ትርጓሜ አብሮ ይተውናል።

ከተራሮች ወረድ ብለው ከተበታተኑት መንደሮች ደረሱ። የከብት በረቶችና የእርሻ ማሳዎች በከሳሳ ጎጆዎች ዙሪያ ይታያሉ። መንደሩ ውስጥ ከየሳር ቤቶች አናት ላይ የዳዊት ኮከብ ምስል ተሰትሎ ተመልክታ ግራ ተጋባች።

ከነዚህ የፈለሻ መንደሮች የጎበጡ አሮጌቶች፣ በረሃብ የጠወለት ህፃናትና ሽማግሌዎች እየወጡ “ሻሎም” እያሉ ተጥመልሞሉ የመጣውን ነገደ ፈለሻ ንዘኑን እየተቀበሉ እግሩን እያጠቡ ተቀበለት። ተጓገዩ የደረሰው ከመሽ ነበር። በወናፍ፣ የከሰሉን አሳት ግልጥጥ የሚያድጉት እንጥሮችና ቀጥቃጮች የጀመሩትን

ማረሻና ጎራዴ ሠርተው ለመጨረስ ፍም የመሰለውን ብረት በመደሻ በሀብረት ይቀጠቅጣሉ። በጉዞ ወቅት ሽጠው ለመጠቀም።

አባ ፊንሐስ የሲጻራን እጅ እየጎተቱ የዳዊት ኮከብ ምልክት ካላበት ምክራብ ውስጥ ይዘዋት ገቡ። ቆባቸውን አውልቀው ከምክራቡ በር ላይ ካለው የቆሻሻ መጣያ ውስጥ ሲጨምሩት በድንጋጤ ደነዘዘች። አንገቷ ላይ ዓይናቸውን አሳርፈው ማተቧንና ያሰረችውን ባለጉጥ መስቀል ሊያወልቁ እጃቸውን ሲሰዱ ማተቧንና ሚራዥ የሠጣትን መስቀል ጨምድዳ “እንዴ! እረ በስመ አብ ይበሉ! ማተቤን?” አለች ክው ብላ።

“ከአሁን በኋላ አያስፈልግሽም።”

“እንዴት ነው የማያስፈልግኝ? መስቀሉን ደግሞ ይልቀቁት ሚራዥ የሰጠኝ ነው። ይልቀቁት። እርስዎ ሰጥተውኛል?”

“እዚህ ቦታ ላይ አያስፈልግም አልኩሽ። ከአሁን በኋላ አያስፈልግሽም። ከ... ነን በኋላ የአባቶቻችን አምላክ ታመልኪያለሽ።”

“ሊያስልሙኝ ነው?”

“አይደለም ልጄ። የእስራኤልን አምላክ አይናይን እንድታመልኪ ነው። ከአሁን በኋላ አይሁድ ነሽ። የዳዊት ዘር! የነአብርሃምን የነያዕቀብን አምላክ ታመልኪያለሽ።”

“እኔም እኮ የማመልከው እሱን ነው። ሰይፍ በአንገቴ ቢያልፍ ተዋህዶ እምነቴን አልክድም። ማተቤን አልፈታም። ኢየሱስ ክርስቶስ ከቅድስት ድንግል ማርያም መወለዱን አልክድም። እርስዎ አላሳደጉኝም። ኢየሱስ አባቴ ማርያም እናቴ ሆነው ነው ያሳደጉኝ።” እንባባ መጣ።

“ባላሳድግሽም ወልጄሽለሁ። አባትሽ እኮ ነኝ ልጄ። እንዴት ልጄን እንድትሳሳች እመክርሻለሁ?” አሏት ቆባቸው የኖረበትን ነጭ ሽቦታቸው ዳር ዳር የዞረበትን መላጣቸውን አያሹ።

ማተቧን ጥብቅ አርጋ ይዛ ሲከራከሩ። አይሁዶች የሚደፏትን ትንሽ ብጣቂ ቆብ እናታቸው ላይ ጣል ያደረጉ ሽማግሌ የአይሁድ ካህን የምሽቱን ጸሎት በአብራይስጥ ቋንቋ ማለማት ሲጀምሩ ሁሉም መድረኩ ላይ ወደ ቆሙት ካህን አማተሩ። ፀጥታ ሰፍኖ የአሳቸው ድምጽ ብቻ ማስገምገም ጀመረ።

የምሽቱ ፀሎት ዘወትር ማታ ማታ ፀሐይ በምትጠልቅበት ሰዓት የሚያደርሱት ፀሎት ነው። ሽማግሌው ካህን በሚርገበገብ ድምፃቸው ጸሎቱን ጀመሩ። “ይትባረክ እግዚአብሔር አምላክ እስራኤል፣ አምላክ ያዕቆብ፣ አምላክ ሙሴ ወዓር። አምላክ ዳዊት ወሰሎም። በሀርክ ወበንግህ በኩሉ ጊዜ ስብሐት ለእግዚአብሔር ዘገብረ ግቢየ ወመንክረ በሁቲቱ ቅዱስ። ወይምላዕ ስብሐቲሁ ለእግዚአብሔር ኩሎ ናለሙ። ይትባረክ ወይትቀደስ ስመ ስብሐቲሁ። ቅዱስ ኃይል ወበሩክ ለዓለም ወሰዓለሙ ናለም አለም።

አሜን" እስከዚህ ያለው ፀሎት ግዕዝ ስለሚመስል ነባት።
"አምላክን የተባረከ ነው። የአብርሃም አምላክ፤ የዳዊትና የሰሎሞን
አምላክ። ለአምክ ምስጋና ይሁን ዘወትር፤ ጠዋትም ማታም።
ታላላቅና እስደናቂ ነገሮችን ሰርቷል። ብቻውን። ቅዱስ እሱ ብቻ
ነው። የእግዚአብሔር ታላቅነት መላውን ዓለም ይሞላዋል። ታላቅ
ስሙ የተባረከና የተቀደሰ ነው። እርሱ ቅዱስ ነው። ታላቅ ነው።
ለዘለአለሙ የተባረከ ነው።" ማለት መሆኑ ነባት።

ቀጥለው የፀሎት ግን አልፎ አልፎ ጣል ጣል ካሉት
የግዕዝ ታላት በቀር አልሰማት አለ። "ሄርዝጋ ዲርሚጋ ሰሁንቲጋ
ወሬዛ በጋይሉ ወወሬዛ በምኩናነ እደረሽ ወሌጋ ይዝምዝ። ሰሐር
ሰህአርሰጋ ንጉሥ በላዕላ ኩሉ ለሊከ ነጋሚ ድርሚሊ ነገሣ ሰናር
የደራ አደናይ ምዜናን። አደናይ ዘሃሎ ወይሄሉ ገርግሻው አደናይ።
ዲርማ ገርግሻው ይትአየን መልአክ እግዚአብሔር አውይሙ ለእሱ
ይፈርህወ። እንኩቱን ከሸንጋው አዲሪጋው ናሁ መልአክየ የሐውር
ቅዳሜየ እግዚአ በሰማይ ሳህልክ እግዚአ ዋው ይምጸእ ምህረትክ።
እግዚአ ሳማይሊ ሰማውሶ ኪሳሁሊ እንደገሊገመሲ
ሽማግሌው ካህን ትንፋሽ አጥሯቸው የሚወድቁ መሰላት። እሳቸው
ያለማቋረጥ በተንተጉት እሷን ይከማት።

ግራ ስትጋባ ያየአት አባቷ አባ ፊንሐስ በሽክሽክታ
እየተረጎሙላት ነው። "የነበረውና ያለው አደናይ፤ ታላቁ አደናይ።
ለሚፈሩት መጠሪያቸው ነው። እንደዚህም ይላል ፡ አየት መልአኬ
ከፊታችሁ ሆኖ ይመራችኋል። ጌታ ሆይ፤ ፍቅር የተመላው
ደግነትህ በሰማይ ይገኛል። አምላክ ሆይ ምህረትህ ይወርድልን
ዘንድ እንማህንሃለን። የነበርኸውና ያለኸው አደናይ፤ የአብርሃም
አባት፤ የደስሃቅ አባት፤ የያዕቆብ አባት፤ የእራኤል አባት፤
አባታችን፤ እምነታችን በአንተ ላይ ነው። የነበርኸውና ያለኸው
አደናይ፤ መላእክትህ ቀን ቀን እያርፋም፤ ሌሊት ሌሊት
አይተኝም።.....የእግዚአብሔር ስም ምስጢራዊ ነው፤ ታሉም
የተቀደሰ ነው፤ የእሱ ቃል ሰነፍስ የደስታ ምንጭ ነው፤ ለሥጋም
መድኃኒት ነው። አምላክ እንዲህ ይላል፤ ልጄ የበኩር ልጄ
እስራኤል፤ ልጄ እሱ ነው። በእርግጥም እስራኤልን የፈጠርኸው
ለክብር ነው። ጥራ ሥጋ አይበላም፤ የፍየል ደምም
አይጠጣም..... ካህኑ አይደክመውም። አባ ፊንሐስም ከጆሮ
ጥግ በረጅም ጢማቸው ከተደራነው አፋቸው ውስጥ ትርጉሙን
ያፈልቁላታል። ፀሎቱን በቃላቸው ስለሚያውቁት የሰውየውን ድምፅ
አያዳምጡም። አፍንጫቸውን የተያዙ ይመስል እየተነፋነፋ ነው
የሚተረጎሙላት። እሷ ግን የምክራቡን ውስጥ እየታች ነው።
ወዲያው ፀሎቱ አብቅቶ ሽማግሌው ንግግር እደረጉ። "የአባቶቻችን
አምላክ እግዚአብሔር ይመስገን። በቤተ እስራኤላውያን ዘንድ ቅዱስ

ከሆኑት ተራሮች የመጣችሁ ከዳሽን ቅዱስ ተራራ፤ ከምድራሮ
ቅዱስ ተራራ፤ ከጃሪ ፈንቃራ ቅዱስ ተራራ የመጣችሁ የእስራኤል
ቅዱሳን አባቶች እንዲን ደህና መጣችሁ። ሽሎም" አሉ ሁለት
እጃቸውን ከፍ አድርገው። ሁሉም ባንድ ላይ "ሻሎም።" አሉ
እጆቻቸውን እንደ ካህኑ ከፍ አድርገው።

በየዓመቱ የቤተ እስራኤላውያን ካህናት ከሚፀልዩባቸው
ቅዱሳን ተራራዎች የመጡት ሽማግሌዎች በተለይ የተቀደሰችዋን
ምድር ከነአንን በአይናቸው ሲያዩ ጊዜው በመቅረቡ ተደስተዋል።
በየእመቱ ቅዱሳን ተራራዎች ላይ እየወጡ ይፀልዩ ነበር። በጭልጋ
አውራጃ ከሚገኘው ዳሽን ተራራ ላይ፤ በደንቢያ አውራጃ ከሚገኘው
ምድራሮ ተራራ ላይ፤ በጎንደር አውራጃ ከሚገኘው ጃጢንቃራ
ተራሮች ላይ እየወጡ የሙታን ዘመዶቻቸውን ስም እየጠሩ
«እሚያን» ይቆንጥሩላቸዋል። «እሚያን» ማለት በልብሳቸው ጫፍ
የሚቆጥሩት ትንሽ ጥሬ ጤፍ ነው። እሚያንን ቆንጥረው አለት ላይ
ይበትነታል። ይህን ሲያደርጉ የሙታን ነፍሳት ዕረፍት ያገኛሉ
ብለው ያምናሉ። ስለዚህም ኢየሩሳሌም ሲደርሱ የሚቆንጥሩት
እሚያን ጤፍ ይዘዋል።

ሲጳራ የምክራቡን ውስጣዊ ዝባዝንኬ በዓይኗ ትዳስሳለች።
ምክራቡ ከእስራኤል በመጡ ትርኪ ምርኪ ቁሳቁሶች ተምልቶአል።
ከቴልአቪቭ የመጣው «ቶራ» የተባለው የእብራውያን ቅዱስ
መፅሐፍ ከጥግ ካለው ሰፊ አትሮጊን ላይ ተቀምጧል። የዳዊት
ኮከብ ምስል የተቀረፀባቸው ሽክላዎችና የጌጥ አቃዎች ዙሪያውን
ተሽኮትኩተዋል ።

የፀሎቱ ጊዜ አብቅቶ ሁሉም ያለውን ተቃምሶ አጥንት
ሰብሮ የሚገባው የዳሽን ብርድ እያንዘፈዘፈው ግማሹ ከውጭ ቦታ
ያገኘውም ቤት ውስጥ በየወለሉ ላይና በየመደቡ ተኮራምቶ ተኛ።

ሲጳራ ከአባ ፊንሐስና አብረዋቸው ጀልባውን ሲነዳ
ከነበሩት ከአባ ማቴዎስ መሃል ተኛች። እንቅልፍ ሲጥላቸው
እንዳታመልጥ እንድ እጇ በገመድ ከግንድ ጋር ታስሯል። እኩለ
ሌሊት አካባቢ ከጭኖቿ መሃል ቅዝቃዜ ተሰማት። "የፈጣሪ ያለህ!"
አለች። የወር አበባዋ ነው። ትንሽ ገድቦ የሚያስቀርላት የውስጥ ሱሪ
እንዲ አልለበሰችም። በርግጥ የውስጥ ሱሪ ለብሳ አታውቅም።
የለበሰችው ከላይ እስከታች የተንቦረሰለ የወይባ አቡጃዳ ቀሚስ ነው።
ወንቡዋ ላይ ብቻ ሰፈቀበቱ የሚመስል ቅናት የሚባለውን
የገዳማውያንን መታጠቂያ ታጥቃለች። እማሆይ ወለተ ኪሮስ የወር
አበባዋ ሲመጣ የምትጠቀመውን ዘዴ እስተምረዋት ነበር። ነገር ግን
ጉዝጉዝዋ ውስጥ የደም ጨርቅ ስላልያዘች ዘዴውን ለመጠቀም
አልቻለችም። የነበራት ብቸኛ አማራጭ ማልቀስ ነው። ማነፋረቅ።

ሲጻራ እንዲት ለአቅመ ሄዋን የደረሰች ቤተ እስራኤላዊት ልዩነረድ የወር አበባዋ በሚታዩት ጊዜ እንደምታደርገው ለሰባት ተናት ከመርገሟ ጎጆ ከሰነበት በኋላ ወደ ወንዝ ወርዶ ሰባት ጊዜ ወንዙ ውስጥ ጠልሟ ወጣች። በዚህ አላበቃችም። የፀሐይ

በእባብና በጌንጥ እየተነደፉ በሰዓን በረሃ ውስጥ የወደቁትም ብዙ ናቸው። ሲጻራ በዚህ ጉዞ ያየችውን ስቃይ ገሃነም ውስጥ ብትገባ እንኳ የምታገኘው አልመሰላትም። ከሰዓን የስደተኞች ካምፕ ለመድረስ ከሁለት ወራት በላይ አስቸጋሪና አድካሚ የእግር ጉዞ አደረገች።

ከሱዳን የሰደተኞች መጠለያ ለመድረስ ሁለት ማይልስ ርቀት ሲቀራቸው ደግሞ አባ ፊንሐስ በአባብ ተነድፈው ወደቱ። የአባቡ መርዝ በሰውነታቸው ለመሰራጨት አፍታ አልፈደበትም። አባ ግቴዎስ የሰባቡን መርዝ የሚያረክስ መድሃኒት የሚቀመጡባቸው እፅዋቶችን ፍለጋ ቢንከራተቱም ዝቅ ሲሉ አሸዋ ቀና ሲሉ የሚያቃጥል ሰማይ በሚታይበት የሱዳን በረሀ ውስጥ ሊያገኙ አልቻሉም።

አባ ፊንሐስ በጣረ ሞት እየተንዘፈዘፉ ሲጻራ ያሰረቸውን ባለጉጥ መስቀል ጨምድደው ይዘው «ል...ጀ አ...አሁን ወደሁዋላ እንዳትመለሽ ከጊዜ በሁዋላ ግን በዚህ መስቀል.....» ያሉት ሳይገባት ሁሉ ነገር ተጠናቀቀ። ሲጻራ ስቅስቅ ብላ እንድታለቅስ ያደረጋት አባትነታቸው ሳይሆን ከሰደተኞች ጣቢያ ለመድረስ ጥቂት ሲቀራቸው በመሞታቸው ነበር። ግን አንድ የተናገሯት ቃል በጀርዋ ደጋግሞ አቃጪለባት። “ወደጌላ እንዳትመለሽ!!.....ወደጌላ እንዳትመለሽ.....”

“አዎን! ከእንግዲህም ልመለስ ብልስ በየት ብዩ እመለሳለሁ? በቃ ይሄበህይወቴ ሊያጋጥመኝ የታቀደ ነገር ነው።” አለች በልቧ። “ወደ ጌላ አልመለስም።”

እለቱ ዕለተ ሰንበት በመሆኑ አባ ፊንሐስ አልተቀበሩም። በአይሁዳውያን ሥርዓት መሠረት በዕለተ ሰንበት፣ በቅዳሜ ቀን የሞተ ሰው አይቀበርም። የተቀበሩት በነጋታው ከሱዳን የሰደተኞች ካምፕ አቅራቢያ ባለ አሸዋማ ቦታነው። እንደ ትክክለኛው የአይሁድ ሥርዓት ከሆነ በተለይም እንደ ኢትዮጵያ ጥቁር አይሁድ ሥርዓት የአባፊንሐስ የመቃብር ጉድጓድ አራት ማዕዘን ተደርጎ በአምስት ሜትር ጥልቀት መቆፈር ነበረበት። የአስከሬኑ እራስና አግር በሚያርፍበት ወገን “መርገብ” የሚባለው ጠፍጣፋ ድንጋይም መጣል ነበረበት። ጉድጓዱ ተቆፍሮ ሲያልቅና “መርገብ” ከሥፍራው ሲደረግ ከበላይም ከበታችም ባይ ይሆናል። መርገቡ በሁለት በኩል በጫፍና በጫፍ ብቻ ጉድጋዩ መካከል ተይዞ ይንጠለጠላል። ይህ የሚደረገው በድንኑን የያዘው ሬሳ ሳጥንም ሆነ ሌላ መጠቅለያ መሬቷን ነክቶ እንዳያረክሳት ነው። አስከሬኑ ወደ መጨረሻ ማረፊያው ከመግባቱ በፊትም ካህናቱ መቃብሩን እያጠኑ ይኸው «ቤትህ፣ ከእንግዲህ ከዚህ መመለስ የለም» ብለው መሰናበት ነበረባቸው። በሰለተኛውም ቀን ጠጉሯ፣ ቀንዶቿና ጥፍሮቿ ባካሏ ሁሉ ትክክል የሆነች እንከን የሌላት ቀይ ጊደር ታርዳ ደምዋና የተቆራረጠ አካሏ በወይራ ወይም በግራር ፍልጥ በሚነድ አሳት ተቃጥሎ አመዱን በአዲስ ሽክላ እቃ ካህናቱ መከፋፈል ነበረባቸው። አመዱም በውሃ ተባጥብጦ ሬሳ በነካውና በቀረበው ሰው ላይ ሁሉ መረጨት ነበረበት። የጊደሪቱ

አመድ እርኩስ ነገር የነካ ሰውን ያነፃል ተብሎ ስለሚታመን። ለአባ ፊንሐስ ግን ከዚህ ሁሉ ሥርዓት አንዱም አልተፈፀመም።

ሲጻራ በዚህ የሱዳን ሰደተኞች ካምፕ ከአባ ማቴዎስ ጋር እየተዘዋወረች አስቃቂውን ጉስቁልና ተመልክታለች። በረሃብ የሞገጉት ሀሃናትና አዛውንቶች አጥንታቸው ይቆጠራል። የተባተራረፈ ጋቢ የለበሱ በሽተኞች ሞት ሞት ከሚሸቱት ከቀይ መስቀል ድንኳኖች ውስጥ እየሞቱ ይወጣሉ። ነጫጭ ጋወን የለበሱት ነጫጭ ዶክተሮች በሽተኛ የሚወጉበት መርፌ በመልእክ ሞት የተሞላ ይመስል የሚያክሙት ሁሉ እጃቸው ላይ ይሞታል።

ጤኔ ካነጠፋቸው ሰደተኞች መሃል አንዲት ጠና ያለች ሴት ከኢትዮጵያ ቋጥራ ያመጣቸውን አርባጫ አፈር ስትበላ ስለታየች ሌሎችም ለመካፈል ከበሷት። ሌላኛው ሽማግሌ ደግሞ ለእሚያን የቋጠሩትን ጤፍ ሲቅሙ ታዩ።

ቀድሞም ምንም ስንቅ ያልያዙት አባ ማቴዎስና ሲጻራ ለመጨረሻ ጊዜ ያገኟትን ቁራሽ የበቀሉ ቂጣ ተገላገለባት።

“አባ እርስዎ ይብሏት አትበቃንም።”

“ልጄ አንቺ ብያት አትበቃንም።”

“አይሆንም አባ እርስዎ ይጉረሷት።”

“ልጄ እባክሽ አንቺ ብይልኝ እኔማ ባይሆን እችለዋለሁ። ብበላውም ጥፍር አንጂ ሰውነት አይሆነኝም።”

ሲገላገሉ አንድ በልቶ የማያውቅ የሚመስል አጥንቱ የገጠጠ ሰው ቁራሷን ቂጣ አንስቶ ከአፋ አደረጋት።

«እርሳ!» አለች ሲጻራ «ግልግል!»

አባ ማቴዎስ ወደ አንዲት የማሽላ ገንፎ ወደ ምታገነፋ ሴት ሲጻራን ይዘው ሄደው “እባክዎ ልጄ ረሃቡን አልቻለችውም” አሏት።

“ታዲያ እኔ ዩኒቤፍ ነኝ? ለራሴ ልጄ ደሜን እየጠባ እያዩኝ። ይበሉ ወደመጡበት። ቀልደኛ ኖት?”

“ምን ተሻለኝ ልጄ?” ተሸማቀቁ። ዙሪያ ገባውን ሲያማትሩ ቂጣዋን ከሰለቀጣት ሞጋጋ ሰውዬ ጋር አይን ለአይን ተጋጩ። መልስልኝ አልለው ነገር! አሉ በሆዳቸው።

“ልጄ ቆይ እስከ ነገ የሚበላ እንፈልጋለን። ብናጣ ብናጣ ተነገ ወዲያ አናጣም።” ተስፋ እየሰጧት ነበር። እሷ ግን ለደቂቃ የሞትቆይም አልመለሳትም። ከረሃቡ ውሃ ጥሙ ባለባት።

ትዋኝበት የነበረው የጣና ሐይቅ ትዝ አላት። እየሳቀች የምትንበራጨቅበት ቀዝቃዛ ውሃ። በሃሳብ ሃይቁ ውስጥ መዋኝት ጀመረች። በሁሉቱ መንታ ደሴቶች መሃል ስትዋኝ ታያት። ቀጥሎ ደግሞ ሚራዥን እየችው። እየዋኝ መጥቶ በጨለማው ውስጥ አለቱ ላይ ተቀምጠው ጨረቃዋን እያዩ ስለፍቅር ሲዘምሩ። መቃብር ቤቱ

ውስጥ ገብተው ፍቅርን ሲጎራረሱ። መቃብር ቆራሪዎች መጥተው ሲያስወጧቸው። አባ ፊንሐስ ከሚራዥ ለይተው ደልባዋ ውስጥ ሲከታትሉ.....ወይኔ! ብላ ከሐሳቧ አለም ነቃች። ብዙ ደቂቃዎችን በሐሳቧ በመቆየቷ ረሃብና ጥሟን ረስታው ነበር።

አባ ማቴዎስ ፈገግ አሉ። ከማህደራቸው የከተቱት አርባጫ አፈር ትዝ ሲላቸው። አርባጫውን አፈር ከማህደራቸው ዘገነው እንደትባላ ለመኑዋት። «እባክሽ ልጄ ባይሆንለንፍስሽ መያዣ ይሆናል።»

ወዲያው ህፃን ልጁ የሞተባት ሴት ኡሉታዋን ስታቀልጠው ወደ ሴቷ ዞረች። ገንፎ የከለከለችት ሴት ነበረች። ለልጇ ገንፎውን በስሉ ሳታበላው ሞተ። ጦሙን በባዶ እንጀቱ ረጅሙን የመንገደ ሰማይ ጉዞ ያለሥንቅ ተያያዘው። ብዙም ሳይቆይ ከድንኳኖቹ ራቅ አድርገው አሸዋውን ቁፍር ቁፍር አርገው ቀበሩላት።

ሴትዮዋ ልጅዋን ቀብራ ስትመለስ ገንፎዋ ተበልቶ ጠበቃት። “ማነው ገንፎዋን የበላብኝ?” አንባረቀች በሌለ እንጀታ። እየተመናቀረች መጥታ ሲጻራ ላይ አፈጠጠችባት። ካንገትዋ ሥር የተገታተረው ጅማትዋ ከሩቅ ይቆጠራል።

“እንቺ ነሽ?” አለችት። “አሁን ልጠፍጥፍሽ?”

“እረ እኔ አይደለሁም! ማርያምን!” አመቤቴ ቅንጥስ ታርገኝ!” አለች ሲጻራ ከንፈሯ እየተንቀጠቀጠ። አፍዋ በሙሉ ጭቃ ሆኗለች። የምታላምጠው አርባጫ አፈር በከንፈርዋ ዳርዳር ተዝረክርኮአል።

“እሽሽሽ.....” አሉ አባ ማቴዎስ የሲጻራን አፍ እፍነው።

“ማርያምን አትጥሪ። አይሁድ ካልሆንሽ አይወስዱሽም”

“አይወስዱኝ! አላበዙትም? ደግሞ እመቤቴን ማለት አልችልም? እሷን ጠልተው ማንን ሊወዱ ነው?”

“አየውልሽ.... ለእነሱ እኮ ኢየሱስ ገና አልተወለደም። እግዚአብሔር እንድ አምላክ እንጂ እንድም ሦስትም ነው ብለው በስላሴ አያምኑም። ኢየሱስ ክርስቶስ ከማርያም የተወለደ የእግዚአብሔር ልጅ ነው የሚለውን አይቀበሉም። ክርስቶስ ዓለምን ለማዳን ተሰቅሎ፣ ሞቶ በሦስተኛው ቀን ከሞት ተነሳ፣ ከሞት በተነሳ በዓርባኛው ቀን ወደ ሰማይ አረገ የሚለውን ትምህርት አይቀበሉትም፤ እያምኑበትም። መሲሐ ገና ከእስራኤል ወገን እንደሚወለድ ነው የሚያምኑት። እግዚአብሔር ፈጣሪ ነውና አይወልድም፤ አይወለድም፤ አይሞትም፤ ይገድላል እንጂ። ብለው በፅናት ያምናሉ” አሏት አባ ማቴዎስ ሰው እንዳይሰማቸው በለሆላሰ።

“ለእኔ ግን ኢየሱስ ተወልዶአል። በሰውና በእግዚአብሔር መካከል የነበረውን የጥል ግድግዳም ንጋታል። ሞትን ድል አድርጎ ከሙታን መካከል ተነስቶ በአርባኛው ቀን አርጓል።..... አላየም?”

.....ይህ ሲሆን በስፍራው ያልነበረው እኛ ስናምን ለምን እነሱ ያዩት አላመኑም?” ጥያቄዋ አይጣል ነው ድርም።

“.... ሳያዩ የሚያምኑ ብፁአን ናቸው ተብሎ ተፅፏል ልጄ። ራሱ ኢየሱስም ኅቢይ በሀገሩ አይከበርም” ብሏል።

“እሱማ ልክ ልካቸውን ነግሯቸው ነበር።”

“በቃ ዝም በይ። እሱ ራሱ ያልመለሳቸውን!” ደንቋቸው ፈገግ አሉ። “በቃ ልጄ ዝም በይ። ባካባቢያችን ያሉት ከሰሙን ያቃጥሩብናል። እዚህ በረሃ ውስጥ ጥለውን ከሄዱ ደግሞ መድረሻ የለንም ሀገራችንንም ጥለናት መጥተናል። ተይ! ጅብ እስኪይዝ ያነክስ ብለዋል እባው። ብቻ ኢየሩሳሌም እግባ እንጂ በሰሌሆም ወንዝ አቅራቢያ ከሚገኘው ንጉሥ ሰሎሞን ለንግሥተ ሳባ ከተናዘዘላት የርስት ቦታ ላይ ካለው ዴር ሠልጣን ገዳማችን ገብተን እንቀመጣለን። እስከዚያ ግን የልብሽን በልብሽ ያዥው”

አባ ማቴዎስ ምንም እንኩዋ እስራኤላዊ ባይሆኑም ኢየሱስ የተመለሰባቸውን ቦታዎች ሁሉ ተሳልመው ዴር ሱልጣን ገዳም የመግባት ህልማቸውን እውን ለማድረግ ጉዋጉተዋል። ለዚህም ሲሉ የምንኩስና ቆባቸውን ከራሳቸው አውርደው ልባቸውላይ ደፍተውታል።

ገንፎዋ የተበላባት ሴት የልጇን ሞት ረስታ ረሃቧን ልታስታግስ ከጠረጠረችው ጋር ህሉ ስትሟገት ሲጻራና አባ ማቴዎስ እየተመለከቱ ምሽቱ እየገፋ ሄደ።

በድንገት በድቅድቁ ጨለማ ውስጥ ሽራ የለበሱ የጭነት መኪናዎች መብራታቸውን እያንበገበጉ መጥተው ሲቆሙ የታጠቁ ከማንዶዎች ከመኪናዎች ወርደው በፍጥነት እካባቢውን ተቆጣጠሩት። በየድንኳኑና በውጭ አሸዋ ላይ የፈለሱት ፈላሻዎች እየተጋፉ፣ እየተዋከቡ ወደ መኪናዎች ተጫኑ። ፈላሻ ያልሆኑትም ሰማቸውን (ሙሴ፣ ያዕቆብ፣ ይስሐቅ) እያሉ እየተመዘገቡ ተጫኑ። አሸዋው ላይ እንቅልፍ እንደ ስጦ ያሰጣቸውም ዓይኖቻቸውን እየሞገሩ ተነስተው ሰልፋ ውስጥ ተቀላቀሉ።

ሞላድ ለዘመቻ ሙሴ ያዘጋጃቸው እነዚህ መኪናዎች በእንድ ጊዜ መቶ ሰው ብቻ መጫን የሚችሉ ቢሆኑም መኪናው ላይ የሚወጡት ግን ከእጥፍ በላይ ነበሩ። በምግብ እጦትና በበሽታ ሲሰቃዩ በመኖራቸው እንኳን በመኪና በሰይጣናት ፈረሶች ላይ ተፈናጠውም ቢሆን ከዚህ ምድራዊ ገሃነም ማምለጥ ይፈልጋሉ።

ፈላሻዎቹ በተዘጋጀላቸው አውሮፕላን ወደ ቴልአቪቭ ለመብረር ገና በበረሃው ውስጥ በሞላድ ወደተዘጋጀው አውሮፕላን ማረፊያ ለመድረስ የሰድስት ሰዓት የመኪና ጉዞ ማድረግ አለባቸው።

ሲጻራ ሰልፋ ውስጥ ያለውን ግፊ አልፋ መኪናው ውስጥ ልትገባ ስትል አባ ማቴዎስ ስለጠፋባት ተመልሳ ፍለጋ ስትጀምር

ኢትዮጵያ ውስጥ ራሱን ተላጭቶና ለመመሳሰል ፊቱን የዋልካ ጭቃ ተቀብቶ የነበረው ነጭ ሰውዬ እጁን ይዞ እየጎተተ መኪነው ላይ አስወጥቷት፡፡ «ይመታል፤የራሱን ተጓዝ፤ይመታል፤» ብሏት ሄደ፡፡ መኪናው ውስጥ አፏን ከፍታ ቀረች፡፡ አማርኛውን አወላግዶ በመናገሩ ሳይሆን በእሳ ማቴዎስ መጥፋት፡፡

እውሮፕላኑ ማረፊያ እስኪደርሱ ተፋፍነው ከቆሙት ለሞች መሃል ብዙሞቹ ለዘለአለሙ እንቀላፉ። መውደቂያ ቦታ ስለሌለ በቁማቸው ሞተው ከመኪናው እስኪረገፉ በቁም ሽክም ሆነው ቆዩ። ከመኪናው ከወረዱ በኋላ በረሀው ውስጥ ታጉረው ቆሙ። ሲጻራ በውዥንብርና በግርግሩ መሃል እየተዘዋወረች አባ ማቴዎስን ብትፈልግም ልታገኛቸው አልቻለችም።

አስፈሪው አውሮፕላን እያስገመገመ ሲያርፍ፣ የበረሃውን አሸዋ በሙሉ ዓይኗ ውስጥ የከተተው ይመስል ማየት አቃታት።

በነፋሱ ተገናኝቶ ከወደቀበት ስትነሳ ብዙ ፈላጊዎች አይተውት በማያውቁት አውሮፕላን ተደናግጠው ወደ በረሃው አየተሯሯጡ ተበታተኑ። እሷ ግን ገዛኛም ቢመጣም ላትንቀሳቀስ ወስናለች። አውሮፕላኑ ውስጥ ቀድሞ የገባች እሷ ነበረች።

ከዚያ በረሃ ተነስቶ ቴልአቪቭ እስኪደርስ አውሮፕላኑ ውስጥም ብዙዎች ላይመለሱ ሲያሸልቡ አይታለች። አሁን ሞትን ለምዳዋለች። ፍርሃቷ ሁሉ ተሟጦ አልቋል።

ቴልክቪቭ ሲደርሱ ቤተ እስራኤላውያን እየወደቁ እየተነሱ አስፋልቱን ሲስሙ ቆማ እያየች ነበር። “የተቀደሰው ምድር ይሄ ነው ቦታ? ወይ ቅዱስ እግዚአብሔር!” ብቻዋን አግተመተመች። አባቷን አጣች። አሁን ደግሞ ከአባ ማቴዎስ ተነጣጠለች። ደርቃ ቀረች። “ያለ እኔ ማንም ለእኔ የለኝም ቦታ። እግዚያብሔርም ፊቱን እዙርብኛል። ያዙርብኝ እንጂ! ገዳሜንና ፍቅሬን ጥዬ የመጣሁ ከሃዳ አይደለሁ! ግን እኮ እግዚያብሔር ባይተወኝ ኖሮ እኔ ጥያቄው ላለመምጣት ታግዬ ነበር እግዚያብሔር ሲረዳኝ ስላልፈለገ ነው ቦታ። እራሴን ማዳን አለብኝ። ለንስሐ ሞት እንድብቃ። ባልቦቃስ! ምናባቱ ከዚህ በላይ ገሃነም አለ?” በውስጧ ስትብላለ አንዲት እርግጥ ከጥን ተገለጻ። ወደቀች። ሌላ ህፃንም ልንቁስቁስ ብሎ ተከተላት። ሞት በረከተ። አባ ማቴዎስን ብትፈልግም ልታገኛቸው አልቻለችም። “ሞቱ? ምናለ ቁጣዋን ቢበሏት ኑር! እኔና! እኔ አፈር ልብላ! እኔ ነኝ ስግደረደር ያስወሰድኩባቸው!...እኔ ብቻ አበሉኝ እንጂ አርባጫውን አፈር ቢቀምሱ ኖሮ እንደኔ ነፍሳቸውን ያቆዩአት ነበር።..... አሁን በየት ብዩ ነው የምሄደው? ዴር ሱልጣን የሚባለው ገዳምስ በየት በኩል ይሆን?” እያለች ስታውጠንጥን ኢትዮጵያ ውስጥ ፊቱን በዋልካ ጭቃ ተለቅልቆ

ያየችው ፈረንጅ መጥቶ “እንተ? ና! ተከተለች! ማቴዎስ ሞቷል!”
ሲላት ድርቅ ብላ ቀረች።

“ምቲ?” ከለች። “እኔ አፈር ልብላ።”

ከንዲን ይዟት መኪና ውስጥ አስገባትና ተፈተሰበ። «እናንድ
እባላለሁ።» አላት እዩከነፈ። አልመለሰችለትም። እየዞረ ያያታል።

ከእንደ ትልቅ አዳራሽ ውስጥ ሲያስገባት ሰፍር ቁጥር የሌለው ፈላሻ ስሙን እየተመዘገበ ነበር። ስሟን እናንድ እስመዝግቧት በአዳራሹ ውስጥ ሰፊ ንግግር ከተደረገ በኋላ ሁሉም ሰው ትልቅ የመታጠቢያ ቦታ ሂዶ ታጥቦ የፈላሻዎቹ ልብስ ተሰብስቦ ሲቃጠል የእሷም ገዳም ውስጥ ለብላው ያደገችው ወይባ ቀሚስና መደረቢያው ተቃጠለባት። በምትኩ ሰውነት የሚያጣብቅ ሱሪና ከላይ ደግሞ ሹራብ ተሰጣትና በግደ ለበሰች። «ቻው ቻው ኢትዮጵያ..... ሻሉም ቴልክቪቭ..... ሻሉም -ኢዝራኤሊያ! ሻሉም - ኢየሩሳሌም-ሰላም አሌኩም።»

ከወራት በኋላ በአንድ ክቴልአቪቭ አቅራቢያ በሚገኝ አዳሪ ትምህርት ቤት ውስጥ ራሷን አገኘችው።

ከአመታት በኋላ ደግሞ ሁሉም እስራኤላዊ ተማሪ እንደሚያደርገው ለወታደራዊ ግዳጅ ወታደራዊ ሥልጠና ሰለጠነች። እብራይስጥ ቋንቋ አቀላጥፋ መናገር ከመቻሏም በላይ በወታደራዊ ቅልጥፍናዋ ትደነቃለች። ዕዮናዊነት በደሜ ውስጥ መቀላቀል ጀምሮ “እስራኤል ለዘለአለም ትነር” ማለትም ከጀመረች አመታት ለልፈዋል።

እስራኤል ባደረገቻቸው በስለላ የተቀመሩ ጦርነቶች ላይ ተሳትፋ የፈፀመችው ጀግንነት ሲታወሳት ለእሷም ይደንቃታል። በዚህ ወቅት ነበር አናንያ ለሞሳድ የመለመላት። ሞሳድ ማንን መመልመል እንዳለበት ያውቃል። እሷ እንደሆነች የምትጨነቅለት ቤተሰብ የላትም። አባቷም ሱዳን ውስጥ የጊንጥና የእባብ ሲሳይ ሆነው ሲወድቁ አይታል አደገኛው አናንያ - አጥማጁ ሞሳድ። ማንን ብላ ከግዳጃ ወደኋላ ትላለች? ለማን ብላ በጥቅም ትደላለላች?

አጥማጁ አናንያ አጥማጁን አቦ ሸማኔ በማጥመዱ በኩል እንደተሳካለት ሁሌም ይናገራል። የፍቅር አዙሪቱ ውስጥ ለመከተት ሲል ደሞ አሁንም ድረስ ከጥን ነው።

ሲጻፈ በትዝታ ተሰባ ያደገችበትን የታሪካን ደም ስትጠባ ለሰሊታት መቆየቷን ያወቀችው ዶ/ር አናንያ “እኛ ከዚያ ወዲህ አግኝተነው አታውቂም?” ብሎ በጥያቄ አሁን ወዳለችበት ዓለም ሲመልሳት ነበር።

“ማንን?” አለች ለሰአታት ስትመለከተው ከነበረው የመንታ ደሴቶች ፎቶ ላይ ዓይኗን ነቅላ።

“ሚራሻሽ?”

“በጭራሽ! ወደ ኢትዮጵያ ብዙ ጊዜ ሄጄ ፈልጌዋለሁ። ወዳደግንበት ገዳም በድብቅ ተመላልሼም አጠያይቄ ነበር። ነገር ግን ላገኘው አልቻልኩም። በንስሐ እንዲመለስ ለአርባ ቀናት ታስሮ ከቆዩ በኋላ ሲፈታ ከገዳሙ ወጥቶ እንዳመለጠ ሰምቻለሁ። የት እንደ ደረሰ እግዚያብሔር ይወቀው።”

“እና ከዚህ በላይ መፈለግ አለብኸ?”

“መጨረሻ እስከሚባለው አፈልገዋለሁ።”

“ይሄማ ቂልነት ነው። ሙች ሲጻራ ይሄ እብደት ነው። ይሄኔ እሱ በሀይወት ላይኖርም ይችላል። ካለም ይሄኔ ከእንደ ጋር ትዳር ይዞ ሊሆን ይችላል። ወንዶች እንደሽንኩርት የሚላላጥ ልብ ነው ያላቸው። ይልቅ አሁን የፍለጋሽ መጨረሻ ደርሷል። አሁን እኔ ከጥግሽ አለሁልሽ” እንደገና እየተሟዘዘባት ነው። መልሶ አበሽቃት።

“ሞዛዛ! አታውቅበትም ደግሞ።”

“ባውቅበት እሺ ትይኝ ነበር?”

“ብሽቅ! ሁለተኛ ይህን ጥያቄ እንዳታነሳብኝ። ወደማልፈልገው ትዝታ ውስጥ ከተሸኝ አዘናግቶኝል ደሞ” ሰአቷን ተመለከተች። በሞላድ ማዕከላዊ ቢሮ ውስጥ ለሰብሰባ የተጠሩበት ሰዓት እየደረሰ ነው። በሻጊዝ ጉዳይ።

“በል እንፍጠን” መኪናዋ ውስጥ ተከታትለው ገቡ። መኪናዋን ኮለኮላቻት።

ሉሳንጀለስ ፡ አሜሪካ

ዶ/ር ሚራሻሽ በሉሳንጀለስ ከተማ ደቡባዊ ምዕራብ ሜኖ ክፍለገዳ ጉዳና ገባ ብሎ በሚገኝ ጥንታዊ አፓርታማ ውስጥ መኖር ከጀመረ ሶስት ዓመት ከመንፈቅ አልፎታል። ብዙም ግርግር አይበዛበትም። አፓርታማው ጥንታዊ ሲሆንም የመዋቅሩ ገንዘብና የመኪና ማቆሚያው በቅርቡ በመታደሱ የዘመናዊነት ይዘት ተላብሷል። በዚህ አፓርታማ የሚኖሩት ሰዎች አብዛኛዎቹ እድሜ ጣገቦች ናቸው።

የዶ/ር ሚራሻሽ መኖሪያ ቤት በዚህ አፓርታማ ስምንተኛፎቅ ላይ የሚገኝ ሲሆን በጥታ የሰፈነበትም ነው። ከሥራ ተመልሶ አንዳንዴ መስኮቱን ሲከፍተው ከፖስታክ ውቅያኖስ በሚነሳው የነፋስ ሽውታ ከሚውለበለበው ነጭ የመስኮት መጋረጃ ውጭ ሌላ የሚታይ እንቅስቃሴ የለም። በቤቱም ውስጥ በብዛት ሲገባ የሚታየው ዶ/ር ሚራሻሽ ብቻ ነው።

ቤቱ ውስጥ ከመሠረታዊ ቁሳቁሶች ውጭ የቅንጦት እቃዎች የሉም። መኝታ ቤቱ ውስጥ ዘመናዊ አልጋ ቢኖርም እሱ ግን የሚተኛው መሬት ላይ በተነጠፈ ፍራሽ ነው። ኩሽና ውስጥ አንድ ትልቅ ብረት ድስት፤ ሌላ አነስተኛ ብረት ድስት፤ መጥበቅ፤ መክተፊያ፤ ቢላዎዎች፤ ሴንኬሎና ሌሎች ትንሽ ቅራቅንቦ እቃዎች በጥቂቱ አሉ። ሳሎኑ ውስጥ ቴሌቪዥን፤ ኮምፒውተር፤ ሰፋና ወንበሮች ሲኖሩ በዚህ ሳሎን ብዙውን ቦታ የያዙት የመሃሊፍት መደርደሪያዎች ናቸው።

እነዚህ ትላልቅ የመሃሊፍት መደርደሪያዎች አንዳንዶቹ ግድግዳውን ተደግፈው ሲቆሙ ሌሎቹ ደግሞ መሃል ላይ በመሃሊፍት ጢቅ ብለው ሞልተዋል። ቤቱም ቤት መሃሊፍት እንጂ መኖሪያ ቤት አይመስልም። መሃሊፍቱ በየፈርጃቸው የተከፋፈሉ ናቸው። የፍልስፍና፤ የታሪክ፤ የባህምና፤ የሳይንስ፤ ወዘተ ፈተብለው በየሼልፉ እናት ላይ ተፅዕኖታቸዋል። የሐይማኖት መሃሊፍትም እንደዚሁ። የኦርቶዶክስ ተዋህዶ፤ የእስልምና፤ የካቶሊክ፤ የኖርቴስታንት፤ የቡድሕዘምና የሌሎች ሃይማኖቶች መሃሊፍትም ለየብቻ ተደርድረዋል። በሌላ መደርደሪያ ደግሞ የጥናትና የምርምር ጥሪዎች ታጭቀዋል። የተለያዩ ዓለም አቀፍ ዩኒቨርሲቲዎች የሚያሳትሟቸው ጆርናሎች፤ መፅሔቶችና ጋዜጦችም በየፈርጃቸው የተካተቱበት መደርደሪያ አሉ።

መሃል ለመሃል ሳሎኑ ውስጥ የተጋደመው ረጅም ጠረጴዛ ላይ የተከመሩ ወረቀቶች በኮምፒውተሮች መሀል አሉ። ከሳሎኑ በአንድ ጥገ የተነጠፈ ፍራሽ ሲኖር በራስጌ በኩል የሚይጠፋው ጌታርም አለ። ዶ/ር ሚራሻሽ በንባብና በሌሎች ነገሮች ተወግጥሮ

ከቆየ በኋላ ራሱን የሚያዝናው በዚህ ጊደት ነው። እንደገና ጊደቱን ሲጫወት ምንም አይነት የከንፈር እንቅስቃሴ አያሳይም። ለጋራን ጨፍቶ ለረጅም ሰዓታት በጊደቱ ድምፅ ተመስጦ ይቆያል። በጋራነት ውቅያኖስ ዳርቻ በተለይ ጀንበር ልትጠልቅ አቅራቢያ ጊደቱን ሲጫወት በጥልቅ ይመስላል። በተመሰጠው ውስጥ ግን የጊደቱን ድምፅ ይረሳና የሚያስበውን የሃሳብ ጅረት ተከትሎ ይነጠቃል። ሥራዎቹን የሠራቸውም በዚህ ሥልት ነው በጊደቱ የሙዚቃ ቃና ተመስጦ ውስጥ ሆኖ።

ዶ/ር ሚራሽየ ቁመቱ መካከለኛ ነው። ተክለ ሰውነቱ ጠንካራ ወታደር ያስመስለዋል። አረማመዱና አቋቋሙም የወታደር ቅጥ ነው። ጥርት ያሉ አይኖቹ ለጠይም ፊቱ ድምቀት አልብሰውታል። ዓይኖቹም የሚያስፈሩ ሳይሆን የሚጣሩ አይነት ናቸው። ብዙ ጊዜ ፈገግ አይልም እንጂ ጥርሶቹ ክርኝም ብለው ተጠጋግተው በጉራማይሌ ድዱ ላይ የበቀሉና የሚያማምሩ መሆናቸው ከሰንት አንዴ ሲስቅ ይታያል። የሚስቅም ሰዎች እንባቸውን እያንዣቸው በሚሰቁበት ነገር ሳይሆን አንድም ሰው በማይስቅበት ነገር ነው። እንደገና ሳቅ እንደ ውሃ በወረፋ የሚቀዳ ይመስል ሁሉም ሰው ስቆ ከጨረሰ በኋላ ይሰቃል። ሰዎች ስቀው ሲጨርሱ ሲስቅ ሰዎችን ባሳቃቸው ነገር ሳይሆን ሰዎች በመሳቃቸው የሚስቅ ይመስላል።

ሚራሽየ ዝምታው ውቅያኖስ ነው። ነገር ሲጀምርም እንደ ጅረት። ብዙዎቹ የሚወዱት ብዙ ስለሚያዳምጣቸው ነው። ዝም ብሎ አዳምጦ የሱን ሃሳብ ጣል የሚያደርግ ሳይታሰብ ነው። ብዙ ጊዜ ሲያወራ የሚታየውም በእድሜ ገፋ ካሉ ሰዎች ጋር ነው። ምናልባትም በገዳሙ ውስጥ ሲያይ ያደገው ሽማግሌዎችን ስለሆነ ይህናል። የልጅነት ህልውናም እንደ ዳጋ እስጢፋኖሱ መነኩሴ እንደ አባ ዝምብሩ ትልቅ ጢም እንዲኖረው ነበር። አሁንም ቢሆን በጀሮ ግንዱ በኩል ቀጠን ብሎ ወርዶ አገጨ ሲደርስ ሰፋ ብሎ ችምችም ያለ ጥቁር ጢም አለው።

እንደገና የሥራ ባልደረባዎቹም ችምችም ያለ ረጅም ጥቁር ጢሙን በማጣቀስ አሸባሪው ይሉታል። ከጢሙ ይልቅ ዝምታው ያሸባራል። ጢሙ በአጠቃላይ ውብ ፊቱን ክብብ አድርጎ የሚጠብቅ አጥር ይመስላል። ፀጉሩ ላባ በመሆኑ ቢጉፍርም አያስጠላባበትም።

ዶ/ር ሚራሽየ ድምፁ ወፈር ያለና በውስጡ ብዙ ደስ የሚል ቅላላ ያለው ነው። የገዳሙ ዲያቆን እያለ ብዙዎች ሲዘምርና ሲቀድስ ይመስሉ ነበር። አሁን ግን በእረፍት ሰዓቱ ከአንድ የሙዚቃ ትምህርት ቤት ባጠናው የጊደቱ መሳሪያ ድምፅ እንጂ የሱ ድምፅ አይሰማም። ሲነጋገር ግን የሚያስገመግም የነጉድዳድ ድምፅ ያለው ሰው ነው።

በቤቱ ውስጥ ያሉት መጻሕፍት በማንነቱ ላይ ብዙ ለውጥ አምጥተዋል። ሲያነብአይመርጥም። የሚያምንበትንም የማያምንበትንም

ያነባል። በእነዚህ መጻሕፍት ውስጥ ሆኖ ብዙ የማይመሹ ቀኖችንና የማይነጥ ሌቶችን አሳልፏል። ከእነዚህ መጻሕፍት በቀር ሌላ ዘመድ የለውም። የሚያገኘው ገቢ በብዛት መጽሐፍ ለመግዣ ይውላል። ዘመዶቹን አያውቅም። እናት፣ አባት፣ አጎት፣ አክስት፣ የሚባሉ ነገሮች በአእምሮው መጥተው አያውቁም። ትዝ የሚሉት የጣና ሐይቅ ደሴቶችና የዛሬች ጥላ ብቻ ናቸው።

ከዚህም ጋር በየቀኑ ትዝ ሳትለው የማታልፈው ግን ሲፋራ ናት። በሁለቱ ደሴቶች መካከል ያሳለፉት የፍቅር ጊዜ ትዝ ይለዋል። ከትዝታው ለመላቀቅም መጻሕፍቱ አይነተኛ አማራጮቹ ናቸው። ከሰዎች ጋር ተቀላቅሎ ብዙ መጫወት አይችልም። ያደገበት የገዳም ህይወት በሰዎች መካከል ገዳማዊ አድርጎታል። ሥራውን ግን በአግባቡ ይሠራል። በጥንቃቄ። በእሱ ስህተት ሰው እንዲገዳ አይፈልግም። ለበሽተኞችና ጤና ሳጡ ሰዎች እጅጉን ያዝናል። ይጠነቀቅላቸዋልም። «ዶክተሮች የእግዚአብሔር እጆች ናቸው። እግዚአብሔር ለበሽተኞች ፈውስን የሚሰጣቸው ዶክተሮችን ተጠቅሞ ነው» ብሎ ያምናል።

እንደገና ጊዜ ወደ ቤቱ መጥታ ዝምታውን የምትሰብርለት ማርዳ ናት። ማርዳ እሱ ቤት ስትመጣ መቶ ሰው የሚያወራ ነው የሚመስለው። መጻሕፍቱን በሚመለከት «ቤትህ እኮ የደራሲ ቤት ነው የሚመስለው» ስትለው

«እኔ የሚታየውንና የሚጨበጠውን አካል ቀድሄ ስለፋ መፃህፍት ደግሞ የማይታየውን አካሌን ቀድደው ይሰፋልኛል። ሐዚሞች በሽተኞችን ብቻ ሲያክሙ ደራሲያን ደግሞ ሐዚሞችንና በሽተኞችን ያከማሉ። ደራሲያን እንደ መላእክት ናቸው። መላእክት የሰውን ወደ እግዚአብሔር የእግዚአብሔርን ወደ ሰው ሲያደርሱ ደራሲያን ደግሞ የሕዝብን ወደ መንግሥት የመንግሥትን ወደ ሕዝብ ያደርሳሉ። እውነተኛዎች ደራሲያን የሕዝብን ወደ መንግሥት አድርሰው መንግሥት ካልሰማ የመላእክትን ተግባር በማገዝ የሕዝብን ወደ እግዚአብሔርም ያደርሳሉ። እውነተኞቹ ደራሲያን በህዝብና በመንግሥት፣ በመንግሥትና በመንግሥት፣ በህዝብና በህዝብም መካከል የሚኖሩ የማይሰበሩ ድልድዮች ናቸው። እውነተኞቹ መላእክቱን በወቅቱ ሲያደርሱ ሐሰተኞቹ ደራሲያን ደግሞ የነበረው ሥርዓት ካለፈ በኋላ ከምናምን ዓመት በፊት የሃፍኩት ያኔ ፈርቼ ያላሳተምኩት ብለው ህዝብን ያቆስላሉ። አንድ ሥርዓት ካለፈ በኋላ ተራ ሰውም ቢሆን ያንን ሥርዓት ቢሳደብ አይታሰርም። ስላልፈው ስርዓት አስቀያሚነት በወቅቱ አስቀያሚነቱን መዋጋት ፈርቶ ካለፈ በኋላ ህዝቡን የሚሸነግል ደራሲ እሱ ከሐሜተኞቹና ጅብ ካለፈ ከሚጮሁት ውሾች ተራ ይመደባል። ይልቁን ስርዓት የሚከስ ደራሲ የሞተ ውሻን ከሚደበድብ ሰው አይሻልም። የነበረበትን ሥርዓት እንዲሻሻል የሕዝብን ጨካኝነት ያሳስተጋባ ደራሲ ሥርዓቱ ካለፈ በኋላ ቢንተገተግ እሱ የሞተ ውሻን ከሚደበድብ ቂል በምን ይሻላል? የህዝብን ብሶት ወደ መንግሥት

የማያደርሱ ደራሲያን የመንግሥትና የህዝብ ጠላቶች ናቸው። መንግሥትንም ህዝብንም ያሳስታሉና። መታተም ባለበት ዘመን ያልታተመ ድርሰትና ወቅቱን ያልጠበቀ ዝናብ አንድ ናቸው...» እያለ ረመልሰላታል።

ሜርዳ ይህን ነገሩን ስታይ «በእውነት ደራሲ ብትሆን ሳይሻል አይቀርም» ትለዋለች።

እሱም «ደራሲ ልሁን ተብሎ አይከንም። ግን ያደከብት ቦታ ለድርሰት ሥራ አመቺ ነበር። ገዳሙ ውስጥ ያነበብኳቸው ገድላትና ተአምራት ከሃይማኖታዊ ገፅታቸው ጀርባ የረቀቁ የሥነ ፅሁፍ ሥራዎችም ናቸው። እነዚህ የኢትዮጵያ ገድላትና ተሃምራት የፈጠራ ሥራዎች ከሆኑ የፃፏቸው ሰዎች የኖቢል ተሸላሚዎች መሆን ይገባቸዋል። በልብወለዳዊ ዓይን ኔዩናቸው እነዚህን መጽሐፍት የፃፏቸው ኢትዮጵያውያን ሊቃውንቶች የኖቢል የሥነ ፅሁፍ ሽልማትና ሌሎች ዓለም አቀፍ ሽልማቶችን መጠራረግ ይገባቸዋል» ይላታል።

ሚራዥ ታፋሪ የሰሜኑን ጦር ከተቀላቀለ በሁዋላ በሁለት እውደ ውጊያዎች ተሳትፏል። በሰሜኑ ጦርነት ወደ ሰንጠቅ ብርጌድ በመጨረሻ ከተቀላቀለት ጓዶች ውስጥ አንድ ጥሩ ሥነ ምግባር የተሳበሰ ወታደር ጓደኛ በማግኘቱ በህይወቱ ላይ ብዙ ለውጥ ያመጣለት እሱ ነው። ወታደሩ አስገራሚ ሆኖ አገኘው። ይህን ወታደር በማሰልጠኛ ጣቢያ ውስጥም አይቶት ነበር። እንዲያውም አንድ የተናገረው ቃል ትዝ ሲለው ይኖራል። በጀርባቸው አሸዋ ተሸክመው ሜንጫን እየተነፈሱ ወታደራዊ ሥልጣን በሚሰጡበት ወቅት «በሥልጣናው ብዙም አትማረርበት። የሰላም ጊዜ ልምምድ ለክፉ ቀን ያገለግላል። ብትችል ሀገርህን ከገንጣቶች ትታደግበታለህ። ባትችል ራስህን ታስመልጥበታለህ» ነበር ያለው። ይህ ወታደር ከጀርባው ከተሸከመው ወታደራዊ ትጥቅ በተጨማሪ አንድ ሻንጣ ሙሉ መጸሐፍትም ተሸክሞ ይዋጋ ነበር። ጦርነቱ ጋብ ሲል መፅሐፉን ከሻንጣው አውጥቶ ማንበቡ ይጀምራል። የክፍል ጓደኞቹ «ሌኒን» ብለው ሲጠሩት «እኔ ሌኒን አይደለሁም! እኔ ራሴ ነኝ ዶ/ር ገርጊዳ!» ይላቸዋል።

«እየቀለድክ ነው?» አለው ሚራዥ አንድ ቀን። «ዶክተር ነህ በርግጥ»

«አዎን» አለው ገርጊዳ። «በህክምና ተመርቄ ከቤተሰቦቼ ጋር በደስታ የምርቃት በአሌን ስናከብር የቀበሌ ሹሞች አፈሰኝ»

«ስንት ጦር ቁስለኛ ሆኖ የሚያክመው አጥቶ ወየው እናቴ እያለ ሲሞት ዶ/ሩን ነው ተራ ወታደር ያደረጉህ።»

«የሚያደርጉትን አያውቁምና አትፍረድባቸው።»

«ወይ ጉድ!» ብሎ ዝም አለ ሚራዥ።

በዚህ ጦር ሠራዊት ውስጥ ዶ/ር ገርጊዳን በማግኘቱ ከመፅናናቱም በላይ በድብቅ መጽሐፍ እያዋሰው ማንበብ ጀመረ።

የልብ ወለድ፣ የፍልስፍና፣ የታሪክ ፣ የሥነ ልቦና መጻህፍትን ከዶ/ር ገርጊዳ እየተዋሰነ አነበበ። መጻህፍቱን ሽፋንና ርዕሶቻቸውን ገንጥለው ያቃጥሏቸው ነበር። ምክንያቱም ከሌኒንዝም ማርክሲዝም ፍልስፍና ውጪ ሌላ ሀሳብ የያዙ መጻሕፍቱን ሲያነቡ ቢያዙ «የኢምፔሪያሊዝም አቀንቃኞችና የሲ.አይ.ኤ ሰርጎ ገበኞች» ተብለው የሚደርሰባቸውን አደጋ በመፍራት ነው።

መፅሐፍቱን ይገንጥሉና በሌላ ካርቶን ከለበዷቸው በኋላ አዲስ ርዕስ ይሰጧቸዋል። «የወዝ አደሮች ትግል»፣ «ማርክሲዝም»፣ «ሌኒንዝም»፣ ወይም «የሠራተኛው መደብ ትግልና የበዝባዦች ውድቀት» ብለው ይሰይሙታል።

ሚራዥ ለዶ/ር ገርጊዳ የህይወቱን ታሪክ አጫውቶታል። በጦር ሰፈራቸው ውስጥም በአንድ ክፍል ውስጥ ከሌሎች ስድስት ወታደሮች ጋር ስምንት ሆነው ሲኖሩ በጣም ተቀራርበው የሚያወሩት ሚራዥና ዶ/ር ገርጊዳ ነበሩ።

ሚራዥ በገዳም ውስጥ ያደገ መሆኑን ከነገረው ጊዜ ጀምሮ ዶ/ር ገርጊዳ «ገዳማዊው» ብሎ ነው የሚጠራው።

«ገዳማዊው!» ይለዋል። ዶ/ር ገርጊዳ።

«ወዩ!»

«ውዳሴ ማርያም አስተምረኝ። እኔ ደግሞ እንግሊዘኛ አስተምርሃለሁ።»

«ምን ገደኝ?» ይላል ሚራዥ። «ግን ምን ያደርግላሃል ውዳሴ ማርያም? ከላሽንኮቭና ውዳሴ ማርያም አይጣጣሙም።»

ገርጊዳ...የሚራዥን የትምህርት አቀባበል ሲያይ ዘመናዊ ትምህርት ቤት ቢገባ ባጭር ጊዜ ውስጥ ታላቅ ሰው እንደሚሆን ነግሮት ከወታደራዊ ካምፑ ካመለጡ ትምህርት ቤት እንደ ሚያስገባው ቃል ገብቶለታል። መውጫ ቀዳዳ አጥተው ነው እንጂ ውስጥ ውስጡን ሁሉም ከወታደራዊ ካምፑ ለመጥፋት ካቀዱ ሰንብተዋል።

በጦር ሰፈሩ ስምንት ሆነው በሚኖሩበት መጠለያ ውስጥ የተንጠለጠለው ፋኖስ ድቅድቁን ጨለማ ወደ ውጭ በሚጋፋበት አንድ ምሽት እንደቀድሞው ሚራዥና ገርጊዳ አፍ ላፍ ገጥመው ያወራሉ። ሌሎቹ ወጥ ቤቱዋን በጋራ ስለመወሰብ እቅድ ይነድፋሉ። ከዚህ ቀደምም የአንድ ገበሬ ሚስት በመድፈራቸው ከባድ ቅጣት ከተቀጡ ሳምንት አልሆናቸውም።

ሚራዥና ገርጊዳ በአንድ መፅሐፍ ይዘት ዙሪያ እየተነጋገሩ ቢሆንም ጆሮአቸው ግን ስለወሲብ ከሚያወሩት ወታደሮች የሚመጣውን ድምፅ እየተቀበለ ነበር። በዚህ ቅጽበት ከስድስቱ አንደኛው ወታደር ከውጭ እየተንደረደረ አንዲት ቤት ተሸክሞ ገባ። አኗ በአረንጓዴ ቅዳጅ ልብስ ተለጉሟል። ታልጉመጉማላች። ምን እንደምትል ግን እትሰማም። ሰውነቷ

ደልደል ያለና ለወሲብም የምትጋብዝ አይነት ናት። ስድስቱ ወታደሮች ሲፈራረቁባት ካቀዱ ቆይተዋል። ወጥ ቤቷ ሚሮዳን።

«እኔ እጀምርና ሌሎቻችሁ ትቀጥላላችሁ። ...አንተ ከኔ ትቀጥላለህ... ከዛ አንተ ... አንተ ... አንተ ... አንተ ... ሌላም የሚፈልግ ካለ መቀጠል ይችላል። ግን ሁላችሁም ሃምሳ ሃምሳ ብር ለመያዛችሁ እርግጠኛ መሆን አለባችሁ። አለቀ በቃ።» ብሎ እየተጣደፈ ስራውን ዝቅ አድርጎ ላይዋ ላይ ተከመረባት። ሌሎቹ መጀመሪያ ባይሆኑ እንኳ ሁለተኛ ባለተራ ለመሆን እየተጉሸሰሙ ነው። ባለፈው እንዲሁ አንድ መንደር ውስጥ የያዙአትን የአንድ ገበሬ ሚስት ሲፈራረቁባት ገና ሶስተኛው ሰው ላይ ነበር በድን የሆነችው። ይህችም ሳትዘለፈለፍ በትኩሱ ለማግኘት እየተገፋፋ ነው።

ሚራዥና ገንጊዳ የሚያዩትን ትርኢት ማመን አቅቷቸዋል። ሚራዥ በተለይ ይህ አይነት ትዕይንት የመጀመሪያው ነው። ስለ ወሲብና ዝሙት አንብቦ ቢያውቅ እንጂ በገሃድ አይቶ አያውቅም። ልቡ በድንጋጤ እየመታ እያለ «ገዳማዊው ሃምሳ ብር ከሌለህ ሳበድርህ እችላለሁ» አለው ላይዋ ላይ ተከምሮ የሚጋልባት ወታደር።

«አፈር ብላ! ልቀቃት አሁን»

«እረ እባክህ!»

«ልቀቃት ብዬሀለሁ ጀርባህን በጥይት ሳልበላው።» ክላሽንኮቭን አቀባብሎ ቆመ ሚራዥ።

«አይ የመነኩሴ ነገር! ወይ ዲያውቅን መሆን! ይልቅ ና! ዛሬ አይነጥህን ግለጥ። ሌላ ጊዜ የምታፈርስበትን ዕድል ሳታገኝ ትችላለህ። ስላልቀመስክ ምንም ሳይመስልህ ይችላል። ግን ይህን በመሰለ መልካም ማዕድ ላይ ምላጭ መላብ ገሃኝም ነው የሚከትህ።»

«ገሃኝም ግባ!» አለ ሚራዥ ጠመንጃውን ለገንጊዳ ሰጥቶ ክናዱን እየሰበሰበ።

«አትለቃትም።» አንገቱን ይዞ ከላይዋ አንስቶ አፍንጫውን በቦክስ ነረተው።

«ሌሎቻችሁ እነቃነቃለሁ ብትሉ ይህን ጥይት ነው የማርከፈከፍባችሁ» አለ ገንጊዳ ሚራዥ ያቀበለውን ክላሽንኮቭ ከኋላቸው ወድሮ። «ውሾች»

ቤቷ ላይ ተከምሮባት የነበረው ወታደር ፈርጣማ ስለነበር ሚራዥን መንጋጭላውን በቦክስ ሲነርተው ራሱን አዙሮት ተንገዳግዶ ቆመ። ሚራዥም መልሶ በደምፍላት አገጨን ሲያጣምመው ወታደሩ በቁሙ ተዘረረ።

ቤቷ እየተንከባለለች ወደ ገንጊዳ ተጠጋች። ሚራዥ ወታደሩ እንደወደቀ በከስክስ ጫማ ጭንቅላቱን ከመሬቱ ጋር አጣብቆ ደፈጠው።

ቤቷ አዲስ የወጥ ቤት ሠራተኛ መሆኗን ያወቁት ወዲያው ነው። ገንጊዳ ጠመንጃውን እንደ ወደረ ሻንጣውንና ዳዛቸውን እንዲይዝ ለሚራዥ ነግሮት ዳዛቸውን ጠቅልለው ከቤቷ ጋር ክፍሉን ለቀው ወጡ።

ጥይት ተከሰው ራሳቸው ርምጃ መውሰድ አይችሉም። ያላቸው አማራጭ ክፍሉን ለቀው መውጣት ነበር።

«እኔ...» አለ ገንጊዳ ከወጡ በኋላ። «ከዚህ ሠራዊት ጋር ከእንግዲህ አንዲትም ጥይት በጠላት ላይ አልተከሰም።... ሚራዥ ማምለጥ አለብን።»

«አዎን። እኔም ይህን እያሰብኩ ነበር።» አለ ሚራዥ። ቤቷ እየተንቀጠቀጠች ነበር የቆመችው።

«ግን እንዴት ማምለጥ እንችላለን?» አለ ሚራዥ

«ዋርድያዎችን አውቃቸዋለሁ። እኔ ሄጀ እነሱን ሳዋራቸው አንተ ተከትለሽኝ ትመጣለህ። የሚቀጥለውን ደግሞ የሚያመቻችልን ይሄ ነው» ብሎ ማፈኛ የተገጠመለት ሽጉጥ ሰጠው።

«ከኔ ጀርባ ትሆንና ሁሉንም በቅልጥፍና ትመታቸዋለህ።»

«የት አገኘሽው?» አለ ሚራዥ ማፈኛ የተገጠመለትን

ድምፁ ሳይሰማ የሚተከሰውን ሽጉጥ እያገኘበት።

«ውጊያ ውስጥ ከወደቀ ጀነራል ላይ የወሰድኩት ነው።»

አለው ገንጊዳ።

«ግን ቀልጣፋ መሆን አለብህ አለበለዚያ ጭቃ ነው ሚያረገጉ?»

«አንዴ ጠብቁኝ።» ብላ እየፈጠነች ወደ ወጥ ቤት ሄደች። ወጥ ቤቷ ሚሮዳ።

«የምናመልጥበትን ጊዜ ለምን አናዘገየውም?» ቢል ሚራዥ ጠየቀው።

«ሺህ ጊዜ ብንዘጋጅ ከዚህ የተሻለ መንገድ የለም። ቢኖርም ከዚህ ሠራዊት ጉን ቆሜ ከእንግዲህ አልዋጋም። ልንገርህ ሚራዥ። ይሄ ሠራዊት አያሸንፍም። በውስጡ ብዙ ባለጌዎች አለበት። ጦሩን አሰልፈው የሚያስጨርሱ ቅጥረኞች ተሰግስገውበታል። አሁን እነዚህ ደፋሪዎች ቅጥረኞች ላለመሆናቸው ምንም ማረጋገጫ የለንም። የገበሬ ሚስቶችና ልጃገረዶች እየተደፈሩ ነው። ጨዋዎችና የዋሆች እናቶቻችን እየተደፈሩ ነው። ወታደር እየተፈራረቀባቸው ደም የሚሸኑ ሴቶች ሥፍር ቁጥር ያላቸውም። ብዙ የተከበሩ ባለትዳሮችና ሴቶች አንገታቸውን ደፍተዋል። የከዘን ሚስት ሳትቀር ቄሱ መስቀሉን ይዞ እየገዛተና እየተማገለ ተደፍራለች። ሴት ተማሪዎችና የገበሬ ልጆች ያለ እድሜያቸው ልጅ አዝልዋል። ከፊሎቹ የማያውቁትን ወታደር ልጅ እርግዝዋል። ይህ ሁሉ የሆነው በጥቂት ቅጥረኞችና በባለጌዎች ነው። ይህ ሁሉ ርግማንና እንባ የሚፈሰበት ሠራዊት እንደሚሸነፍ ከወዲሁ መገመት አይቻላትም። የገበሬ ልጅና ተማሪ ታፍሶ ያለበቂ ሥልጠና እና ስንቅ ወደ ጦር

ግንባር እየተማደ እንደት ነው ድል የሚገኘው፤ በዚህ ሠራዊት ውስጥ እናት ሀገራቸውን ከገንጣዮች ለመታደግ የሚፋለሙት እጅግ በጣም ጥቂቶች ናቸው። ሀገሪቷም እነዚህን ጀግኖች በየጦር ግንባሩ እያጣች ነው። ጀግኖችና ሀቀኛ ልጆቿ ደግሞውን እያፈሰሰላት አድርገዋልና ቅጥረኞች የሚሾሙባት ናት ይህች አገር።» እንባው አንቆት ፀጥ አለ ገናንጊዳ።

«አዎ። ልክነህ ገናንጊዳ የሀገራችንን ጥፋት ቆመን ከምናይ እግራችን እንደመራን ብንሄድ ይሻላል።»

«ሚራሽ... እግራችን አይመራንም ጭንቅላታችን እንጂ። ጭንቅላት ነው እግርን የሚያዘው። ችግራችንም መምራት የሚገባው ስለማይመራን ነው።»

«ልክ ነህ ገናንጊዳ። ስለተሳሳትኩ ይቅር በለኝ።»

«የሚጋነን አይደለም። ከሁሉም በላይ ስህተትን አምኖ ማሻሻል ይበልጣል። ያልተሳሳተ አይማርም» አለ ገናንጊዳ።

«ሚራሽ ያልኩህን እንዳትረሳ በፍጥነት ዋርድያዎችን መቆጣጠር አለብን።»

«እኔ ነኝ የምቆጣጠራቸው» አለች ወጥ ቤቷ ሻንጣዋን አዝላ። ከመጣች ቆይታለች። ቆማ እያዳመጠቻቸው ነበር። «ባለ ውለታዬ ናችሁ። እናንተን መርዳት አለብኝ። እንኩ ሻንጣዬን ያዙልኝ። የባትሪ ምልክት ሳሳያችሁ ብቻ ትመጣላችሁ። ርቧቸው ስለነበር ምግብ እንዳመጣላቸው ተማፅነውኛል። ግን ቢያንስ አርባ ደቂቃ መታገስ አለባችሁ። ቃኝዎች እንዳይዟችሁ ጓዙን ደብቁትና ሽንት ቤት የምትሄዱ ምሰሉ። ሁሉን ነገር ለእኔ ተውት።»

ከሌሊቱ ሰባት ሰዓት መዳረሻ ላይ የባትሪውን ምልክት አዩ።ጓዟቸውን ተሸክመው ወደ በሩ ሲሄዱ ዋርድያዎች ወዳድቀዋል።

«ፍጠኑ።» አለች ወጥ ቤቷ። «ሌላ አደጋ ውስጥ ሳንገባ ማምለጥ አለብን። ጥያቄ አልቀበልም» ሻንጣዋን ከሚራሽ እጅ ተቀብላ ወደ ጫካው ተመሰገች። እነሱም ተከተሏት።

ጉህ ሲቀድ ተሰነይን በርቀት አልፈው ከሱዳን ጠረፍ ሊደርሱ የሰድስት ሰዓታት የእግር ጉዞ ይቀራቸው ነበር።... አስቸጋሪው ጉዞ ከዚህ በኋላ እንደሆነ ነገረቻቸው። ከኋላቸው የሚከተሉ ፈላጊዎች ሊኖሩ ከመቻላቸውም በላይ በአካባቢው ከነበረው የጦርነት ውጥረት አንፃር በሌላ ጦር እጅ የመውደቃቸው አደጋ በባው ልክ እንደሆነም ጭምር።...ከእንደ አለታማ ሸለቆ ውስጥ ሲደርሱ ፀሐይ እግሯን ሰደደች። ሸለቆው ውስጥ ተደበቀ።

«ሚሮዳ እባላለሁ።»

«ገናንጊዳ እባላለሁ እሱ ደግሞ ገዳማዊው ሚራሽ ነው።»

ሁላቸውም የፈካ ገፅታ ታየባቸው።

«አሁን ጥያቄ መጠየቅ ይቻላል።» አለች

«ጥያቄ አንድ።» አለ ገናንጊዳ።

«ዋርድያዎቹን እንዴት ገደለሻቸው?»

«ምግቡ ተመርዞ ነበር። ተመለሰ።»
«በትክክል ተመልሶልኛል።»
«የሚቀጥለውን የጥያቄ እድል ለገዳማዊው ልስጥ። ስሙን ማን ነበር ያልከኝ?»

«ሚራሽ»

«ሚራሽ... ያንተ ጥያቄሽ።» አለች ወደ ሚራሽ ዘራ። መልስ አልሰጣትም። ወደ ምሥራቅ ዞሮ ከንፈሩን ብቻ እያንቀሳቀሰ ነበር።

«የጠዋቱን ፀሎት እያደረሰ ነው። ሁል ጊዜም እንደዚህ ነው» አለ ገናንጊዳ።

«እሼ እንተ ሁለተኛውን ጥያቄ ጠይቀኝ።»

«ስለሚቀጥለው ጉዞ መነጋገር እንችላለን?» አላት ገናንጊዳ።

«በደንብ።» ሻንጣዋ ውስጥ የተጣጠፈ ካርታ አውጥታ ነፃ ቀጠናዎችንና የጦር ሠራዊት የሠፈረባቸውን አካባቢዎች አሳየችው።

«ይህ አካባቢ የሀውሐት ይዞታ ነው።» ገናንጊዳ በግርምት እየተመለከታት ነው።

«ይህኛው ደግሞ የሻዕቢያ።» ፍጥነቷና ንግግሯ የወጥ ቤት አይመስልም።

«ወጥ ቤቷ ይቅርታ... ሚሮዳ... ሚሮዳ ስለአንቺ ማንነት ማወቅ እንችላለን?» ሚራሽ ፀሎቱን ጨርሶ ካርታው ላይ አፍጥጦ ነበር። አሁን ግን እሷ ላይ አፈጠጠ።

«ወጥ ቤቷ ሚሮዳ ነች!» ፈገግ አለች።

«አትቀልጁ ንገሪን።» ገናንጊዳ ደግሞ ጠየቃት።

«እሱን ለሌላ ጊዜ እንተወው።» አሁን በአላማ አንድ ሆነናል። ስለዚህ አብረን የጀመርነውን ጉዞ መጀመሪያ እንጨርስ ሌላው አያመልጠንም።»

«ተስማምተናል ወጥ ቤት። ስለካርታው ትንታኔሽን ቀጥይ» ሚራሽ በሚያስገመግም ድምፁ አግተመተመ።

«እዚህ ካምፕ ላይ ሶስት ብርጌድ ሠራዊት አለ። እዛኛው ላይ ደግሞ ሁለት ብርጌድ።» ካርታው የሰሜን ኢትዮጵያን የወታደራዊ ቁልፍ ቦታዎችና የጦር ሰፍሮችን ያያዘና በመረጃ የተሞላ ነው። የወታደር ብዛት፣ የመሳሪያ አይነት፣ የሰለጠነ የሰው ኃይል ብዛት፣ ወታደራዊ ብቃት፣ የመልክዓ ምድር ድጋፍ በካርታው ግርጌ በቁጥርና በክፍል ምልክቶች ታጭቋል።

«እዚህች ሴት ጀርባ አንድ ትልቅ ኃይል አለ።» ሲል አሰባ ገናንጊዳ። ማንም ይኑር ማን ብቻ እኔንና ሚራሽን ከዚህ ጥልፍልፍ እሳት ታውጣን።»

«አሁን...» አለች ሚሮዳ። «ልብሶቻችሁን አውልቁ።»

ሁለቱም «ምን?» አሉ ወደሷ በአንድ ላይ አፍጠው። ሻንጣዋን ፈትታ ሶስት የተለያዩ የሴት አሮጌ ቀሜሶችና የተቀዳደዱ ነጠ ላዎች አወጣች።

«ለዛሬ ሴት መሆን አትፈልጉም?» አለች እንዲለብሱት እየጋበዘቻቸው።

«እንሆናለን እንጂ።» አለ ገናኒዳ በሞተ ድምፅ። ሚራሽር ቀሚሱን ሲለብስ ሳቁ አፈነው።

«እኔ ግን ሰው ቢያገኘኝ የምስቅ ይመስለኛል።ለመሆኑ ጢም ያለው ሴት አለ።» አለ ሚራሽር ሳቁ እየመጣ።

«ሞልቶ።»

«ሙት በይኝ እስቲ።»

«ግዴለህም ጢምህን እኔ ድራሹን አጠፋልህና በነዚህ ቀለሞች ሳለማምርህ ቁርጥ ጣል የገጠር ሴት ነው የምትመስለው። ግንባርህን ሽብሽበው።»

«ሽብሽቤ ልንዝ።»

«ሽብሽብኸው በዚህ ቀለም ከቀባሁት በኋላ ስትለቀው ቀለሙ በሚፈጥረው ሽንተረር የተሸበሸበ ይመስላል። ከዚያም አርጊት ትመስላለህ።» አለችና ሜሮዳ እንደነገረችው አደረገችለት።

ፊቱን በሰጠችው መስተዋት እያየ ከተገረመ በኋላ ሻንጣውን ማዳበሪያ ውስጥ ከተተኛለትና ወገቡ ላይ ጭና በነጠላ አስነገተችው። ምርኩዝ አስደላው ጉንበስ ብሎ መሄድ አለማመደችው። አጭር የሴት ጥላም ያዘ። ገናኒዳን ደግሞ በራሱ አቁርሮ እንዲሸከም አደረገች። በወገቧ ሻንጣዋን ጠቅልላ ተሸክማ እሷ ከፊት፣ ሚራሽር ከመሃል፣ ገናኒዳ ደግሞ ከኋላ ሆነው ጉዟቸውን ቀጠለ። በጦርነቱ የተፈናቀሉ ሴቶች ነው የሚመስሉት።

ገላጣ በታዎች ላይ ወሬ እየሰለቁ አስቸጋሪ በታዎችን ደግሞ ድምጥማቸውን እየጠፉ ብዙ ርቀት ከተጓዙ በኋላ የሚንደቀደቅ ድምጽ ሲሰሙ ሁላቸውም በድንጋጤ ወደኋላቸው ዞሩ።

አረንጓዴ ሬንጀር ቀለም ያለው ሄሊኮፍተር ደርሶባቸዋል። ከሄሊኮፍተሩ በር ላይ መትረየስ ወድሮ የመገናኛ ሬድዮ ጀርድ ላይ የሰካው ተኳሽ በሬዲዮው እየወሸከተ ቁልቁል አንዳች ነገር ያሰላል። ዓይኑ ቁጥቋጦውና ቋጥኝ ላይ ሁሉ ይቃብዛል።

ሄሊኮፍተሩ ዝቅ ብሎ እየበረረ ይንደቀደቃል። በሬድዮ የሚለፈፈውና መትረየስ የወደረው ወታደር ጥቁር መነፅሩን አውልቆ በጦር ሜዳ መነፅር ሲመለከት ሶስት በትቶ የለበሱ ሴቶች ውልብ አሉለት መነፅሩ ውስጥ። መትረየሱን አስተካክሎ በፍጥነት አነጣጠረባቸው።

«ምን ይሻላል?» አለ ሚራሽር

«እኔ እንጃ!!» አለ ገናኒዳ ተስፋ በቆረጠ ድምጽ።

«የመሮጥ አዝማሚያ እንዳታሳዩ።» አለች ሜሮዳ።

«እንዴ ለምን ሮጠን ቋጥኝ ውስጥ አንገባም?»

«እንዳትሮጡ ብያለሁ። ዝም ብላችሁ በተረጋጋ ሁኔታ ተራመዱ።»

«እየቀረቡን እኮ ነው።»

«ብንሮጥም እናመልጣቸውም። እሳት የሚተፋ መትረየስ እኮ ነው ያነጣጠሩብን።»

አካባቢውን ያነዋወጠ ፍንዳታ ሲሰሙ በድንጋጤ ደንዝዘው ወደ ኋላቸው ዞሩ። ሄሊኮፍተሩ በእሳት እየጋዩ ወደታች ተምዘገዘገ።

«አሁን በፍጥነት መሮጥ አለብን። እንሩጥ።» አለች ሜሮዳ። ሚራሽር ሴት መሆኑን ረስቶ ጉባጣውን አቃንቶ ይፈተለክ ገሮመር። ገናኒዳም ቀሚሱን እስከጭኑ ከፍ ከፍ አርጎ ከኋላ ተከተላቸው።

ሄሊኮፍተሩ እየጋዩ ሲወድቅ ፓይለቱ በፓራሹት ወደ ላይ ተመንጥቆ ወጥቶ ከአንድ አነስተኛ ኮረብታ ላይ ሲያርፍ አዩት።

«ራሱ በራሱ ነው የነደደው።» ሚራሽር ከኋላዋ እየሮጠ ጠ የቃት።

«አይደለም። በጠላት አየር መቃወሚያ ተመትቶ ነው።» አለች ሜሮዳ። «ይህንም እጠብቅ ነበር። ቀጠናቸውን አልፈው በጠ ላት ክልል ውስጥ ገብተው ነበርና።» እየተፈተለኩ አንድ ሽለቆ ውስጥ ገብተው ተደበቁ። ጀንበር እስክትጠልቅ በሽለቆው መካከል ባገኙት ዋሻ ውስጥ አምሽተው ወደሱዳን የሚገቡበትን እቅድ መንደፍ ጀመሩ።

«እናንተ ሴቶች» አለች ሜሮዳ በጦጥታ አዘቅት ውስጥ የገቡት ንደኞቿን። «ሴትነቱ አይበቃችሁም።»

«እኔ ግን ተመችቶኛል። ቀሚሱ ያማረብኝ አይመስላችሁም።» አለ ሚራሽር መቀነቱን እየፈታ።

«እራሱን ብንቀማምስ ምን ይመስላችኋል?» ብላ ከሻንጣዋ ውስጥ በፌስታል የቋጠረችውን ምግብ ፈትታ አቀረበች። ሚራሽርና ገናኒዳ ተያዩ። ሙሉ በሙሉ አላመደትም። የሚከተሏትም በጥንቃቄ ነበር።

«ገብቶኛል። የዋርድያዎች እጣ ፈንታ እንዳይደርሳችሁ ፈርታችሁ ነው አይደል። እመኑኝ እኔ እናንተን የማጠቃበት ምክንያት የለኝም።»

ብላ ጥቅልል አርጋ በወንድ አጉራረስ ቀድማ ቀመሰችላቸው። «በእውነት እናንተ ባለውለጋዬ ናችሁ። እነዚያ ሁሉ ወታደሮች ቢፈራረቁብኝ ኖሮ እስከአሁን ድም ሸንቼ ልሞት እችላ ነበር። እናንተ ታደጋችሁኝ እንጂ።»

አካባቢው ሙሉ በሙሉ በጨለማ ከተዋጠ በኋላ ለቀጣዩ ገዛ መዝገጃጀት ጀመሩ። ቀሚሶቻቸውን በጀለቢያ ቀየረችላቸው። ሙስሊም የአረብ ሴቶች የሚለብሱትን ዓይነርግብም ከለበሱ በኋላ የሱዳን ዜጎች ለመምስል የሚያስችላቸውን ገፅታ እስኪለቡ ድረስ ራሳቸውን አስተካክለዋል።

«እነዚህ ዘዴዎች የሞከርኳቸውና ውጤታማም ስለሆኑ አትስጉ» ብላ የሱዳን መታወቂያዎችን አውጥታ ስትሰጣቸው

ባገራዎች ተመለከቷት። ሁለቱም መታወቂያዎች በሴት ስሞች የተዘጋጁ ናቸው።

«ቆይ» አለ ገናንጊዳ «አንቺ ማን ነሽ?» ሚራዥ ተጨምሮ።

«ወጥ ቤቷ ሚሮዳ።»

«አትቀልጃ።»

«የምንነጋገርበት ጊዜ አሁን እንዳልሆነ አልነገርኳችሁም?»

ጥቅጥቅ ባለው ጨለማ ውስጥ እየወደቁ እየተነሱ ለአራት ሰዓታት ያክል ተጉዘው ከጠረፍ ጠባቂዎች ሊደርሱ አራት መቶ ሜትር ያህል ሲቀራቸው

«ቁሙ!» አለቻቸው። «እየደረሰን ነው።» ከሻንጣዋ ውስጥ ያወጣችውን የተሰበሰበ ሬዲዮ የሚመስል ነገር ገጣጥማ መነጋገር ጀመረች በእንግሊዘኛ ቋንቋ። ከአንድ ሰዓት ቆይታ በኋላ ሬድዮው ወደ እሷ ደወለ።

«ዊ አር እን ዘ ዌይ ... ሺሺሺ ... ዊ ... ሺሺ አር ... ሺሺ ... እን ... ሱዳኒዝ ... ሶደር ናው። ሺሺ ... ካም ... ሺሺ ... አሉን ... ሺሺ ፈርስት ኻሊስ ... 466። ዩ ካን ካም ቱ ዘ ቦርደር ናው።» ሚሮዳ እዚሁ እንዲጠብቋት ነገረቻቸውና ወደ ጠረፍ ጠባቂዎች ገሰገሰች።

አካባቢው ፀጥ ረጭ ብሏል። መብራቷን ለቃ ሞተሯን ያጠፋችውን ላንድ ክሩዘር መኪና ክላሽንኮቭ የታጠቁ ታጣቂዎች ከበዋታል። መኪናዋ ውስጥ ከኋላ ተቀምጦ የነበረው ነጭ ሰውየ ወርዶ ከጠባቂዎች አለቃ ጋር ለብቻ ከተነጋገረ በኋላ ወደ ሚሮዳ ተመለሰ «ንዝሽንና ሰዎችሽን ይዘሽ መምጣት ትችላለሽ አሁን» አላት።

ሚሮዳ በፍጥነት ወደነ ሚራዥ ከመጣች በኋላ ይዛቸው ሄደችና መኪናዋ ውስጥ ገባ። መኪናዋ ፈቷን መልሳ ወደ መጣችበት ሸመጠጠች።

ሚሮዳ የሲ.አይ.ኤ ሰላይ መሆንዋን ያወቁት ሱዳን ካርቱም ከተማ ውስጥ በተከራየችላቸው አነስተኛ ቤት ለላምንታት ከቆዩ በኋላ ነበር።

በሞቃታማ ካርቱም ከተማ ውስጥ ለወራት ከቆዩ በኋላ በሚሮዳ እገዛ አሜሪካን ሀገር ገብተው ሁለቱም የሉላንጀለስ ከተማ ነዋሪዎች ሆኑ።

ገናንጊዳ ከብዙ ውጣ ውረድ በኋላ የአዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ የህክምና ትምህርት ማስረጃውን አገኘ። ሚራዥም በሉላንጀለስ ከተማ ደቡባዊ ምዕራብ ዳርቻ በአትክልተኝነት ተቀጥሮ ከቆዩ በኋላ ገናንጊዳ በህክምና ሙያው ስለተቀጠረ በእርሱ እርዳታ ትምህርት ቤት ገባ።

ትምህርቱን በአጭር ጊዜ ውስጥ ለማጠናቀቁ ምክንያት የሆነው ቀድሞ የተማረው የገዳሙ ውስጥ የአብነት ትምህርት ሲሆን ከዓመታት በኋላ ለተመረቀበት የህክምና ሙያ መንስኤ የሆነውም በሙትድርናው ወራት ያየው የቀስለኞች ሥቃይ ነው።

ዶ/ር ሚራዥ አሉ ከተባሉ ሰርጂኖች ተራ ለመመደብ ጊዜ አልፈጀበትም። ከዶ/ር ገናንጊዳ ጋር ግንኙነታቸው እስከአሁን አልተቋረጠም። ዶ/ር ገናንጊዳ ወደ ሚራዥ በቴክኖሎጂ ግዛት ውስጥ ወደ ሚገኘው አውስትሪያ የህክምና ማዕከል ብቅ እያለም ይጠይቀዋል።

ሚሮዳ አልፋ አልፋ እየመጣች ትጠይቀዋለች። በዚህ አፓርታማ ስምንተኛ ፎቅ ላይ የሚንሳፈፈውን የዝምታ መንፈስ የምትሰብረው ሚሮዳ ናት። ሰሞኑን ግን ጥፍት ብላለች።

ዶ/ር ሚራዥ ልብሱን አውልቆ በቁም መስታወቱ ውስጥ ከተገተረው ምስሉ ላይ አንገቱን የኋለት ጠምዝህ የጀርባውን ንቅላት ሲመለከት ብዙ ቆይቶአል። «ዶርቶጋዳ» ምንድን ነው? ይላል ለብቻውን። «ለምንስ እኔ ላይና አንጃነር ሻጊዝ ጀርባ ላይ የተሳለው ንቅላት አንድ አይነት ሆነ... አይቲንክ... ዊ ሃቭ ሳምቲንግ ኢን ኮመን!... አንድ የጋራ ምስጢር ከጀርባችን ላይኖር አይቀርም»

ስለንቅላቱ ሲያስብ ከቆየ በኋላ መልሶ ደግሞ ስለ ኢንጂነር ሻጊዝ የልብ ሀምም ማሰብ ጀመረ።

«እነዚህን ሁለት ምስጢሮች መፍታት አለብኝ።» ብሎ ብቻውን እየተነጋገረ እያለ ስልኩ ተንጫረረ።

«ሃሎ።»

«ጤና ይስጥልኝ ዶ/ር ሚራዥ።»

«ጤና ይስጥልኝ ኢንጂነር ሻጊዝ» አለ ሚራዥ ሲጠብቀው በመደወሉ ተደስቶ።

«በ101ኛ መንገድ ቁልቁል እየነዳሁ ነው። ከነገርኩህ ቦታ እጠብቅሃለሁ።»

«መጣሁ ኢንጂነር። መጣሁ...» ፈጥኖ ስልኩን ዘግቶ መለባበስ ጀመረ። ሚራዥ ሁሉም እንደሚያዘውረው ሰማያዊ ጅንስ ሰራና ነጭ ተሸረት ከለበሰ በኋላ ፎቁን በአሳንሰር ወረደ። ሰማያዊ ሽራዊዋን መኪና አስነስቶ ወደ 101ኛ አውራ ጉዳና አሳብሮ ገባ።

«የነቀሰን ሰው ሰህንወት የለም» አለ ሻጊዝ።
የሁለቱንም ተመሳሳይ የጀርባ ላይ ንቅላት ካዩ በኋላ
አንገቱን እየነቀነቀ «አንድ የጋራ የሆነ ምስጢራዊ ነገር ሳይኖራችሁ
አይቀርም።» ብሎ የጨረሰውን የሲጋራ ቁራጭ በጫማው መሬት
ላይ ደፈጠጠው።

ሰውየው ኢንጂነር ሻጊዝን በአትኩሮት ይመለከተዋል ከዚህ
በኋላ ከኢንጂነሩ ጋር ግንኙነት እንዲኖረው መፈለጉን ዓይኖቹና
አኳኋኑ ያሳብዷል። ኢንጂነር ሻጊዝ በንቅላቱ ላይ እንደሚራሹ
ትኩረት ቢሰጥ የበለጠ ቅርርቦሹን ማስፋት ይችላል ነበር። ኢንጂነሩ
ግን ለንቅላቱ ደንታ የሌለው ይመስላል።

የንቅላት ባለሙያውን ካሰናበቱት በኋላ ብቻቸውን ተቀምጦ
ው ለየግላቸው ጥቂት አሰላሰሉ። «በነገራችን ላይ እኔ ድሮ ገዳሙ
ውስጥ እያለሁ ስለኢትዮጵያውያን ንቅላቶች አንድ መነኩሴ
አጫውተውኝ ነበር።» አለ ሚራሹ ፀጥታውን ለመስበር።

«ምን ሲሉ አጫውቱሁ?» አለ ሻጊዝ ከሃሳቡ ባንኖ።

«የኢትዮጵያ አርቶዶክስ ክርስቲያኖች የክርስትና ስማቸው
እንዳይጠፋባቸው ሰውነታቸው ላይ ይነቀሱት ነበር። በድንገት
በማይታወቁበት ቦታ ቢሞቱ ክርስቲያኖች መሆናቸው ታውቆ
በፀሎተ ፍትሐት እንዲቀበሩ።» አለ ሚራሹ መነኩሴው
ያጫውቱትን ለማስታወስ እያማጠ።

«አዎ። ሌላው የነገሩኝ ነገር ኢትዮጵያውያን ስሞቻቸውን
በየዘመኑ ለዋውጠዋል። ለምሳሌ በዘመነ አራት ስሞቻቸው
ለየግላቸው ልዩ ልዩ ነበር። ማለትም አንዱ በአንዱ ስም አይጠራም
ነበር። ለምሳሌ 'አብርሃም' 'አብርሃም' ነው። በዚህ በኛ ዘመን ግን
ብዙ አብርሃም የሚባሉ ሰዎችን እናውቃለን። እኔ አንድ ሰው
'አብርሃም' ተብሎ ሲጠራ ትዝ የሚለኝ የመዕረፍ ቅዱስ አብርሃም
ነው። ዋናው ቁም ነገራችን ግን ስለንቅላቱ ነው።»

«እሺ ንቅላቱን በተመለከተ ሌላ ምን ነበር የነገሩህ?»

«ከክርስቶስ ልደት በኋላ ሲጠመቁ ደግሞ የክርስትና ስም
ወጣላቸው። ለምሳሌ ገብረ ኢየሱስ፣ ወለተ ማርያም እየተባሉ ይጠሩ
ጀመር። በኋላ ደግሞ የሐይማኖት ግጭት ሲነሳ የኢትዮጵያ
አርቶዶክስ ክርስቲያኖች በስማቸው እየታደኑ ይገደሉ ጀመር። በዚህ
የተነሳ የክርስትና ስማቸውን በንቅላት ሰውነታቸው ላይ በመደበኛ
አበባ፣ ከበደ፣ ወዘተረፈ እየተባሉ መጠራት ጀመሩ። አሁን
ያለንበት ትውልድ መጠሪያ ስሙን ያገኘውም ከዚህ ሂደት በኋላ
ነው። ስለዚህ ንቅላት በኢትዮጵያውያን ዘንድ ልዩ ትርጉም ያለው
ነው። ብዙ ክርስቲያኖች በነፃነት እምነታቸውን ማራመድ
ባልቻሉበት ወቅት የክርስትና ስማቸውን በንቅላት የሚደብቁበትን
ያህል ሌሎች ምስጢሮችንም በንቅላት ማስቀመጥ እንደሚችሉ
መግመት ቀላል ነው።» ሚራሹ ነገሮችን ሁሉ ከእርሱ ንቅላት ጋር

ለማገናኘት ቢጥርም ስለነሱ ንቅላት ጠብ የሚል ነገር ሊያገኝ
አልቻለም።

«ስለመሃለኛው ፈደል ስለ 'ቶ' የምታውቀው ነገር ይኖራል?
ምናልባት ፈደል በፈደል ማየቱ ሳይሻል አይቀርም።» አለ ሻጊዝ
እንደንበር ጠልቀው የሚያዩ ዓይኖቹን ወደ ሚራሹ ቀስሮ።

ስለ 'ቶ' ፈደል አንድ ጥንታዊ የብራና መጽሐፍ ማንበቢን
አስታውሳለሁ።» አለ ሚራሹ ጥንታዊውን መጽሐፍ እያስታወሰ።
«እንደ መጽሐፉ 'ቶ' ፈደል ሰውንና ክርስቶስን ይወክላል። በአጭሩ
'ቶ' ፈደል የህይወት ምልክት ነው። በመካከለኛው ጥንታዊት
ኢትዮጵያ በካሪን የፀሐይ አምላክ ቤተ መቅደስ ውስጥ የምሥራቁ
ግድግዳ ከአልማዝና ከዕንቁ፣ ከእምራልድና ከወርቅ እንዲሁም
በተለያዩ የከበሩ ድንጋዮች ያሸበረቀ እንደ ነበር ተጽፏል። ከዚህ
በታች ደግሞ የሁለት ቤት አናብስት ቅርፅ አለ። ከላያቸው መሃሉ
የህይወት ምልክት የሆነ 'ቶ' ፈደል ያለበት ፀሐይ ተሰሷል።
መጽሐፉ 'ቶ' ፈደል የመጀመሪያው ሰውንና ክርስቶስን የሚወክለው
የህይወት ምልክት መሆኑን ያስረዳል።»

«በነገራችን ላይ ላንድ የቴክኖሎጂ በብሰባ ባንድ ወቅት
ግብፅ ሄጄ ነበር። አንዳንድ ጥንታዊ መካናቶችን ስጉበኝ ይህን ፈደል
ያየሁት ይመስለኛል» አለ ኢንጂነር ሻጊዝ ጉብኝቱን እያስታወሰ።

«አዎ። ልታየው ትችላላህ። ምክንያቱም ዛሬ ታሪክ
ከመገልበጡ በፊት ግብፅ የኢትዮጵያ ልጅ ነበረች። እንዲያውም
ግብፃውያን በአንድ ዘመን አትዮጵያውያንን ያመልኩ ነበር። የጥንት
ግብፃውያን ኪሜቶች የአባይ ወንዝ ምንጭ ከጨረቃ ተራሮች ሥር
እንደሆነና ኢትዮጵያም የአማልክት ምድር እንደሆነች ያምኑ ነበር።
የፒራሚድ አሠራርን፣ የቤተመቅደስ አሠራርን፣ ስነ ፈለክንና ሌሎች
ጥበባትን ከኢትዮጵያውያን አማልክቶቻቸውና ከግብፅ በስተደቡብ
ከሚኖሩ ሀዘቦች እንደተማሩ በሂሮግሊፊክስ ስዕላዊ ጽሑፎችና
በታሪክ ፀሐፊዎችም ከትበውታል። በእርግጥም አንተ እንዳያሻው
በግድግዳ ስዕሎቻቸው ላይ አማልክቱ በእጃቸው የሚይዙት ልዩ
የህይወት ምልክት የሆነው 'ቶ' ፈደል ምንጭ ከጨረቃ ተራሮች
ሥር ካለችው የአማልክቱ ምድር ኢትዮጵያ ነች።»

«እንዳልከው ይህ ምልክት ከኢትዮጵያ ፈደሎች አንዱ
ነው። ከክርስቶስ ልደት በኋላም ከመስቀል አይነቶች እንደ አንዱ
ሆኖ መጠበቅን እኔም አውቃለሁ። በተለይም በወሎና በበጀምድር
የሚገኙ ቤቶች ይህንን ምልክት በግንባራቸው ላይ ይነቀሱታል»
ኢንጂነር ሻጊዝም የሚያውቀውን አከለበት።

«ያም ነፃ ይህ በእኛ ንቅላት ላይ ያለው 'ቶ' ግን በሌሎች
ነገሮች የተሞላ ነው። ቁልፍ ነገር ይመስለኛል» አለ ሚራሹ የፈደሉ
ቅርጽ ወደ ቁልፍነት ማዘገበሉን እያየ።

«ምናልባት ያንድ ምስጢራዊ ነገር ቁልፍ ይመስለኛል።»

«ሌሎች ፈደላትስ?»

«በጥቅሉ ደርቶጋዳ የሚለው ቃል ስለዚህ ምስጢራዊ ነገር ብዙ መረጃዎችን የያዘ ይመስለኛል»

ይህንንና ሌሎች መሠረታዊ ነገሮችን ሲጨዋው ከቆዩ በኋላ ስለ ኢንጂነር ሻጊዝ የጤንነት ጉዳይ መነጋገር ቀጠለ።

«ጤንነትህ እንዴት ነው አሁን እየተመለሰ ነው?» አለ ዶ/ር ሚራዥ በረጅሙ ተንፍሶ።

«እያገገምኩ ነው። ግን ያው ከሁለት ወር በኋላ መልሼ መቀደዴ የማይቀር ጉዳይ ነው። የልቤ ጉዳይ ዘላቂ መፍትሔ እስካላገኘ ድረስ ስቀደድ ስበፋ መኖር እጣ ፈንታዬ ነው።»

«ኢንጂነር» አለ ሚራዥ በትካዜ። «በዚህ ወቅት ሁለት ዋና ዋና ነገሮችን ማከናወን እፈልጋለሁ።»

«ምን ምን ነገሮች?» ሲል አንጂነር ሻጊዝ ጠየቀው።

«አንደኛ የአንተን የልብ ችግር መፍታት እፈልጋለሁ። የዚያችን ደህ ሀገር ችግር ለመፍታት በተነሳህበት ወቅት የገጠመህ አስቸጋሪ ጉዳይ የግልህ ብቻ ሳይሆን ሀገሪቷን እንወዳለን የሚሉትንም ይመለከታል። ለአሜሪካ የሠራኸውን ሩቡን ያህል እንኳ ያች ደህ ሀገር ትፈልጋለች። ሀገሪቷን የረቂቅ ቴክኖሎጂ ባለቤት ማድረግ የሚቻለው እንዳንተ ያሉ የቴክኖሎጂ ሰዎች ተባብረው ከተነሱላት ነው። እስራኤልን መልሰው በ1948 የገነቧት ሰዎች ጥቂት ሀገራቸውንና ህዝባቸውን የሚወዱ ጽዮናውያን ናቸው። ለውጥ ለማምጣት ብዛት ብቻ ሳይሆን ቁርጠኛ አቋም ያላቸው ጥቂት ሰዎች በቂ ናቸው። አንተ ደግሞ ቁርጠኛ አቋም ካላቸው ሰዎች አንዱና ግንባር ቀደሙ ነህ። ወንጌልን ለአለም ይሰብኩ ዘንድ ኢየሱስ የመረጣቸው ደቀ መዛሙርት አሥራ ሁለት ብቻ ናቸው። ኢትዮጵያን መልሶ ለመገንባትም ግዴታ ሚሊዮኖች አያስፈልገንም። ጥቂት ቁርጠኞች በቂ ናቸው። ጥቂት ቁርጠኞች ሚሊዮኖችን ከኋላቸው ያስልፋሉ። ስለዚህ አንተን ማዳን አንዱ ጉዳዩ ነው። ሁለተኛው ዋና ጉዳይ ደግሞ የንቅሳታችን ምስጢር ማፈላለግ ነው። በልቡ የያዘው ግን ሌላ ልዩ ጉዳይ አለው። ሲጻራን መፈለግ። ግን ወዴት ብሎ እንደሚፈልጋት ግራግብት ብሎታል። ሞኝ ያስመስለኛል ብሎ ባይተወው ነገር ማስታወቂያ ለማስነገርም አስቦ ነበር። «በዓለም ላይ ከ6 ቢሊዮን በላይ ህዝብ ሰው ያለው። ሴቶችም ከግማሽ በላይ ይሆናሉ። ከዚህ መሃል ሲጻራን እንዴት ልታገኛት ትችላለህ?» ብሎት ነበር አንድ ቀን ዝግገዳ። እሱ ግን ልቡ ቀርጦለት ረስቶአት አያውቅም።

«ለማንኛውም ጥንቃቄ ማድረግ አለብህ። ራስህን በጥንቃቄ ያዘው። በማስተዋል ሁሉንም እናደርገዋለን።» አለ ሻጊዝ። «...ማስተዋል ይጋርድሃል ጥንቃቄ ይጠብቅሃል ይላል ትዱሱ መፅሐፍ።»

እየተነጋገሩ ወደ መኪኖቻቸው ሲገቡ ጥቋቁር መነሳር አድርገው ተቀምጠው የነበሩት ሰዎችም ወደ መኪኖቻቸው ገብተው ተከተሏቸው።

ዶ/ር ሚራዥ ከኢንጂነር ሻጊዝ ተለይቶ ወደ ቤቱ ሲጓዝ አራቱን ሰዎች የያዘችው ነጭዋ ካዲላክ መኪና እየተከተለችው ነበር። በ101ኛው አውራ ጉዳና ተገንጥሎ ወደ አፓርታማው በሚወስደው መንገድ ሲታጠፍም ነጭዋ ካዲላክም አብራው ታጠ ፈች። መኪናውን ለማሳለፍ ፍጥነቱን ሲቀንስ ካዲላክም ፍጥነቱን ቀንሶ ከኋላው ተከተለው። መኪናው ውስጥ ያሉትን ሰዎች በጉን መስታወቁ ለማየት ቢጥርም ሊለያቸው አልቻለም።

ወደቤቱ እንደገባ በመስኮቱ በኩል ቁልቁል ካዲላክዋን እየተመለከተ እያለ ከአፓርታማው መኪና ማቆሚያ ከፍተኛ ፍንዳታ ተሰማ። መኪናው ውስጥ በንብ ተጠምዶ እንደነበር ሲያውቅ በድንጋጤ ተንቀጠቀጠ። ወዲያው አካባቢው በፖሊስ መኪና ድምጽ ተዋጠ።

ካዲላክዋ ከአካባቢው ከተሰወረች ከደቂቃዎች በኋላ ፖሊሶች ሚራዥን በጥያቄ ያጠገዱት ጀመር።

«ስለተፈጠረው ነገር የምታውቀው ነገር አለ?»

«በፍፁም የማውቀው ነገር የለም።»

«ግባ።»

«የት ነው የምገባው?»

«ቃልህን መስጠት አለብህ።»

«የምን ቃል ነው ምስግችሁ?»

«ሁሉንም ነገር በኋላ እንነጋገራለን። ቃልህን ልትሰጥ ይገባል።»

ሰማያዊና ቀይ ቀይ ጨረር የሚተፋት የፖሊስ መኪናዎች ሚራዥን ይዘው ተወነጨፉ።

ዶክተር ሚራሽ ለፖሊስ ቃሉን ሰጥቶ ከተመለሰ በኋላ ከወደቡ እንደተላከ የሚያውቀውን ደብዳቤ ኢንቨሎፕን ከመቅደዱ በፊት ለዶክተር ገሮንጊዳ ስልክ ደወለ። ከሥራም ስለተፈናቀለ ወደ አስተኔ ሄዶ ከዶክተር ገሮንጊዳ ጋር ለመሥራት አስቧል።

«ሃሎ» አለ ሚራሽ።

«ጤና ይስጥልኝ! አስተኔን የህክምና ማዕከል።»

«አዎ ጤና ይስጥልኝ። ምን እንርዳለን?» የሴት ድምፅ መለሰለት።

«ዶ/ር ገሮንጊዳን ነበር እባክዎ» ሲል ጠየቀ ሚራሽ።

«ተሳስተዋል ጌታዬ።» አለች ሴቷ ከወዳጆቿው ሜቆ

«ይህ ቴክሳስ ውስጥ ያለው አስተኔን የህክምና ማዕከል አይደለም።»

«ነው ጌታዬ። ግን ዶክተር ገሮንጊዳ ወደ ሥራ ከገቡ ሁለት ወር አልፏቸዋል» አለች ሴትየዋ። «ይህን አገር የሰማውን ጉዳይ አላወቁም እስከአሁን። ዜና አያዳምጡም ማለት ነው።» ቀጥላ የተናገረችውን ማመን አቃተው። በድንጋጤ ደንገዝ የሰልኩን እጀታ በቀስታ ዘጋው።

«የፈጣሪ ያለህ!» አለ ሚራሽ ከው ብሎ።

ከሁለት ወር በፊት የተላለፈ ዜና ይደገምለት ይመስል ጠረጴዛው ላይ የርቀት መቆጣጠሪያውን አንስቶ ቴሌቪዥኑን ከፈተው። እየተላለፈ የነበረው የጡት ማስያዣ ማስታወቂያ ነበር። ጡት ማስያዣውን የምታስተዋውቀው ሴት ገሮንጊዳን የዋጠችበት ይመስል አፍጣሪ ቴሌቪዥኑ ውስጥ ተመለከታት። ሰርቃንዋን ቆማ የጡት ማስያዣውን ከክብ ጡቶይ ላይ አውልቃ አንሰላ ውስጥ ወደሚጠብቃት ወንድ ስትሄድ ወንዱ ደግሞ ከአንሰላው ውስጥ ወጣ ብሎ አልጋው ላይ የጣለችውን ጡት ማስያዣ ባዶ ደረቀ ላይ ለብሶ እየሳቀ ወደ አንሰላው ውስጥ ይዟት እስኪጠልቅ ማስታወቂያውን ቆሞ በመመልከቱ በራሱ ተገረመ።

የላኪ አድራሻ የሌለውን ደብዳቤ ኢንቨሎፕ ቀዶ ውስጥ ያለውን መልእክት ሊያነብ ሰፍ ብሎ ሲመለከት ከባዶ ወረቀት ጋር ተፋጠጠ። «ባዶ ወረቀት» ሲል ብቻውን ጮኸ። «ማነው ሊያሳብደኝ የሚጣጣር!» ጠረጴዛውን በቡጢ ነርቶ ከጥቱ ያለውን ወንበር ስቦ ተቀመጠ። ተደርድረው ሴቱን የሞሉት መግረፍቱ ያናግሩት ይመስል ዓይኑን አንቀዋለለባቸው።

በሰማው አንድ አስደንጋጭ ዜና ዓይኖቹን ከመጸህፍቱ መደርደሪያ ላይ ነቅሎ ኩቱሪቪዥኑ ስክሪን ላይ ወረወራቸው።

ቀብጥብሟ ሴት ጋዜጠኛ ጡቶቿን በከፊል አጋልጦ በሚያሳይ ጥቁር ልብስ ከታጀለው ደረጅ በላይ ያለውን አጭር አንገቷን ሰበር ሰካ እያደረገች የምታነበንበውን ዜና ማመን አልቻለም።

«በትናንትናው ምሽት እውቀት የንቅላት ባለሙያ ሚስተር ጆንስ መኪናው ውስጥ በተጠመደ ፈንጃ ህይወቱ አለፈ። ሚስተር ጆንስ ላለፉት አስራ ሰባት አመታት በንቅላት ሞያ ተሰማርቶ የኖረ ትርፋማ ሰው ሲሆን ትናንት አመሻሹ ላይ በሎሳንጀሎስ ከተማ ዳርቻ በምትገኘው ሳንታ ሞኒካ መናፈሻ ከሁለት ሰዎች ጋር ሲገናኝ አምሽቶ ወደ ሥራ ቦታው ሲመለስ መኪናው ውስጥ በተጠመደ ፈንጃ ህይወቱ ማለፉን ፖሊስ ገልጿል። አብረውት ከነበሩት ሰዎች በአንደኛው ዶክተር ሚራሽ በሚባል ሰው መኪና ውስጥም የተጠመደ ፈንጃ ፈንድቶ ቃጠሎ እንዳስነሳ ሲገለፅ ዶክተሩ ከመኪናው ካወጣ በኋላ ቦንቡ በመፈንዳቱ ለህይወት ሊተርፍ ችሏል። ቦንቡን ያጠመዱትን ሰዎች ይዞ ለፍርድ እንደሚያቀርብ ፖሊስ የገለፀ ሲሆን ሀብረተሰቡ ጥንቃቄ እንዲያደርግም አያይዞ ገልጿል።»

ዜናው እንዳስቃላባ በግንባሩ ጭርር ሲል በመጻፉ ሞሽቆ አገጨን በእጁ አስደግፎ በድንጋጤ ተዋጠ።

«ምንድን ነው እየሆነ ያለው?» ራሱን ጠየቀ። «ማነው እያጠመደኝ ያለው? ለምን የንቅላት ባለሙያውን ተገደለ? እኔንስ ማነው ቦንቡን ያጠመደው?» ድምፁ ከጣራ በላይ እስኪሰማ ድረስ ብቻውን እየጮኸ ነበር።

«እኛህ የማትችለውን ጉዳይ እየነካካ እንደሆነ አላወቅህም? ሚስተር ሚራሽ!» ሲል ከኋላው የሚናገር ድምጽ ሰምቶ ሲሆር ጥቁር ጭምብል ለብሶ ሽንጥ ካነጣጠረበት ሰው ጋር ተፋጠጠ። ትንፋሹን ዋጥ አድርጎ «ምን?» አለ ዶክተር ሚራሽ።

«አዎ። ጉረኛ ነህ። ጤና ያጣህ ይነታር!» ጣቱን ወደ ምላጩ ላከው።

«ምን እንደምትል አልገባኝም። የያዝከውን ነገር መለስ አድርገውና ብንጋገር የተሻለ ነው» አለ ዶ/ር ሚራሽ ጭንብሎ ውስጥ ያለውን ጉዳይ ሊያረጋጋ።

«በሽተኛ ሰው መሆንህ እየገባኝ ነው። በሽተኞች በሽተኞችን ለማዳን ሲነሱ ማየት ትልቁ የአለማችን አስቂኝ ቀልድ ነው።»

«እየውልህ ...ለምን እንገባባለሁ?»

«እንዳትንቀሳቀስ። ባለሀብት።»

«ምንድን ነው እየሆነ ያለው?»

«እንደዚህ። ይሄው እኛህን በእኛህ ልትቆርጥ የቀረህ የእኔ ጣት ምላጩን እስኪሰብ መጠበቅ ብቻ ነው። ግን ይህ ቂልነትህ

በገሃነም ውስጥም የሚኖርህ አይመስለኝም። በገሃነም ውስጥ ያሉት እንዳንተ ያሉት ቁሎች አይደሉም።»

«እየሞላህ ...»

«ዝም በል! ለመሆኑ ኢንጂነሩ ያስፈለጋችሁ ኢትዮጵያ ውስጥ ጠምዳችሁ ልታርሱት ነው። የምንረዳችሁ ገንዘብ ለአሁያ መግዣ አይበቃችሁም። እርፋችሁ በአሁያችሁ አታርሱም። መልካም ጉዞ ሐኪምና ታካሚ ወደ ሌላበት ገሃነም በሽተኛው ይከተር...» ብሎ የሽጉጡን ምሳጭ ሊስብ ሲል በአፍጣሚ ተደፋ። የድምፅ ማፈኛ በተገጠመለት ሽጉጥ ጭንብል ያጠለቀውን ገዳይ መትታ የጣለችው ሜርዳን ከኋላ ቆማ ሲያያት ከሰማይ የወረደች መልአክ መሰለችው። ገዳዩ በግንባሩ ወለሉ ላይ እንደተደፋ ከጀርባው በልቡ ትክክል ይገመችው።

በድኑን ተራምዳ ሚራዥን አቀፈችውና «ቶሎ መውጣት አለብን» አለችው። «የምትፈልገውን ዓዝ ቶሎ ቶሎ እንጫን?»

«መኪናዬ እኮ ተቃጥሏል። አልሰማሽም?» አላት ሚራዥ ከደረቱ ተጠግታ እንዳቀፈችው።

«እሱን አውቃለሁ» አለችው። «የጭነት መኪና ይገዛ መጥቻለሁ።»

«ይህ እንደሚሆን ታውቂ ነበር እንዴ?» አላት የሲ.አይ.ኤ ኤጀንት መሆንዋን የዘነጋው ይመስላል።

«እንዴት አላውቅም?» አለችው አስገርሟት።

«እነማን ናቸው እነዚህ ሰዎች?»

«ሲ.አይ.ኤዎች።»

«ቆይ እንዴት?»

«ከዛ ሰውዬ ጋር በጀመርኩት ጉዳይ ነዋ!»

«ከማን ጋር?»

«ሁለት ነገር ልንገርህ። አንደኛው ... የኢንጂነር ሻጊዝን የልብ ቀደጥንና ምስጢር ማነፍነፍ ጀመርኩ። ሁለተኛው ከሆስፒታሉ ብትባረርም ከኢንጂነሩ ጋር ብዙ ጊዜ አብረህ ታየህ። ስለዚህም ሊያስቆሙህ ፈለገ። እንድትወገድ ተወሰነ።»

«የንቅሳቱ ባለሙያ ግድያስ በምን ምክንያት ነው?»

«ከሩሲያ ደህንነቶች ጋር ግንኙነት ነበረው። ወደናንተ ከመምጣቱ በፊት ከራሽያዎች ጋር በአንድ ነገር ላይ እንደተደራደረ ሲ.አይ.ኤ ደርሶበታል።»

«ምንድን ነው የተደራደረው?»

«የራሽያ የቴክኖሎጂ ሰላዮች የንቅሳት ባለሙያው ከሻጊዝ ጋር ግንኙነት እንዳለው ካወቁ በኋላ ኢንጂነሩን ጠልፈው ወደራሽያ ለመውሰድ እንዲረዳቸው ጠቀም ያለ ገንዘብ ሰጥተውታል። የንቅሳቱ ባለሙያ ደግሞ በትውልድ ፋሲያዊ ነው። ስለዚህ እንዲወገድ

ተወሰነበት። በነገራችን ላይ እንድትወገዱ የተወሰነባችሁ ሁለታችሁ ብቻ አይደላችሁም።»

«ደግሞ ሌላም አለ?»

«ሌሎችም አለ። ሀንዶች፣ ፓኪስታኖች፣ ጃፓኖች፣ እስራኤሎች፣ ቻይናዎች፣ ኢራኖች... እሱን ለመውሰድ እያንገባበቡ ነው። የኢትዮጵያ የደህንነት ሰዎችም እየተከታተሉት ነው።»

«የኢትዮጵያ የደህንነት ሰዎች?»

«አዎ። የኢትዮጵያ የደህንነት ሰዎች።»

«ለምንድን ነው የሚፈልጉት እነሱ ደሞ?»

«ሊያስወግዱት ይፈልጋሉ።»

«የፈጣሪ ያለህ! ... ለምን?»

«ሰውየው በኢትዮጵያ ፖለቲካ ውስጥ እኛን አስገብቷል።»

«እኛ ቢያስገባሰ ሀገሩ አይደለች እንዴ?» አለ ሚራዥ ደንግጦ። «ደግሞ እኮ አባብለው ሊይዙት የሚገባ ሰው ነው። ምንም አይነት የፖለቲካ አመለካከት ይነረው ሀገሪቷ ተቀብላ እውቀቱን መጠቀም አለባት። አመለካከቱ የግሉ ነው። የዚህን ሰው የቴክኖሎጂ እውቀት ለማግኘት የአለማችን ሀገራት የማያድኑት ከእሱ ፍቅር ይዟቸው ነው እንዴ ድርሱ እንዴት ሀገሩ በሯን ትዘጋበታለች? እንዴት የሀገሩ ልጆች ለመግደል ያድኑታል?» ገነፈለ።

«አልገባህም በቃ» አለችው ሜርዳ። ደረቅ ፈገግታዋን እያሳየችው።

«የጀመረው የፖለቲካ ትግል ሰላማዊ ትግል አይደለም። ጦርነት አውጇል። ይህን ነው እያልኩህ ያለሁት።»

«አይምሰልሽ። ሰውየውን ቀርቤ አይቸዋለሁ።» አለ ሚራዥ ድምፁን ለዘብ አድርጎ። «የጦረኝነት ስሜት ውስጡ የለም።»

«ውስጡ ባይኖርም በጥጉ ያሉ ሰዎች የገፋፋት ይመስለኛል።»

«ቢሆንም... መወገድ የለበትም። ሀገሪቱ የመንክራኩር ማምጣቱ ጣቢያና የረቀቀ የቴክኖሎጂ ማዕከል ባይኖራትም በሳተላይትና በዘመናዊ ራዳር ያለው እውቀቱን ልትጠቀምበት ይገባታል። እስኪ አስቢው ይህ ሰው ኢትዮጵያ ውስጥ መቶ ሰው ቢያስለጥን እንኳ ራሱን አባዝቶ አገሪቷን በቴክኖሎጂ ማበልፀግ አይችልም። በዛ ላይ ገንዘብ ያለው ሰው ነው። የረቀቀ የቴክኖሎጂ መሳሪያዎችን ወደሀገሩ እንዲያስገባ መጉትጉት ሲገባ ማሳደድ።»

«አሁንም ያልገባህ ነገር አለ።»

«ባይገባኝ ይቅር አልኩሽኩ።»

«የም ሆነ ይህ አሜሪካ ትፈልገዋለች። ከህዋ ምርምር ጀርባ ሌላ ሀገራዊ ምስጢር ይዟል። የረዥም ርቀት ተምዘግዛ ማሳከሉቿ የራዳርቿ የሳተላይቶቿ የቴክኖሎጂ ምርምር ጣቢያዎቿ ሌሎችም ወታደራዊና ሳይንሳዊ ምስጢሮቿ በእኛ እንደመሆናቸው

መጠን ትጠብቀዋለች። ዓይን የሚያጠፋ ቅሬታዎች ሁሉም በዙሪያው ይንገሩባታል። ከኢትዮጵያም ሆነ ከማንም ሀገር ሰው፣ ገዳዩም ሆነ ወዳጅ ጋር ከተገናኘ ለንጹህነታው ያገኘው ሰው አስጊ ከሆነ ይወገዳል። አንተ ግን አመለጥክ። ሀገሪቱ ከመኪናዋ በኋላ ለምን ለንጹህነት ታውቃለህ? ...አንተ መኪናው ስጥ የተጠመደው ሀገሪቱ መቆጣጠሪያ በእጄ ገባ። በነገሩ ካዲላክ ከሚከታተሉ ሰዎች ጀርባ መኪናዋ ውስጥ ሆኖ እየተከታተልኩህ ነበር። ከመኪናህ ወጥተህ ስምንተኛ ፎቅ ላይ ሳይሆን አፈነዳሁት።» ይህን በማድረግ ምናልባት ከሲኦልኤ የሚጠብቃት አደጋ ለንጹህ ብታውቅም ሲሞት ዝም ማለት አልቻለችም፤ ትወደዋለች።

«ወጥ ቤቷ ሚሮዳ መቼም አንቺ እኮ አስገራሚ ሰው ነሽ» አላት። «ከጦር ካምፒ አትዮጵያ ውስጥ ጀምሮ ሀይወቴን እየታደግሽልኝ ነው።» ይህን እየተነጋገሩ እቃውን እየሸከፉ ነበር። «ከሁሉም በላይ» አለ ሚሮዳ። «መፃሕፍቶቼን ጥሎ ወደ የትም ንቅንቅ አልልም።»
«የተወሰኑትን ብቻ ምረጥና ለንሂድ ይልቅ ሁሉን ማግበስበስ አያስፈልግህም።»
«በፍፁም አላደርገውም። የምመርጠው መጽሐፍ የለም። ሁሉም መጽሐፍት ባለውለታዎቼ ናቸው። መጽሐፍቶቼ ስንት ረጃጅም ቀኖችንና ጀግኝ ሌሊቶችን አሳጥረውልኛል መሰለሽ!»

«ሌላ መርሳት የሌለብህ ነገር አለ?» አለችው ያዙን ሁሉ ጠቅልለው መኪና ማቆሚያው ውስጥ ከቆመችው መኪና ውስጥ ከጫኑ በኋላ።

«አዎ። ጌታራን ረስቼዋለሁ። ጌታሮቼን!»
«ጌታሮቼን?» ስትል ጠየቀችው። «ደሞ ስንት ሆነ?»
«ባለፈው ቀን አንድ ኢትዮጵያዊ ሽማግሌ ሰውዬ ሌላ ጌታር ሰጠኝ። አልነገርኩሽም ለካ። ሰውየው ሁል ጊዜ በጋሽፊክ ውቅያኖስ ዳርቻ ጌታር ስጫወት እየመጣ ይመለከቱኝ ነበር። ባለፈው ከአንድ ሳምንት በፊት የጌታር ስጦታ አበረከተልኝ። ምንድን ነበር ያለኝ?» ሲል ራሱን ጠየቀ።
«ምን አለህ?» አለችው ስቃውን መኪናው ላይ እያመቻቸች።

«አዎ። እንዲህ ነው ያለኝ። እስከ ህይወትህ ፍፃሜ ጌታሩን አትጣልብኝ አደራ። ጌታሩን አትጣለው። ሌላ ሰውም አትስጥ። በህይወቴ ሁሉ እንደዚህ ያለ ስጦታ ለማንም ሰጥቼ አላውቅም። በዚህ የጌታር ዜማ አንድ ቀን ወደ ጥልቁ ምስጢር ትገባበታለህ አለኝ።»

«ሰውየውን ታውቀዋለህ እንደገና»

«እረ አላውቀውም። ግን ...ጌታሩን ሲሰጠኝ «ስፈልግህ ነበር! በመጨረሻም አገኝሁ» ብሎኝ ነበር። ለምንድን ነበር የምትፈልገኝ? ብለው ይህን ጌታር ልሰጥህ ብሎኝ ከፈቄ ተሰወረ።

«ሶብድ መሆን አለበት። ወይም የጌታር አፍቃሪ ራሴ ተወይም ደሞ ሾጥ ያደረገው መሆን አለበት» አለችው።

«እኔጃ። ሰውየው ሽማግሌ ነገር ነው። ቢሆንም ጌታሩን አልጥልበትም። ላምጣው።»

የረላውን ጌታር ይዞ ተመለሰ።

ኒውዮርክ ፡ አሜሪካ

በኒውዮርክ ከተማ ከተባበሩት መንግስታት ድርጅት አደባባይ ማዶ ገባ ብሎ ከሚገኘው መኖሪያ ቤቷ ከደረሱ ቆይተዋል። የዶክተር ሚራኸን እቃዎች በቤቷ ውስጥ ቦታ ቦታ ሲሰጡ አድረው ውለዋል። መጸሀፍቱም ከወለሉ እስከሚገኘው በደረሱ መደርደሪያዎች ታጭቀዋል። ቤቷ ፀጥታ የሰፈነበትና ደበቅ ያለ መሆኑ ለሚራኸን ሰላም ሰጥቶታል። ገዳማዊው ሚራኸን ፀጥታ ነፍሱ ነው። ዝምታም ሰላሙ። አሁን ሥራውን ከጨረሱ በኋላ ሚራኸን ገላውን ለመለቃለቅ ገብቷል።

የሜሮዳ ቤት ብዙም የሴት ቤት አይመስልም። በትርኪ ምርኪ የሴት ፊቃዎች የተሞላ አይደለም። ደብዘዝ ያሉት አምፔሎች ከወርቃማ ውብ ሶፋዎች ላይ ሲንፀባረቁ ዓይንን ይስባሉ። ፍንትው ያለ ደማቅ ብርሃን አይመቻትም። እንዲያውም ጨለማ ነፍሷ ነው። ሁሉም ከብርሃን ስትሸሽ ነው የኖረችው። የሥራዋ ልብሱ ጨለማ ነው። ውስብስቡ ሲ.አይ.ኤ. ጨለማን አስለምዷታል። ጨለማ ለብላ በጨለማ ዳብላ በጨለማ ጉርላ ትኖራለች።

ሲ.አይ.ኤ. ሳይመለምላት በፊትም ሥራዋ ዘላለም ጨለማ ሊሆን ነበር። ቤተኛ አዳሪነት። ጨለማ አዳሪነት። ያ ብዙን የጨለማ ህይወቷ ወደ ሌላ የጨለማ ህይወት ከተታት።

በአዲስ አበባ ከተማ ሰዋራ ሥፍራዎች ጨለማ ለብላ ገላዋን ስትሸጥ ነበር እናትዋ ከብዙ ዓመታት በፊት። ይህን ህይወት የጀመረችበትን ቅፅበት መቼም ረስታው አታውቅም። እናቷ ቤተኛ አዳሪ ስለነበሩ አባቷን አታውቅም። ባላውቀው ይሻላል ትላለች። እናቷ አረጁ። ፈታቸውን ማዲያት ወረሳቸው። ከማዲያቱ በተጨማሪ ቆዳቸው ተሸበሸበ። ምንም አይነት መቀበባት የማይገድበው እርጅና ተጫናቸው። ደምበኞቻቸውን በሙሉ አጡ።

ሜሮዳ የእናትዋን አስከፊና ጉምዝህ ህይወት በልጅነቷ ጨለላቸው። ከእናቷ አንድ ቀን ያላቸውን ሁሉ ሸጠው ወደ ባህርዳር ከተማ ይዘዋት ሲሄዱ በባህርዳር ሥራ ሞልቷል የሚባል ወሬ ሰምተው ነበር። ያኔ ሜሮዳ የአሥራ ሁለተኛ ክፍል መልቀቂያ ፈተና ተፈትና ወድቃ ነበር። በመውደቃ የበለጠ ህይወቷ ጉመዘዘ። ውድቀቷ ወደ ሌላ ውድቀት ወረወራት። ከአዲስ አበባ ባህርዳር ከተማ እስኪደርሱ ድረስ እናቷ ምንም አላናገሯትም። ወደየት እንደሚሄዱም አላወቀችም ነበር። ከእናቷ ጋር ተጣልተው ነበርና። እናቷ ብዙም ስነ ምግባራቸው የሚያስቀና አልነበረም። የበለጠ ባሰባቸው። ብስጭት ሲሉ ኢ ስነ ምግባራዊ ቃላትንም ይናገሯታል።

«እኔ ገላዬን ሸጫ እስከ አሁን ድረስ ያስተማርኩኸ እንድትወድቁ ነበር» አሏት ባህርዳር ከደረሱ ከጥቂት ቀናት በኋላ። ሥራ ሞልቷል የተባለው ወሬ ወሬ ብቻ ሆኖ ነበር ያገኙት። ባልታወቁበት ቦታ ሄደው በአዲስ መልክ ሥራ ለመጀመር ነበር። ያቀዱት ግን አልተሳካም። በወታደር ተጨናንቃለች.....እንዲያውም የባህር ዳር ሴት በሙሉ ቢሸረሙጥ እንኩዋ ለወታደሩ እይበቃውም ሲባል ጊዜ እስኪደርሱ የቸኮሉላት ባህር ዳርን እንድም ወታደር አላገኙትም። ተስፋቸው ጫጭቶ ሞትን እስከ መናፈቅ ራሳቸውን ከሀይወት መዝገብ ላይ ለመፋቅ እስከመመኘት ደረሱ።

«እኔ ሌላ ምን አወርሰሻለሁ የማውቀውም የተማርኩትም ሽርሙጥና ነው። ግቢቢታ! በቃ። ከአሁን በኋላ ከእኔ በምን ትሻያለሽ? የተማረ ከወደቀ ካልተማረ በምን ይሻላል? እኔም አንቺም ሌላ ምንም የለንም። ከሴት ብልታችን በስተቀር። ስለዚህ ትንሿ ብልታሽን እዘጋጃት። የኔዋን ጨርሰናታል፤ በቃት። ባይበቃትም ከአሁን በኋላ የሚነካት የለም። ጨርጭላለች፤ ገጥማለች። ሽጠን በላናት። ተሸጣ አንችን አስተማረች። አሁን አድገሻል፤ በቃች። እኔም ተስፋ ቆርጫለሁ። ደላላው የመጀመሪያ ደንበኛሽ ፈረንጅ እንደሆነ ነግሮኛል።» ይህን ሲነግሯት የሜሮዳ እንባ በጉንፋን እየፈሰሰ ነበር የውድቀት እንባ። የተስፋ መቁረጥ እንባ። የፍርሃት እንባ።

«በደንብ አስተናግጂው። ሁኒልኝ እንደሚልሽ ሁኒላት.....» እናትዋ ይህን ተስፋ አስቆራጭ ንግግር የሚነግሯት ከአባይ ወንዝ ድልድይ ላይ ቆመው የውሃውን አወራረድ ቁልቁል እየተመለከቱ ነበር።

«የው! ደላላው መጣ ሂጁ። ፈረንጁን ጥሩ ዋጋ እንዲከፍልሽ ጠይቂው። እኔ ግን አላስቸግርሽም። ኑሬም አያምርብኝ። ራስሽን አኑሪ። እንደኔ እስከትጨረጭሽ።» እናቷ አልመሰላት አለ። ስለሚናገሩት የማያሰቡ መሆናቸውን ታውቃለች። «ብልት... ምናምን» ሲሉ ይስቀጥጣታል። ምናልባት የሥራው ጠባይ ይሆናል ብላ ታስብ ነበር። ሲማቱም ጨካኝ ናቸው። እናት አይመስሏትም። በራ የምትጠፋበት ብታገኝ ትሄድ ነበር።

«ሌላ የማወርስሽ ምን አለኝ? ተምረሽ ትለውጭኛለሽ ብዬ ነበር። ስትወድቁ ተስፋዬም አብሮ ወደቀ። ለእኔ አትጨነቁ። ራስሽን አኑሪ።» ብለው ከድልድዩ ላይ ወደታች አዩና ራሳቸውን ወደ አባይ ወረወሩት። «እማዬ!» ብላ ሚሮዳም ልትወረወር ስትል ደላላው እጇን ይዞ አስቀራት። አባይ ከሚያግተለትለው ግንድና ግፋሬ ጋር ይዟቸው ጥርግ አለ። አባይ ከመሙላቱ የተነሳ ፈረሰኛውን እያሰገረ ነበር። ድፍርስርሱ አባይን ቁልቁል ከድልድዩ ቆማ እየየች ራሷን ልትወረወር በትታገልም ደላላው ጉትቶ ታክሲ ውስጥ ዳሉ ይዟት ክነፈ።

በዛው ምሽት እንገዛ ሳይደርቅ ደላላው ለፈረንጅ ሸጣት።
ሴትነቷን ሸጠው። ፈረንጅ ብዙ ደላሮችን መሸፈን አድርጎ
ለደላላው ሲሰጠው ደላላው መልሶ «ድንግል እኮ ናት ጌታይ!»
አለው። «እሱንም ነግረኸኛል።» አለ ፈረንጅ ቀልጠፍ ባለ
እንግሊዝኛ።

«ሰለዘህ ዋጋዎም ያስጨምራል» አለ ደላላው በሞተ
እንግሊዝኛ። ፈረንጅ ሌላ የደላር ኖቶች ሲጨምርለት ተቀብሎ
ደላላው እየተንበጀበጀ ጠፋ። ፈረንጅን ከዚህም በፊት ደጋግማ
አይታው ታውቃለች። በተከራየበት ሰፈር ይመጣ ነበር። ከቤታቸው
ፊት ለፊት ካለ ጠላ ቤት ተቀምጦ ብዙ ጊዜ ክፍት የሚሆነውን የነ
ሜሮዳን ደሳሳ ቤት እያራለቀ ይመለከት ነበር። ሜሮዳን በጣም
ሲያያት አንገትዋን ትሰብርም ነበር። በዚህ በጃ በወደቀችበት ወቅት
ካሁን አሁን ምን ያደርገኝ ይሆን እያለች ስትርድ እርሱ ግን ምንም
አይነት የወሲብ ጥቃት ሳያደርስባት ላንድ ወር ያህል ካቆያት
በሁዋላ ወደ ኬኒያ ወሰዳት። ናይሮቢ በሚገኘው ልዩ የሲ.አይ.ኤ
ማሰልጠኛ ጣቢያ ውስጥ ራሷን አገኘችው። መሠረታዊ የሰለሳ
ሥልጠናዎችን ወሰደች። የመሣሪያ አጠቃቀም፣ የምስጢር አያያዝ፣
... የመረጃ አሰባሰብ፣ አለባበስ፣ የማስመሰያ ሥራ አሠራርንና
ሌሎችን ብዙ አድካሚ ሥልጠናዎች ከወሰደች በኋላ መልሶ ወደ
ኢትዮጵያ አስገባት።

ከዚያም በሰሜኑ ጦር ውስጥ ወጥ ሰሪ ሆኖ ተቀጠረች።
እናቷን እድሜ ልኳን በድህነት ስታማቅቃትና ገላዋን ስታሸጣት
ከኖረችው ሀገር በተቃራኒ ቆመች። ሀገሯን በሰፈረችላት ቁና
ተሰፈረችት። ወታደራዊ ምስጢሮችን በወሲብ ጥም ከተለከፉ
ወታደራዊ ባለስልጣናቷ እጅ እየነጠቀች ለሲ.አይ.ኤ ስትሰጥ
አንዳችም ደንታ የላትም ነበር። ወጥ ቤቷ ሜሮዳ ወጡን ስታማስል
የወታደራዊ ባለስልጣናቷን ምስጢሮችም ለሲ.አይ.ኤ እያማሰለች
ነበር።

ማንንም የሚያንበረክክ ገላዋ እንኳንስ የወሲብ ጥማት
ያቃጠለውን የበረሃ ባለስልጣን ሁሉን ነገር ትቶ ዓለምን ገቆ የወጣን
መናኘም ያማልላል። ውበቷንና ትብብርን ገላዋን የሚያልፍ የለም።
«ቆስንና ወታደርን ከወሲብ በቀር ሌላ ወጥመድ አይዛቸውም»
ስትል ታስባለች። ማጥመጃዋ ገላዋ ነው።

ከዚያ ጊዜ ጀምሮ አጥማጃ ሜሮዳ ጨለማ ልብሷ ነው።
ቤቷም ጨለማም ያለ ነው። ከኒውዮርክ ከተማ ውጪ በብዙ
የአሜሪካ ከተሞች ነራለች። ሎስአንጀለስ፣ ከሮጂኒያ በሲ.አይ.ኤ
ዋና መሥሪያ ቤት አቅራቢያ፣ ፊላደልፊያ፣ አክላሃማ፣
ዋሽንግተን...።

ይክተር ሚራሽር ህይወቱን በሙሉ ተርክላታል። ሲጻራን
በረሃላት ደስታዋ ነበር። ግን አልሆነላትም። እማላይ ገላዋን
መመልከት አልቻለም። ለብዙ አመታት የእሷ እንዲሆን

ለምናዋለች። እሱ ግን «እምቢ» አላት። «እምቢ» ሲላት ደግሞ የባሰ
እየወደደችው መጣች። እምቢታው የተፈቃሪነት ዋጋውን አናረባት።
እምቢታ የፍቅር ዋጋ ጭማሪ መሆኑ ገባት። ውስጧ ግን ተስፋ
ቆርጦ አያውቅም።

«ዛሬ ይለይለታል» ብላ ሻወር ቤቱን በርግዳ ትሰገባ
መለመላዋን ነበረች። እሱም መለመላውን እየታጠበ እያለ
ተንደርድራ ስትገባ ሀፍረተ ሥጋውን በሁለት እጁ ደብቆ «አንቺ!
ምን ነካሽ?» አላት በሩን ዘግታ ዕርቃደን እየሳቀች ስትጠጋው
ደንግጦ። እውነተኛ ፈገግታዋ የወሲብን ቆሌ ይጠራል። ያ የዘወትር
ደረቅ ፈገግታዋ የት እንደደረሰ ሊገባው አልቻለም። ችርችም ካለት
ጥርስደ መሃከል ፍንጭቷ ልዩ የደስታ በር መሰሉ ታየው። ገላዋ
ለፍቅርም ለምርኮም ለበቀልም የተሳለ መሆኑን አወቀ። ፀጉሯ
በአጭሩ እንደወንድ የተቆረጠና እንደነግ ልጥልጥ የሚያንፀባርቅ
ሆኖ ውብ ነው። አጭሩ ላዛ ፀጉሯ ቅንብብ ካለው የራስ ቅሷ ጋር
ወብት አላብሷታል። አይኖችዋ እንደዛሬ የወሲብን አድባር ሲጣሩ
አይታቸው አያውቅም። ጡቶቿን ወደፊት እስጠግታ ፍትውኩን
አማለለችው። ልቡ እስኪፈርጥ ዳንኪራ እየረገጠ ነው። ጫን ጫን
መተንፈስ ጀመረ። ትንፋሹ ትጉልል እያለ ከአፋ ሲወጣ ሲጋራ
እንደሳበ ሰው ጭሱ ፊቷን እየገረፈው ነው። የእሷንም የውስጧን
ቃጠሎ የሚያሳብቀው ትንፋሽዋ እየተንበሰበሰ ከንፈሩን ገረፈው።
ሻወር ቤቱ በሞቀ ትንፋሻቸው የፍል ውሃ ክፍል መሰለ። የሚጋረፍ
ትንፋሽ። የሚለመጥ ጉም። ቅርድድ እንኮይ ከንፈር። አፏን
ከፍታ አፋን ዘጋችው። ከንፈሩን ገመጠችው። መናገር አይችልም
አሁን። ሌላ ቋንቋ። ምላሱን በምላሷ ቆለፈችው። ሁለቱ እጃቸውም
አንገቱን ዘረው የፍቅር አዙሪት አዙሪት። ከግድግሣው ጋር
አላጠቀችው። ሁሉም ነገር ከአምሮው ጠፋበት። ጡቶቿ ደረቁን
ወጉት። ቀጭኑ ወገቧ ታጥፎ ሽንጡ ውስጥ ገብቷል። ጭኖቿ ፎክክ
ብለው ተከፋፍተው አንድ ጭኑን መሃል አስገቡት። ቀንፋ ተቀሰሮ
ዳሌዋን የጉንዮሽ መውጋት ጀመረ።

«ትዝ ይልሃል ወታደሮች ሊረባረቡብኝ ሲሉ ያስጣልከኝ።»

ዓይኑ ውስጥ ዓይኗን ተከላ።

«እኛኮ ያስጣልከኸ የእኔን ፍትወት ለማርካት አይደለም።»

«ግይለሀም አርካብኝ። የኔ ቆንጆ ነፍሴ እየቃተተችልሀ
ነው። ጭኖቼ መካከል የተነሳውን ቃጠሎ እንድታጠፋልኝ
እፈልጋለሁ።»

«አልችልም። ዝመት ነው።»

«አይደለም። የኔ ቆንጆ ሊሆን አይችልም።»

«ሜሮዳ ወዳልሆነ ነገር ውስጥ እየከተትሽኝ ነው።»

«አይደለም ሚራ። ወደሆነ ነገር ነው። ወደ ፍቅር።»

አለችው። እየተነፈሰች። እየተነፈሰች። እየቃተተ። «እየጉዳዝኝ ነው
ሚራሽር። እያቆሰልከኝ ነው። እያቃጠልከኝ። ብትገለኝ ይሻላል።»

«ፍቅር ሁሉም አንድ ነው። ያለ ፍቅር ወሲብ ደግሞ...»
 «ታዲያ እኔን አታፈቅረኝም? እኔ ይሄን ያህል እያፈቀርኩሁ?»
 «እኔም ይህን ያህል የማፈቅራት አለቻል።»

«የለችም። ሲጻራ የምትባል መንፈስ በእውኑ ዓለም ውስጥ የለችም። ያህልም አለምህ ውስጥ ነው እየጸከርክ ያለኸው። ሲጻራ ቅገረት ናት።»

«ፍቅር ታዲያ እንዲህ በተላለ የሚፋቅ ነገር ነው። ...በፍቀው እንኳ ስንጥቅጣቂው አይጠፋም። ብዛጥጠው ይባጥጠኛል። ደግሞ እሷን መፋቅ አልችልም።...»

«አሁ!! ውጣልኝ ቢታ!» አንባረቀችበት። ቁርጫን አውቃ። የሻወር ቤቱን በር ከውስጥ ወርውራ ዚጋችው። ጣቶቿን ወደ ብልቷ አንሸራተተቻቸው።

ከውጭ ፈጣን ትንፋሽ ይሰማዋል።

ከደቂቃዎች በኋላ ስታቃስት ሰማት። ከዛም ውሃው «ሸ» ሲል ተሰማው። እንደተነፈሰች አወቀ። እንደቀዘቀዘች።

ወጥታ መኝታ ቤቷ ውስጥ አልጋዋ ላይ «ሸ» ብላ ተኛች። «ጨካኝ!» ብላ። «ደረቅ መነኩሴ!»

በዛው እንቅልፍ ወሰዳት።

2

በነጋታው ጠዋት ካደረበት ሰፋ ላይ ተነስቶ ቁርስ ሠራ። ሚሮዳ አንሰላዋ ስጥ ነበረች። እስካሁን አልነቃችም። መንቃት አትፈልግም ይሆናል። ሚራሽ ወደ አልጋዋ ሄደ ከአልጋው ጫፍ ተቀመጠና ፍዝዝ ብሎ አያት። አንሰላ ውስጥ እስከ ውበቷ በጥልቅ እንቅልፍ ውስጥ ሰጥግለች። ክብ ራሷና አጭር ጥቁር ፀጉሯ ከአንሰላው ውጭ ናቸው። ከናፍሯ ተንሽ ሸልቀቅ ብለው ፍንጭቷን ያሳያሉ። ከኋላዋ ያለዋ አንሰላውን ከፍ አድርጎ የተራራ ሰንሰለት አስመስሎታል። ወገሷ ተሰብሮ አልጋው ውስጥ የገባ ይመስል ከተከመረው ያለዋ ውስጥ ገብቷል። የተኛች አትመስልም ታዲያ። ፎቶ ለመነሳት የተስተካከለች እንጂ። ሚራሽ ባዲሱ ጌታና ለሰለሰ ያለ ዜማ እየተጫወተ አነቃት። ዓይኗን በዝግታ ከፍታ አየችው። ከሙሉ ነጭ ሱፍ ልብሱና ከጌታና ጋር በአምላክ ፊት ምስጋና የሚያቀርብ መልእክ መስሎ ታያት። ፊገግ ሲል ነጫጭ ጥርሶቹ ከሰለሰው ጥርት ያለ ነጭልብስ ጋር ተመሳሰሉባት።

በጌታና የሚጫወተው ዜማ የፍቅር ዜማ መሆኑን ታውቃለች። የምኒልክ ወሰናቸው መብረቃ።

«..... ፍቅር አያረጅም

መውደድ አያረጅም

ውበት ቢጠወልግ ሰውነት ቢጃጅም

ደሞ አበሽቃት። ይህ ዜማ ለእሷ አይደለም። ለሲጻራ ነው። «አያረጅም መስሎህል!» አለችው። «በሽቅ። ለዚህ ነው የቀሰቀሰክኝ። ለሲጻራ የምታንቆረቀረውን ዜማ ልታሰማኝ?» ነጫጭ ጥርሶቹን ሸልቅቅ አድርጎ መብረቃውን ቀጠለ። ፍቅር ምላሽ ንፋግ ነው። ዘም ብሎ ፍቅር ነው ብላ ታምናለች። ራስዋን ነቅንቃ ዝም አለችው።

«...ፍቅር አያረጅም

መውደድ አያረጅም

ውበት ቢጠወልግ ሰውነት ቢጃጅም

«የኛ ሺክስፒር ደሞ ስለፍቅር ልታስተምረኝም ታስባለህ?»

«ሺክስፒር ሲጻራን ያውቃለች» አላት። «ፍቅርን እኔ በየሁበት መነፅር ሺክስፒር አላየበትም። ለንግሊዞች ጉረኞች ስለሆኑ አካብደውት እንጂ ከእሱ በኋላ የተነሱ ደራሲያን ስለሚያሳዝድ ፍቅር ፅፈዋል። ጉረኞች ቢሆኑም ግን እንግሊዞችን አደንቃቸዋለሁ። የራሳቸውን ሰዎች ያሞክሻቸዋል። እያጨበጨቡ ሰዎቻቸውን ያጀግደቸዋል። እንግሊዝ ታላቅ የምትሆነው በፖለቲከኞቿ ብቻ ባይሆን በታላላቅ ሰዎቿ መሆኑን ስለሚያውቁ ለወጣቶች ሁሉ ገና

ምንም ሳልሠሩት እጃቸው እስኪደግ ያጨቡባቸዋል። ያካልሆነው እንግሊዝ ያለነ ሺክስፒር ምንድን ናት፡ እኛ ደግሞ በተቃራኒው የኛ የሆኑትን ሰዎች እናሳድዳቸዋለን። ኢትዮጵያውያን ያድናቆት ችጋራዎች ነን። ሰዎቻችን በሐሜትና በስድብ እናሸማቅቃቸዋለን። ወጣቶችን መቀበል ...አይሆንልንም። አዲስ ነገርን መቀበል አንሻም። አዲስ አሳቤና ሳይንስ ጠላታችን ይመስለናል። ለዚህም ኢትዮጵያውያን እስከ አሁን ከቅድመ አሪት ጀምረው በሚፈጠሩበት በድንጋይ ወፍሎ እየፈጠሩ ነው። ኢትዮጵያውያን በሰሜንቀት እንጂ በሰሜንቀት እንዲወራ አይፈልጉም። አንዲትም እንደነሱ አትሁኑባቸው። ሲሳሩን እንደምወዳት እንደማፈቅራት እነግርሽ ዘንድ ሺክስፒር መሆን አይጠበቅብኝም።

«...ፍትህ አያረጅም

መውደድ አያረጅም

ውበት ቢጠወልን ሰውነት ቢጃጅም ...»

«ቆይ! ባትኖርሰን» አለችው «ሞታ ቢሆንስ፡ እንዲህ ሆነህ ልትሞት ነው።»

«ይልት ተነሺ ተጣጠቢ ...ቁርስ ደርሷል።»

«ባሌ ብትሆን እንዴት ያምርብህ ነበር አንት መነኩሴ።» ካልጋዋ እመር ብላ ተነስታ ከጀርባው ወጣችበት። እስከሳሉት አልወረደችም። አዝፏት ጊታሩን እየመታ እስከ ባዋ ቤት ወሰዳት። ከጀርባው ሥር ሰማው ወረደች።

«ቁርስህ ይጣፍጣል መነኩሴው።»

«ገዳማዊ ነቶ! መንፈሴ ሰፍቦት ከሆነስ።» አላት ቀርሳቸውን እየበሉ እያለ። «ሰለ ገናንጊዳ መሰወር ታውቁ ነበር።»

«አዎ።»

«ለምን አልነገርሽኝም?»

«የትና ለምን እንደተሰወረ አላውቅሃ። ስለሚላውቀው ነገር ማውራት ስለሚያስጠላኝ።»

«ግን ማን የሰወረው ይመስልኛል?»

«ግምትም ያስጠላኛል። የሲ.አይ.ኤ እጅ እንደሌለበት ግን

ሙሉ በሙሉ እግርጠኛ ነኝ።»

«ሌሎች የሰለላ ድርጅቶችስ?»

«ገናንጊዳን ታውቀው የለ።»

«ለምን እንዲህ አልሽ።»

«እሱ የራሱን ሀይላት ገሞ ብሎ የሚኖር ሰው ነው። በምንም አይነት ነገር ውስጥ እኛን አያስገባም። ስለዚህ ማንኛውም የሰለላ ድርጅት ከገናንጊዳ ጋር የሚያገናኘው ነገር አይኖርም።»

«እና የት ደረሰ ልበል?»

«እኔ ምን አውቄ። ምናልባት ወደ ኢትዮጵያ ሄዶ ከሆነስ። ዜናው የሚለው የደረሰበት ጠፋ ነው። ደግሞ.....በየትኛውም

የአሜሪካ አውሮፕላን አልተጓዘም። ምናልባት ከንፍ አውጥቶ ይሆናል እንግዲህ።»

«አትቀልጃ።»

«ከመነኩሴ ጋር የዋለ ሌላ ምን ይመኛል? እንደ አቡነ ተክለሃይማኖት ስድስት ከንፍ አብቅሎ ለመብረር ከመመኘት ሌላ። መት። ቀልዴን አይደለም። ካንተ ጋር መዋል ሌላ ምን ትርፍ አለው? ዕድቅንና መንግስተ ሰማያትን ከመመኘት ሌላ ...ያም ሆነ ይህ ዶ/ር ገናንጊዳ ራስ ምታቱ አይደለም። አንተ ነህ ራስ ምታት የሆነክብኝ። እውነትም ሚራሻ! የማትጨበጥ ሞገድ።» ጢም ያልበቀለበት ገንጨፍን መርጣ ሰማው ልትታጠብ ሄደች። እሱም የበለበትን ሳህን አንስቶ ተከትሏት ሄደና ታጥበው ሰፋ ላይ ተቀመጡ።

ሚሮዳ ላኝቶች ከምገጠተሯን ጭኗ ላይ አድርጋ ቀልፎቹን እየነካካች እያለ ዶ/ር ሚራሻ ባለፈው የደረሰውን ፖስታ እያገላበጠ ማየት ጀመረ።

ፖስታው ላይ የተመታው ማህተም ከባህርዳር ፖስታ ቤት ኢትዮጵያ ውስጥ መምጣቱን ከመመልከቱ ውጪ የላኪ አድራሻ የለበትም።

«ደሞ የደረሰኝ ፖስታ አስገርሞኛል።» አላት።

«ምኑ ነው ያስገረመህ።» አለችው ወደሱ ተንቋቋ እየተጠ ጋች።

«ውስጡ ምን እንዳለ ታውቁ ያለሽ።»

«ደብዳቤ ነዋ።»

«አይደለም። ባዶ ወረቀት። ይኸውልሽማ እይው።»

የደብዳቤውን ፖስታ ተቀብላ እውስጡ ያለውን ባዶ ልሙጥ ወረቀት ለረጅም ጊዜ ዓይኖችዋን ተክለችበት። የሳንዳች ነገር የተላከ ባዶ ወረቀት አልመሰላትም። እንደ ሲ.አይ.ኤ ወኪልነቷ እንደዚህ ያሉ ምስጢራዊ ነገሮችን መጥርጥር አንዱ ሥራዋ ነው። መጥርጥር ጀመረች። ባዶውን ወረቀት። «እና ያለን።» ብላ ወደ ጓዳ ሄደችና ከብ ጭልፋ የሚመስል መስታወት ይዞ ተመለሰች።

በክብ ጭልፋ መስል አጉሉ መስታወት ባዶውን ወረቀት ስታየው በሐምራዊ ቀለም የተፃፈ ነገር አስተዋለች። «ሚራሻ» አለች ዕራፋን እያነበበች። «ና ተመልከት።» ሚራሻም በመስታወቱ ዕራፋን ተመልክተው። «እንዳንድ ምስጢራዊ ነገሮች እንደዚህ እንደሚሃፉ አታውቅም በሥራዋ የብዕር ቀለም።» አለችው። እሷም አብራ ክብ መስታወት ላይ አፍጣ።

ዕራፋ «የጊታሩን የድምፅ ሳጥን ክፈተው» ይላል።

ሽማግሌው ሰውዬ የሰጡትን ጊታር አምተቶ የድምፅ ሳጥኑን ተመልክተው። ላይ ላይ ተካፋች ነገር እንዳለው ተመልክተው። በጊታሩ የድምፅ ሳጥን ላይ ቀልፍ የሚመስሉት ነገሮች ለጊታሩ ውበት ረተተክሉ ጌጦች ነበር የመሰሉት። ነገር ግን ቀልፎቹ በላያቸው

ቀጥር እንደተቀረፀባቸው ተመለከተ። የትኛውንም ቀልፍ ቢጫን ሊከፈትለት አልቻለም። ለረጅም ጊዜ ተያዩ። እንደገና ባደውን ደብዳቤ በክቡ አጉሊ መስታወት አሰቡት። በጀርባው በኩል ጸባይ የሚሉ ቁጥሮች በሐምራዊው ሥውር ቀለም ተፅፈው አገኙ። ሚራሽ እነዚህ ቁጥሮች የተቀረፀባቸውን ቁልፎች ተጫናቸው። ድስት...አራት...ሦስት...ስምንት...። ቀልፎቹን ቢጫናቸው የጌታና የድምፅ ሳጥን ተንሸራትቶ ተከፈተ።

ውስጡ በአልሙኒየም መሰል አብረቅራቂ ቀላል ንጣፍ የተለበጠ ነው። ከአብረቅራቂው ልባጥ በታችኛው ክፍል የተጠቀለለ የብራና ወረቀት ተያይዟል። ስቦ አወጣውና ጥቅሉን ተረተረው። ከውስጡ ሌላ ብጣቂ ወረቀት ወደቀ። አንስቶ አነበበው። 'ጥብቅ ምስጢር ይላል ከላይ። ዝቅ ብሎ ደግሞ ጥቂት የአማርኛ ቃላት ስፍረዋል።

«ጥቅሉን ተጠቀመው። ሀገርህ ትፈልግህለች። ኢትዮጵያ እንደገባህ ከባህርዳር ከተማ አባይ ድልድይ ማዶ በገብርኤል ቤተክርስቲያን ውስጥ በሚገኝ መካነ መቃብር የአባ ሲርጋጋን መቃብር ፈልገህ ካገኘህ በኋላ ቆፍረው። ቀጣዩ መልእክት መቃብሩ ውስጥ ተቀምጦልሃል። ይህንን መቃብር ስትከፍት ማንም እንዳያይህ ተጠንቅቅ» ይላል ብጣቂው ፅሁፍ።

ፊጥኖ የብራና ጥቅሉን ተረተረው። የቆየና የነተበ የብራና ፅሁፍ ነው። በቀም ፅሁፍ በጥንቃቄ የብራናው ወረቀት ላይ የሰፈረውን ነገር ሲያይ ግራ ተጋባ። ይህ ሁሉ ጥንቃቄ የተደረገለትና በጥቅል ብራና የተፃፈው እንድ የሚያውቀው ነገር ነው። እንዲያውም ይህ ጽሁፍ የተወሰደው በህይወት ዘመኑ ከሰበሰባቸው መጻሕፍት ከአንዱ ውስጥ ነው። ከኢትዮጵያዊው ባለቅኔ ከሎሬት ፀጋዬ ገብረ መድህን ግጥሞች ውስጥ ኢትዮጵያዊነት ውስጡ እንደ ነበልባል የሚጋረፍበት ግጥም ውስጥ ምን ምስጢር ቢኖር ነው በዚህ በጌታር የድምፅ ሳጥን ውስጥ በተራቀቀ ምስጢር የተላከለት። በጉጉት «ሰቆቃወ ጴጥሮስ» የሚለውንና በጌታሩ ውስጥ በምስጢር ከማያውቀው ቦታ የተላከለትን ግጥም ደጋግሞ አነበበው።

ከግጥሙ ሥር እድሜ ልኩን ምስጢር ሆኖበት የኖረውና በጥቅር የተሠራው ባለጉጥ መስቀል ተሰሏል። በባለጉጡ መስቀል ላይም ግራ ሲያጋቡት የኖሩት ቃላትና ቁጥሮች ተቀፀውበታል። 54, 9, 10, 29, 77, 30, 52, 33, 99, 97, .. እርያ ኢትዮጵያ 98, 123, 9, 10, 40, 88, 123, 456, ... 999, መራራ ከንፍ... ማሔር ሻላል ሐሽ ባዝ... ቀጠሮ ቃል... 999... ዴርቶጋዳ።

«የፈጣሪ ያለህ!» አለ ሚራሽ። «ምን ይመስልሻል ሚሮዳ?»
ፅሁፉን አንብቦ እንደጨረሰ ሚሮዳን አያት እሷም ጨርሳ እያየችው ነበር። ለረጅም ደቀቃ ሸሐባብ ተውጠው ከተያዩ በኋላ «ይህንን ነገር የላኩት በጣም የሚያውቁህ ሰዎች መሆን አለባቸው።»

አለችው። «ለምን መሰለህ? የላኩልህን ጌታር አሰብ። ጌታር እንደምትወድ ያውቃሉ ማለት ነው። ብዙ ጊዜ ሰዎች የሚያጠምዱህ በምትወደው ነገር ውስጥ ነው። እንደገና ግጥም እንደምትወድ ስለሚያውቁ በዚህ ግጥም ሊያጠምዱህ ፈለጉ። ስለዚህ ይህን ነገር የሚያደርጉት ሰዎች እጅግ በቅርብ አንተነትህን ጠልቀው የሚያውቁ ሰዎች ስለመሆናቸው አልጠራጠርም። እነማን ይመስሉሃል?»

«በአለም ላይ የማውቃቸው ሰዎች እጅግ በጣም ጥቂት ናቸው። በጣት የሚቆጠሩ ሰዎች። ስማቸውን ልጥራልሽ ለምሳሌ...»
«እስኪ በል ...»
«እንደኛ ሲጻራ ...»

አቋረጠችው። «ብሽቅ! ብሽቅ ነገር ነህ። ከሲጻራ በላይ እኔ አላውቅህም አንተን? እሷን የምታውቃት መቼ ነው? ስንት ዘመን ተቆጥሯል ከዛ ወዲህ? አንተን ስትቀድስ እንጂ ጌታር ስትመታ ታውቅሃለች? አንተን ቅኔ ማህሌት ውስጥ ስትቀኝ እንጂ ዘመናዊ የአማርኛ ግጥም ስታነበንብ ታውቅሃለች? ዝም ብለህ ...ኤፍ!» ተነስታ ሄደች። «ካንተ አፍ ሁለተኛ ሲጻራ የሚል ቃል ሲወጣ መስማት እንደማልፈልግ ነግሪህ ነበር። ዘግ! አዘማም መንፈስ ናት እሷ! እርግጠኛ ነኝ ፍቅር የሚለካ የሚሰፈር ቢሆን ከእሷ በላይ እኔ እንደማልቅርህ ይረጋገጥ ነበር። አዘም ናት! አንተንም አዘማም አድርጋሃለች።» እያግተመተመች ወደ መኝታ ክፍሏ ስትሔድ ተከተላት።

«አየሽ ሚሮዳ ...እኔ የምፈልጋትን ያህል እየፈለገችኝ እንደሆነ አልጠራጠርም። ትወደኛለች። እኔም አወዳታለሁ። ታፍና ተወሰደች። ሰዎች ሊያዩን። አቅጣጫችንና የህይወት መስመሮቻችን ተለያዩ። በቃ እስቲ ምንድን ነው ሐጢአቷ? እኔስ ፍቅሬን ስፈልጋት ብኖር የተሳሳትኩት የት ላይ ነው? ምናልባት ያች ሴት አንቺ ብትሆኝ ፍሮም ስፈልግሽ እኖር ነበር።» አሳዘነችው። ግን ደግሞ ልቡ ወደ ሲጻራ ይጠመዝዘዋል።

«አየህ ...በልጅነትህ በጣም ሐይቅ ዙሪያ ካሉት ተራሮች ላይ ከወደቀው አድማስ በቀር የሚታይህ አድማስ የለም ነበር። ከጣና ሐይቅ በላይም ሐይቅ ያለ አይመስልህም ነበር። ግን እንደዚህ ሆኖ አሳገኘኸውም በህይወትህ የበለጠ አድማስና የበለጠ ሀይቅም አይተህል። ቢጋስፈክ ውቅያኖስ ዳርቻ ጌታር ስትጫወትም ነበር። ሁሌም በተራመድክ ቁጥር አድማስህ ይሰፋል። ከሚታዩህ ተራራዎች ላይ ስትቆም ሌሎች ብዙ ተራሮች ይታያሉ። የጋረዱህን ተራሮች በቆምከባቸው ቁጥር የበለጡ ተራሮችን ታያለህ። ሲጻራ መጀመሪያ የጋረደችህ ተራራ ነች። አሁን ቆመህባት ልታልፍ ይገባል። ከአድማስህ መስፋት ካልፈለግህ ባተር ሌላኞቹ አድማስህ እኔ ነኝ። አሁን እኔን ተመልከተኝ ቢቃ። ምናልባት ልትወደኝም እኮ ትችላለህ። ግን አላስገድድህም። እኔ ግን እሺ ብትለኝም እምቢ

በትላትም እውድሃለሁ።» ዓይኖቿ እንባ አንቀረዘዙ። ማንፍረቅ አልፈለገችም። ሀሳቧን ወደ ሌላ ለመመለስ «ገናንገዳ ነክቶት የሚያውቅ ዕቃ አለህ።» አለችው። ቀልቧን ወደ መጀመሪያው ነገር ለመመለስ እየታገለች።

«አዎ» አላት። «እንዲያውም ከወራት በፊት ደጋግሞ ሲያነበው የነበረውንና 'እሳት ወይ አበባ' የሚለውን የሎሬት ፀጋዩ ገብረ መድሀንን መፅሐፍ ሳምጣልሽ።»

እሳት ወይ አበባ የሚለው መፅሐፍ ውስጥ ጨረር በሚተፋ ብዕር መሰል መሳሪያ ገደብን ስትመረምር ከቆየች በኋላ ሰቆቃው ጴጥሮስ የሚለው ግጥም ከተፃፈባቸው ገደብ ላይ የገናንገዳን አሻራዎች አገኘችቸው። የተላከውን ባዶ ደብዳቤም በዛው መሳሪያ አሰለችው። ተመሳሳዩን የገናንገዳን አሻራ አየችና «በዚህ ጉዳይ ውስጥ ገናንገዳም አለበት።» አለችው።

«ምንድን ነው እየሆነ ያለው?» ራሱንም እሷንም ጠየቀ።

«እኔ ምን አውቄ።» አለች ሚሮዳ። «ብቻ ግን አንድ ምስጢራዊ ነገር እንዳለ እገምታለሁ።»

«ምን እይነት ምስጢር?» አለ ሚራዥ። «በአፋጣኝ ኢንጂነር ሻጊዝን ማግኘት አለብኝ።» ጌታሩን መልሶ እንዳገኘው እየገባጠመ። ቀልፎቹን መልሶ በተሰጡት ቁጥሮች ሲጫናቸው የጌታሩ የድምፅ ሳጥን ተንሸራቶ ተዘጋ። «ሻጊዝን ማግኘት አለብኝ። ቢያንስ አንድ ጊዜ ሳላገኘው ወደ ኢትዮጵያ አልሄድም።» አለ የጌታሩን ክሮች በጣቱ እየነካነ።

«ጌታር ልትጫወትለት ነው?» አለችው። «ሞኝ መነኩሴ ነህ ሚራዥ። ቀሽም ነገር ነህ።»

«እንዴት?»

«እሱን እልፍ ውሾች እንደሚከተሉት አታውቅም? መሞት ትፈልጋለህ። እንደገና ከሲ.አይ.ኤ ጋር መጋፈጥ ትፈልጋለህ።»

«እንደምንም ማግኘት አለብኝ።» ብሎ ተንቀሳቃሽ ስልኩን አንስቶ የኢንጂነር ሻጊዝን የስልክ ቁጥሮች ሲጫን ከእጁ ላይ መነጫቀቸው። «ስልክህ መጠለፉን እንኳ አታውቅም» አለችው። «የምታሳዝን ፍጡር።»

እጁን ይዛው ወደ መኝታ ቤት ወሰደችውና በሌላ ስልክ እንዲደውልለት ሰጠችው። ደውሎ ኒውዮርክ ከተባበሩት መንግስታት ህንፃ እቅራቢያ በሚገኝ ባንድ ረጅም ህንፃ ላይ እንዲገናኙ ቀጠረው። ኢንጂነር ሻጊዝም ሊያገኘው እንደሚፈልግ በጥድፊያ ነበር የነገረው።

ኒውዮርክ-አሜሪካ

ከራሱ በላይ ከደፋው ጥቁር ሞላላ ባርኔጣና ከነጭ ሱፋ ጋር ያነገተው ጌታር ተዳምሮ ምርጥ የሮክ ሙዚቃ አቀንቃኝ አስመስሎታል። ከኢንጂነር ሻጊዝ ጋር ወደ ተቀጣጠሩበት ሰማይ ጠቀስ ህንፃ በአሳንሰሩ ወጥቶ ሲደርስ ሳይንቲስቱን ቀድሞት ነበር።

ከአስራ ሁለተኛው ፎቅ ላይ ሆኖ ቁልቁል ሲመለከት የጥቁሯ አውቶሞቢል በሮች በሁለቱም በኩል ተከፍተው ግምብ ግምብ የሚያካክሉ ጋርዶች ሲወጡ አዩ። አካባቢውን ተገላምጠው ከቃኙ በኋላ ሌላ ቀጠን ያለ ሰው ወጥቶ የፈተኛውን በር ከፈተ። ሙሉ ጥቁር ሱፍ የለበሰ ሰው ወጥቶ የተጣመመ ከረሻቱን እያስተካከለ ወደ ፎቅ ሽቅብ አንጋጦ ተመለከተ። በጥቁር መደብ ላይ ሰላሽ አረንጓዴ ቢጫ ቀይ መስመሮች ያረፈበት ከረሻቱን አይቶት ያውቃል ሚራዥ። ከላይ ሆኖ ቁልቁል ሲመለከተው መሃል አናቱ ላይ የሀብታም አውድማ የሚያህል በራው ክብ ራሱ ላይ ታየው። ከግንባሩም በኩል በሁለት አቅጣጫ የሸሸው በራው መሀል ላይ ሸጠጥ ብሎ የገባውን ስስ ፀጉሩን የባህር ወሽመጥ አስመስሎታል። በጀሮዎቹና በማጅራቱ በኩል የቀረው ጥቁር ፀጉሩ በራውን ከቦ ጋሚ የተከረከመች ልጃገረድ እንጂ የ55 ዓመት ጉልማሳ አያስመስለውም።

ዶ/ር ሚራዥ ቁልቁል የሚመለከተው ሰው ሳይንቲስት ኢንጂነር ሻጊዝ መሆኑን ለማወቅ አፍታ አልፈጀበትም። ጋርዶቹ አውቶሞቢሏ ውስጥ ተመልሰው ከገቡ በኋላ በዝግታ ተራምዶ ወደ ህንፃው ገባ። ከአይኑ እስኪጠፋ ተከተለውና ጌታሩን አውልቆ ወንበር ይዞ ተቀመጠ።

ኢንጂነር ሻጊዝና ዶክተር ሚራዥ ተገናኝተው መነጋገር ከመጀመራቸው አራት መኪናዎች ከተለያዩ አቅጣጫዎች ተከታትለው መጥተው ከሰማይ ጠቀሱ ህንፃ ስር ባለው መኪና ማቆማያ ቆሙ። ከውስጣቸው የወጣ ሰው ግን አልነበረም።

ሚራዥን ስትከታተለው የነበረችው ንጭዋ ካዲላክ መኪና ከሁሉም ቀድሞ ነበር የደረሰችው። ነጭን ካዲላክ ሲያይ በድጋሚ ከሲ.አይ.ኤ ጋር መጋፈጡን አረጋግጦ ምን ማድረግ እንዳለበት በውስጡ እያውጠነች ነበር ሚራዥ።

ሁለቱ ዕውቅ የሞላድ አባሎች ሲጻራና ዶክተር አናንያያካጥቁሩ ቢ.ኤም.ደብልዩ መኪና ውስጥ ተቀምጠው ሰማይ ጠቀሱን ህንፃ በዓይነ ቁራኛ እየተከታተሉት ነው። የናሳውን ሳይንቲስት ኢንጂነር ሻጊዝን እያንዳንዱዋን እንቅስቃሴ በሰውር እየተከታተሉ ለበላዮቻቸው ሪፖርት ሲያቀርቡ ቆይተዋል። ሞላድ

የኢንጂነርን ጉዳይ ብቻ በሚመለከተው ልዩ ስብሰባው ላይ ባሳለፈው ውሳኔ መሠረት አፕሪል 1973 የሚመሩት ሲጳራና ዶ/ር አናንያ በተገኘ ማንኛውም ክፍተት ኢንጂነርን በሰው ልብና ይዘውት ወደ እስራኤል ለመብረር ዝግጅታቸውን አጠናቀዋል። ከሁዋላቸው ማንኛውንም ጥሪ የሚጠባበቁ የሞላድ ኮማንዶዎች በተጠንቀቅ ላይ ናቸው። ታዲያ ኢንጂነርን አፍነው ወደ እስራኤል ሲወስዱ ሰው ቀርቶ ሰማይና ምድርም ማወቅ እንደሌለባቸው ከባድ ማስጠንቀቂያ ተሰጥቶአቸዋል። ከኢትዮጵያ በቀር ሁሉም የአለማችን ሀገራት ዓይናቸውን የጣሉበት ይህን ታላቅ ሳይንቲስት አፍኖ መውሰድ ግመል ሰርቆ አጎንብሶ የመሄድ ያህል ከባድ እንደሆነ ግን አላጡትም።

ሲጳራና ዶ/ር አናንያ ክፍተቱን ከመጠበቅ በተጓዳኝ ሳይንቲስቱ በድብቅ የሚያደርጋቸውን ምስጢራዊ ድርድሮች በመከታተልም ሪፖርት ያቀርባሉ። እስከ አሁን ከተለያዩ የሰለጠኑ ሀገራት ዘመናዊ የቴክኖሎጂ መሳሪያዎችን በድብቅ መግዛቱን ደርሰውበታል። በተለያዩ ሀገራት የህክምና፣ የምህንድስና እና ወታደራዊ መሳሪያዎችን ሳይቀር መግዛቱን እንደ ደረሰብበት ሲጳራና ዶ/ር አናንያ ለሞላድ ማዕከላዊ ቢሮ ሪፖርት አድርገዋል። አስደናቂው ነገር ግን እስከአሁን የገዛቸውን የቴክኖሎጂ መሳሪያዎች የት እንዳደረሳቸው አለመታወቁ ነው። ከዚህም በተጨማሪ በተለያዩ ሀገራት ከተሰወሩት ኢትዮጵያውያን ሳይንቲስቶች ጋር ግንኙነት እንዳለውም አረጋግጠዋል። እስካሁን ያልታወቀ ነገር ቢኖር ሳይንቲስቶቹን የት እንዳደረሳቸው አለመታወቁ ነው።

ሲጳራና አናንያ ሳይንቲስቱ የሚያደርጋቸውን ድርድሮች ከማንፍነፍ በተጓዳኝ እንደ አደገኛነቱና እንደ አሰራራዊነቱ ከእርሱ ጋር ድርድር በሚያደርጉት ላይ እርምጃ እንዲወስዱም ታዘዋል። በተለይ ፀረ እስራኤል አቋም ካላቸው ሀገሮች ጋር ማንኛውንም የቴክኖሎጂ ምስጢር እንዳያቀብል ከእርሱ ጋር ድርድር ያደረጉ ሰዎች በሰው ልብ ይወገዳሉ። ሲጳራና አናንያ ከኢንጂነር ሻጊዝ ጋር የተቀመጠው ባለገታር ማንነት እስካሁን አልተገለጠላቸውም። የዚህን ሰው ማንነት ለመለየት ከፎቁ እስኪወርዱ መጠበቅ ትክክለኛው አማራጭ መሆኑን ሲጳራ አምናበታለች።

በነጭ ካዲላክ መኪና ውስጥ ሲ.አይ.ኤምች በጥቁሩ ቢኤም ደብልዶ መኪና ውስጥ ሞላዶች እንዳሉ ሁሉ በቀይዋ ፊያት መኪና ውስጥም የሩሲያ ሰላዮች ተቀምጠው ወደፎቁ አንጋጠዋል። ኬጂቢ የራሺያና የህልውናዋ ዋልታ በነበረበት ዘመን ራሺያ ከአሜሪካ ጋር የምታደርገውን የቴክኖሎጂ እሸቅድምድም ከፊት ሆኖ ራሺያን ለመምራት ውስብስብ የሰለላ መዋቅሩን በመላው አለም ሲዘረጋ የአሜሪካን የህዋ ምርምር ተቋም የናሳን ምስጢሮች ለመመንተፍና የአሜሪካን ሁለገብ የቴክኖሎጂ ደረጃ ለማጥናት

አደገኛ ሰላዮችን በገፍ አሜሪካ ውስጥ ካሰማራ ዘመናት ተቆጥረዋል። በደቡብ ካሊፎርኒያ በሚገኘው የአየር ኃይል ተቋም ወደ አየር የሚወነጨው የአሜሪካ «ሳምቦ» ሳተላይት በውስጡ ባረዝቶ ረቂቅ መሳሪያዎች እየታገዝ የራዲዮችን የፊዲዮችን የመገናኛ አውታሮችን... የኢራንን የቻይናና የሶቭየት ሳይንቲስቶች የሚያከናውኗቸውን የኒውክሌርና የጠፈር ምርምሮችን እንደሚያገፈገፍ እንኳ ሩሲያ አለም ያወቀው ነው። በ1970 ዓ.ም ብቻ የአሜሪካ የሰለላ ሳተላይቶች በሶቭየት ሀብረት ላይ አንድ መቶ ሰማኒያ ሁለት ቀናት አደት ማድረጋቸውን ሩሲያውያኖች ያውቃሉ። ሶቭየቶችም በበኩላቸው ሶስት ጊዜ እጥፍ የሆኑ ሰላይ ሳተላይቶች በአሜሪካ ላይ ብቻ አደት እንዲያደርጉ ወንጭረዋል። በየቀኑ የአሜሪካን የህዝብ ቁጥር ሳይቀር ቆጥረው የሚያሰረክቡ የረቀቁ ሳተላይቶች በአሜሪካ ላይ አደት ሲያደርጉ ሲውሉ የሶቭየት አገረኛ ሰላዮች ደግሞ በድብቅ ገብተው የአሜሪካን የቴክኖሎጂ ምስጢሮች ይቃርጣሉ። የፊደሉ መልእክቶች ተጠ ልፈው ይደመጣሉ፤ በሐይማኖት በንግድ በልዩ ልዩ የሽፋን ሥራዎች የሰረጉ ሰላዮች የሚንቀት መረጃ አይኖርም። እንኳንስ ከናሳው ሳይንቲስት ከሻጊዝ ይቅርና ከአንድ የናሳ የፅዳት ሠራተኛ የሚያገኙት መረጃ ምን ያህል ጠቃሚ መሆኑን የሚያውቁት እነሱ ብቻ ናቸው። ለዚህም ሲባል ኬጂቢ ጠፈርን የገዙ ከሚባሉት እውቅ ሳይንቲስቶች ግንባር ቀደም በሚባለው በኢንጂነር ሻጊዝ ዙሪያ አደገኛ ሰላዮቹ እንዲያንገሩበት ትዕዛዝ ካስተላለፈ ቆይቷል። ምክንያታቸውም ከሁለተኛው የዓለም ጦርነት በኋላ የጦርነት ሥልጣና ጦርነቶች የሚደረጉት በኤሌክትሮኒክስና በመረጃ መሳሪያ በሚቀንባበሩ ዘዴዎች ነው። መሳሪያዎችን ከመግዛት ይልቅ መሥራቱ የሰለጠ ፍቱን መድሃኒት ነው። ተሠርተው የሚገዙት መሳሪያዎች የሥራዎችንና የሻጊዎችን እሻጥሮችንም አብረው ስለ ሚያስታቅፉ። ሆኖም በአሜሪካና በሩሲያ መካከል የሚደረገው የቴክኖሎጂ ፋክክር የህልውና ጉዳይ እንጂ የጉራ ብቻ አይደለም። የሩሲያን ራዲዮ ሊዘጋ የሚችል ጥበብ አሜሪካውያን በፈለሰቱ ማግስቶ ሩሲያውንም የሰለጠ ተራምደው ራዲዮቻቸውን ሲያጭበረብርና ሊዘጋ የሚችለው መሳሪያ ተቃዋሚ የሆነ ጥበብ የፈለሰባት በዚህ የረቀቀ የእለላ መዋቅራቸው ነው። በሳይንስና በሳይንቲስቶች ላይ በማንገራብ። በሩሲያ አዳኞች ከሚታደኑ የአለማችን የዘመናዊ ቴክኖሎጂ ሊቃውንት ውስጥ አንዱና የጊዜው ሰው ደግሞ ኢንጂነር ሻጊዝ ነው። ሆኖም በቀይዋ ፊያት መኪና ውስጥ ተቀምጠው ወደ ሰማይ ጠቀሱ ህንፃ የሚያንጋጥሙት የሩሲያ የቀድሞው ኬጂቢ ርዝራዦች ህንፃው ላይ ካንድ ገታር ከያዘ ሰው ጋር የሚነጋገረውን ሳይንቲስት ለማጥመድ ነው።

ከቀይዋ ፊያት ጀርባ ከቆመችው ሰማያዊ አውቶዎቢል ውስጥ ደግሞ የኢትዮጵያ የደህንነት ሰዎች ስለዚህ የሀገራቸው ልጅ

እያውሩ ነው። ስለ ሐበኛው ሳይንቲስት ኢንጂነር ሻጊዝ። እያውሩ ያሉት ግን ሰውየውን ወደሀገራቸው ወስደው የቴክኖሎጂ እውቀቱን በዝብዝው ሀገራቸውን የረቀቀ የቴክኖሎጂ ባለቤት ስለማድረግ አይደለም። ግንባሩን በጥይት ወንፊት ስለ ማድረግ እንጂ። በዚህ ሰው ሳይ ግድያ መፈፀማቸው በግልፅ ቢታወቅ ሀገር ውስጥ የሚቀሰቀሰውን ቁጣና አመፅ በመፍራት ሰውየውን የማስወገዱ ሁኔታ ማንም ሳያውቅ መሆን እንዳለበት ወስነዋል። በመሆኑም ይህ ጉዳይ በጥቂት ሰዎች እጅ እንጂ በእንዳንድ ሀገር ወዳድ ባለስልጣናት እጅ እንኳ አልገባም። ይህ ሰው እንኳን ጭንቅላቱና ሊቅነቱ አስከሬኑ እንኳ ኢትዮጵያን አይረግጣትም ሲሉም ዝተዋል። ይህ ግዳጅ የተሰጣቸው ታማኝ የኢትዮጵያ የደህንነት ሰዎች ስለዚህ ሳይንቲስት እያውሩ ሽቅብ አንጋጠው ከሰማይ ጠቀሱ ህንፃ ባስራ ሁለተኛው ፎቅ ሳይ ዓይናቸውን ተክለዋል። ቀድሞ ሲከታተሉ የነበረው ደህንነት ሰነዱን ሁሉ አቃጥሎ ራሱን ካጠፋ ወዲህ እነዚህ ሁለት ደህንነቶች ስራቸውን እንደገና አሁን ብለው ለመጀመር ተገደዋል።

«ይህ ሰው ከአርበኞች ግንባር ጋር ከሚተባበር ለአባት አርበኞች ምርኩዝ መግዣ ቢልክላቸው ይበጀው ነበር» አለ አንደኛው ፈገግ ብሎ።

«እስኪ እናያለን በንጋን ሲረግጣት» አለ ሁለተኛው። ሲጋራውን እያቀጣጠለ።

ዶ/ር ሚራዥ ከተቀመጡበት ህንፃ ሥር መኪና ማቆሚያው ውስጥ ከቆሙት መኪናዎች ውስጥ የወጣ ሰው ባለመኖሩ ተገርሟል። መኪናዎቹ ሰው አልባ ተሽከርካሪዎች መሰሉት። መስታወቶቻቸው ወደ ውስጥ ስለማያሳይ ውስጥ ያሉትን ማየት አልቻለም። ነጪን ካዲላክ ግን አውቋታል። ሲአይኤዎች ተቀምጠው እንደሚከታተሏቸው ማወቁን ለኢንጂነር ሻጊዝ ነግሮታል። አንጂነር ሻጊዝም «እኔ ለምጃቸዋለሁ።.....ሁሌም ይከተሉኛል።» ሲለው ሚሮዳ የነገረችው ትዝ አለው። «እሱን ብዙ ውሾች ይከተሉታል።»

ኢንጂነር ሻጊዝ በእሱ ምክንያት ከሥራ በመፈናቀሉ ሲአይኤዎችም ባደረጉበት የግድያ ሙከራ ማዘኑን ገልጾለታል ለዶክተር ሚራዥ። የንቅሳት ባለሙያው ከኬጂቢዎች ጋር ግንኙነት እንደነበረው ሚሮዳ የነገረችውን ሲነግረው ሻጊዝ ብዙም አልተደነቀም። ብዙ የሚከታተሉት ሰዎች እንዳሉ ነገረው። የሚመጡበት ሁኔታና መንገድ ግን ሁል ጊዜም ይለዋወጥበታል።

ዶ/ር ሚራዥ በጊታሩ የድምፅ ሳጥን ውስጥ ያገኘውን «ዴርቶጋዳ» ስለሚለው ንቅሳታቸው ፍንጭ ማግኘቱን በደፈናው ሲነግረው ፍንጮን እንዴት እንዳገኘ አልጠየቀውም ኢንጂነር ሻጊዝ። ሻጊዝ በንቅሳቱ ምስጢር ሳይ ምንም አይነት ጥያቄ ባለማንሳቱ ሚራዥ ግራ ተጋብቷል። ምናልባት ምስጢሩን ደርሶበት

ይሆን? ሲል አለበ «ስለ ዴርቶጋዳ የደረሰክበት ነጥብ አለ ወይ?» ብሎ ሊጠይቀው ሲቃጣ ከተቀመጡበት ፎቅ ወዲያ ማዶ ስለሚታየው የተባበሩት መንግስታት ድርጅት ህንፃ አሻግሮ እየተመለከተ ሌላ ወሬ ቀጠለ።

በተባበሩት መንግስታት ድርጅት አደባባይ በአንድ ግንብ ሳይ «ሰይፋቸውን ማረሻ፣ ጠራቸውንም ማጭድ ለማድረግ ይቀጠቅጣሉ፤ ህዝብም በህዝብ ሳይ ሰይፍ አያነሳም፤ ሰልፍም ከእንግዲህ ወዲህ አይማሩም» በሚል ስለተፃፈ ጥቅስ ኢንጂነር ሻጊዝ ወሬ መዞ ማውራት ጀመሩ።

«ይህ ጥቅስ ደስ አይልም?» አለ ሻጊዝ በግንቡ ሳይ የተቀረበውን ጥቅስ ለሚራዥ ከነገረው በኋላ።

«እኛን ደስ ይላል እንጂ!» አለው ሚራዥም።

«ከጥቅሱ በታች በ1975 እሳይያስ የሚለው ስም እንዲቀረፅ ሳይደረግ በፊት ለአስርት አመታት ያህል የጥቅሱ ምንጭ ሳይገለፅ ቆይቷል» አለ ሻጊዝ። «የተባበሩት መንግስታት ድርጅት ዓላማ ዓለም አቀፍ ሰላም ማስፈን እንደሆነ ለመሰበክ ጥቅሱን ያመነጩት በ1945 ድርጅቱን የመሰረቱት ሰዎች ናቸው ይባላል። ግን ጥቅሱና ድርጅቱ አይጣጣሙም።»

«እንዴት?» አለ ሚራዥ እሱም አሻግሮ ወደተባበሩት መንግስታት ድርጅት ህንፃ እየተመለከተ።

«እስኪ ይገረምህ። ማነው ሰይፋን ማረሻ ለማድረግ የሚቀጠቅት? ዓለም በጥይት ቋንቋ ብቻ መግባባት በሚችሉ ፖለቲከኞች ተሞልታ ማረሻቸውን ሰይፍ ለማድረግ በሚቀጠቅጡበት ወቅት ማንን ለማቋል ነው ሰይፋችሁን ማረሻ አድርጉ ብለው የሚሰብኩት? እየሀ.....ብዙዎች የተባበሩት መንግስታት ድርጅትን እንደ በጉ አድራጊ የጋይማኖት ድርጅት ይቆጥሩታል። ግን የጥቂቶች ክንድ ነው። እንዲያውም የመንግስታት አምባገነንነት መሰረቱና አርአያቸው ይኸው ድርጅት ነው። የአምስት አገራት የባላይነት ብቻ የሚንፀባረቅበት ድርጅት። ዋነኛ ሽሪኮቹ ደግሞ የአፍሪካ አምባገነን መሪዎች ናቸው። ወደኛ ነገር ስንመለስ.....ወንድም ሚራዥ ብዙ ነገሮች ያሳስቡኛል» አለው በደቃቃ የንስር ዓይኖቹ እየተመለከተው።

«ምን አይነት ነገሮች?» አለው ሚራዥ ለመስማት እየተመቻቸ።

«በጥቂቱ ልንገርህ። የሚከነክነንን። አንተ ስለእኔ የምታውቀው አለህ። በመገናኛ ብዙሃን ወይም በሰሜ ሰሜ። ስለ እኔ ማወቅህና አለማወቅህ እያሳስበኝም። እኔ አንተን በማወቁ ግን እኩራለሁ። ምክንያቱም ውስጥህ ቅንነትክን አይቻለሁ። ከዚህ የበለጠ ነገር የለም።» ትኩረቱን ሙሉ በሙሉ ለመሳብ። «በሲስተም ኢንጂነርነትና በፈጠራ ሳይንቲስትነት በሠራሁባቸው ዓመታት ከሌሎች ሳይንቲስቶች ጋር በመተባበር ለመሬታችንና ለሌሎች

ጥላኔቶችም የምርምር ሳይንስ የሚያገለግሉ መንከራኩሮችንና ሮኬቶችን ለመፍጠር ችለዋል። ግን ምን ዋጋ አለው!። ኢንጂነር ሻጊዝ የዶ/ር ሚራዥን ዓይኖች ጠልቆ ተመለከታቸው።

«እንዴት ዋጋ የለውም? አለው እንጂ። ይህ እኩ ለብዙዎች ኩራት የሚሆን ተግባር ነው በተለይም ለጥቁር ህዝቦች» አለው ዶ/ር ሚራዥ።

«ዋጋ እንደሌለው የተረዳሁበትን ምክንያት ልነግርህ ነው። ሳለፉት በርካታ ዓመታት ስታር ዋርስ ለሚባለው የመከላከያ ሲስተም ቴክኖሎጂ ለማግኘት የሳይንቲስቶችና ኢንጂነሮች ቡድን መሪ በመሆን አገለገልኩ። ይህም ከንቱ መሆኑን አወኩ። የልዕላ ሀያላኑን ሀገራት መንከራኩሮች ወደ ህዋ ሳስወነጭኩ ኖርኩ። የሰሜን አሜሪካ የህዋ አስተዳደርና የአውሮጳ የህዋ ማዕከል የሳይንቲስቶች ቡድን መሪ ሆኜ በህዋ ውስጥ ለሚደረግ ተልዕኮ መጠቀሚያ መንከራኩርና ምድርን እየዞሩ ደህ ሀገራትን ለብዝበዛ የሚያመቻቹ ሳተላይቶችን እንዲመጥቁ አደረኩ። በጠፈር መንከራኩር የምድርን ሀብት በተለይም የአፍሪካ አህጉርን የመሬት ውስጥ ሀብት አይቼ በሰስተኛው አለም በረሀብና በስቆቃ የሚሰቃዩ ህፃናትንና አዛውንቶችን ሳስብ ውስጤ ይሰበራል። ከዚህ በላይ ከንቱነት አለ፣ እኔ የጥላኔቶችን ውስጣዊና ውጫዊ አካል በዩኒቨርስ ውስጥ ለማጥናት ስኳትን ወገኖቼ ግን በረሃብ አለንጋ ይገረፋሉ።» ዓይኖቹ እንባ አቀረሩ።

«እና ከንቱነቱ ምንድን ነው?» አለ ሚራዥ «ማወቁ መልካም አይደለም እንዴ?»

«ባላወኩት ወዲያ! አየህ ሃያላን ሀገራት መሬትን ወደ ገንጠላነት እየለወጣት ነው። ድሮ በቅኝ ግዛት የአፍሪካን የምድር ሀብት ሞጨለፋና ከበሩ። አሁንም ቀሪውን ለመቀራመት የማይሠሩት ደባ እንደሌለ አውቄያለሁ። መሬት ወደ ገንጠላነት ብትለወጥ ቀዳሚ ተጠቂዎቹ አሁንም የሰስተኛው አለም ደሃዎች ናቸው። የኃይል ሚዛኑ በዚህ ከቀጠለ የመሬት ህልውና የሚያከትምበት ጊዜ በየደቂቃው እየፈጠነ እየቀረበ ነው። በፈጠሩት ገንጠላዊ መቀት የምድራችን ውሃ ፈልቶና ተኖ ውቅያኖሶች ላይ አውሎ ነፋስ የሚነሳበትን ጊዜ ለማወቅ አብሻህር ገልጦ ጠጠር መጣል አያስፈልግም።»

«አልገባኝም ኢንጂነር። እያልክኝ የለኸው ታዲያ ዛፍ እንትከል ነው?»

«የምነግርህ ለምን የመሬትን ሀብት ከመጠን በላይ መቀራመት እንደፈለጉ ነው። መሬትን ተቀራምተዋታል። አሁን እየተቀራመቱ ያሉት ደግሞ ዩኒቨርስን ነው። ለዚህም ነው መንከራኩሮቻቸውን በየጊዜው የሚያመጥቁት። ሌላ ምቹ የሰው ልጅ መኖሪያ ካገኙ ዜጌቻቸውን ወደዚያ በመንከራኩር ያጓጉዛሉ።»

ሚራዥ ከት ብሎ ሳቀ።

«እየቀለድኩ አይደለም። አሜሪካውያን ወይም ቻይናውያን ወይም ሩሲያውያን አልያም ከርያውያን አለበለዚያም ጃፖናውያን ቀድመው በህዋ ውስጥ በሚገኘው አዲስ ገነት ውስጥ ይሰፍራሉ። በተለይም ለእስራኤላውያን አስፈላጊ ነው። በዚህ የጠበባቸውን ያህል በዚያ ሰፋ አድርገው ለመያዝ። ከጨከኑም ሁሉንም ይዘው በኋላ የሚመጣውን መንከራኩር በተምዘግዛሊ ሚሳዩል አመድ ሊያደርጉት ይችላሉ። ከዚያም ደህ ሃገራት መሬት ላይ እየዳሁ ገንጠላ ውስጥ ተጠራርገው ይገባሉ። አፍሪካ ወደ ገንጠላ ሀያላኑ ወደ ሌላ ጥላኔት። ወደ ሌላ ገነት። ይህ ከመሆኑ በፊት የመንከራኩሮች ግንባታና የኃይል አቅርቦት ሩጫና ፋክክር በልዕላ ሃያላኑ ሃገራት እየተሟሟ ነው። የኃይል አቅርቦቱን ለማሟላት የመሬትንና የጨረቃን ሀብት በመንከራኩር በማሰስና በመቃረም ተግባር ላይ ናቸው። ነገሩን አጭር ለማድረግ ያህል ለምሳሌ የኢትዮጵያን የምድር ሃብት ብናይ እንኳን ለአትዮጵያውያን ለአፍሪካ ህዝቦችም የሚበቃ ነው። የምነግርህ ያየሁትን ነው። ሚራዥ። ዩራኒየም፣ ፕላቲኒየም፣ የክሰል ድንጋዩ፣ መዳቡ፣ ወርቁ፣ ብሩ፣ የነዳጅ ድፍድፋና አልማዝ ሁሉ ያላት ባለፀጋ ሀገር ናት። የብዙ ሃገራት አይን አርፎባት የኖረው ለሌላ ለምንም አይደለም። ኢጣሊያን አስወጥታ እንግሊዝ፣ እንግሊዝን ገዝግዛ አሜሪካ፣ ምናልባት አሁን ደግሞ የአሜሪካን ቦታ ለመያዝ ደፋ ቀና የምትለው ቻይናም... እነዚህ ሁሉ የሚሻከቁበት ምድር ኢትዮጵያ ያንቀላፋችበት ወቅት ላይ ነን። በአሁኑ ወቅት... ኢትዮጵያ ለብዝበዛ ተንጋላ የተኛች ሀገር ናት። ይህን ሁሉ ሀብቷን ደብቀው ህዝቧን በእርዳታ ሽባ እያደረጉ ለድህነትና ለጭቆና እየተከፈለን ሳንኖር እየኖርን ያለንበት ወቅት ላይ ነን።» ኢንጂነር ሻጊዝ የሚራዥን ትኩረት ያገኘበትን ቅፅበት ሳለማቋረጥ ቀጠለ። «ኢትዮጵያን ለመመንተፍ በኢንቨስተር ስምና በተለያዩ የረድኤት ድርጅቶች የተሰገሰጉ ወንበደዎች ህዝቡን በሰብሰባና በፎረም ቁጭ አድርገው እያንጫጩ እነሱ ሥራቸውን ከመሰኛ ባለሥልጣኖቻችን ጋር በሽርክና ይሠራሉ። ምናልባት የኢትዮጵያን ጉዳይ ዕለት በዕለት የምትከታተል ከሆነ...»

«አዎ በመጠኑ እከታተላለሁ።» አለው ዶ/ር ሚራዥ።

«የኢትዮጵያ መሪዎች በየቀኑ ብድር ይፈራረማሉ። ባለስልጣናቱ የብድር ሥምምነት ሳይፈራረሙ የሚውሉበት ቀን የለም። ኢትዮጵያ መጭው ትውልድ ከፍሎ የማይጨርሰው ብድር ተበድራለች። እያንዳንዱ ወጣት እያንዳንዱ ታዳጊ የሚወርሰው ሌላ ነገር የለም። ቀጣዩ ትውልድ የሚወርሰው የትየለሌ ዕዳ ብቻ ነው። የገንዘብ ዕዳ፣ የሞራል ዕዳ፣ የደም ዕዳ። ገና የምንከፍለው ብዙ ነገር አለ። ኢትዮጵያውያን ነዳጃቸው ላይ ቆመው እየለሙ ነው። ኢትዮጵያውያን ዩራኒየማቸው ላይ ቆመው ኃይል እጥሯቸዋል። በጨለማ እየኖሩ ነው። የኢትዮጵያ ጥቋቁር አልማዞች ጥቁር አልማዛቸው ላይ ቆመው እየተመፀወቱ ነው። ...ይህን ሁሉ የዘበዘብኩበህ ወድጀ አይደለም። ወንድሜ ሚራዥ።... እኔና እንተለስ

እስከመቼ ዝም እንላለን?» አለው ይበልጥ ወደፊት ተጠግቶ በጥያቄ ዓይን። «በለዚህ ጉዳይ እስከመቼ ድረስ ዳር እንቆማለን?»

«እስከመቼም!» አለ ሚራሹ ውስጡ ተቃጥሎ። «እኔ በበኩሌ ከአሁኗ ደቂቃ ጀምሮ ማንኛውንም ተግባር ለመፈፀም ዝግጁ ነኝ። ግን ምን ማድረግ እችላለሁ? የችግሩ ሰንሰለት ተቆርጦ የማያልቅ ነው። የሰው ኃይልና በቂ ገንዘብ ይፈልጋል።»

«በቂ ገንዘብ ብቻ አይደለም የሚፈልገው። ብዙ ህዝብም አይደለም የሚፈልገው። ልብ ለልብ ከተገናኝንና አብረን ከሰራን እንኳን አንዲት ሀገር አለምን መለወጥ የሚያስችል እውቀትና አቅም አለን። አለማችን የተለወጠችው እጅግ በጣም በጥቂት ሰዎች ነው። አሥር በማይሞሉ። አሜሪካን በሁለተኛው የአለም ጦርነት ዋዜማ የአቶሚክ ኢነርጂ ባለቤት ያደረጓት ሳይንቲስቶችን አስብ። ኢንጅነር ፈርሚን፤ ሊዎ ስዚላርድን፤ አልበርት አንስታይንን፤ ሩተርፎርድን፤ ቦንን..... የእነዚህ ሳይንቲስቶች ባንድ የታሪክ አጋጣሚ መገናኘት ነው አሜሪካን ልዕል ሀያል ሀገር ያደረጋት። አሜሪካ አዕምሮን እንዴት ማጠብ እንዳለባት ታውቅበታለች። ገና ምድሯን ሳትረግጥ አሜሪካዊ የሆነ ሀያል እንዲሰማህ የሚያደርጉ ታላላቅ ሰዎች ያሉባት ሀገር ናት። እኛ ሀገር ደግሞ ባደከበት ቀየ ባደከበት ምድር ውዘ ልውጥ እየተባልክ ትኖራለህ። ለሀገርህ ባዳ ሆነህ አያገባህም እየተባልክ አፍህን ጠመንጃ ሽብብት ብታውቅ እንኩዋ እንዳላወክ ሆነህ ትሞታለህ። እነዚህ አሜሪካን ልዕል ሀያል ሀገር ያደረጉዋት ሳይንቲስቶች ሁሉ አሜሪካውያን ናቸው፤ አይደሉም። አምባገነን መሪዎቻቸው ያሳደጁቸው የሌሎች ሀገራት ዜጎች ናቸው። የኛና የሌሎች ኢትዮጵያውያን ምሁራን እጣ ፋንታም ከዚህ የተለየ አይደለም። ኢትዮጵያ የተማረ ሰው አጥታ አይደለም የተማረ ስለማትወድ እንጂ። ግን ...» አለው ኢንጂነር ሻጊዝ። «አንድ ነገር ያስፈልጋል። ለለውጥ ራስን መስጠት። አሁንም..... ኢትዮጵያ አንድ አብዮት ያስፈልጋታል። ልጆቿን የማይበላ አብዮት! ራሱን የማይውጥ አብዮት! ሳይንቲስቱ ሪቮሎሽን። በሳይንስና ቴክኖሎጂ የታዘዘ አብዮት። እየሀ ሚራሹ..... ለውጥን የሚጠላ ኢትዮጵያዊ የለም። ለውጡ ሆዳቸውን ከሚያጉልባቸው ጥቂቶች በቀር። ችግሩ ግን የለውጡ አካል ለመሆን የሚፈልግ የለም። በሌሎች ሞትና ደም ለመጠርቃትና ኑሯቸውን ለማደላደል የሚመኙ ብዙ ናቸው።»

«እኔ በበኩሌ» አለ ዶ/ር ሚራሹ። «በበቅቃ ውስጥ ያሉት ወገኖቼን ችግር መቅረፍ የምችልበት አቅም ያለኝ ሰው ከሆንኩ ይኸው እንደፈለገህ አድርገኝ። ግን እንዴት ለውጡን ማምጣት እንችላለን?..... ኢትዮጵያ እያስፈለገሃት አትፈልግህም። ኢትዮጵያ እንደ ሴተኛ አዳሪ ሴት ተኳኩላ በር ሳይ የምትጠብቃቸው የሩቆችን ነው። ገመናዋን ጉዳን የሚያውቁላትን አታስጠጋም።»

ባይኗ ገርፋ ታባራቸዋለች። በሰይፉ ትጠርጋቸዋለች። የተማሩት ይሰደዳሉ። የሚማሩት ወጣቶችና ታዳጊዎች ከእስር ቤት በማይተናነሱ ትምህርት ቤት ተብዮዎች ታጉረው የነቀዘ ቲዎሪ እንዲሸመድዱ አእምሯቸው ነፃነትን እንዳያስብ ተደርገው ይውላሉ። ከዚህ ሰንሰለት ለማምለጥ የሚጥሩ ሲገኙ በጠላትነት ይፈረጃሉ። ታዲያ እኔና አንተ በምን አይነት መልኩ ይህን ያህል ችግር መቅረፍ እንችላለን? ሲል ሚራሹ መልሶ ጠየቀው።

«እንግዲያውስ የያዝከው መንገድ ወደዚያ የሚያደርስህ ነው!» አለው ኢንጂነር ሻጊዝ።

«የትኛው የያዝኩት መንገድ?» ሲል ጠየቀው ሚራሹ

«ወደ ተጠራህበት ያለማቅማማት ተጓዝ። ወደ ኢትዮጵያ ሂድ። አታቅማማ። በአቅማማህ ቁጥር መንገድክን ትስታለህ። እስከ አሁን የተጨዋወትነው ሀገራዊ ጥያቄ የሚፈታው በያዝከው ሳዳና ነው። በድጋሚ የምነግርህ በአቅማማህና ባወላወልክ ቁጥር ተመራጩ ሰው አትሆንም። ቅድም ያልከው። ዩራኒየም፤ የሰብል ድንጋዩ፤ መዳብ፤ ወርቁ፤ ንሳቲኒየም፤ የነዳጅ ድፍድፍ ገደሎችም ከአንተ አይበልጡም። ኢትዮጵያ እየጠራችሁ ነው። እነዛቸውን ርሳቸው። ዝም ብለህ የራስህን ጉዞ ተጓዝ።» ሲለው ዶ/ር ሚራሹ የማያውቀው የተወሳሰበ ነገር ውስጥ እግሩን ማስገባቱን ተረዳ። ግን ለምን አይነግረኝም ሁሉን ነገር? ሲል አሰበ።

ሚራሹ ግራ ተጋብቶ ለደቂቃዎች ፀጥ ብሎ ከቆየ በኋላ «ወዴት ነው የምጓዘው?» ሲል ሻጊዝ ጠየቀው።

«ይህን ምስጢር እንዳቀብልህ አልተፈቀደልኝም። አንድ ምክር ግን ልለገስህ እችላለሁ። ከሁሉም በላይ ምስጢር ጠባቂነትህን ማረጋገጥ አለብህ። ቅንጣት የምታህል ስህተት ወደገሃም እንደምትወረወርህ አስብ። ሳስፈራራህ አይደለም። አንድ ነገር ግን ሳረጋግጥልህ እወዳለሁ። ጉዞ ጀምረህ መመለስ እንደማትችል። ካልፈለግህ አሁን ንገረኝና አሁኑኑ ማቆም ትችላለህ። አርፈህ የግልህን ህይወት መኖር ትችላለህ።»

ዶ/ር ሚራሹ ለረዥም ጊዜ በብሻታ ውስጥ ከቆየ በኋላ ቁርጥ ውሳኔ ሳይ ደረሰ። «የመጣው ይምጣ። አላቅማማም። አላፈገፍገም» ሲል ነገረው። «ግን የአንተን የልብ ችግር መፍታት እፈልግ ነበር።»

«የልቤን ችግር ለመፍታት የቻልከውን አድርገሃል። ከአቅምህ በላይ ነው አሁን። ሲለኔ ብለህ ከሥራ ተፈናቅለሃል። በህይወትህ ላይ አደጋ እንዲገጥበብ አድርገሃል። ከዚህ በላይ ልታደርግልኝ የምትችለው ነገር የለም። ብንችል አንድ ቀን ሀገራችን ውስጥ እንፈታዋለን። አለበለዚያ ስለ እኔ ለረጅም ጊዜ መኖር አትጪኑት። እኔ እልፍ ለመኖር ምጥት የለኝም። ኢትዮጵያ ውስጥ በየቀኑ በረሃብ ስለሚያልቁ ህፃናት ተጨኑት። እኔ ብምት ኢትዮጵያ ሰው አታጣም። በየዘመኑ አንዳንድ ሰዎችን አጥታ

አታውቅም። ደጋጉቹ በክፋዎቹ ብዛት እየተዋጡ እንጂ። አትጨነቅልኝ። ይልቅ እኔም አንተም ሞት ሳይቀድመን ወገኖቻችንን ከሞት የምንታደግበት ወቅት ላይ መሆናችንን አስብ። ኢትዮጵያውያን አንገታቸውን የደፋበት ወቅት ላይ ነን። በሃፍረት ተሸማቀዋል። አቀርቅረዋል። ሴቶች ለአረብ ነጋዴዎች እየተሸጡ ነው። ወጣቶች በጠረፋማ አካባቢዎች ከሀገር ሲወጡ በጋንጃቸው እየታረዱ ነው። ኢትዮጵያ ተስፋ በቆረጠ ወጣቶች ተሞልታለች። ራዕይ ያጡ ህዝቦች ነተራ ሆናለች። ራዕይ የሌለው ህዝብ ደግሞ ይጠፋል። የተስፋው መስኮት መከፈት አለበት። ኢትዮጵያን ሌላ ሰው መጥቶ አይለውጥልህም። አንተን ለመለወጥ ሌላ ሰው አይመጣም። ይህን ሀቅ እወቅ። ኢትዮጵያ ውስጥ ሺ ብትን የሚሉ ቻይናዎችና አረቦች ሁሉ ለአንተ ብልፅግና ግድ የላቸውም። ሀገርህን ከቅጥረኞችና ከወሮበሎች የምትታደግበት ጊዜ አሁን ነው።» ሻጊዝ የሚራዥን እጅ ያዘውና የዓይኖቹን ውስጥ ተመለከተ።

«አንድ ጥያቄ እንድጠይቅህ ፍቀድልኝ?» አለው ሚራዥ።

«ጠይቀኝ እስከተፈቀድልኝ እነግርሃለሁ።» አለው ሻጊዝ።

«ወደ ጦር ሚዳ እየላካችሁኝ ነው?»

ሻጊዝ ከት ብሎ ላቀ። «የደርግ ወታደር እንደነበርክ አውቃለሁ። ገዳማዊ እንደ ነበርክም እንዲሁ። ታዲያ ወታደርና መናኝ ሞት ይፈራል?»

«እይፈራም ይሆናል። ግን ጦርነት አልወድም። እናም ከአሁን በኋላ በማንም ሰው ላይ ቃታ አልሰብም።»

«እኛም ሰይፍህን እንድታነሳ እንፈልግም። ስለዚህ እየሄድክ ያለሽው ወደ ጦርነት እንዳልሆነ እወቅ።»

«ታዲያ ወዴት ነው?»

«እሱን ምስጢር እንድነግርህ አልተፈቀደልኝም። ብዬሃለሁ አይደለም። ሁለት አማራጮች አሉህ አሁን። ጉዞውን አሁኑኑ በእኔ ፊት ማቆም አንድ፤ ላታቅማማ በጊታርህ ዜማ ዘና እያልክ መጓዝ ሁለት። ከዚህ በተረፈ በማስተዋል መጓዝ። በጥበብ መጓዝ። አለቀ።»

«አምንሃለሁ ኢንጂነር።»

«እኛም በረጅም ጊዜ ጥናት ታማኝነትህን ማረጋገጥ ጀምረናል። አንተም አሁን አረጋግጥልን። ባለማቅማማት።»

«አላቅማማም። ግን ዴርቆጋዳ ምንድን ነው?»

«ባላቅማማህ ቁጥር ወደ ዴርቆጋዳ የምትደርስበት መንገድ ቀና ይሆናል። ዝም ብለህ ወደፊት ተጓዝ። አሁን የሚመሩህ አለ። ሌላ ጊዜ ደግሞ በተራህ የምትመራቸው አለ። መጀመሪያ ጥሩ ተመሪ ሁንና ከዚያ ጥሩ መሪ ትሆናለህ።»

ኢንጂነር ሻጊዝና ዶ/ር ሚራዥ ይህን ሲነጋገሩ በነበሩበት ቅፅበት አንዲት ወፍራም ሴት ወደ ህንፃው አሳንሰር ገባች። ማንም ትኩረት አላደረገባትም። መኪናዎቹ ውስጥ ያሉት ሰዎች የቆርቆሮ ቢራ እየጠጡ ሽቅብ አንጋጠው እየተመለከቱ ነው።

ወደ ህንፃው የገባችው አሮጊት ሴት የእጅግ ወፍራም በመሆን እግሯን ከወገቧ ወገቧን ከአንገቷ ለይቶ ማወቅ አይቻልም። ከብ ጉጆ ቤት ትመሰላለች። ከጀርባዋ ረጅም ሻጊዝ አንገታለች።

ሚራዥ ሴት የዋ ወደ ውስጥ ከገባች ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ በተንቀሳቃሽ ስልኩ መልእክት እንደደረሰው ሻጊዝን ተሰናብቶት ተነስቶ ወደ ህንፃው ሽንት ቤት ገሰገሰ።

ወዲያው ከጥቁሩ ቢኤም.ደብልዩ መኪና ውስጥ ተቀምጦ ው የነበሩት ሲጳራና ዶ/ር አናንያ ከመኪናዋ ወጥተው ወደ ህንፃው አሳንሰር በፍጥነት ገቡ።

ከቀይዋ ፊያት ውስጥ ያሉት የኬጂቢ ወኪሎች ከነጭዋ ካዲላክ ውስጥ የነበሩት የሲ.አይ.ኤ ሰዎችም ተከታትለው ወጥተው ወደ ህንፃው ገቡ። ሰዓቱ መድረሱን ተገንዝበዋል። ከኢንጂነር ሻጊዝ ጋር ያንን ያህል ሰዓት ተቀምጦ ሲያወራ የነበረው ባለጊታር የሚያዝበት።

የሞላድ ኢጀንቶች ሲጳራና አናንያም ይህን ያህል ጊዜ ከኢንጂነር ጋር ተቀምጦ የቆየውን ባለጊታር ማንነት ለማወቅ ብቻም ሳይሆን አንገቱን ለመበጠስ ሽጉጣቸውን አቀባብለው እየጠበቁት ነው።

ኢንጂነር ሻጊዝ በቁጥር አስራ ሁለቱ በር በኩል በሚገኘው አሳንሰር ፎቁን ወርዶ ወደ መኪና ማቆሚያው ሲደርስ ጋርዶቹ ከመኪናው ወጥተው አካባቢውን ተቆጣጠሩትና ከሌላ ሰጥተው ወደ መኪናው አስገቡት።

ከጥቂት ጊዜ ቆይታ በኋላ ጉጆ ቤት የምታህለው ወፍራም ሴት የሻጊዝን ከጀርባዋ እንዳዘለች ሌላ ክብ ከሆነች ወፍራም ሴት አስከትላ ወጣች። ሁለቱ ወፍራም ሴቶች ተከታትለው ከሩቅ ወደቆመችው የቤት መኪና እንደገቡ መኪናዋ የተባበሩት መንግስታት ድርጅት ህንፃን ወደቀኝ ትታ ከነፈች።

የኢንጂነር ሻጊዝ ተንቀሳቃሽ ስልክ ጠራ። «ኢንጂነር ሻጊዝ ከህንፃው ወጥቼ ሄጃለሁ። ደህና ነኝ አሁን። ስለእኔ ደህንነት አታስብ። ስለአንተ ደህንነት እንጂ። አሁን ተንቀሳቃሽ ካለህበት። መልካም ጊዜ። ቻው።» ስልኩ ተዘጋ። የዶ/ር ሚራዥ ድምፅ ነበር።

«የኔ አንበሳ» አላት ሚራዥ ሚሮዳን። «አደንቅሻለሁ።» ኢንጂነር ሻጊዝ ዶ/ር ሚራዥ ምን አይነት ዘዴ ተጠቅሞ ከህንፃው ወጥቶ እንዳመለጠ ባያውቅም ደህና በመውጣቱ ተደስተ።

የኢንጂነር ሻጊዝ መኪና ከአካባቢው እስከምትሰወር ወደ ህንፃው የገቡት የሞላድ፣ የሲ.አይ.ኤና የኬጂቢ ሰዎች አልተመለሱም ነበር። ከኢንጂነር ሻጊዝ ጋር የነበረው ባለጊታር የውሃ ሽታ በመሆኑ በንዴት ጠፈው ተመለሱ።

ሲዳራና አናንያ ሽጉጣቸውን መልሰው ወደ ሽጉጣቸው አየሽጎጡ ወደ መኪናቸው ሲገቡ ሲዳራ በንዴት ጦፋ አናንያን ገላመጠችው።

«አንተ ነህ!» አለችው። «እዛው አብረው እንደተቀመጡ ሄደን ፊቱን ብናየው ኑሮ ቢያንስ ፈልገን ለመያዝ ያመቸን ነበር። ከዚህ ርቀት ቁጭ ብለን ይህን ያህል ሰዓት ሰንቆይ ከነጭ ሱፋና ከጊታፋ ውጭ ያየነው ነገር የለም። አደገኛ ሰው ለመሆኑ ደግሞ ሌላ ማሰረጃ አያስፈልገንም። እንዴት ሊያመልጠን ቻለ? ሺት! ትከፍላለህ። ስለዚህ እንዝላልነትህ ዋጋ ትከፍላለህ። እኛን መልሶ ሊያሳድደን የሚችል ሰው ለመሆኑ ፐርፐር የለኝም» ብላ አናንያ ላይ አንባረቀችበትና የመኪናዋን መሪ በንዴት በቡጢ ነርታ አበረረቻች። ዶ/ር አናንያ አንረምርሞ ፀጥ አለ። ለ'አቦ ሽማግሌ' መልስ መስጠት እንደሌለበት ያውቃል። በሱ ድምጻዊ እሷ ሁሌም ትከክል ናት።

ሜሮዳ ከቤቷ ከደረሰች በኋላ መኪናዋን አቀማ ከቧን ቤትዮ ወደ ሳሌን ይዛት ገባች። ቤትዮዋ ሽጉጣዋን አውርዳ ጊታሯን ከሽጉጣዋ አወጣች። የለበሰችውን ዝክንትል ስታወልቅ መቅጠን ጀመረች። ከወፍራሚ ቤትዮ ውስጥም ዶ/ር ሚራዥ ወጣ። እሷም ክብ ያስመሰሳትን መለት ልብስ በየተራ አወለቀችው።

«ወፍራም ቤት መሆን እንዴት ነበር?» አለችው ሜሮዳ እየተፍለቀለቀች። ደረቅ ፈገግታዋ ከሚራዥ ጋር ስትሆን ብዙም አይታይም። ሚራዥ ደረቅ ፈገግታዋ ሌላ ምስጢር ሊኖረው እንደሚችል መጠርጠር ጀምሮአል። ከልቧ ሲሆን ከገዳይ ፈገግታዋ በኋላ በፍንጭቷ የሚፈልቀው ሳቋ ሀይወትን ያደምቃል።

«ቤት መሆን እንዴት ደስ ይላል በናትሽ! በተለይ ይህችን ወፍራም ቤትዮ የማህል ብሆን ኑሮ ሞት ገድሎ የሚጨርሰኝ አይመስለኝም ነበር።»

«የቤት ኪራዩን አትችለውማ! ወፍራሞች ከቀጭኖች አጥፍ የቤት ኪራይ እንዲከፍሉ የሚያዝዝ ህግ እየተረቀቀ ነው አለ። ወንድሜ.....አርፈህ ቅጠን።»

«ይህችን የምታክል ቤት ቴአትር ቤት ብትገባ አሁን የአንድ ሰው ትኬት ቆርጣ ልትገባ? እኔ ግን ትኬት ቆራጩን ብሆን የሰድስት ሰው ነበር የምቆርጥላት። ለማንኛውም አሪፍ ቲያትረኛ ነሽ»

«አንተም አሪፍ አርቲስት ሳይወጣህ አይቀርም። አዎ አሁን ደግሞ የኛን ቲያትር..... ካንተ ጋር ሮሚዮና ዝፍልዬትን ሆነን እንድንጫወት እፈልጋለሁ.....»ይዛው ሰፋው ላይ ወደቀችና ከንፈሩን ነስባችው። አልከለከላትም።

ሲሲሊ.....ሜዲትራኒያን ባህር ዳርቻ

ስልኩን በቀስታ ከዘጉት በሁዋላ በእርካታ ፈገግ አሉ። ጣና ሐይቅ ውስጥ በምትገኝ አንዲት ብጣቂ ደሴት ላይ የኢንቨስትመንት ስምምነት ለመፈራረም ጫፍ መድረሳቸውን ያበሰራቸው ስልክ ነበር። የተቀዳላቸውን ወይን ተጎንጭተው ጉንጫቸው ውስጥ እያንቀዋለሉት ብርጭቆው ላይ በገዝ ብለው ጥቂት ካሳሳሉ በሁዋላ ከፍስሐቸው ጋር ተጉመጥመው ዋጡት። «ከረጃም እልህ አስጨራሽ ጊዜ በሁዋላ» አሉ ቃላቱን ጠበቅ አድርገው። «ያ ጋያል ምስጢር የግሌ ሊሆን ነው! ግን.....ምን እይነቶቹ ቀሽሞች ናቸው? እንዴት እስካሁን አልደረሱበትም? በርግጥም ከኔ በቀር ወደዛ ምስጢር የሚደርስበት የለም! ማንም ጭቃ ራስ!.....ጭንቅላት ይጠይቃሉ! ...ጭንቅላት» በጠቁሞሚ ገባታቸው ጭንቅላታቸውን ጠቆም ጠቆም እያደረጉ ተነስተው ከተንጎራደዱ በሁዋላ «ቪቫ ሞርሞርዲኖ! ቪቫ ቡስኪ» ብለው መልሰው ተቀመጡ። ፈርጣማው ጥቂሩ የግል ጠባቂያቸው ዲዎላ በሁኔታቸው ፈገግ ሲል ባዶ ቀይ ድዳን አይተውት «ቪቫ ዲዎላ! ቪቫ ባሪያው!» አሉት እሱንም። «ቀን ሊወጣልህ ነው አንት ባሪያ! የሞት ሽረት ትግል ካላደረግህ ግን ባርነትህ ይቀጥላል።»

«መሀንዲሶቹን እዛው ሜዲትራኒያን ባህር ውስጥ አስወግዳቸዋለሁ» አላቸው። «የሠሩትን ጠላቂ ኤክስካባተር ዶዘር እንደ ፈለግሁት ማድረግን ካለማመዱኝ በሁዋላ።»

«የማውቀውንና ያስፈፀምኩትን ነገር መልሰህ አትንገረኝ አንት ባሪያ! እንዳንተ ደደብ እንዳልመስልህ። ይህ የሁሉም ነገር መጀመሪያ ነው። ና ይልቅ ወይን ጠጣ።.....ለዚህ ጣፋጭ ስኬታችን ብርጭቆአችንን ከፍ እናድርግ።»

ዶን ሞርሞርዲኖ ቡስኪ የዘጠና አራት አመት ዕድሜ ባለፀጋ ቢሆኑም በምድር ላይ ዘጠና አራት ቀናት የቆዩ ያህል አይሰማቸውም። የመኖር ፍላጎታቸውና ዘብት የማጋበስ ህልማቸው ገና እንደጐመራ ነው። ምንም እንኳን ዘመዶቻቸው እርስ በእርስ ተጫርሰው ቢያልቁም እሳቸው ግን የባዕዳንና የካፖዲካፒ ሰዎች ሀብታም ናቸው።

በሲሲሊ የሜዲትራኒያን ባህር ዳርቻ ከሰው መዳረሻ ርቆ በተሠራና ከፍተኛ ጥበቃ በሚደረግለት መኖሪያ ቤታቸው ውስጥ ከእርባ በላይ ሰዎች አሏቸው። ከነዚህ ሰዎች መካከል አሥራ ስምንቱ የግል ጠባቂዎቻቸው ሲሆኑ ግድ ቡሉት ያሁሉ ደግሞ እቁባቶቻቸውና ሚስቶቻቸው ናቸው።

በአለም ዙሪያ በተበተኑ ወኪሎቻቸው እማካኝነት በሞኖፖሊ ያያዙት በኮሎምቢያና በጃማይካ ውስጥ ያሉት ሰፊ የእፅ ማሳወቂያ ማሊዥያ ውስጥ የተተከለው ግዙፍ የዘይት መጭመቂያ ፋብሪካ ማሊያን ውስጥ ያሉት ሶስት የብረታ ብረት ማምረቻ ፋብሪካዎች፣ ደቡብ አፍሪካ ውስጥ ያለው እውቁ የአልማዝ ማዕድን አውጪ ኩባንያ እንዲሁም በዲሞክራቲክ ኮንጉ ውስጥ ከሁለት ዓመታት በፊት የከፈቱት የማዕድን ማውጫ ማቢያዎች ባለቤት የሆኑ የማሊያን የማይታዩት ቱጃር ናቸው—ደን ሞርሞርዲኖ ቡስኪ።

ደን ሞርሞርዲኖ ቡስኪ ኢጣሊያ ኢትዮጵያን ከአድዋ ድል እርባ ዓመት በኋላ እንደገና በ1928 ዓ.ም ስትወር ከቤተሰቦቻቸው ጋር ወደ ኢትዮጵያ ሲገቡ ገና ወጣት ነበሩ። የኢጣሊያ ጦር በኢትዮጵያ ለአምስት አመታት ሲቆይ የሞርሞርዲኖ ቤተሰብ በባህር ዳር ከተማ ምሥራቃዊ ጫፍ በጣና ሐይቅ ዳርቻ በእንድ ዘመናዊ ቤት ውስጥ ይኖር ነበር። ይኸው ቤተሰብ የኢጣሊያ ጦር ከኢትዮጵያ ተባሮ ሲወጣ ኢትዮጵያን የሙጥኝ ብሎ ኢትዮጵያ ውስጥ ቀረ። ማሊያናዊው ቤተሰብ ኢትዮጵያ ውስጥ የቀረበትን ምስ ጦር ማንም የሚያውቅ አልነበረም። በኋላ ምንጩ ባልታወቀ ግጭት ቤተሰቡ ለሁለት ተከፈለ። የሞርሞርዲኖ አያቶች ከባህር ዳር ከተማ ሸሽተው በከፋ ጠቅላይ ግዛት ውስጥ ወደ ምትገኘው ቦንጋ ከተማ ሲጓዙ ግማሹ እዛው ቀረ። በዚህ ወቅት የቤተሰቡ ብዛት ከኢጣሊያ በመጡት አጉቶቻቸው ተበራክቶ ነበር። በኋላ ደግሞ እርስ በእርስ መገዳደል ተጀመረ። በዚህ ወቅት ሞርሞርዲኖ ወደ ቦንጋ ከሄደው ቤተሰብ ጋር አብረው ተገዘው ስለነበር የጡባን መንስኤ ሊያውቁት አልቻሉም። የሞርሞርዲኖ አባት ማሊያናዊው ቡስኪ ወደ ኢጣሊያ ብቻቸውን ሸሽተው ለጥቂት ጊዜ ከቆዩ በኋላ ተመልሰው ሲመጡ ቤተሰቡ በመገዳደል ተመናምኖ ነበር። የቀሩትም በቦንጋ ከተማ የኢሌክትሮኒክስ መሸጫ ሱቅ ከፍተው የሚኖሩ ጥቂት አቅመ ቢስ ማሊያናውያንና በባህር ዳር ከተማ የቀሩ ተግሪ አዛውንቶች ብቻ ነበሩ። ቡስኪ ከጣሊያን እንደተመለሱ ሁሉንም ነገር ተቆጣጠሩትና ቤተሰቡ ይፋጅበት የነበረውን ምስጢር የግላቸው አደረጉት።

በ1940 ዓ.ም በቡስኪ የረጅም ጊዜ እቅድ መነሻ ይሆኑ ዘንድ ሶስት ባለሞተር የእንጨት ጀልባዎች በጣና ሐይቅ ላይ ታዩ። በዚህም በቡስኪ የንግድ አምታዮር ውስጥ ብቻ የሚንቀሳቀስ የባህር ላይ ትራንስፖርት በጣና ሐይቅ ላይ ተጀመረ። ቡስኪ ይህንን የሚያደርጉበትን ምክንያት ማንም አያውቅም ቤተሰብም ቢሆን። ዘግየት ብሎ ደግሞ የባህር ዳርንና አካባቢውን ሀዘቦች ያስደመመ እንድ ነገር ተከሰተ። ማሊያናዊው ቡስኪ ጣና ሐይቅ ውስጥ የኢጣሊያ ጦር ያሰጠማቸውን ሶስት ጀልባዎች አወጡ።

የኢጣሊያ ጦር በጦርነቱ ወቅት ከሰሜን ወደ መሃል አገር በሚያደርገው ግስጋሴ የሰሜን ምዕራብ ኢትዮጵያ አካባቢዎችን በተለይም ጎጃምንና ጎንደርን ሙሉ በሙሉ ለመቆጣጠር ያመቸው

ዘንድ መቀመጫውን ጉንደር፣ የማዘዣ ጣቢያውን ደግሞ ጉርጉራ ላይ በማድረግ በጣና ሐይቅ ላይ ስንቅና ትጥቅ ለማንጓዝ በርካታ የሞተር ጀልባዎችና መርከቦችን በባህሩ ላይ አስማርቶ እንደነበር ቡስኪ ጠንቅቀው ያውቁ ነበር።

በመሆኑም የኢጣሊያ ጦር ከኢትዮጵያ ተባሮ ሲወጣ ለወታደራዊ አገልግሎት ሲጠቀምባቸው የነበሩትን መርከቦችና ጀልባዎች በጣና ሐይቅ ውስጥ አስጥሟቸው መውጣቱንና ጥቂቶች የሰጠሙበትን ቦታ ጠንቅቀው የሚያውቁት ቡስኪ ጉርጉራ ወደብ አጠገብ በሚገኘውና ከፍተኛ ጥልቀት ባለው የጣና ሐይቅ ክፍል በእንጋራ ተከለሃይማኖት ደሴት አቅራቢያ የሰጠሙትን ሶስት ጀልባዎች አወጧቸው። በነዚህ ከሐይቁ ሰጥመው በወጡ ሳንጆርጅ፣ ሳንታማርያ እና ሳኒኮላ በተባሉ ሶስት መርከቦች «ናቢጋ ጣና» በሚል ስም የይስሙላ ማህበር ያቋቋሙት ማሊያናዊው ሰው ቡስኪ የቀለጠ የባህር ላይ ትራንስፖርት ድርጅት ሲጀምሩ የጠየቃቸው ኢትዮጵያዊ የለም ነበር። በእረግጥ ማሊያናዊው ቡስኪ ይህን ያደረጉት በሐይቁ ላይ በከፈቱት የትራንስፖርት ድርጅት ለመክበር አልነበረም። የአካባቢውን ሀዘብ የትራንስፖርት አማራጭ እንዲኖረው በማሰብም አልነበረም። እንዲያውም ይህ የሥራቸው ጅምር ነበር። ሌላ የሚፈልጉት ታላቅ ምስጢር እንዳላቸው እርሳቸው ብቻ ነበር የሚያውቁት። «ናቢጋ ጣና» እንቅስቃሴውን በማጠናከር የጥገናና የስምሪት ማዕከሉን ጉርጉራ ላይ በማድረግ ከጉርጉራ ባህር ዳር የቀጥታ ጉዞ ማካሄድ ጀምሮ ቀስቀስ ስምሪቱን ወደ ምዕራብ ጣና ዳርቻ ቁንዝላና ደንገል በር አካባቢዎች በማስፋፋት እስከ 1950ዎቹ ድረስ ለንጉሳውያን ቤተሰቦች ጠቀም ያለ ጉርሻ በመስጠት ሲባዝን ቢኖርም የቡስኪ ልብ አልደረሰም ነበር። በግላቸው ብቻቸውን የሚያምጡትና የሚፈልጉት ታላቅ ምስጢር የውሃ ሽታ ሆነባቸው።

ይባስ ብሎ በዚህ ሁኔታ እስከ 1967 ዓ.ም የዘለቀው የናቢጋ ጣና ኩባንያ ንጉሳዊው አገዛዝ አክትሞ የደርግ መንግስት ሲተካ መስከረም 16 ቀን 1967 ዓ.ም በመንግሥት ተወርሶ «ናቢጋ ጣና» በወታደራዊው መንግስት ቁጥጥር ስር ዋለ። የቡስኪ ተስፋም ሰለለ። ጣና ሐይቅ ያረገዘው የቡስኪ ሃያል ምስጢርም ተዳፍኖ ቀረ። የወታደራዊው መንግሥት ከፍተኛ ቁጥጥር አላሰናዝራቸው ሲል ቡስኪ የጣናውን ምስጢር ለሞርሞርዲኖ አሸጋግጥ። ሞርሞርዲኖ ቡስኪም የጣናውን ምስጢር እንዳረገዙ በአስገድዶ መድፈር ተከሰው እስራት ተበየነባቸው። በኋላም ከኢትዮጵያ ተባረሩ። ተጫርሶ በውርደትና በሽንፈት ማሊያን የገባው የቤተሰቡ ቅሪት በሲሲሊም ጥሩ ነገር አልገጠመውም። ሞርሞርዲኖ ከዚህ ቤተሰብ ሙሉ በሙሉ ከማፈንገጥ የተለየ አማራጭ አልነበራቸውም። ከሲሲሊ ማፍያዎች ጋር ተቀላቀሉ። ሲሲሊ በዚህ ወቅት የማፍያዎች የዕርስ በእርስ ግጭት የሚያምሳት እረፍት አልባ ምድር ሆኖ ነበር የጠበቀቻቸው። መገዳደልና በቀል የዘወትር የሲሲሊ ተራ ትርኢት ነበር።

ከማፍያዎች ጋር ሲቀላቀሉ የራሳቸውን ቡድን የመመስረትና ዶን የመሆን ሀልም ሰንቀው ነበር። ሲሲሊ ውስጥ ለማፍያዎች የሚሰጠውንና ዶን የሚለውን የክብር ስም ለማግኘት ቀላል ባይሆንም እርሳቸው ግን በብልጠት ቀላል አደረጉት። ቀስ በቀስ ሲሲሊ ሞርሞርዲኖ የሚለውን ስም መስማት ጀመረች። አስፈሪው ሞርሞርዲኖ የሲሲሊን ማፍያዎች አቻ ለመሆን የተጠቀሙትን ዘዴ እስከዛሬ ማንኛውም ማፍያ የተጠቀመው አልነበረም። የማፍያዎች አለቃ ሆነው ዶን የሚለውን የክብር ስም ሲገናፁ ጠንካራ የማፍያ ቤተሰብ መሥርተው ነበር። በዚህ ቤተሰብ ውስጥ ግን አንድም ዘመዳቸው አልነበረም። ከእርባ በላይ ሰዎች ባሉበት ቤተሰብ ውስጥ አንድ ታማኝና አደገኛ ጥቁር ሰው መኖሩንም መላ ሲሲሊ ያውቃል። አትዮጵያዊው ዲዎላ የሞርሞርዲኖ ቀኝ እጅ የሆነበትን ምስጢር ግን እሱ ብቻ ነው የሚያውቀው።

ዶን ሞርሞርዲኖ በአሁኑ ወቅት ኢትዮጵያ ውስጥ ቀርቶ ከነበረው ቤተሰብ ውስጥ የተረፉ ብቸኛው ሰው ናቸው። ሲሲሊ ያውያን የሲሲሊ ራስ ይሏቸዋል። ፓሌርሞም ከመንግሥት ባለስልጣናት ይልቅ ለሞርሞርዲኖ ሰጥ ለበጥ ትላለች። ሲሲሊ ውስጥ ትክክለኛ ገዢዎች ማፍያዎች ናቸው። በማፍያዎች ጥበቃ ውስጥ ያልታቀፈ ማንኛውም ቤተሰብ በአንድ ሌሊት ላለመጥፋቱ ዋስትና የለውም። በማፍያዎች ጥበቃ ውስጥ ሆኖ ለነርሱ የማይገባር ቤተሰብ ይጠፋል።

በዚህ ከፍተኛ ጥበቃ በሚደረግለት የቤታቸው ግቢ ውስጥ ዝር የሚል የለም። የዛሬውን ደስታ በፈንጠዝያ ለማጀብ ከምድር በታች በተሰራው ሌላኛው የቤታቸው ክፍል ውስጥ በእሳት መሞቂያው አቅራቢያ ወይን እየተቀዳ በእቁባቶቻቸውና በሚስቶቻቸው የተከበቡት ዶን ሞርሞርዲኖ ሴቶቹ በሚዘምሩት ለእርሳቸው መወደስ ሲባል በተደረሰው መዝሙራቸው እየተደሰቱ፤ የጥንታዊነትና የታላቅነት ስሜት እየተሰማቸው ነው። ሴቶቹ በቆየ ዘየ ሚዘምሩት የውዳሴ መዝሙርና በወይኑ መጠጥ ስሜታቸው በደስታ ንጅል። ሳቱና የወይኑ ዱቅዱቅታ አስፈንድቋቸዋል።

«...ጌታ ሞርሞርዲኖ ሞርሞርዲኖ በሰኪ የሲሲሊው አድባር አይሞት አያረጅም ፀሐይ ቢጠወልግ ጨረቃ ቢሰበር» ሰምተው አይጠረቁም ይህን መዝሙር። መዝሙሩን ሲሰሙ ወንድነታቸው ይነቃቃል። ሁሉም ነገር ወደገረት ያመራል። ቀንዳቸው ይሸላል። በወይኑ ሞቅታና ዕርቃናቸውን በዙሪያቸው በሚያሸጧቸው የወሲብ እመቤቶች በሚመስሉ ሴቶች እቶናዊ ገላ በእርካታና በገረት ይስቃሉ። ምድር ቤቱን የላቅ ማምረቻ ያስመስሉታል። በወይኑ ዱቅዱቅታና የእሳቱ ነበልባል በፈጠረው ግለት ከእቁባቶቻቸው መሃል ደስ ያለቻቸውን መርጠው ይወስባሉ። ሌሎች ሲያሸጧቸው ከፊሎቹ መዝሙሩን ይቀጥላሉ። የጀመሯት

ካልጣመቻቸው ሌላኛይቱን ጉትተው ጭና ሠስጥ ይገባሉ። እሷም ካልጣመቻቸው ሌላይቱን ከኋላ ማጥቃት ይጀምራሉ።

የዶን ሞርሞርዲኖ በሰኪ እድሜ እየገፋ በመጣ ቁጥር የእቁባቶቻቸውና የጠባቂዎቻቸው ሀብታቸውን የመቀራመት ሽኩቻም በዛው ልክ እየናረ መጣ። እሳቸው ግን ፀጉራቸውና ቆዳቸው እንጂ ልባቸው ገና አላረጀም። ቅንጣት ታህል ዝንጋኤ አይነካካቸውም። እንዲያውም እያረጁ በመጡ ቁጥር የማስታወስ ብቃታቸው እየበለፀገ መጣ። በአንድ ወቅት ፈረንሳይ ውስጥ ሾርባ ቀርቦላቸው ከተመገቡ በኋላ ሲከፍሉ አስተናጋጁ አምስት ሱ አጥቶ ያልመለሰላቸውን ሁሉ ሳይቀር እስከ ቀኑ እስከ ሰዓቱ ድረስ ያስታውሱታል።

ጠባቂዎቻቸው በኒህ አዛውንት እድሜ ዘልዛላነት መማረር ጀምረዋል። የአዛውንቱን ሞት እየተጠባበቁ እርስ በእርሳቸው አሥራ ስምንቱም ሊጫረሱ ሲራ እየተጠማጠሙ ነው።

ከአስራ ስምንቱ ጠባቂዎች ውስጥ ብቸኛው ጥቁር የሆነው ዲዎላ አያሌው የሲራው ቅድሚያ ተጠቂ ሆኗል። በእርግጥ የቀድሞ ስሙ ሽብሩ አያሌው ነበር። ቀጥሎ ስሙን ፊላ ብሎ ራሱ በመሰየሙ ፊላ አያሌው እየተባለ ይጠራ ነበር። ከአትዮጵያ ወደ ጣሊያን ከመሄዱ በፊት በሁለት የኢትዮጵያ ከተሞች ኑሯል። አንዱ ባህርዳር ከተማ ውስጥ ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ ቦንጋ ከተማ ውስጥ ነበር። በባህር ዳር ፊላ አያሌው ይባል የነበረውን ወደ ቦንጋ ሲሄድ ደግሞ ሞርሞርዲኖ ባወጡለት ስም ዲዎላ አያሌው ተብሎ ይጠራ ነበር። ቦንጋ ውስጥ ይኖር የነበረው ከኢትዮ ጣሊያን ጦርነት በኋላ ኢትዮጵያ ውስጥ ከቀረው ጣሊያናዊ ቤተሰብ ጋር ነበር። ይህ ቤተሰብ ኢትዮጵያ ውስጥ የቀረበትን ምክንያት በውል ባያውቅም በምችት ምክንያት እንዳልሆነ ግን ያውቅ ነበር። የዚህ ቤተሰብ አባላት በከፊል ወደ ጣሊያን ሲሄዱ አብሮ ወደ ጣሊያን ተጓዙ። የሞርሞርዲኖ በብሉ ታማኝ ጠባቂ ሆኖ መኖር ከጀመረ ብዙ ዓመታት ተቆጥረዋል። የሞርሞርዲኖ ጠባቂዎች ሀብታቸውን ለመቀራመት እርስ በእርስ ሲጠላለፉ እሱን ቀድመው ለመጣል እንደተባበሩበት ገብቶታል። ክፋታቸውንና ሴራቸውን ቀድሞ ይነቃባቸዋል። ይህ ወቅት ግን እጅግ ያመረረበት ወቅት ነው። ያመረረበት ምክንያትም ከጉልበት በቀር ብዙም እውቀት ስለሌለው ነው። እድሜ ልኩን ዶን መርሞርዲኖን ሲያገለግል የኖረው በጉልበቱ ብቻ ነው። ታማኝ ጠባቂዎቻቸው ያደረጉት ደደብ በመሆኑና ባለመማሩ መሆኑን በአለቀ ሰዓት ደርሶበታል። «እርስዎን ለመግደል ሲዘጋጅ ፈርሰንበታል» በማለት ሌሎች ጠባቂዎች ስላሲሩበት ጨለማ ክፍል ውስጥ ሲደበደብ ሰንብቶ የወጣው በቅርቡ ነው። ከዚህ በፊትም ብዙ ጊዜ በዚህ ጨለማ ቤት ውስጥ ተደብድቧል። በንዴት ዓይኑ የቀላበት ምክንያት የሌሎች ጠባቂዎቻቸውን ወንጀላ እንደ እውነት ተተብለው የዱሳ ውርጅብኝ ባስወረዱበት ዶን ሞርሞርዲኖ የጭካኔ በትር ምክንያት ነው።

ዲዎላ መልክ ጥፋ ነው። መልክ ጥፋነትንም ይወደዋል። ጥቁረቱ የጀበና ያህል ከመሆኑም በላይ ፊቱ በጨቢ በተሸነታተሩ መስመርቶች የተሞላ ነው። አንድ ዓይኑም በድብድብ ምክንያት ፈርጧል። የፊት ጥርሶቹም በድብድብ ወላቀው ከዓመት አንዴ ሲሰቅ የሚታይ ቀይ ድዱ ብቻ ነው። በረጅም ቁመቱ ልክ የለበሰው ግዙፍ ሥጋ ጠንካራና የማይበገር ሰው አስመስሎታል። አመድ የሚያደርጉ ክንዶቹን የቀመሱ ብዙዎች የመኖራቸውን ያህል በተንኮል የጉመዘዙ ዕዎቻችን የጋቱትም አያሌ ናቸው። መልክተው ዲዎላ 'ሁሉም የራሱ ቆንጆ ነው' ብሎ ሲያምንም 'ሁሉም የራሱ አምባገነን ነው' ይላል። ስለዚህም ከሌሎች የወረሰውን ጭካኔ በራሱ ላይም ይፈፅማል። ሲናደድ ደረቱን በጨቢ ይሸነታትረዋል። የሚያውቃቸው ክፉ ሰዎች በበለጡ ክፉዎች ሲተኩ አይቷል። ከፋዎቹ ሲወድቁም ክፉታቸው ወደ ውስጡ የገባበት ይመስል ክፉ ሰው አድርጎታል። ዲዎላ በጠላቶቹ ፊት ብልጣብልጥ ሆኖ ለመታየት አይሞክርም። ይልቁንም ቂላቂል ለመምሰል የማያደርገው ጥረት የለም። ስለ ማንኛውም ነገር ያለውን ፍላጎት በግልጽ አያንሳባቅም። ፍላጎቱ በሙሉ ለማንም ግልጽ ሆኖ አያውቅም። በቀሉም ቀጥተኛ አይደለም። ሰዎች ሲበቀሉት የሚበቀላቸው በተበቀሉት መንገድ አይደለም። ቢደበድቡት ወዲያው መልሶ አይደባደብም። ዘግይቶ የበለጠ ይበቀላቸዋል።

ከዚህ በፊት ጨለማ ክፍል ውስጥ በደን ሞርሞርዲኖ የመግደል ሴራ ተጠርጥሮ ሲደበደብ በነበረበት ወቅት የግራ እጁን ትንሽ ጣት በጉጠት ቆረጡበት። በኋላ ግን የሀሰት ውንጀላ መሆኑን ስለደረሱበት በምርመራውም ወቅት በውሸት መመርመሪያ መሳሪያቸው ስላረጋገጡ ፈቱት። ከተፈታ በኋላም ደን ሞርሞርዲኖ የበቀል ስሜት ፊቱ ላይ አላነበበበትም። ሳንብብ ቢሉም በውሸት መመርመሪያውና አእምሮ ላይ በሚገጠመው ረቂቅ መሳሪያ ገጥመው ካልመረመሩት በስተቀር ፊቱ ላይ የሚያነሱት ነገር አይኖርም። የዲዎላ ፊት ሁል ጊዜም ያው ነው። ስርዝ ድልዝ የበዛበት ጽሁፍ ከሚመስል ፊቱ ላይ ምንም ነገር ማንበብ አዳጋች ነው። ሞርሞርዲኖ ራታቸውን በሚመገቡበት ወቅት ከሚመገቡት የሥጋ ሽርባ ውስጥ ቆራጣ የሰው ጣት አገኙበት። የበሉት ሁሉ ግልብጥ ብሎ ወጣ። ሲያስታውኩም የሆድ ዕቃቸው በሞላ በአፋቸው የተዘረገፈ ነበር የመሰላቸው። አንጆታቸው እስኪወጣ አንቋረሩ። ይህ ሲሆን ዲዎላ በሩ ላይ ቆሞ ከሌሎች ጋር ዶች ጋር ሆኖ ይመለከት ነበር። ከዚህ በላይ በቀል እንደሌለ ተረዳ። ደን ሞርሞርዲኖ ውጫዊ አካሉን ሲያስደበድቡት እሱ ደግሞ ውስጣዊ አካላቸውን ቀጠ ቀጣቸው። በትንሽ ጣቱ ሆዳቸውን አማሰለው። ረካ። ሞርሞርዲኖ ጋር ዶቻቸውን በሙሉ አስጠርተው ይህን አስቃቂ ሁኔታ ማን እንዳደረገባቸው ጠየቁ። ጋር ዶቻቸው በሙሉ «አላደረግንም» ሲሉ ሸምጥጠው ካዱ። ዲዎላም አላደረገውም ብሎ ድርቅ አለ። በኋላ ጣቱ

የጥቁር ሰው ጣት መሆኑ ተደረሰበት። ሞርሞርዲኖ ወጣቸው ውስጥ ያገኙት ጣት የጥቁር ሰው ጣት ሆኖ በመገኘቱም ለሁለተኛ ጊዜ ከመጀመሪያው የባሰ አስታወኩ። የሌሎች ነጭ ጋር ዶች ጣቶች ተቆጥረው ሙሉ ሆነው ተገኙ። ጣቱ የዲዎላ ባሪያው መሆኑ የተደረሰበት ትንሽ ጣቱ በእስር ቤት እያለ ምስጢር እንዲያወጣ በጉጠት መጉንደብ ከተረጋገጠ በኋላ ነበር።

ዲዎላም ጣቱን ካደ። «የኔ አይደለም» ሲል። ብሽቅ አደረጋቸው። «አንተ አረመኔ ባሪያ ጣትህን ትክፍለህ?» አሉ ሞርሞርዲኖ መልሰው በፍልጥ እያስደበደቡት። «አዎ እክፋለሁ።» አለ ዲዎላ። «ገና ሁሉንም ጣቶቼንና እኔንም ጭምር እክፋለሁ። ለርስዎ ጌትነትና ለቆየ ወዳጅነታችን ስል።» ይህን ሲል ቁጣቸው ሙሽሽ ብሎ ጠፋ። ለጌትነታቸው ሲል ጣቱን የሚያበላቸው ሌላ ማን አለ? በንዴት ላቅ ተንፈቅቆቀው ማሩት።

ዲዎላም አስከትሎ ይህንን ተናገረ። «ከዳክዬ ሥጋ የእኔ ሥጋ አይሻልም፤ ዳክዬዎች ትል ይበላሉ። በውሃ ውስጥ የሚዝለገቡ ሙታዎችን ከሚበሉ ዳክዬዎች ሥጋ የሰው ሥጋ አይሻልም፤ ሰው ቅዱስ ነገሮችን ይበላል። ስለዚህም ቅዱስ ነው። በቅድስና ደግሞ የሮም ጳጳሳትን የሚስተካከል የለም። አይደለም ጌታ ሞርሞርዲኖ።»

«ዝጋ! አንት ዝጋታም ባሪያ።» አሉ ሞርሞርዲኖ። የሮም ጳጳሳትን ስለሚጠሉ ቅዱስ ስላላቸው ተናደው። ዲዎላ ግን ንግግሩን ቀጠለ። «ስለዚህ» አለ ዲዎላ። «ብፁአንና ቅዱሳን የሆኑትን የሮም ጳጳሳትን መብላት እንጀምራለን።» አጨበጨበለት ዶን ሞርሞርዲኖ። ጳጳሳቱን ስለሸነቁጠላቸው።

«የንተን ጥቁር ጣት ግን አንበላም» አሉት። «አንተ ባሪያ የተናገረከው በቂ ነው።»

«ግዴለዎትም ጌታ ሞርሞርዲኖ ቆዳየ ጥቁር ቢሆን ውስጤ ቀይ ነው። አጥንቴ ደግሞ ነጭ።» ራሱን ወደላቸው ማቀራረቡ ነበር።

ዲዎላ መከፋቱንና በቀሉን የሚገልፅበት መንገዱ ብዙ ነው። ጉምዛዛና ቅጠል የበዛበት ሻይ ይወዳል። ይህን እየጠጣ ንብ መጥታ ብርጭቆው ጠርዝ ላይ ብታርፍ በማንኪያ ገፍቶ የረላው ሻይ ውስጥ ይከታትና ልትወጣ ስትዛግጥ ማየትና በማንኪያ እዛው ሲያማስላት ያስደስተዋል። ደስ ሲለው ደግሞ ቀይ ድዱን እንደ ደመራ ፍም ግልጢጥ አድርጎ በዝግታ ይስቃል።

ደሞ አንድ ቀን ደግሞ በደን ሞርሞርዲኖ ግቢ ውስጥ ካሉት ርግቦች አንዷን ይዞ ክንፍዋን በመቀስ ቆረጠባት። ክንፉን ሲቆርጥ ያዩት ሌሎች ነጭ ጋር ዶች ወደ ሞርሞርዲኖ እያዳፉ አቀረቡት።

«አንተ ባሪያ ምናባክ ቆርጠህ ነው ክንፉን የቆረጥክባት?» አሉት።

«ምናጠፋሁ ታዲያ ጌታ ሞርሞርዲኖ?» አለ ዲዎላ።
 «ምናጠፋሁ ይለኛል ደግሞ ይህ ብስብስ ባሪያ! በለው!
 አሉ።» አንዱን እንቆ የመጣውን ጋርድ።
 «እኮ ምን አጠፋሁ?»
 «እንዴት ከንቷን ትቆርጥባታለህ?»
 «ሰላሰቸገራት እኮ ነው ጌታ ሞርሞርዲኖ።» አለ ዲዎላ።
 «ይህች እርግብ በዚህ ግቢ ውስጥ ስትኖር እንድም ቀን
 ስትበር አይቻልት አላውቅም። እዚሁ ትውላለች። ምግባን
 እንሰጣታለን። እዚሁ ታድራለች። ታዲያ..... እርግቧ ከንቷን
 ካልበረረችበት ከትርፍ ገላ በምን ይሻላል?» ሞርሞርዲኖ ከጀሮ
 ግንዳቸው አካባቢ ለብቻው በቅሉ የተንጠለጠለ ትርፍ ገላ ሰላላቸው
 እሱን በአሽሙር ሲነካቸው ጭምር ነበር።
 «እርግቧ ከንቷን ካልተጠቀመችበት ቆርጠን ለእባብ
 ብንቆጥለው አይሻልም? ሁል ጊዜ በሆዱ እየተሳበ ከሚማቅቅ?» ስለ
 እባብ በልጅነቱ የሰማውን አፈ ታሪክ ጨለፈላቸው። «እየውልሙን
 ጌታ ሞርሞርዲኖ እባብ እንደ ጊደር አራት እግር ነበረው አሉ።
 ታዲያ ለአዳምና ለሔዋን በለስን አሳያቸው። አዳምና ሔዋን
 እውቀት የሚገልፀውን ዛፍ በሉ። እነሱ በበሉ እባብ ተረገሙ።
 ያውም እኮ እውቀት የሚገልፀውን ዛፍ በማሳየቱ ነው። በእርግማኑ
 ምክንያትም አራት እግሮቹ ሆዱ ውስጥ ገብተው በደረቱ መሳብ
 ጀመረ። የሮም ጳጳሳት እንደሚሰብኩት የአዳምንና የሔዋንን
 እርግማን ክርስቶስ በመስቀል ተሰቅሎ ሲሸርላቸው ለእባብ ግን እስከ
 አሁን የተሰቀለለት ክርስቶስ የለም። የነሱ እርግማን ሲሻር እባብ ግን
 እስከ አሁን አራት እግሮቹን አጥቶ በደረቱ እየተሳበ ይገኛል። ጌታ
 ሞርሞርዲኖ! እርስዎ ፍትሐዊ ነዎት። አይደለም እንዴ ጌታ
 ሞርሞርዲኖ?»
 «ነኝ» አሉት። አውቆ ሲጻጻፍ እየገረማቸው ሁሪም
 ያዳምጡታል። ይህን ብቃቱን ባይነግሩትም እጅግ ያደንቁለታል።
 «እኮ! እኔም እርሱን አውቃለሁ። እርግጠኛ ነኝ እርስዎ
 ክርስቶስን ቢሆኑ ለእባቡም ይሰቀሉለት ነበር። ቢያንስ አራት
 እግሩን ይመልሱለት ነበር። እስኪ ይታየዎት ጌታ ሞርሞርዲኖ!
 እንዴት ፈጥሮ በደረቱ እያስጓዘ ያስቃየዋል! እሺ ከቀጣም
 መቅጣት ያለበት የመጀመሪያውን ተንኮለኛ እባብ መሆን በተገባ።
 በሌላ ድረስ ወስዶ እንዲበሉ የጋበዛቸውን እባብ አስፈላጊ ሆኖ
 ከተገኘ ቢቀጣው ባልከፋ። እኔም ያለጥፋቴ እየተቀጣሁ ነውና። ግን
 አንድ እባብ በበደለ እንዴት የእባብ ዘር በሙሉ ባልሰራው በደል
 ይቀጣል እንዴት ምድረ እባብ እስከዛሬ መከራውን ያያል?»
 «መናገር የፈለከውን ቅልብጭ አድርገህ ተናገር አንት
 መሸጠ ባሪያ። ይልቅስ መዘላበድ የዘርህ ነው። ምን ዘራያ ጥምጥም

ያስኬድሃል?» አሉት ሞርሞርዲኖ። አውቀው መነካታቸው ነው
 ብዙ እንዲለፈልፍ።
 «ይህ እኮ ነው ችግሩ ጌታ ሞርሞርዲኖ! አያት በበደለ
 ልጅን መቅጣት። አዎ! አባቴ ዘራያ ጥምጥም ይጓዝ ነበር። የሱም
 አባት ዘራያ ጥምጥም ሊጓዝ ይችል ይሆናል። እኔን ግን በእነሱ
 ዘራያ ጠምጥመው አይስደቡኝ። እኔ የርስዎ ቅን አገልጋይ ነኝ።
 ነገራም ቅልብጭ ያለ ነው። የተናገርኩትም ስለ ፍትሐዊነት ነው።
 እርግቧ ከንቷን ካልበረረችበት ተቆርጦ በደረቱ አፈር ድሜ
 ለሚግጠው እባብ ይሰጠው። ምናባቷ! ወይም ከጳጳሳት አንዱ
 ስለእባባች ጋጢአት ይሰቀልና እባባች እግሮቻቸው ይመለሱላቸው።
 አበቃሁ።»
 «አጨብጭቡለት!» አሉ ሞርሞርዲኖ ጳጳሳቱን ስለለከፈላቸው
 ተደስተው። ዲዎላ ምን መናገር እንዳለበት ያውቃል።
 ዲዎላ የኒህ ሰው ሁነኛ ጠባቂ ነው። ሐብታቸውን
 ለመቀራመት ሲሳፈጡ እርሱ ግን ይህ ፍላጎት እስከ አሁን በግልፅ
 አልተንፀባረቀበትም። ከሁለት ዓመታት ጀምሮ የሚወስደው ሥልጠና
 ውስብስብ ሆኖበታል። ከወሰዳቸው ስልጠናዎች አንዱ የምንኩስና
 ስልጠና ሲሆን የሚሄድበትን ግዳጅ ለመወጣት የምንኩስናውን
 ሥልጠና በደንብ ተከታትሏል። ከግዳጅ በኋላ ስለሚያገኘው
 ከአገልጋይነት ወደ ጌትነት ስለሚያደርሰው ታላቅ ምስጢርም
 እያሰሳለ ነው። ሁሉን ነገር የግሉ የሚያደርግበትን መንገድም
 እየቀየሰ ነው። ይህን ለማሳካትም ብዙ እውቀት ባይኖረውም ድብቅ
 ብልጠትና ጉልበት አለው። አጋር ባይኖረውም ብቻውን በምድርና
 በሰማይ መካከል የቆመ ጠንካራ ምሰሶ አድርጎ ራሱን ይቆጥራል።
 ሙሉ ቢጫ የምንኩስና ልብስ ተሰፍቶለታል። የመነኩሴ ቆብም
 ተዘጋጅቶለታል። በዶን ሞርሞርዲኖ የግል አውሮጳን ወደ
 ኢትዮጵያ ተጉዞ ባህርዳር ከተማ የሚደርስበት ቀን ተወስኗል።
 ከዚያም የሚሄድበትን ከእርሱና ከሞርሞርዲኖ በቀር ማንም
 አያውቅም።

ባህርዳር፡ኢትዮጵያ

ሰማይ የደመና በርናሱን ደርቧል። ጥልጣጥት መስሎ በጥቁር ደመና ቀኑን አጨለሞታል። ሰማይና ምድሩ በጭጋግና በጉም አውታር ተያይዟል።

የባህርዳር ከተማዋ ፀሐይ በጠቋቆረውና በጨላለመው ሰማይ ደን ውስጥ የደመና ቆቧን ደፍታ መንናለች። ሰማይን ከሚያርሰው ብልጭታ በቀር የብርሃን ፍንጥቅታ አይታይም። ሰማይ በመብረቅ ሲታረስ 'ጨርደድ' በሚለው ነጉድንድ ምድሩ ይንቀጠቀጣል። ህይወት ይደነብራል። ድንብዥ ...ድንብዥብዥ...በሚለው አስፈሪ ጉርምርታ ተራራዎች ያቃስታሉ፤ አለቶች ይቃትታሉ። ብልጭ ድርግም! ከሚለው ሰማይ ማህፀን የተወለደው ጥቁር ደመና ይነፋረቃል። መብረቁ ሰማይን 'ጨርደድ' 'ድርግምግም' 'ፍግምግም' ሲያደርገው ህይወት ያማትባል። ውሽንፍሩ የባህርዳርን ዘንባባዎች ያስጮሃቸዋል። በወጀቡ ዛሬች ይሰግዳሉ። አበባዎች ይረግፋሉ። ቅጠሎች ይቀነጠሳሉ። አርጌው ሰማይ መቋጠር አቅቶት ያፈሳል።

አስራ ሶስተኛዋ ወር ጳጉሜ ከባተች ሶስተኛ ቀኗ ነው። የባህርዳርን ውበት ሶስተኛዋ የጳጉሜ ቀን አጨፍግጋታለች። የወራቶች ቅንጣቢ ጳጉሜ ቅንጣቢዋን ከነሐሴ በተዋሰነው የአንድ ቀን የመብረቅ እሳት ትጠብሳለች።

በወጀብና በውሽንፍር በታጀበው ደፍ ዝናብ ውስጥ ጥቁር ካፖርት በቁመቱ ልክ የለበሰ ባለጊታር ሰውዬ በባህር ዳር ከተማ አውራ ጉዳና ታየ። ጥቁር ባርኤጣውን ውሽንፍር እንዳይነጥቀው ከአንገቱ ጋር አያይዞ ከጊዮርጊስ ቤተ ክርስቲያን ወደ አባይ ማዶ በሚወስደው አውራ ጉዳና ሲጓዝ የለበሰውን ጥቁር ካፖርት ነፋሱ እያንሳፈፈው ነበር።

በዝናቡ ውስጥ እርቃናቸውን የሚፈነጨት ህፃናት የባለጊታሩን ትኩረት ሳቡት። ዶ/ር ሚራዥን። ህፃናቱ ዝናቡ ውስጥ እርቃናቸውን እየበረቁ እየተሳሳቁ «ፋፋኤ...ፋፋኤ...ፋፋኤ...ፋፋዬ...» ከሽንብራው ጌታ ስደደኝ ጌታዬ ...» ይላሉ።

ጳጉሜ ሦስት ቀን መሆኑን ያወቀው በህፃናቱ ዜማ ነበር። ጳጉሜ ሦስት የቅዱስ ፋፋኤል በአል ኢትዮጵያ ውስጥ እንደሚከበር ያውቃል። በዚህ ቀን የኢትዮጵያ ሰማይ ዝናብ እንዲያወርድ ይፀለያል። ጳጉሜ ሦስት ቀን የፋፋኤል እለት የሚዘንብ ዝናብ ጠበል ነው ተብሎ ስለሚታመን። በዚህ ዕለት ህፃናት ልብሳቸውን አውልቀው ዝናቡ ውስጥ ይፈነጫሉ። የዓመቱ ፀሎት ሁሉ ተሰብስቦ ለእግዚአብሔር የሚቀርብበት ዕለት ነው ይላሉ። ልክ የፖስታ ቤት ሠራተኛ ደብዳቤዎችን ሰብስቦ ለተሳካላቸው እንደሚያድል መልክ።

ፋፋኤልም እንዲሁ የዓመቱን ፀሎት ሰብስቦ ለእግዚአብሔር ያሳርጋል የሚባለውን ብሔል የህፃናቱ ቡረቃ አስታወሰው።

የዝናቡን ፀጥታ ተከትሎ ከመንገዱ ዳር ሙዚቃ ቤት የተከፈተ ሙዚቃ ከጀሮው ሲደርስ ርምጃውን ገታው። ዝናቡ ከቆመ በኋላ በባህርዳር የመንገድ ዳር በዮች ውስጥ ቁልቁል ከሚንደለደለው የጉርፍ ድምፅ ጋር የተከፈተው ሙዚቃ እየተሰረቀረቀ ከጀሮው ሲደርስ ነሸጠው። የቦብ ማርሌ የነፃነት ዜማ። ልብን የሚሰርቀው የቦብ ማርሌ ሙዚቃ ጌታሩን አስመዝገለው። ሙዚቃውን በጌታሩ መንገድ ላይ እየሄደ ሲያጅበው ህፃናቱም ዙሪያውን ከበው መጨፈር ጀመሩ። ጉልማሶችና ጉረምሶችም በባለጊታሩ ጌታርና በቦብ ሙዚቃ ተጉትተው አውራ ጉዳናውን ሞሉት። በቦብ ማርሌ የቤዛነት ዜማ ፈነጨ። ዶ/ር ሚራዥ ልዩ ደስታ ተሰማው። አብዮት የሚመራ መሰለው። ነፃነትን የሚያጭረው የቦብ ሙዚቃና አርነት የወጣ ከሚመሰለው የጉርፍ አወራረድ ጋር የሁሉንም ልብ ሰረቀ።

Redemption Songs

Old pirates, Yes, they rob I;
Sold I to the merchant ships;
Minutes after they took I,
From the bottomless pit.

But my hand was made strong
By the hand of the Almighty
We forward in this generation
Triumphantly

Won't you help to sing
These songs of freedom?
'Cause all I ever have;

Redemption songs:
Emancipate your selves from mental slavery;
None but ourselves can free our minds.

Have no fear atomic energy
'Cause none of them can stop the time.

How long shall they kill our prophets.

While was stand aside and look? Ooh!

Some say it's just a part of it.

We've got to fulfill the book.

Won't you help to sing

These songs of freedom?

'cause all I ever have.

Redemption songs

ለህፃናቱ ሰላምታ ሰጥቷቸው በጭብጨባ ከተሰናበቱት በኋላ በረጅሙ የአባይ ድልድይ ላይ ተሻግሮ ወደ አባይ ማዶ ገብረኤል ቤተክርስቲያን ገባ።

አባይ ማዶ ቅዱስ ገብርኤል ቤተክርስቲያን ሊደርስ ሲቃረብ የምሽቱን ፀሎት እየሰማ ከአንዲት የመንገድ ዳር ካፈ ተቀምጦ ቀጣይ እንቅስቃሴውን በሚመለከት ማሰላሰል ቀጠለ። ወደ መቃብር ቦታው ለመግባትና ከአባ ሲርጋጋ መቀብር ውስጥ የተቀመጠለትን ቀጣይ ትዕዛዝ ለማግኘት ምዕመናኑ ከቤተ ክርስቲያኑ እስኪወጡ እየጠበቀ።

በዚህ ሁኔታ ላይ እያለ በፀጥታ ተውጦ ወደ ጆሮው የሚገቡ ድምፆችን አዳመጣቸው። ከባህርዳር ወደ ጉንደር የሚጓዙ መኪናዎች ድምፅ፣ የጉጃም ዘዬ ያለው አማርኛ የሚናገሩ ሰዎች፣ የበጀምድር ዘዬ፣ የጎንደር ዘዬ፣ የሚናገሩ ሌቶችና ወንዶች ድምፅ። ይህን ሲሰማ የጉጃምና የጉንደር ኩታ መጋጠሚያ ቦታ ላይ መሆኑን ተረዳ። አባይ ማዶ።

ሌላ ድምጽ ደግሞ ከጆሮው ገባ። በርቀት ካለ መስጂድ የሚደርስ አዛና። «አላህ ወእክበር ...»

በመሃል ደግሞ የፕሮቴስታንት መዝሙር ከጆሮው ጥልቅ አለ።

«ሥራዬን የሠራህልኝ
መንገዴን ያቀናህልኝ
አማኑአል ከፍ በልልኝ

የኔ ጌታ ከፍ በልልኝ ...» ከመዝሙሩ ጋር የብዙ

ሰዎች ድምፅ አብሮ ይሰማል።

መዝሙሩ ጋብ ሲል ደግሞ የሰባኪው ድምፅ ተሰማው።

«...ሃሌ ሉያ!! ኢየሱስ ጌታ ነው!!»

«አሜን!!» የብዙ ሰዎች ድምፅ ተከተለው።

«ሻላላማንዶ ...»

«እሰይ የኔ ጌታ»

በመሃል ደግሞ ሌላ ድምጽ ተሰማው። ሙዚቃ

«... ላፍ አርጋት

ላፍ አርጋት...» የይርዳው ጤናው ዘፈነ።

ከዛ ደግሞ የለማኞች ጨካኝነት።

«ስለ አይነ ብርሃን ... ስለ ሙሉ አካል... ራቴን ...» ይህን ሁሉ አይኖቹን ገጥሞ አዳመጣቸው። ደግሞ ሌላ ድምጽ ወደ ጆሮው መጣ። ከአባይ ማዶ ቅዱስ ገብርኤል ቤተክርስቲያን የሚወጡ የምዕመናኑ የፀሎት መዝጊያ መዝሙር።

«እንደ ቸርነትህ አቤቱ ማረን»

ቆሱ ፀሎቱን ሲያሳርጉ ሰማ።

«አባታችን ሆይ በሰማያት የምትኖር ስምህ ይቀደስ መንግስትህ ትምጣ ፈቃድህ በሰማይ እንደሆነች እንዲሁም በምድር ትሁን የዕለት እንጀራችንን ስጠን ...»

መንገዱን የሞሉት ነዳያንም ማላዘናቸውን ቀጠለ።

«...ስለ ዓይነ ብርሃን ...»

«...ስለ እመቤቴ ...»

«...ስለ ቸሩ እግዚር ...»

«ጣል ጣል አርጉልኝ ወገን አምስትም አስርም!»

«ሰርጅ ማልበላ ...ራቴን እባካችሁ...»

ሌላ ደግሞ የአካባቢውን መንገደኛ ትኩረት የሳብ ለየት ያለ ለማን በአካባቢው ተከሰተ። «ስለ መንግስቱ ኃይለ ማርያም» እያለ የሚመፀውት ለማን። «ስለ መንግስቱ ኃይለ ማርያም...» ለማን. አንድ እግሩ ጭኑ ላይ የተቆረጠ ሲሆን ፊቱ ላይ የጀግና ስሜት የሚነበብበት አይነትና በመለመኑም የማያፍር ይመስላል። የመንገደኛውን ትኩረት ከመሳቡም በላይ የሚጣልለት ገንዘብ መሬት ላይ ያጠፈውን አዳፋ ልብስ እያለበሰው ነው።

«ስለ ጀግናው መንግስቱ ኃይለ ማርያም እያላችሁ ጣል ጣል አርጉልኝ ወገን! ስለ መንግስቱ ኃይለ ማርያም። ስለ ጀግናው የእናት አገር ልጅ። ወገን...የዛሬ አስራ አምስት ዓመት ጦርነትን በቁርጥ የተዋጋሁ ጀግና ነበርኩ። ተመትፎ ወደኩ። ለእናት ሀገር እካሌን በመገበሬ አልቆጭም ... ተመፅዋች የሆንኩት እካሌን ለእናት ሀገር ሰጥቻት ነው። በሚቀጥለው ምርጫ ደግሞ ድምጹን እስጣታለሁ። ወገን ጣል ጣል አርጉልኝ። ስለ መንግስቱ ኃይለ ማርያም...» ከድሮ መፅሔት ላይ የገነጠለውን ባለቀለም የመንግስቱ ኃይለ ማርያምን ፎቶ ግራፍ ላብ ባጠቆረው ካርቱን ዙሪያውን ጦርዞ ደረቱ ላይ አንጠልጥሎታል።

ሀዘቡ የመንግስቱ ኃይለ ማርያምን ፎቶ ለረጅም ሰዓት ቆሞ ያያል። ባይጨልም። ብርሃን ሳይጠፋ ፎቶ ግራፉን እስከ ለማን ደረት ለማየት ይጋፋል። «ስለ ጀግናው የእምዬ ኢትዮጵያ ልጅ ስለ መንግስቱ ኃይለ ማርያም እያላችሁ። ወገን ጣል ጣል አርጉልኝ»

ሚራዥ ሻንጣውን እንደያዘ ግርግሩ መሃል ገብቶ አስደናቂውን ለማን ያያል። ሚራዥ ከስንት ዘመን በጎላ የጦርነቱ ወቅት ትዝ አለው።

«ስለ ጠቅላይ ሚኒስትሩ በለኝና መቶ ብር ልስጥሁ» አለው አንድ ነገረኛ የሚመስል ሲጋራ የሚያጨስ ሰውየ ድምጹን ከፍ አርጎ ከሀዘቡ መሃል እየተጋፋ ዘልቆ።

«ቂጥህን ጥረግበት» አለው ገላምጦ። «በስሙ የምለምንበት ሌላ ሰው መቼ አጣሁ...» ሌላ አርጌ ስዕል እያወጣ። «ስለ አጤ ቴዎድሮስ...ስላንድ ለናቱ...ስለ ሽህ ጠላቱ...ከእንግሊዝ በመድፍ ከሱዳን በጌንጥ ተዋግቶ ስለ ሰንደቃችን ራሱን ስለ ሰጠው ስላንድ ለናቱ...ስለ ሽህ ጠላቱ...»

«ስለ ኢየሱስ በለኝና ሃምሳ ብር...» አለው ሌላ ወጣት እየላቀ።

«ያለ ሥራ መቆም ክልክል ነው» አለው ለማች፡፡..... ሳት በረከተ፡፡ «ይኸው የኔ ኢየሱስ.....» ሲል የአጼ ቴዎድሮስን ሰዕል ከፍ አርጎ አሳየው፡፡ ሌላ ረዥም ሳት፡፡

«ስለ ጀግናው መንግስቱ ኃይለማርያም፡፡ አሁንም 'ኢትዮጵያ ትቅደም ሆዳም ይውደም' የምትሉ ጣል ጣል አድርጉልኝ ወገን»

ሚራዥ ተቀምጦባት ወደ ነበረው ካፌ ተመልሶ በሰማች ዙሪያ የተሰበሰበውን ህዝብ እየተመለከተ ባካባቢው የሚወድቀውን ጨለማ ይጠባበቅ ጀመር፡፡

እንድ ወጣት በሰማች ዙሪያ ከተሰበሰበው ህዝብ መሃል ወጥቶ መጣና ሚራዥ ከተቀመጠበት ጥግ ተቀመጠ፡፡

«አይገርምም?» አለ ለብቻው ወደ ትርምሱ እየተመለከተ አጭሩ ወጣት፡፡

«ምኑ?» አለው ሚራዥ እሱን ያናገረው መስሎት፡፡

«ለማች» አለ ወጣቱ ወደ ሚራዥ ዙሪያ፡፡ ከዛም ወረቀትና ብሶር ከጃኬቱ ኪስ አውጥቶ መፃፍ ጀመረ፡፡

«ግጥም ትወዳለህ?» አለ ዕፎ ሲጨርስ ወደ ሚራዥ ዙሪያ፡፡

«በጣም እንጂ! ግጥም ተመስጦን እስከ ሰባቱ ሰማያት የሚያመጥክ የጥበብ ሰረገላ ነው» አለው ሚራዥ ወደ ዓፈው ወረቀት እየተመለከተ፡፡ «ገጣሚ ነህ እንዴ?»

«ነበርኩ፡፡» አለ አጭሩ ወጣት፡፡

«እንዴት ነበርኩ?» አለ ሚራዥ ተገርሞ፡፡

«ነበርኩ፡፡ ግን ግጥሞቼን የሚያዳምጥልኝ አጣሁ፡፡ ሀገሪ ወጣቶችንና ልጆችን በቀላሉ አትቀበልም፡፡ ቅኔዬን ለማስደመጥ ሰባ ዓመት እስኪሞላኝ እየጠበኩ ነው፡፡ ያኔ ብስብስ ግጥም ቢሆንም ያዳምጠኛል፡፡ ኢትዮጵያ ውስጥ ለመደመጥ ከፈለገህ መሸበት አለብህ፡፡ እዚህ አገር ከአስተሳሰብህ ይልቅ ሽበትህ ይከበራል፡፡ ሆኖም.....ሽበት የእርግና ምልክት እንጂ የብሰለት መለኪያ አይደለም፡፡ ሽበት የጠወለገ ፀጉር ነው፡፡ ራስህ ላይ መታየት ያለበት አንጉልህ እንጂ ሽበትህ መሆን የለበትም፡፡ የሽበት የሽበትማ ድንጋዮችም ይሸብታሉ፡፡ ይህቺ ችጋራም ሀገር ችጋራም ያደረገችኝ ሳያንሳት ደግሞ እንዴት ባይሆን ግጥሜን አታዳምጠኝም፡፡.....»

«ሀገሪቷማ ችጋራም አይደለችም.....» ሚራዥ አቋረጠው፡፡

«ናት እንጂ፡፡ ሀገሪቷ የምልህ እኩ ህዝቦቿን ነው፡፡ ተራራዎቿና የሚፈሱ ወንዞቿም ምን አርገውኝ? ህዝቦቿ እንጂ! ጆሯቸው ላይ የተኙ ህዝቦቿ እንጂ ችጋራዎች፡፡ ከኔ ግጥም ውስጥ እኩ ከችጋራቸው ነፃ የሚወጡበት ሀሳብ ሊኖር ይችላል፡፡ ከቅኔዬ ውስጥ እኩ ተፈልቅቆ የሚወጣ እንዳች መፍትሔ ይኖራል፡፡ ግን አያዳምጠኝም፡፡ ጆሯቸው ላይ ተኝተዋል፡፡ ግጥም ድሮ ቀረ ይሉኛል፡፡ አዲስ ፊት አዲስ ሰው ማየት አይፈልጉም፡፡ ሁል ጊዜ የአንድ ሰው ስም ያወድሳሉ፡፡ እንድ ሎሬትና ባለቅኔ አላቸው፡፡

እሱም በጥረቱና በብርታቱ በአለም አቀፍ ማህበረሰብ ውስጥ በመግባቱ እንጂ እነሱ ስሙን አልሰጡትም፡፡ ዘለዓለም እሱን ግጥሙን ያልሰሙለት መጽሐፉን ያሳነበቡለት ሁሉ በሰሚ ሰሚ ያወድሱታል፡፡ ሲወደስ ስለሰሙ ብቻ ያወድሳሉ፡፡ ያወድሱት እኔም አወድሰዋለሁ፡፡ ግን ሌላም ሰው መቀበል አለባቸው፡፡ እኔንም ሊቀበሉኝ ይገባል፡፡ ወጣቶቼን ካልተቀበሏቸው የወደፊቷ ኢትዮጵያስ? ...»

«ማነው እሱ...»

«እንድ ግጥሙን ለበልልህና እኔ ስሙን ሳልነግርህ ሰውየውን ታውቀዋለህ?»

«እስኪ እባክህ ግጥሙን በልልኝ፡፡» ወጣቱ ደስ በሚል ቃና የሎሬቱን ግጥም ያነበንብለት ዝመር፡፡

«ሰቆቃው ጴጥሮስ»

አየ! ምነው እመብርሃን? ኢትዮጵያን ጨከንሽባት ምነው ቀኝሽን ረሳሽት?

እስከ መቼ እንዲህ መቀነትሽን ታጠብቂላት?

ልቦናሽን ታዞረላት?

ፈተናዋን ሰቀቀንዋን፣ጣሯን ይበቃል ሳትያት? ...»

መቶ አምስት ስንኞች ያሉበትን ይህን ረጅም ግጥም እንደ ሽረት አፍሶለት ሲጨርስ ገጣሚውን በአድናቆት ተመለከተው፡፡ አነባበቡ ማረከው፡፡ ከዚህ ጀርባ ግን ገጣሚው ሌላ ተልእኮ እንዳለው ተረዳ፡፡ ከዚህ ግጥም ጋር የተጣበቀ ምስጢር እንዳለ ያውቃል፡፡ ገጣሚው የበለጠ ጥርጣሬውን አናረበት፡፡ ያቃተው ግጥሙንና ከጀርባው በልጅነቱ የተነቀሰውን በ 'ቶ' ቅርጽ የተሠራውን ባለጉጥ መስቀል ማገናኘት ነው፡፡ ፍንጭ አጣ፡፡ በባለጉጡ መስቀል ላይ የተፃፉት ቁጥሮች ምናልባት በግጥሙ ውስጥ የተካተቱ ቃላት ብዛት መስለውት ቃላቱን ከሜሮዳ ጋር ቆጥረዋቸው ነበር፡፡ የቃላቱ ብዛት ግን 497 ሆነበት፡፡ እሱ ጀርባ ላይና በተመሳሳይ መልኩ ብራናው ላይ የተሳለው ባለጉጥ መስቀል ላይ ያሉት ቁጥሮች ግን የትየለሌ ናቸው፡፡ 54, 9, 10, 29, 52, 33, 66, 97, 98, 9, 10, 40, 88, 123, 56፡፡ 'ታዲያ ይህን ያህል ቁጥር ምንድን ነው? ወይስ ልዩ የሒሳብ ቀመር ነው? እንዲህ አይነት የሒሳብ ቀመር ደግሞ ታይቶም ተሰምቶም አይታወቅም፡፡ እያለ በውስጡ እየተብሰለሰለ ገጣሚውን በነዚህ ጥያቄዎች መሀል እየተመለከተው ሳለ «የግማዶ መስቀሌን ጉጥ እታገበበት አላጣም!» የሚለውን ስንኝ በአዕንአት ደገመው..... ከጨረሰ በኋላ፡፡

«ባለግጥሙን አወከው?» አለ ገጣሚው በመቀጠል፡፡

«አዎን አወከት»

«እየውልህ ሰውየው ባለቅኔ ብቻም ሳይሆን በግጥሞቹ ውስጥ የደበቃቸው ብዙ ምስጢሮች አሉ፡፡ ምስጢረኛ ባለቅኔ ነው፡፡»

«እንዴት አይነት ምስጢር?» ሚራዥ ሰፍ ብሎ ጠየቀው።
«መፅሐፉን አንብብኸዋል?»
«አዎን አንብቤዋለሁ።»
«አሁን ያልኩህን ግጥምስ?»
«አንብቤዋለሁ።»

«እሺ 'የግማደ መስቀሌን ጉጥ እታገበበት አላጣም' ማለት ምን ማለት ነው?» አለ ገጣሚው ፈገግ እያለ።

«እኔም አልገባኝም» አለ ሚራዥ በመደናገር።
«እየውልህ ሰውየው በግጥሞቹ ውስጥ እንዳንድ ግራ የሚያጋቡ ሰንኞችን ይከታል። የሥነ ፅሁፍ ሰዎችም ሳይገባቸው ዝም ብለው አጫፍረው ሲተረጉሟቸው ሰምቻለሁ። አሁን እስኪ 'የግማደ መስቀሌን ጉጥ ምንድን ነው?' አለው እንደ ገና ወደ ሚራዥ የበለጠ ተጠግቶ። «ጉጥ ያለው ግማደ መስቀል! ... ጉጥ ያለው ግማደ መስቀል አይተህ ታውቃለህ?»

«ግን እኮ ግጥሙ ስለ አቡነ ጴጥሮስ ነው። ምናልባት እርሳቸው ...»

«ታዲያ አቡነ ጴጥሮስ ጉጥ ያለው መስቀል መታገሻ ጥግ አያጡም ማለት ምን ማለት ነው? በል ለማንኛውም መሸቶብኛል በጊዜ ልሂድ» ብሎ ገጣሚው ብድግ አለ።

«አንተ የገፍከውን ግጥም ሳታነብልኝ?» አለው ሚራዥ።
«ስለዚህ ጉዳይስ የምታውቀው ነገር አለ ... ማለቴ ስለ ሎሬቱ ግጥም ... ስለ ሰቆቃው ጴጥሮስ ...» አብሮት ለመነሳት እየዳዳው።

«መንገደኛ ነኝ። አንተም መንገደኛ ትመስለኛለህ። ከተገናኝን ሌላ ጊዜ የእኔን ግጥም አነብልሃለሁ» ብሎት ከቆመቱ የማይተናነስ ጃኬቱን ዚኝ እየዘጋ ሄደ። ሚራዥ ገጣሚውን በዓይኑ እየሸኘው አፋን ከፍቶ ቀረ።

ከምሽቱ አምስት ሰዓት ተኩል ሲሆን የቤተ ክርስቲያኑ ቅጥር ግቢ ፀጥ ራጭ አለ። ከባድ ጨለማ መካነ መቃብሩ ላይ ወድቋል። ቀን ሲተራመስ የነበረው ህዝብ አሸልቧል።

ኢትዮጵያ ባንዲራዋን አውርዳ ሰንደቋ ላይ አንቀሳፍታለች። ዝንቡም ሰውም ተኝቷል። ወፎችም መብረር አቁመዋል። ከብቶች በበረት እህቦች በጋጣ ታጉረዋል። ተራሮች ዝም ብለዋል። ወንዞች ግን ይፈሳሉ። የጅቦች ተራ ነው። ጅቦች በየተራራው በየሽለቆው ይደነፋሉ። ህዝቦቿም ጥቁር አልማዛቸው ላይ ተኝተው ያልጠረቃ ሆዳቸውን እያከኩ ነው። «ኢትዮጵያውያን በመብራት የተፈጠሩ ይመስል ፀሐይ ስትጠልቅ አይናቸውም ጭራሮውን ይዘጋል» ብሎ ፈገግ አለ። ኢትዮጵያ ውስጥ ጀምበር ሲያዘቀዝቅ በይፋ ሰንደቅ አላማ ከተሰቀለበት ወርዶ እንቅልፍ ይለጠጣል። እንዲያውም የከተማ ሮንዶች ቱልቱላ እየነፉ ሰአት እላፊ መንገድ ላይ የሚያገኙትን ሰው ሁሉ ይደበድባሉ ሲባል የሰማው ትዝ ብሎት

ኢትዮጵያ የምትባል ሀገር ቀን ቀን እንጂ ሌሊት እንደሌለች ተረዳ።

ድቅድቁን ጨለማ በእጅ ባትራው ብርሃን እያባረረ እንደ ኒውዮርክ ሀንፃ የተደረደሩት የመቃብር ሐውልቶች ላይ የተፃፉትን ሰዎች እያነበበ ሲደዳር ሌሊቱን አጋመሰ። የመቃብራቱን ሐውልቶችና ጌጣጦች ሲያይ 'ኢትዮጵያውያን ከህይወት ይልቅ ለሞት ከብር አላቸው። ህይወትን ቅጠል ጉዝጉዘው ሲቀባሊት ሞትን ግን መቃብር አስጊጠው ይጠብቁታል። ከመኖሪያ ቤቶቻቸው ይልቅ የመቃብር ሐውልቶቻቸው ይልቃሉ። መኖሪያ ቤቶቻቸው ደሃሳ ጉጆዎች ሲሆኑ የመቃብር ሐውልቶቻቸው ግን በውድ ጠብችና ሽክሳዎች ያጌጡ ናቸው። በህይወት ዘመናቸው አበባ ቀጥፎ የሰጣቸው ባይኖርም መቃብራቸው ላይ ግን የማይደርቁ አበቦች የጥላስቲክ አበቦች ለደረቁ በድኖቻቸው ይቀመጣሉ። ይህ እብደት ነው። ምናል በህይወት ዘመናቸው እንደዚህ ቢያምርባቸው እያለ ብቻውን እያጉረመረመ የመቃብር ሐውልቶችን ስም ሲያነብ ቆይቶ ከእንድ ሐውልት አልባ ልጥፍ መቃብር ላይ ሲደርስ ቆመ። የሚፈልገው መቃብር እንደ ሌሎቹ መቃብሮች ባለ ግርማ ሞገስ ይሆናል ብሎ ነበር። ከራስጌው ከሚታየው ጥቁር የብረት መስቀል በቀር መቃብር የሚያስመስለው ነገር የለም። መሬት ከተነጠፈው ስሚንቶ ላይ «አባ ሲርጋጋ ከ1886 -1996» የሚል ጽሁፍ ተቀርቦበታል። ፊራ ተባ እያለ ከጀርባው ያዘለውን ረጅም ሻንጣ አውርዶ ከውስጡ ዶማና አካፋ አወጣና መቆፈር ሲጀምር ዝናቡም መዝነብ ጀመረ። በአፋ የእጅ ባትራውን ነክሶ መቃብሩን በስሚንቶው ዙሪያ ቆፍሮ ከጨረሰ በኋላ ጠፍጣፋውን ድንጋይ ሲያነሳው ከባዶ ገደል መቃብር ጋር ተፋጠጠ። መቃብሩ ውስጥ ምንም አስከሬን የለም።

«ምን አይነት ጉድ ነው?» አለ በብሽቀት መቆፈሪያውን ወርወሮ። «እንዴት ባዶ ምድር ያስቆፍሩኛል? ማነው ግን እንዲህ የሚጫወትብኝ? ቆይ ከእኔ ስቃይ የሚያገኙት ደስታ ምንድን ነው?» ጥቂት ከተነጫነጩ በኋላ የቆፈረውን ባዶ መቃብር አፈር በአካፋው ሲዝቅ አንድ አነስተኛ ክብ ቀይ ድንጋይ በአካፋው ከተሳቀው አፈር ጋር ወጣ። ቀዩን ክብ ድንጋይ አንስቶ እያገላበጠ ሲያየው ከቆየ በኋላ በልብሱ አፈሩን ሙሉ ለሙሉ አድርጎ ሲጠርገው ላዩ ላይ የተቀረፀ ፅሁፍ አነበበ። «ዴርቶጋዳ» ኳስ የሚመስለውን ቀይ ድንጋይ በባትሪ እያገላበጠ ካየው በኋላ ያገኘውን ጉጥ ነገር ሲጫነው ድንጋይ ለሁለት ተገመሰ። ውስጡ ክፍት ነው። ድንጋይ አልነበረም። ከብረት የተሠራ ውስጠ ክፍት አሎሉ ነገር ነበር ለክፍት በነተበ ብራና የተፃፈ አጭር ዕቡፍ ከውስጡ አገኘ። «ሊያተርፍህ ሲፈልግ ሀልም ያሳይሃል» ይላል ዕቡፋ። ደጋግሞ አነበበው «ሊያተርፍህ ሲፈልግ ሀልም ያሳይሃል። ሊያተርፍህ ሲፈል። ሊያተርፍህ..... »

«እኚ ይህን ለማስተማር ነው ይህን ሁሉ ፍዳ የሚያሳዩኝ? ይህ ታዲያ ምን ምስጢር አለው?» ብሎ በምሬት ቀራጩን ብራና ሲወረወረው በዝናቡ ውሽንፍር ተንሳፍ በጀርባው ተገለበጠና መሬት ላይ አረፈ። በጀርባው የሆነ ነገር አየ። ወደ ወደቀበት ጉንበስ ብሎ በጥቃቅን የተጻፈውን ነገር አነበበው። «ወንጌላዊው ቅዱስ ሉቃስ ከላላት የቅድስት ማርያም ስዕል ጀርባ ቀጣዩ መልእክት ተቀምጦልሃል» ይላል። ትንፋሹን ሰብስቦ በረጅሙ ተነፈሰ። «ወንጌላዊው ሉቃስ የላላት የማርያም ስዕል የት ናት...?» ራሱን ጠየቀ። ያለችበትን ቦታ ለማስታወስ በትዝታ ወደኋላ ሸመጠጠ።

ያገኘውን መልዕክት እያምሰለሰለ ቀዩን ድንጋይ ወደ ሻንጣው አስገብቶ የቆፈረውን አፈር ወደ መቃብሩ መለሰው። መቃብሩን ሊዘጋ ጠፍጣፋውን ሀውልት ወደነበረበት ሲጉትት ኮሽታ ለምቶ ወደ ኋላው ዞረ። እርፍ የማያክል ዱላ የያዘ ሰው «ማነህ!» አለ ዱላውን ሊያሳርፍበት እንደተገጠራ። «አንተ ሰው በላ! እለቅህ መስሉሃል። አስከሬኑን በላሽው! አስከሬኑን ሳላስተፋህ አለቅህም።» ዱላውን ሲጥልበት ወደ ጉን ተስፈንጥሮ አመለጠ። ዱላው መሬት ላይ አረፈ።

«ይኸው! እየው ጥሩንባዬን!» በአንገቱ ያነገተውን ጡሩንባ አሳየው። «ይህን ጥሩንባ ነፍቼ ሀገር ይሰበሰባል። ከዚህ መቃብር ፈንቅለህ አስከሬን በመብላትህ ይፈርድብሃል። በላሽው! የአባ ሲርጋጋን አስከሬን በላሽው! እነፋለሁ! እነፋለሁ! ይህን ጉድ አገር ይስማ!»

«አልበላሁም!» አለ ሚራሹ። «አባ ሲርጋጋ መቃብሩ ውስጥ የሉም። እኔ አስከሬን...»

አቋረጡት «ዝም በል! በቀር በላሁ ልትል ነው። ይልቅስ ማንነትህን ንገረኝ። ይህን ጥሩንባ ነፍቼ አገር ጉድ ሳይል።»

«ልጃቸው ነኝ።» አለ ሚራሹ ሌላ ውሸት እንደሌለው ሲረዳ። «የአባቴ መቃብር ላይ ሀውልት መሥራት አልችልም? አባቴን! እንዴት የአባቴን መቃብር? ለመሆኑ አንተ ማን ነህ? ማነህ ከአባቴ መቃብር መጥተህ የምትደበድበኝ? ንፋ! እንዲያውም ጥሩንባውን ንፋ! ከሥራህ ነገ ጠዋት ትባረራለህ!» የሚራሹ አእምሮ በፍጥነት አሰበለት።

«አንተ የአባ ሲርጋጋ ልጅ ነህ?» በምፀት ሳቀ ሰውየው። «አዎ! እንደያውም ከፈለግህ ሻንጣዬ ውስጥ ከአባቴ ጋር የተነሳሁትን ፎቶ ሳሳይህ እችላለሁ» ወደ ሻንጣው ተራምዶ ሻንጣውን ሙሉ በሙሉ በእጁ መያዙን ሲያረጋግጥ እግራ አውጭኝ በጨለማው ውስጥ ሻንጣውን ነጥቆ ተፈተለ። ብዙ ርቀት ከሮጠ በኋላ ወደ ኋላ ዞሮ ሲያይ የተከተለው ማንም አልነበረም።

ከአሉሚኒየም ብረት ወደ ተሠራችው የሞተር ጀልባ ሲገባ ጣና ሆቴል ውስጥ ጥሎት የመጣው እንቅልፉ ተከትሎ እያዳፋው ነበር። ጉርብጥብጥ ጉዝገዛ የተኛ ይመስል ከምቹው የጣና ሆቴል አልጋ ላይ ሲገባበት ነበር ያደረ። ሀሳብ ሲያገላብጠው።

ወንጌላዊው ሉቃስ ስሏታል የምትባለውን ቅድስት ማርያም ስዕል የት እንደሚያገኛት ቢያውቅም ከጀርባዋ ያለውን መልእክት እንዴት አድርጎ መውሰድ እንደሚችል ግራ ገብቶታል። ቢሆንም ወደዚያው እየሄደ ነው። በልጅነቱ ሲያስጉበኛት ነበር። አሁን ግን ሊጉበኛት እየሄደ ነው። ወደነበረበት እየተመለሰ። በልጅነቱ ወዳደገበት ገዳም። ወደ ወንዶች ገዳም። ወደ ከብራን።

ወጣቱ የጀልባዋ ካፒቴን አስጉብኝ ሊፈልግለት ቢሞክርም ዶ/ር ሚራሹ ግን አስጉብኝ እንደማይፈልግ ነግሮት ሁለቱ ብቻ ናቸው በትንሽዋ ጀልባ የጣናን ሐይቅ ሊሰነጥቁት በጠዋቱ ዘመናዊዋ ጀልባ ውስጥ የተቀመጡት። በምሥራቁ የጣና ሰማይ ጥግ ጀምበር እግሯን ስትሰድ ወጣቱ ካፒቴን ሞተሯን ገመዱን ስቦ ሲያስነሳው ጀልባዋ እያጓራች ጣናን መሰንጠቅ ጀመረች። ይህ ሲሆን ብጣና ሐይቅ ላይ በባህር ዳር ባህር ትራንዚት ወደብ የቆሙ አሮጌ የእሸዋና የህዝብ ጀልባዎች ሞተራቸውን እያሞቁ ነበር። ሚራሹ አሮጌዎቹ መርከቦች ላይ ዓይኑን ተክሎት ቀረ። ያው ናቸው፤ ከስገት ዘመን በኋላም አልተለወጡም።

ከባህር ዳር ተነስታ ጉርጉራ ለመድረስ ሁለት ቀን የጣናን ሐይቅ ስትዋኝ የምትሰነብተው የጣናንሽ ጀልባ ሞተሯን እያሞቀች ተመለከታት። መንፈሱ በትዝታ ቢዋጥም በነገሮች አለመለዋወጥ ውስጥ የታሪክ ዝግመትን ተመለከተ።

የጣናንሽ ጀልባ በጣና ሐይቅ ላይ ከሚጓጓዙት ጀልባዎች ሁሉ በመጠኗ ሰፊና ትልቅ ስትሆን ባለሁለት ሞተርም ናት። ይህች ጀልባ በስድስት መቶ ሊትር ነዳጅ አንድ ሺህ ኩንታል ጭና መጓዝ ትችላለች። ከባህር ዳር ተነስታ ዘጌ፣ ጉረር፣ ቀንዝባ፣ አስፋደብር፣ ዳልጊ ደርሳ ጉርጉራ ትገባለች። ከዚያም በሄዶችበት ዝክንትሏን ሰብሰባ ትመለሳለች።

ፋሲለደሰና ድል በትግል የሚባሉት ጀልባዎችም ቆመው ታዩት። ከህንጋሪ ተገዝታ የመጣችው ዳህላክ የምትባለው ጀልባና ከሆላንድ የተገዛችው የካቲት የምትሰኝዋ ጀልባ በፀጥታ ቆመዋል። የኢጣልያ ጦር ከኢትዮጵያ ሲባረር በአንጋራ ደሴት አስጥሟቸው በኋላ በብዙ በተባለ ጣሊያኖዊ ከሐይቁ የወጡት አፈር የፈጃቸውና የወየቡ የእሸዋ ጀልባዎችም ሊንቀሳቀሱ ሞተራቸውን እንደ ስህል ወፍጮ እያንገራገጩ ነበር።

«እኮ ልትዘርፍ? ውጣልኝ አለበለዚያ ...» በአደጋ ጊዜ በምስጢር ተነፍቶ መነኮሳቱን የሚጣራውን ቱልቱላ አንስተው ወደ አፋቸው አስጠጉት።

«የለም። አባ። እንደዛ አይደለም ...ይቆይ!» በዓይኑ ተማፀናቸው። ቱልቱላውን ከአፋቸው መለሱት። «በላ ተናገር!» አሉ አስፈሪ ግርማ ሞገስ ያላቸው መነኮሴ «ተናዘዝ! የመጣህበትን! ምን ልትሰርቅ እንደመጣህ ንገረኝ! ተናገር!» መልሰው ቱልቱላውን ወደ አፋቸው አስጠጉት።

«እየውልዎት አባ ...እኔ የመጣሁት ለሰርቆት አይደለም።»
«ውጣልኝ አልኩህ! እሱን እዚህ አይደለም የምትነግረኝ! ውጭ እንነጋገራለን።»

«እርስዎ ዘንድ ...»

«ደዋ እኔ ዘንድ ምን አለህ? እኮ አብረን እንሰራት ልትለኝ? እጅ ወደ ሳይ!» ወፋፍራም መቁጠሪያዎች ያሉበት መቁጠሪያቸውን ከአንገታቸው አውልቀው። ባለቁልፍ ሰንሰለት አምተተው እጁን የኋሊት አሰራውት የእቃ ቤቱን በር ከውጭ ዘገተውበት ሄዱ። ከሃያ ደቂቃዎች በኋላ ተመልሰው እቃ ቤቱን ከፈቱት።

«ዶ/ር ሚራኸ?» አሉት መነኮሴው። ወከከ አለ በድንጋጤ። ያውቁታል።

«አ...አቤት» አለ ሚራኸ ከድንዛዜው ባኖ።

«ይህን መልእክት ለአንተ እንድሰጥህ የተቀመጠህ ነው። ምን እንደምትፈልግ ገብቶኛል። ከአባ ሲርጋጋ መቃብር ውስጥ ያወጣህውን አምጣው» ብለው ተቀበለውት አንድ በገምጃ የተጠቀለለ ነገር ሰጡት።

ሲፈታው ሲል «አዲስ ጉብኝዎች እየገቡ ነው ዶ/ር ሚራኸ። ይዘኸው መሄድ ትችላለህ» አሉት ወደ በፍ እየተራመዱ። ጥቅሉን ኪሱ ውስጥ ጨምሮ ተከትሏቸው ወጣ።

«አባቴ አንድ ጥያቄ ...»

አቋረጡት «እኔ የምመልስህ ጥያቄ የለም። መልእክቱን ሰጠሁህ። በቃ የኔ ድርሻ እሱ ነበር። ባይሆን መስቀሉን ተሳለም» ብለው መስቀላቸውን ካሳለሙት በኋላ አዲስ ወደ መጡት ጉብኝዎች ሄዱ።

ከረብታውን ወርዶ ከደሴቱ ወደብ ሲደርስ ከአንድ ትልቅ ዛፍ ሥር ቆሞ በገምጃ የተጠቀለለውን ጥቅል ፈታው። ከዛ ጥቅል ውስጥ ከወጣው ብጣሽ የብራና ወረቀት ላይ «ግዕዝ እያላቸው ፈረሰኛ እየናጣቸው ሳያፈገፍጉ አቅማምተው ሳይበተኑ ተላቀው ጥቋቀር ጉንዳዮች እንኳ ወንዙን ሲሻገሩ እያቸው» የሚል መልዕክት ሰፍሮበታል። የብራናውን ጀርባ ገልብጦ ሲያየው የቀጣይ ጉዞውን ትዕዛዝ አነበበ።

«በአሪቱ መሰዊያ ሥር ቀጣዩ መልእክት ተቀምጦልሃል» ይላል። ብጣቂውን የብራና ወረቀት በገምጃው ጠቅልሎ ኪሱ ውስጥ ከሽጉጦው በኋላ በፍጥነት ወደ ወደቡ ወረደ።

ወደ ጀልባዋ ሲገባ የሐይቁ ነፋስ ፀጥ ብሎ ነበር። ፀሐይዋ ከረር ብላለች። ጀልባዋ ላይ ተኝቶ የነበረው ካኝቴን ዶ/ር ሚራኸ ወደ ጀልባዋ ሲገባ ባንኖ ተነስቶ የጀልባዋን ሞተር ከሐይቁ ላይ በሚንፀባረቀው ብርሃን የጠበበ ዓይኑን እያጨናበሰ አስነሳው።

ዶ/ር ሚራኸ ወደ ኋላ መመለስ አልፈለገም። እረፍት የነሳውን ሀብት ነገር እስኪያገኘው እየተጣደፈ ነው። ለባለጀልባው ጠቀም ያለ ገንዘብ ከጨመረለት በኋላ ወደ ጣና ቂርቆስ ሊወስደው ተስማማ። ወጣቱ ካኝቴን የጀልባዋን አፍንጫ ወደ ጣና ቂርቆስ አዙሮ አከነፋት። የአሪቱ መሰዊያ እዛ እንዳለ ያውቃል። ጣና ቂርቆስ ውስጥ።

ብዙ ነገር እያውጠነጠነ ሳያስበው ጣና ቂርቆስ ደሴት ደረሰ። ጀልባዋን ወደቡ ላይ ባለ ችካል ካሰሯት በኋላ ካኝቴንን እዛው ጀልባዋን እንዲጠብቅ ነግሮት ሚራኸ ወደ ጣና ቂርቆስ ገዳም ገሰገሰ።

በምስጢራዊው የጣና ሐይቅ ላይ ከሚገኙ ምስጢራዊ ደሴቶች አንዱ የጣና ቂርቆስ ደሴት ነው። በምስራቃዊው የጣና ሐይቅ ጫፍ ላይ የሚገኘው ይህ ሀብት ደሴት የብዙ ተመራማሪዎችን ቀልብ ስቦ የኖረ ነው። የአትዮጵያ የትውፊትና የቅርስ ቅርጫት የሆነው ይህ ደሴት ለገዳምነት የታጩ ክርስቶስ ከመወለዱ በፊት በ፱፻፹፪ ዓመት ዓለም ቀደም ብሎ ነው። በዚህ ደሴት ላይ የሚገኙት የአሪት ዘመን መሰዊያ እና አሪታዊ ቁሳቁሶች ለአረጋዊነቱ ምስክር ናቸው። የገዳሙ አንደኛው ጫፍ ከጣና ሐይቅ ጋር የተገናኘ ሲሆን ሌላው ጉኑ ሐይቁ ሲጉድል ከፎገራ ምድር ጋር በየብስ ይገናኛል። ከገዳሙ በስተምስራቅ በኩል የቅድስት ክርስቶስ ስምራ ገዳም ሲያዋስነው በምዕራብ በኩል ደግሞ በርቀት በጣና ሐይቅ ላይ የሚንሳፈፍ መሰበ ወርቅ የሚመስለው ታላቁ የዳጋ እስጢፋኖስ ደሴት ያዋስኑታል። ጣና ቂርቆስ ደሴት በተለይም ምስራቃዊው ጉኑ በአስደናቂ የተፈጥሮ ምህንድስና የታነፀ ነው። ከውሃው ውስጥ በምርጥ መሃንዲስ ተገንብቶ የወጣ እውብ ድንቅ ኪነ ሀንፃ የሚመስለው የድንጋዮችና የአለቶች ደርብ ዓይንን ያፈዛል።

ዶ/ር ሚራኸ በገዳሙ ምዕራባዊ ዕንፍ ከአለቱ ጋር የሚጋጨውን እና የሚፈናጠረውን የማዕበል ረቂቅ መዝቃና በገዳሙ ደን ውስጥ ሆነው የሚዘምሩትን አእዋፍ ጥዑመ ዜማ እያዳመጠ ቀጭኗን የእግር መንገድ ተከትሎ ወደ ከረብታው ጫፍ ገሰገሰ።

ከረብታው ላይ ከሚገኘው ቤተ ክርስቲያን እንደደረሰ አንድ ኮሰስ ያለ ሽማግሌ መነኮሴ የቤተክርስቲያኑን ቁልፍ በእጃቸው እያቅጨለጨሉ ከደኑ ውስጥ ብቅ አሉ። በአክብሮት ሰገድ ብለው እጅ ከነሱት በኋላ «ለጉብኝት ነው» አሉት።

«አዎን አባቴ።» አላቸው ሚራሹ። የሚነፍሰው ቀዝቃዛ አየር የጋለ ሰውነቱን ሰከን አድርጎታል። ከረዣዥም ብሉይ ዛፎች ላይ እየተነሱ ወደ ጣና ሐይቅ እየተጠጠሩ ከሚምዝገዙ ባለፈጃቸው ክንፍ አጥራዎች ድምፅና ከማዕበሉ ሞገድ በስተቀር የሚሰማ አንዳች ነገር የለም።

ዕድሜ የጠገቡትንና ረጃጅሞቹን የቤተ ክርስቲያኑን የእንጨት ሳንቃዎች እየከፈቱ በቤተ መቅደሱ ግድግዳ ላይ የተሳሉትን ጥንታዊ ሰዕሎች ካስገቡት በኋላ አራት ማዕዘን ቅርፅ ካለው ቤተክርስቲያን ተመልሰው በገቡበት በሮቹን እየዘኑ ወጡ።

መነኩሴው እንደተቀደደ ከበሮ በሚነፋነፍ ዝቅተኛ ድምፃቸው ስለገዳው እየተረከቡት ወደ እቃ ቤቱ ይዘውት ሄዱ። «ይህን ቅዱስ ቦታ በመርገጥህ እግዚአብሔርን ልታመሰግነው ይገባል። የእግዚአብሔር የክብሩ ዙፋን የሆነችው ታቦተ ፅዮን ያረፈችበት ቅዱስ ቦታ ነው። መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሲወለድ ሕፃኑን ለመግደል ሄሮድስ ሲፈልገው እናቱ ቅድስት ድንግል ማርያም ወደ ግብፅ ይዛው ከተሰደደች በኋላ ከግብፅም ወደ ኢትዮጵያ ጉዞዋን ቀጥላ እዚህ ቅዱስ ቦታ መጥታ ስለመቆየቷ ድርሳን ኡራኤል የተባለው ጥንታዊ መጽሐፍ ላይ በሰፊው ተጽፎ ይገኛል። በዚህ ገዳም ውስጥ ብቻ በሚገኘው ድርሳን ማርያም በተባለ መጽሐፍ ውስጥ የጌታ ሰደትና የእመቤታችን ቆይታ መሉ ታሪክ ተጽፎ ይገኛል። ቅድስት ድንግል ማርያም የጌታችን እናት በዚህ ቦታ ሦስት ወር ከአስር ቀን ቆይታለች።»

መነኩሴው እቃ ቤቱን እየከፈቱም ትረካቸውን አላቋረጡም። «እመቤታችን በዚህ ገዳም ሳለች ይመራት የነበረው መልአክ ለየሴፍ በህልም ሕፃኑንና እናቱን ይዘህ ሂድ ሲለው የሴፍ ወደሕጻኑ ቀርቦ «ፀአና በደመና - በደመና ጫናት» ብሎ ተማዕና በማቅረቡ ከዛ ወዲህ የገዳሙ ስም «ጣና ቂርቆስ» የሐይቁ ስም ደግሞ «ጣና» ተብሎ ቀረ። ለዚህም የጽሑፍም የቁስም ማስረጃዎችን ማየት ትችላለህ።» ብለው ጥንታዊውን እቃ ቤት ከፍተው ወደውስጥ ጋበዙት። መነኩሴው በጥንቃቄ እየተመለከቱት ነው። ከእግር እስከራሱ እየመረመሩት።

በእቃ ቤቱ ውስጥ የመጀመሪያው ትርጉም መጽሐፍ ቅዱስ፤ መጽሐፈ ሒናክ፤ መፅሐፈ ሐዊ፤ የቅዱስ ያፌድ የእጅ መስቀል፤ ካባው፤ በራሱ እጅ የጻፈው ምልክት አልባው የድን መፅሐፍ፤ የወርቅና የብር አቃዎች፤ አንድ ሺህ አመት የሞላቸው ጥንታዊ ሰዕሎች፤ እና ሌሎችን ለዓይን የሚታክቱ ቅርሶችን አስጎበኙት። በዚህ ዕቃ ቤት ውስጥ ያሉት ቅርሶች ከመጨናነቃቸው የተነሳ ከአይጥ ለመከላከል ሲሉ ከጣሪያው ማገር ጋር መጸሀፍቶችን በገመድ በአየር ላይ አንጠልጥለው ያሰሩትን ሲያይ ተገረመ። አይጠቹ በማገሩ ላይ በመሔድ ገመዱን እየበጠሱ ቅርሶቹን እንደሚያወድሙባቸው ሲነግሩት እያዘነ ወጣ።

መነኩሴው ግራና ቀኙ በእሾህማ ቁጥቋጦዎች በተሞላ ቀጭን የአገር መንገድ እየመሩ ወሰዱት። በጠባቡ መወጣጫ ደረጃ

ወጥተው በደሴቱ ላይ በሚገኝ ሜዳማ ቦታ አደረሱት። በዚህም ታቦተ ጽዮንን ወደ ደሴቱ ይዘዋት የመጡት ካህናት የደም መስዋዕት ይሰጧቸው የነበረውን መስዋዊያ አሳዩት። በአረት ዘሌዋውያን ውስጥ ካነበበው ጋር የሚገኘው ነገር በማየቱ ከሰስት መቶ አመታት በላይ ታቦተ ጽዮን በዚህ እንደነበረች የሚያውቀውን ለማመን ተገደደ። ቢሆንም የመጣበት ዓላማ ታቦተ ጽዮንን ፍለጋ ሳይሆን የቀጣይ ጉዞውን ጠቋሚ መልእክት ለማግኘት መሆኑን አረሳም።

የተቀመጠለትን መልእክት በመሰዊያው ስር እየተዛዘረ ሲፈልግ መነኩሴው ትተውት ወደ ጫካው ገቡ። ለብዙ ጎብኚዎች ግልጽ ሆነው የማይነገሩትን ድብቅ የሆኑ ነገሮች እንዳሉ በልጅነቱ የሰማው ትዝ ብሎታል። ለእርሱ ብቻ ይህ ነገር መደረጉ አንድ ነገር ከጀርባው እንዳለውም ገብቶታል። በመሰዊያው ስር ያገኘውን አራት ማዕዘን ድንጋይ አንስቶ እያገለበጠ ካዩው በኋላ እፍ እፍ ብሎ አፈሩን ሲያስለቅቀው በላዩ ላይ የተቀረጹ ጽሑፎች ብቅ ብቅ አሉ። ድንጋይ ከመሰዊያው ድንጋይ ለየት ያለና ቀይ ሲሆን ለእርሱ የተቀመጠለት መልእክትም ይህ ለመሆኑ አልተጠራጠረም። በድንጋይ ላይ ከተቀረጹት ፅሑፎች ጋር ስሙን ስላገኘው ለእርሱ የተቀመጠ ድንጋይ ለመሆኑ እርግጠኛ ሆነ። በድንጋይ ላይ ከተቀረጹት ፅሑፎች አንደኛው «ማሔር ሻላል ሐሽ ባዝ» ይላል።

ጌታና የጉዞ እቃዎቹን የያዘበትን ረጅም ሻንጣ ከጀርባው አውርዶ መፅሐፍ ቅዱስ ካወጣ በኋላ የኢሳያስን የትንቢት መጽሐፍ አውጥቶ ምእራፍ ሰምንት ቁጥር አንድ ላይ ያለውን ጽሑፍ አነበበው። «እግዚአብሔርም፡ ታላቅ ሰሌዳ ወሰደህ፤ ምርኮ ፈጠነ፤ ብዝሃዋ ቸኮለ፤ ብለህ በሰው ፊደል ጻፍበት። የታመኑትን ሰዎች ካህኑን አርዮንና የበራክዩን ልጅ ዘካርያስን ምስክሮች አድርገልኝ አለኝ» ይላል የኢሳያስ መፅሐፍ።

ኢንጂር ሻጊዝ የነገረው ትርጉምም ትክክል እንደነበር አረጋገጠ። እንደ ኢሳያስ «ማሔር ሻላል ሐሽ ባዝ» የሚለው ቃል ትርጉም «ምርኮ ፈጠነ፤ ብዝሃዋ ቸኮለ» ማለት መሆኑን ቢያገናዝብም ይህ ቃል ለምን ለእሱ በመልእክትነት እንደተቀመጠለት ስላልገባው በተለያየ አቅጣጫ መተርጎም ጀመረ።

የተጠራበት ጉዳይ ሀገራዊ በመሆኑም ቃሉን ከሀገሪቱ ወቅታዊ ሁኔታ ጋር አገናዘበው። «አዎ» አለ ሚራሹ ቀዩን ድንጋይ እንደያዘ። «ምርኮ ፈጥሏል። ብዝሃዋ ቸኮለአል። ሀገሪቱ በቅጥረኞችና በአድርባዮች እየተበዘበዘች ነው። ሕዝቦቿ የበላይ ተመልካች ሆነዋል። ተስፋ በቆረጠ ትውልድ ተሞልታለች። ወጣቶቿ እንጂ ፍለጋ በባዕዳን ሀገር ሲሰደዱ በጋንጃቸው እየታረዱ ነው። ሴት ልጃቿ የአረብ ገረዶች እየሆኑ ነው። ማምላጫ ያጡትም በጥቁር አልማዛቸው ላይ ተኝተው እየለመኑ ነው። አዎ ጥቂቶች እየበዘበዙ ነው። ብዙዎችም እየተበዘበዙ። ኢትዮጵያን የተሰበረ መንፈስ ወራታል። ምርኮ ፈጥኗል። ብዝሃዋ ቸኮሏል።»

ቆሞ ለጥ ያለውን የጣናን ሐይቅና አረንጓዴውን የፎገራን ምድር ሲያይ ከቆየ በኋላ «ማሔር ሻላል ሐሽ ባዝ» ብሎ

ሳይታወቀው ሲሆን ወደ ጫካው የገቡት መነኩሴ ቢጫ የምንኩስና ልብስ ይዘው ተመለሱና ሰጡት።

«ምን ላርገው?» አላቸው ደንገጥ ብሎ።

«ላንተ የተቀመጠው ሁለተኛ መልእክት ይህ ነው። ለብሰኸው ና ተብላሃል።» አሉት መነኩሴው በሚንቀጠቀጠው ድምጻቸው።

«ወደየት ነው የምሄደው?» አላቸው።

«እሱን አኔም አላውቅም። ስጥ የተባልኩት ልብሱን ብቻ ነው» ጥለውት ወደመጡበት ተመለሱ።

ወደጫካው ሊገቡ ሲሉም «ጫማህን መወርወርህን እንዳትረሳ» አሉት። ደንገዝ ቢጫውን የምንኩስና ልብስ እንደያዘ ቆመ። ጫማውን አውልቆ ሽንጣው ውስጥ ከተተወ። በኋላ በባዶ አግሩ መሬቱን ሊረግጥ ሲሞክር አግሩ ተንቀጠቀጠበት። ሣሩ ሳይቀር የሚበጣውን የለሰለሰ አግሩን ከሸካረው መሬት ጋር ለማለማመድ እንዴት እንደሚችል ግራ ገባው።

ቢጫውን የምንኩስና ልብስ ለብሶ ቀዩን የእመክሮ ቆብ ከደፋ በኋላ ቀጣይ ጉዞው ወደየት እንደሆነ የምሰሰል ጀመር።

በመሰዊያው ሥር ያገኘውን ቀዩን ድንጋይ በአፅንኦት ሲመረምረው ከቆየ በኋላ በጥቃቅን ጫር ጫር ተደርጎ የተቀረፀ ሌላ ጽሑፍ አገኘ። «ወነቦ ከመ ያንዝር» ይላል። እነዚህ ሶስት የገእዝ ቃላት አዲስ አልሆኑበትም። የሚሰጡት የተሳካ ትርጉም ግን ፍንትው ያለና ግልፅ አልሆነለትም። ቀዩን ድንጋይ እንደያዘ ሽንጣውን ከጀርባው ካዘለ በኋላ ከረብታውን በቀጭኗ መንገድ ወርዶ ወደቡ ላይ ወደ ታሰረችው ጀልባ ተመለሰ።

ካፕቴኑ ጀልባ ውስጥ ወፍራም ጃኬቱን ፊቱ ላይ አድርጎ ተኝቶ ነበረ። ሚራዥ ሲገባ ጀልባዋ በፈጠረችው ውዝዋዜ ባና ተነሳ።

ሊሄድ ዘመናዊ የነበረው ሚራዥ ሲመለስ ለብሶት የመጣው የምንኩስና ልብስ ከጎፈረው ረዘብ ጋር ለዘመናት ጫካ ውስጥ የኖረ መናኝ አስመስሎታል። በእጁም ቀይ ድንጋይ ይዞ ያገለብጣል። ካፕቴኑ ፈገግ አለ። «ከመቼው መነኩስ?».....አልመለሰለትም።

«ወነቦ ከመ ያንዝር» የሚለውን ፅሑፍ የሰማበትን ሁኔታ እያሰላለሰ በዝምታ ተዋጠ። በኋላ ጌታሩን አውጥቶ አውታሮቹን በጣቶቹ እየነካካ ማሰላሰሉን ቀጠለ። ካፕቴኑ በዝምታ ሚራዥን ይመለከታል።

እንዳች ትዝታ በጌታሩ ቃና ውስጥ ብልጭ ብሎ ተመልሶ ጠፋበት። «ወነቦ ከመ ያንዝር» የሚለው ቃል የተሳፈበት ጎራዴ በአፅምሮው ውስጥ ተገለባብሞ ተመልሶ ጠፋ።

መልሶ ደግሞ በልጅነቱ ክብሩን ገብርኤል የወንዶች ገዳም ውስጥ እያለ አባ ዠንበር የሚባሉት መነኩሴ ወስደው ያስገቡት ገዳም ትዝ አለው። በብዙ የነገሥታት ቅርሶች በተሞላው በዚያ ገዳም ውስጥ ካሉት ውድ ቅርሶች ውስጥ ኢትዮጵያን ለብዙ ዓመታት በንግሥና የመሯት ንጉሥ አሳ ዘርዓ ያዕቆብ በሕይወት ዘመናቸው ከእጃቸው ለይተውት የማያውቁት ጎራዴአቸው አንዱ

ነው። በዚህ በአሳ ዘርዓ ያዕቆብ ሰይፍ ላይም «ወነቦ ከመ ያንዝር» የሚል ጽሑፍ ተቀርጸበት እንዳየ ያስታውሳል።

«አገኘሁት!» ብሎ በደስታ ተፈናጥሮ ጀልባዋ ውስጥ ሲዘል ጀልባዋ ተንገዳገደች። «ቀጥታ ወደ ዳጋ እስጢፈኖስ ገዳም ገዳት» አለው ካፕቴኑ። «ወነቦ ከመ ያንዝር» የሚል ጽሑፍ የተቀረጸበትን የአሳ ዘርዓ ያዕቆብን ጎራዴ ያየው ከብዙ ዓመታት በፊት አባ ዠንበር ከክብሩን የወንዶች ገዳም ወስደውት የዳጋ እስጢፈኖስን ገዳም በጎበኘ በት ወቅት መሆኑን በትክክል እንዳስታወሰው እርግጠኛ ነው።

ከጎርጎራ ወደ ባሕርዳር የሚነፍሰው ከባድ ነፋስ የጣናን ማዕበል አስነስቶ እንደፈረሰ ያሰግረዋል። ጀልባዋ ለደሴቶች ትሰግድ ይመስል በማዕበሉ እየተዳፋችና እየተቃናች እየተናጠች ወደ ዳጋ እስጢፈኖስ ገዳም እየገሰገሰች ሳለ ጀንበር በጣና ሐይቅ ምዕራባዊ ፅንፍ እያቆላላች ነበር። ባለፎ ያጋለው ብረት የመሰለችውን የማታ ጀንበር ድርብርብ ጥቁር ደመና ከቧታል። በደመናው መሐል የምታታይ መሰላሰች። ጨረሮቿን ሰዓ ታማሰለው ይመስል ጣና ይገለባበጣል።

ባለፈጃቹም ክንፍ ጥቁር አሞራዎች በጠቆረው የጣና ሰማይ ላይ የተሰለፉ የጦር አውሮፕላኖች መሰለው ወደ ጎርጎራ ይምዘገዝጋሉ። በሰልፍ..... በሕገ አሞራ። መሪውን አሞራ ይከተሉታል።

«አየሃቸው» አለ ሚራዥ በጣና ሰማይ ላይ የሚምዘገዝጉትን ከንፋም አሞራዎች አንጋጦ እየተመለከተ። «አሞራዎች መሪያቸውን የምነታል።»

«አየመራቸው አይደለም እኮ እንደኛ መሪ የራሱን ጉዞ እየተጓዘ ነው። ቀድሞ ለመብላት እየገዛገዛው» አለ ካፕቴኑ።

«ለመሆኑ ወደየት እየሄዱ ነው»

«ወደ ኤርትራ» ካፕቴኑ ከት ብሎ ሳቀ። «ኢትዮጵያና ኤርትራ ያልከፋፈሏቸው አሞራዎችንና ወፎችን ነው። ኤርትራ ውስጥ የወደቀ ጥንብ ካለ የኢትዮጵያ ጥንባባ አሞራ እንደሚግ ተወንጭሮ ላጥ የማድረግ አሞራዊ መብት አለው። ኢትዮጵያ ውስጥ ድርቅ ሲኖርም ከኤርትራ የተነሱ አሞራዎች መጥተው ከኢትዮጵያ አሞራዎች ጋር በፍቅር ይቃመሳሉ። ይህን ስታይ «እነሱን ባረገኝ» ትላለህ። በሁለቱ ሀገሮች ያሉ ህዝቦች እንዳይገናኙ ቦንብ ሲታጠርባቸው ወፎችና አሞሮች ብቻ እስከ አሁን አልተለያዩም። በእርግጥ ኤርትራ ለምትባል ሀገር ከዛም ከዚህም ያሉት ህዝቦች ዕውቅና የሰጡ አይመስለኝም። በእርግጥን ድንበር የሌለው ምድር እንዴት ሀገር ሊባል ይችላል። እንዲያውም ኤርትራ ውስጥ ያሉ ወገኖቻችን እንኳን እኛ ግመላችን እንኳ ባንዲራችን ያውቃል። አረንጓዴ ቢጫ ቀዩን ነው የሚሉት አሉ። አንድ ቀን መልሰን እንደምንገናኝ ተስፋ አልቆርጥም። አውሮፓ አንድ ሊሆን በአንድ ገንዘብ መገበያየት በአንድ ቪዛ አገር ማቋረጥ ጀምሮ አንድ

ሰንደቅአላማ ሊያውለበልብ በሚጣጣርበት ወቅት እዚህ የእኛ መሰነጣጠቅ አሳዛኝ ነው። ሆኖም እነዚህ አሞራዎች በሁለቱ ሀገራት የድንበር ግጭት የወደቁ ወንድማማች ወታደሮችን ካንድ ማህዘን እንደ ወጡ ሁሉ ባንድ ሆድ ውስጥ መልሰው አገናኝተዋቸዋል። አሞሮቻችን የሁለቱ ሀገራት ጊዜያዊ አምባሳደሮች ናቸው። ወደፊት ሁለቱ መንግሥታት አሞራዎቻቸውንም ለመከፋፈል ከምድር እስከ ሰማይ መረብ ካልዘረጉ በቀር በረራቸውን አይተውም።»

«አሞራዎችን ቢያስቀርቸው ወንዞች መፍሰሳቸውን አያቆሙም። ከዚህ ወደዚያ ከዛም ወደዚህ።» አለ ሚራዥ ፈገግ ብሎ። ተጉዘው የማያልቁትን ጥቋቁር አሞራዎች ጉን ለጉን ደግሞ ነጫጮቹ ባቢሳዎች ይበራሉ። «እነዚህ ደግሞ» አለ ካጅቴን። «እነዚህ ደግሞ የኢትዮጵያ መንኲራኩሮች ናቸው። ኢትዮጵያ ወደ ህዋ የምታመጥቃቸው ሮኬቶች። ይኸው እስከዛሬ ታመጥቃለች። የኢትዮጵያ መንኲራኩሮች በየቀኑ ይወነጨፋሉ በየቀኑ ይመለሳሉ። ማርሰ ደርሶ መልሰ። እየህ ህዋን እንዲህ ቀድመን ተቆጣጥረን ነበር። የአሜሪካውን የህዋ ምርምር ተቋም ታውቃለህ።» አለ ካጅቴን አሁንም እየሳቀ።

«አዎ ናሳን?»

«ናሳ ውስጥ የሚሠራውን ኢትዮጵያዊ ሳይንቲስትስ?»

«ማነው እሱ?»

«ኢንጂነር ሻጊዝ ሲባል አልሰማህም እንዴ?»

«አንተም ታውቀዋለህ?»

«እንዴታ! ከቅርብ ጊዜ ጀምሮ የብዙ ኢትዮጵያውያን መነጋገሪያ ሆኗልከ። መሆንም የሚገባው ሰው ነው። እንዴ! ኢትዮጵያ አሁን ጠምዳ በምታርሰበት ወቅት ወደህዋ የሚመጥቁ መንኲራኩሮች ዲዛይነርና የሳይንቲስቶች መሪ የሆነ ኢትዮጵያዊ መገኘትከ የሚገርም ነገር ነው። አቦ እንዴት ያለ ጀግና ሰው ነው! ጭንቅላት ያለው ኢትዮጵያዊ ነው አቦ! ኮርቶ አኮራን። ምን ዋጋ አለው ታዲያ እኛ ያሉን መንኲራኩሮች እነዚህ ባቢሳ አሞራዎች ናቸው። ...የኢትዮጵያ ነገር አንዱ ጥሬ አንዱ ብስል ነው። ኢትዮጵያን ጥሷት ሄደ። ኢትዮጵያ ሳይንቲስት ሻጊዝን እንዴት ልትጠቀምበት ትችላለች። ኢትዮጵያና ሳይንቲስቱ ተላለፉ። አንዳንድ ጊዜ ከአስተማሪው ተማሪው በልጦ ይገኛል። ድሆ ያደገባት አፈር የፈጨባት ምድር እስካሁን ስትድህ እሱ ቆሞ ሄደ። ከመሬትም አልፎ የማርሰንና የጨረቃን ሽለቆዎች ማሰብ ጀመረ። እኛ ደግሞ እንደምታየን አለን። የዛሬ መቶ አመት ተመልሰህ ብትመጣም ያው ነን። እንደዚሁ ታገኘናለህ። ጣናም እነዚያ የምታያቸው በፀደዩ አበባ የተንቀጠቀጡት የኢትዮጵያ ተራሮችም ያው ናቸው። ያብባሉ! ይረግፋሉ። ህይወት ኢትዮጵያ ውስጥ ፈረቃ ነው። ሲዘንብ ታቆጠቁላለህ! ሲደርቅ ትደርቃህ። በቃ ይህ ነው።»

ዶ/ር ሚራዥ ፍዝዝ ብሎ የካጅቴንን ንግግር ሲያጸምጥ ቆይቶ ወሬውን ሲያቆም የራቀውን አቅርቦ የሚያሳየውን መነፅር አነሳና የዳጋ እስጢፋኖስን ደሴት በመነፅሩ ውስጥ ፈለገው። ጀልባዋ የኋሊት እንጂ ወደፊት የምትሄድ አልመሰለህ አለው። ለመድረስ ቸኩሏል።

የማቅረቢያ መነፅሩን ማንገቻ በአንገቱ አጥልቆ ማዕበሉ ከሚያንገሳታት ጀልባ ላይ እየተንገዳገደ ቆሞ ሲያስስ ከደቅ ደሴቶች አንዱና ዋነኛ የሆነው ደጋ እስጢፋኖስ ደሴት ፊት ለፊት ገጭ አለ። አረንጓዴ ልቃቂት ይመስላል።

ያለመነፅር ለማየት ከርቀት ሲያማትር ጣና ሐይቅ ላይ የሚንሳፈፍ አረንጓዴ መሰበወርቅ የሚመስል ደሴት ታየው። ዳጋ። ቅዱሱ ደሴት። እየቆየ ደግሞ ጉድሮ የተከረከመ የአረኛ ራስ መሰለው.....ዳጋ።

ጀልባዋ በፈጠነች ቁጥር ደሴቱም እየፈጠነ ቀረበው። ጀልባዋን ማዕበሉ ሲያወዛውዛት ደሴቱም የሚወዛወዝ አረንጓዴ መሰበወርቅ መሰለው። ልትጠልቅ የተቃረበችው ጀንበር በደሴቱ አናት ላይ ከጥቋቁር ዳመናዎች ተፈልቅቀው ያመለጡ ቀያይ ወርቃማ ጨረሮቿን በትናበታለች። ተፈጥሮ በውበት ሽማዋ ተጠ ቅልላ ደሴቱ ላይ ወድቃለች።

ዳጋ ደሴት እየቀረበ መጣ። በስተምዕራብ የደሴቱ አናት ቁልል ያለ አረንጓዴ ኮረብታ ሲሆን በስተምዕራቅ ደግሞ በፅዕዋት የተሸፈነ ሜዳ ነው። ከደቡብ እስከ ሰሜን አምስት ኪሎ ሜትር ያህል የሚረዝመው ዳጋ ደሴት ከላይ ሆኖ ሲያዩት ክንፋን ዘርግቶ ሐይቁ ላይ የወደቀ አረንጓዴ አሞራ ይመስላል። በወንጌል ዓይን ሲታይ ተፅምርተ መስቀል በአራታዊ ዓይን ሲቃኝ የኖህ መርከብን የመሰለ ቅርፅ ያለው ደሴት ነው። ዳጋ በአረንጓዴ እፅዋት ባይጀቦን ኑሮ የጥፋት ውሃ እስከ ግማሹ ያጠለቀው የኖህን መርከብ ሊመስል የሚቀረው ኖህና ቤተሰቦቹ በውስጡ አለመኖራቸው ብቻ ነው።

ከሁለት ሰዓታት ጉዞ በኋላ በዳጋ ምዕራባዊ ጫፍ ባለው ጥንታዊ ወደብ የጀልባዋ ገመድ ከወደቡ ችካል ጋር ታሰረ። በደሴቱ ዳርቻ ከተረበረቡት ጥቋቁር ዓይናማ አለቶችና ድንጋዮች ጋር የሚጋጨው የጣና ማዕበል የታሰረችውን ጀልባ ከወደቡ ጋር ያጋጫታል። አረንጓዴ ጋቢ የተከናነበ ከሚመስለው ደሴት ውስጥ ቢጫ የምንኩስና ልብስ የለበሱ ሶስት መነኮሳት ወደ ወደቡ መጡ። የለበሱት ቢጫ የምንኩስና ልብስ ሚራዥ በጣና ቂርቆስ ገዳም ከተሰጠውና ከለበሰው ጋር ተመሳሳይ ነው።

ከሶስቱ አንደኛው እጅግ አዛውንት ናቸው። እንደ በረዶ የነጣው ጢማቸው ከቢጫው መጉናፀፊያቸው በላይ እስከ ደረታቸው ተንገርግርገዋል። ጉበጥ ያሉ ጠይም መልክ ያላቸው ናቸው። ከሁለቱ መነኮሳት መሃል ቆመው ሚራዥን ለአፍታ ከተመለከቱት በኋላ ምንም ቃል ሳይተነጥሱ ወደ መጡበት ተመለሱ።

«በገድቁ ተራዳኢነት እንኳን ደህና መጣችሁ።» አሉ አንደኛው መነኩሲ። ሽማግሌው መነኩሲ ወደ ጫካው ከገቡ በኋላ። «ምነዋ ከመሺ» አሉ ሁለተኛው ጥቁር ጉርፈፌ ጢም ያላቸው መነኩሲ። ከራሳቸው ውስጥ ብልጭ ያለው ነጭ ፍንጭት ጥርሳቸው መልሶ ተከደነ። «ማዕበሉ አስመሽቶብን ነው።» አለ ሚራዥ የመነኩሲውን ፊት እያነበበ።

ካገኙት ወደ ሚራዥ ተጠግቶ «መሄደ ነው።» አለ።

«በዚህ ጨለማ» ሚራዥ ደንገጥ ብሎ።

«ነገ ወደዚህ ገዳም ለጉብኝት የሚመጡ ጣሊያናውያንን እንዳመጣ ድርጅቱ አዘኛል። በፈለክኝ ሰዓት ብትደውልልኝ መጥቼ እወስድሃለሁ።» በብጣቂ ወረቀት የተንቀሳቃሽ ስልኩን ቁጥር ዕፎ ሰጠው።

«አረ መሸቷል ተው።»

«ነገርኩህ እኮ ጣሊያናውያኑን ይገሩ በጧት ወደዚህ ገዳም እንድመጣ ታዘዥላሁ። የሥራ ጉዳይ ነው። ብትደውልልኝ በማንኛውም ጊዜ እመጣልሃለሁ።» ካገኙት የጀልባዋን ሞተር አሰነሰቶ ወደ ባህር ዳር ከነፈ።

ሚራዥ በሁለቱ መነኩሳት መሪነት ደሴቱ በር ሲደርስ ወደገዳሙ መግቢያ ከተተከለ ሰሌዳ ላይ «ዳጋ ቅዱስ እስጢፋኖስ ገዳም» የሚል ፅሁፍ አየ። በጉን በኩል ደግሞ ሴቶች ወደ ገዳሙ እንዳይገቡና ማንም ሰው የጦር መሳሪያ ይዞ እንዳይገባ የሚከለክለውን ፅሁፍ አነበበ።

ጥቅጥቅ ባለው ደን ውስጥ እንደ ክር በቀጠነችው መንገድ እየመሩ ሲወስዱት ሚራዥ በሚያያቸው ሀገር በቀል ዛፎች ልምላሚ ተመስጦ ነበር። ከሀያ ሰባት በላይ በሌላ የምድራችን ገላ ላይ ያልበቀሉ ሀገር በቀል ዛፎች በዳጋ እስጢፋኖስ ደሴት እንደሚገኙ ያነበበው ጥናታዊ ፅሁፍ ትውስ አለው። ፀደቁን በፍካት ሊቀበሉ ከእንበጣቸው የተሸለቀቁ አበቦች መላዛ ሲያውደው የተሸበሸበ መንፈስ መዘረጋጋት ጀመረ። ከገዳሙ መግቢያ ወደ ውስጥ ገባ ብሎ የገዳሙ ተግባር ቤትና የዕህል ወፍጮ ቤት ይገኛል። የሞተር ወፍጮውን ለዚህ ገዳም ያስተክለው የቀድሞው ፕሬዝዳንት መንግስቱ ኃይለ ማርያም መሆኑን ሲነግሩት ተገረመ። ፕሬዝዳንቱ በመጨረሻው ሰዓት አካባቢ በዚህ ገዳም ውስጥ የተወሰኑ ቀናትን እንዳሳለፈና በገዳሙ ውስጥ ያለው የአንድነት መንፈስ አስደላቶት ብዙ ድጋፍ አድርጎ እንደ ነበር ጨምረው ነገሩት።

በዚህ ገዳም ውስጥ እስከ ሶስት መቶ የሚጠጉ መነኩሳት እንደሚኖሩ ቢገመትም ከአእዋፋቱ ዝግሬና ከጣና ሐይቅ የማዕበል ድንፋታ በቀር የሚሰማ ድምፅ የለም። የደሴቱን ጥቋቁር አለቶች ከሚጋጩው የጣና ማዕበል ጋር የሚቀላቀለው የእንቁራረቶችና የጉርጦች ድምፅ ቀስ ብሎ በሚነፍሰው ነፋስ እየተቀመረ በጀሮው

ሲንቆረቆር እውቅ የሙዚቃ አቀናባሪ የተጠበበበት ረቂቅ ሙዚቃ መሰለው። የተከፋተረ ፊቱ ሲፍታታ ተሰማው። የተጨናነቀች ነፍሱ በእጩይታ ተነፈሰች። ከየት እንደመጣ ባላወቀው ምክንያት አልባ ደስታ ነፍሱ ተንፈራገጠች። ምናልባት በዚህ ደሴት ውስጥ ከጉመሩት የፀደይ መግቢያ አበቦች መላዛ የተቀመመ ደስታን የሚሰጥ ቅመም እንዳለ ጠረጠረ። እንጂም እሱን የማያፍነክንክ ደስታ ሌላ ከወደቅ ይመጣል? «ሳፊንግ ጋዝ ባፍንጫየ ገብቶ መሆን አለበት» አለ በሆዱ። «ሳቅ ቀስቃሽ ንጥረ ነገር ሽቶኝ መሆን አለበት።»

ቀዋኛን መንገድ ተከትለው ጥቂት ከተጓዙ በኋላ ሁለቱ መነኩሳት ወደ አንድ ሌላ መነኩሴ ቀርበው እጅ ነሱ። ጥቂት ተነጋግረው ወደ ሚራዥ ተመለሱ። «የገዳሙ መጋቢ በገዳሙ ውስጥ እንዲያድሩ ፈቅደዋል።» አሉ ጠይሙ ጢማም መነኩሴ። ያለገዳሙ ኃላፊዎች ፈቃድ በገዳሙ ውስጥ ማደር እንደማይቻል ያውቃል። ሰገድ ብሎ ለመልካም ፈቃዳቸው ምስጋና አቀረበ።

የምሽቱን ፀሎት ሲያደርሱ በየበለታቸው የገቡት መነኩሳት መውጣት ጀምረዋል። ሁሉም እየመጡ ለሚራዥ ሰላምታ ሰጡት። ሰላምታቸው ለየት ያለ ነው። ገና ከሩቅ ሰላም ሊሉት ሲመጡ እስከ መሬት አጉንበሰው እየተንደረደሩ ይመጡና ከእሱ ሲደርሱ እጅ በመንሳት የበለጠ ከወገባቸው ሰገደው ትክኛውን ይስሙታል።

ከርቀት እስከመሬት አንገታቸውን ደፍተው እየተንደረደሩ ሲመጡ ለውጊያ የሚሸከረከሩ አውራ በጉችን ይመስላሉ። የበለጠ እስከመሬት የተጉነበሰ የበለጠ ትህትናና አክብሮት መግለጡን ያመለክታል። መነኩሳቱ ይህን የሰላምታ ዘይቤ ለዘመናት ይዘውት ኑረዋል። በየቀኑ ከፀሎት በኋላ ሲገናኙ እርስ በእርሳቸው ይህንን አድካሚ ሊባል የሚችል ሰላምታ ሳይሰለቹ ይለዋወጣሉ። ትህትናና ፍቅረ ቢፅ ዋናው አብሮ ለመኖር ያስተላለፈቸው ሰንሰለት ነው። ጮኾ መናገር፣ ጓደኛን ማንጓጠጥ፣ አለመታዘዝ፣ አብዝቶ መብላት፣ ያም መሻር የመሳሰሉት ጉዳዮች በጥብቅ የተከለከሉ ናቸው።

ዶ/ር ሚራዥ ፍፁም የሆነውን የወንድማማችነት ድባብ ሲያይ የልጅነት ዘመኑ ውል ብሎ ታየው። ከብራን። የዳጋ ገዳምም እንደ ገዳም ከብራን የወንዶች ገዳም በመሆኑ የተቀራረበ ባህልና ትውፊት አለው። እንዲያውም በጣና ሐይቅ ላይ ባሉ ደሴቶች ውስጥ ያሉ ገዳማት እርስ በእርስ እንደሚቀራረቡ ያውቃል። ከብራን፣ ዳጋና ሐይቅ እስጢፋኖስ የበለጠ ጥብቅ ቁርኝት ያላቸው ገዳማት መሆናቸውንም ያውቃል።

በልጅነቱም አባ ዠንበሩ ከከብራን ገዳም አምጥተው የዳጋ ቅዱስ እስጢፋኖስ ገዳምን እንዳስጉበኙት ያስታውሳል። በመሆኑም ባህሉንና ትውፊቱን ለመላመድ የሚያደርገው ጥረት አይኖርም። ሰላምታቸውም አዳስ አልሆነበትም። እሱም እንደነሱ እስከመሬት ለጥ ብሎ እጅ መንሳት አልተሳነውም። ሁለቱ መነኩሳት ፈንጠር

ብሎ ብቻውን ወደተሰራው የእንግዳ ቤት ይዘውት ሄዱ። የእንግዳ ቤቱ ክብ የላር ጉጆ ነው። መደበኛ ላይ ከሰሌን በእጅ የተሠሩ ምንጣፎች ተነጥፈዋል። ከግድግዳው ላይ ያለው ቀንዲል ተለኩሏል። ጭል ጭል የሚለው የቀንዲሉ መብራት ወጋገን በደላሳው ጉጆ ውስጥ ያለውን ጨለማ ወደ ውጭ ይገፋል። ከእንጨት ጥርብ የተሠራው የሳንቃ ንቃቃት በሚወጡት የቀንዲሉ ብርሃን ጨረሮች ፍንጣቂ ዙሪያ ትንኞች ይተራመሳሉ፤ ያላዝናሉ። በቀንዲሉ ብርሃን መፅሐፍ ከንፋቸው ላይ ዘርግተው ያነቡ ይመስል በብርሃኑ ጨረር ዙሪያ ይሸከረከራሉ። ያነበንባሉ። ትንኞቹ። ሚራዥ በሁለቱ መነኮሳት ታጅቦ ወደ ጉጆቹ ሲገባ ከተነጠፉት የሰሌን ምንጣፎች አንደኛው ላይ የተቀመጡት መነኮሴ ተነስተው ቆሙ።

«እርሳቸውም እንደ እርስዎ እንግዳ ናቸው» አሉ ጠይሙ ጢማም መነኮሴ። «አብራችሁ ተጨዋወቱ። መጋቢው መጥተው ይጉበጁችኋል።» ሁለቱ መነኮሳት የእንግዳ ቤቱን ሳንቃ የኋሊት ዘግተውት ሄዱ።

ሚራዥ እንደ እሱ እንግዳ የሆኑትን መነኮሴ እጅ ነስቶ ተቀመጠ። በግድግዳው ዙሪያ ማዶና ማዶ በተሰሩት መደበኛ ላይ የተቀመጡት ሁለቱ እንግዶች ሳይነጋገሩ በዝምታ ተውጠው ቆዩ። እንግዳው መነኮሴ የለበሱትን ቢጫ የምንኩስና ቀሚስ በፈርጣማ አካላቸው ተወጣጥሮ እርጉዝ ቤት አስመስሏቸዋል። የደረቡት መጉናፀፊያ ተንሽራቶ መሬት እየላሰ ነው። ጥቁር ፀጉራቸው ላይ የደፉት ቆብ ራሳቸውን በከፊል ያሳያል። ጥቁር ፊታቸው ከፀጉራቸው ጋር ሲመሳሰል ምንም አልቀረውም። በጨቤ የተሸረካከተ መሆኑን የሚያሳብቀው ፊታቸው ሰድሜ ልካቸውን ሲደባደቡ የኖሩ አስመስሏቸዋል። የተሠበረ ቀንድ የሚመስለው ጉራዳ አፍንጫቸው በላልሏል። አገጫቸው ላይ የበቀለው ፀጉር ጥቁር ግንድ ላይ የሚርመሰመስ ጉንዳን ይመስላል።

ሚራዥ እንግዳውን ለረጅም ጊዜ እያጮለቀ ሲመለከታቸው ከእስር ቤት ያመለጠ አደገኛ ወንበዴ መስለው ተቀረፁበት። መነኮሴ ቀርቶ ምንኩስና የሚባል ነገር የሰሙ አይመስሉም። የምንኩስና ልብሳቸውን በሥርዓቱ ካለመልበሳቸውም በላይ ከሰውነታቸው ጋር ባልተዋሃደው ቀሚስና መጉናፀፊያ ዝርክርክ ብለዋል። ደሞ ጠብደል ናቸው። በየቀኑ በሬ እስከቀንዱ ሲወጡ የኖሩ እንጂ በጾምና በስግደት ሲመጠመጡ የኖሩ አይመስሉም። የፊት ጥርሳቸውን በሙሉ ያጡ መሆናቸውን ያረጋገጠው አፋቸውን እስከጆሯቸው መልግደው ሲያዘጉ ነው። የተከፈተ አፋቸውን በመዳፋቸው እየከመከሙ «ስምህ ማነው?» አሉት። አንተ ብለው በመጥራታቸው የሚቀነስ ክብር ባይኖረውም ለስርዓት ገዳም አዲስ መሆናቸውን ፍንጭ ሰጠው። ማን እንዳመነኮሳቸው እንደሆነ ይወቀው አላ በሆዱ። ለነገሩም እሱንስ ማን አመነኮሰው ልበስ የተባለውን ልብስ ምንኩስና ገላው ላይ ቢጭንም ነፍሱ እንዳልመነኮሰች ግን ልቡ ያውቃል። አፋን መከርከም እንዳለበት አምኖ ሚራዥ

እባላለሁ።» ብሎ ዝም አለ። መልሰው ደግሞ እርስዎ አሉት። ረስተውት ነበር ለካ።

«አባ ሚራዥ ከወዴት መጥተው ነው?» ድምፃቸው ጆሮ የሚቆረቆር ለዛቢስ ነው። ጮክ ብለው በመናገራቸው ሰቀጠጠው። ጥያቄያቸው ደግሞ ትክክል አይደለም። በኢትዮጵያ ገዳማት ውስጥ የቆዩ ቢሆኑ ኑሮ ከወዴት መጣህ ብለው አይጠይቁም ነበር። በኢትዮጵያ ገዳማት የሚመጣ ማንኛውም መናኝ ሀገሩ፣ ዘፋ፣ ሐብቱ፣ ስልጣኑ፣ አይጠየቅም። እግዚአብሔር ጦርቶት ከመጣ መጣ ነው በቃ። ከዚህ ውጪ የገዳሙን ስርዓት አክብሮ እስከኖረ ድረስ ራሱ ፈቅዶ ካልተናገረ በስተገር «እስራኤላዊ ነህ? ኢትዮጵያዊ ነህ? ግብፃዊ ነህ? አማራ ነህ? አሮሞ ነህ? ትግሬ ነህ? ገለመሴ ነህ?» ተብሎ አይጠየቅም። ቢጠየቅም እንኳ መነኮሴ ትክክለኛ ማንነቱን አይናገርም። ማንነቱን ማጣራት ቢገባ እንኳ ማጣራትና መጠየቅ የሚገባው የገዳሙ ኃላፊ የሆነ መነኮሴ ነው። የገዳሙ አበምኔት ወይም መጋቢ ወይም ሌላ ኃላፊ።

«ከዋልድባ ገዳም ነው የመጣሁት።» ሲል የምሽቱን ታላቅ ውሽት ዋሽ ሚራዥ። «ዋልድባ ገዳም ወዴት ነው?» አሉ ጠብደሉ መነኮሴ።

«ዋልድባን የማያውቅ መነኮሴም አለ እንዴ?»

«ይኸው እኔ አለሁ።» ጥቁር ከንፈራቸውን ብልጥጥ ሲያደርጉት ጥርስ አልባው ቀይ ድዳቸው ከከሰል ጫፍ ላይ ያለ ፍም መስለ።

«ዋልድባ ሲባል ስምተው አያውቁም?»

«እረ ስቀልድ ነው..... ዋልድባን የማያውቅ መነኮሴ እንዴት ይኖራል?» በዚህ መሀል አባ ዲዎላ እባላለሁ ብለው ስማቸውን በስህተት ሊያስተዋወቁት ለጥቂት መልሰው ዋጡት። አባ ዲዎላ ይህን ይበሉ እንጂ ከሲሲሊ ደሴት በዶን ሞርሞርዲኖ የግል አውሮጳን ከቀናት በፊት ኢትዮጵያ መግባታቸውን ልባቸው ያውቃል። ለመጡበት ልዩና ምስጢራዊ ተልእኮ የሚበጁቸውን ምርጥ ምርጥ ውሸቶችና የሀሰት ሽፋኖች ካልተጠቀሙ ከዚህ ገዳም ተባረው ተልእኳቸው ከንቱ እንዳይሆን ሰግተዋል። ወዲያው መጋቢው ወደ እንግዳ ቤቱ ገቡ። ረዥም ሰላምታ ለሁለቱም ሰጥተው ተቀመጡ። ጥቂት አቀርቅረው ከቆዩ በኋላ «እዚህ ለመኖር ነው?» ሲሉ ሁለቱንም ጠየቁ። እንዳቀረቀሩ።

«አዎን እዚሁ ለመኖር ነው» አባ ዲዎላ ፈጠን ብለው መለሱ።

«የእግዚአብሔር ፈቃድ ቢሆን።» አባ ሚራዥ አንገታቸውን ለበር አድርገው ለስለስ ባለ ድምጽ።

«ያው ...መቼም በሌላ ገዳም የቆያችሁ ከሆናችሁ ታውቁታላችሁ ስለገዳም ሥርዓት እናንተን ማስተማር ድፍረት ይሆንብኛል። ውሃ ሽቅብ አይፈስም። በመዘውር ካልሆነ በቀር።»

መሬት ላይ ሶቃ የጠፋባቸው ይመስል ዓይኖቻቸውን ወለሉ ላይ ያንከባልሏቸዋል። «በመሆኑም ይህም ገዳም እንደሌሎቹ የኢትዮጵያ ገዳማት መጽሀፈ መነኮሳትን ተመርኩዞ ነው የሚስተዳደረው። ልዩው ነገር ግን በዚህ ደሴት ውስጥ በተለያዩ የሀገሪቱ ክፍሎች ጦርነት ሲነሳ የተጋዙ ውድ ቅርሶች ስላሉ እነዚህን ሀገራዊ ቅርሶች ጠብቆ ለማቆየት የሞት ሽረት ትግል ይደረጋል። በመሆኑም እናንተም እንደኛው በፈቃድ እግዚአብሔር ወደዚህ ቅዱስ ሥፍራ ከመጣችሁ ዘንድ ይህ ኃላፊነትም በላያችሁ ላይ ይወድቃል።» አሁንም እንዳቀረቀሩ።

«እኔ ግደለም። እኔ በበኩሉ ይህን ሀገራዊ ኃላፊነት በህይወቴ ውስጥ ለአንዴ እንኳ መሸከም እንዳለብኝ ይሰማኝ ነበር።» አሉ አባ ዲዎላ የቅርሱን ጥበቃ በተመለከተ።

«ሥርዓተ ገዳሙን በተመለከተ ግን ያው እንደ ሌሎቹ ገዳማት ነው። ለገዳም ህይወት መሠረታችንም የድንግል ማርያም ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። በቅዱስ ቃሉ መሠረት። በአንድ ወቅት ደቀ መዛሙርቱ ኢየሱስ ክርስቶስን «መጋባት አይጠቅምም?» ብለው በጠየቁት ጊዜ እንዲህ የሚል ቃል አስተምሯቸው ነበር። «ይህ ነገር ለተሰማቸው ነው እንጂ ለሁሉም አይደለም። በእናታቸው ማህበን ጃንደረቦች ሆነው የተወለዱ አሉ። ሰውም የሰለባቸው ጃንደረቦች አሉ። ስለመንግሥተ ሰማያትም ራሳቸውን የሰለቡ ጃንደረቦች አሉ። ሊቀበለው የሚችል ይቀበላቸው።» ይህንንም ቃል በማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ አስራ ዘጠኝ ቁጥር አስር ላይ ሰፍሮ እናገኘዋለን። እኛም በዚህ ገዳም ውስጥ ያለን መናንያን በዚህ ቃል ጥሪ የመጣን የክርስቶስ ጃንደረቦች ነን። ኢየሱስ ክርስቶስ እንዳለው ሰዎች የሰለቡንም እንኖራለን። ብዙዎቻችን ግን ስለ መንግሥተ ሰማያት ራሳችንን የሰለብን ነን።» ለመጀመሪያ ጊዜ ቀና ብለው ሁለቱንም በየተራ ተመልክተዋቸው መልሰው ንግግራቸውን ቀጠሉ።

«ብልቶቻችሁን የአመፅ የጦር እቃ አድርጋችሁ አታቅርቡ ብሎ ቅዱስ ጳውሎስ እንዳስተማረን በተቻለን አቅም መስለብ ያለብን ክፉ ሀሳባችንን እንጂ አካላዊ ብልታችንን አይደለም። አንድ መነኩሴ ብሉቱን ስልቦ ቢመንን ክፉ ሀሳቦቹን ካልሰለበ ዋጋ የለውም» መጋቢው ቀና ብለው አባ ዲዎላን ተመለከቱ። አባ ዲዎላ በልባቸው ያለውን ሀሳብ ሁሉ ያወቁባቸው መስሏቸው ከምሽሽ አሉ።

መጋቢው ቀጠለ። «በዚህ ገዳም ውስጥ እንግዲህ ስለመንግሥተ ሰማያት ራሳቸውን የሰለቡ ጃንደረቦች ወንድሞቻችሁ ይህን አለም ንቀው፤ መድሃኒታቸውን መስለው፤ ድምፁ አራዊትን፤ ግርማ ሌሊትን ታግሰው፤ የእሾህ አክሊሉ ምሳሌ የሆነውን ቆብ ደፍተው፤ ወገባቸውን በሰንሰለት ታጥቀው፤ ከዲያቢሉስ ጋር እየተዋጉ ያሉ ናቸው። ሆኖም «ሁሉን ትተህ ተከተለኝ» ያለውን ቃል በመያዝ እንጂ በዓለም ውስጥ የካበተ ሀብት የነበራቸው፤ ክብርና ዝና የነበራቸው ባዕለፀጋዎችም በዚህ ገዳም ውስጥ አሉ።

አመድ ነስንሰው ማት ለብሰው ለመፀለይ የመጡበት ምክንያት ይህንን የሚያልፈውን ዓለም ንቀው የማያልፈውን ዓለም ናፍቀው ነው።»

በዚህ መሀል ሁለት መነኮሳት የእግር ውሃ ይዘው መጡ። ሚራዥና ዲዎላ እኛው ራሳችን እንታጠባለን ብለው አሻፈረኝ ቢሉም ሁለቱ መነኮሳትን ተከትለው የመጡት ሌሎች ጦርቀም ያሉ መነኮሳት እኔ አጥብ እኔ አጥብ ብለው በመሻማት አጠቧቸው። ክርስቶስ የደቀ መዛሙርቱን እግር ዝቅ ብሎ ያጠበውን አብነታዊ ቃል ለመፈፀም ሲሉ ሁሌም እንግዳ ሲመጣ እግር ለማጣብ ሽሚያ ነው። ከበረከቱ ለመካፈል ሲሉም የአባ ሚራዥን ሁለት እግሮች ሁለት መነኮሳት፤ የአባ ዲዎላን ገንደፈላ እግርም ሁለት መነኮሳት ተሻምተው አጠቧቸው። በተለይ አባ ዲዎላ በሰው እጅ ሲታጠቡ የመጀመሪያቸው ነበር። ምናልባት በሰው እጅ የታጠቡት ከእናታቸው ማህበን እልል አሥር ተብለው ሲወለዱ ብቻ ሳይሆን አይቀርም። መነኮሳቱ ዝቅ ብለው ሲያጥቧቸው ለመጀመሪያ ጊዜ የጌትነት ስሜት ተሰማቸው። በደን ሞርሞርዲያ ቦታ ተቀምጠው ሲሰሉን ሲያንቀጠቅሟት ታያቸው በሀሳባቸው። ባሪያ የሆኑትን ያህል ጌታ ለመሆን ወደ ጌትነት የሚያወጣቸውን መሰላል ሲያቆሙ በሀሳብ ታያቸው። «ጌታ ለመሆን በአንድ ወቅት ባሪያ ትሆናለህ።» በውስጣቸው አጉረመረሙ።

አባ ዲዎላ እጃቸውን ሲታጠቡ የግራ እጃቸው ጣቶች አራት መሆናቸውን አባ ሚራዥ ተመለከቱና ሰቀጠባቸው። ትንሽ ጣታቸው የት ገባች።

አጥባው ታጥቦው ከጨረሱ በኋላ መነኮሳቱ ሁሉ ቆሙ። ከመነኮሳቱ አንዳቸው «ፀሎት ይሰጡን።» አሉ። መጋቢው እግር በማጣብ የተሳተፉትን በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እንዲባረኩ ከመረቁ በኋላ አቡን ዘበሰማያት ተደግሞ መነኮሳቱ የመጣውን ምግብ ለእንግዶቹ አቅርበው ወደ መጡበት ተመለሱ። በፀሎተ ማዕድ ቡራኬ ምግቡ ከተባረከም በኋላ እንግዶቹ አባ ሚራዥና አባ ዲዎላ መመገብ ጀመሩ። የመጀመሪያውን ቁራሽ ከመጥራሳቸው በፊት «ይባርኩልኝ» አሉ አባ ሚራዥ ወደ መጋቢው እጅ ነስተው «የሰምርልዎት» አሉ መጋቢው። ስርዓቱን ባለመርሳታቸው ተደሰቱ።

አባ ዲዎላ ግን ይህን ሁሉ ስለማያውቁ ምግቡ ከመቅረቡ ለመቀረስ የቀደሟቸው የለም ነበር። አባ ዲዎላ ምግቡን ሲያዩት ቀጅቸዋል። ዳቤ የሚባለውና ከዳጉሳ እህል የሚዘጋጀው ይህ ምግብ ከጉሮሮ የሚወርድ አይመስለም። «ቀጣ አይሉት እንጂራ ምን አይነት ጉድ ነው?» በምሬት ተቆራመዱ። እንዳይተውት እውነተኛ መነኮሴ ለመምሰል የሚያደርጉት ጥረት ሁሉ መከላከቱ ነው። ዳቤ የማያውቅ ኢትዮጵያዊ መነኮሴ ከየት የመጣ ነው። ወዝ በጠገበው ጥራር ላይ ያፈጠባቸውን ጥልማቶች የመሰለ ዳቤ ሲያዩ ተነስቶ የሚያንቃቸው መሰላቸው። ፋጋ በሚባለው የቅል ስባሪ የቀረበላቸው

ወጥ ከደራሽ የጐርፍ ውሃ ተቀድቶ የመጣ መሰላቸው። «ይህን እየተመገቡ ነው ዘለአለም የሚኖሩት? የማይታመን። መንግሥተ ሰማያት ሲያንሳቸው ነው። የሰው ልጅ ግን ለምን ራሱን ያስቃያል? ቆይ ይሄ መንግስተ ሰማያት ግን ምንድን ነው? እንዴት ሰው የተሰጠውን አለም ንቆ ገና ያልተሰጠውንና የማያውቀውን አለም ያፈቅራል? ሽረ እኔስ ዓለሜን አልንቅም። ከፈለጋችሁ ለምን እንጦርጦስ አትገቡም። ማንም አውደልዳይ በዓለም አልሳካለት ሲል ሌላ አለም እስኪመጣ ይጠባበቃል። ሽረ እዛው! እኔ ዲዎላ ኢየሱስም ይምጣ ሞርሞርዲኖ ለእኔ ያው ናቸው። ኢየሱስ መንግሥተ ሰማያትን አወርሰሃለሁ ሲል ሞርሞርዲኖ ደግሞ ሲሲሊን እስጥሃለሁ ይለኛል። ሁለቱም አንድ ናቸው። የሰውን ልጅ በጥቅም ለመደለል። በምን ሐሳብ ነው መንግሥትህ ትምጣ ብዬ የምፀልይለት? በዚህኛው መንግሥት ምን ተጠቀምኩ መጀመሪያ! ኢየሱስና መንግስቱ እዛው በሰማይ ይቆዩልኝ። ሞርሞርዲኖን ጌታዬ ስል በኖርኩበት አፌ ደሞ ኢየሱስን ጌታዬ ልል? ጌታዬ ስል እንድኖር ከፈጠረኝ ተሳስቷል። እኔ የራሴን መንግሥተ ሰማያት አዘጋጃለሁ። መንግሥተ ዲዎላ ቀርባለችና ሁላችሁም ገደል ግቡ። አለም ከኔ በተቃራኒ ቆማ ነበር። አሁን ግን በኔ ቁጥጥር ስር የምትውልበት ጊዜ በየሰከንዱ እየቀረበ ነው። መንግሥተ ዲዎላ እየቀረበች ነው።» አባ ዲዎላ ይሄን እያሰሳሰሉ ምግቡን ማቆማቸውን ዘንግተውት ነበር።

«ይቅመሱ እንጂ አባ?» መጋቢው በሀሳብ ባህር የሰጠውትን አባ ዲዎላን አባነደቸው። «እየበላሁ ነው። እየበላሁ ነው ...ታምሜ ነበር የከረምኩት። ትንሽ የምግብ ፍላጎቴ ቀንሷል። ቀስ እያልኩ እስቲ እንግዲህ እበላለሁ። ለአሁኑ ግን በቃኝ።»

አባ ሚራዥ የተሰጣቸውን መቁነን ጨርሰው «ስብሐት ለአብ» ብለው አመስግነው ማዕዳቸውን ከፍ አደረጉ።

መጋቢው ማዕዱ ከፍ ካለ በኋላ ስርዓተ ገዳሙን የሚመለከተውን ንግግራቸውን ቀጠለ። «.....ቅድም እንዳልኩት ምንኩስና በወንጌል የተገኘ ጥበብ ነው። የምንና አብነታችንም ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። መነኩሳት በምድር ያሉ መላእክት ናቸው። ለስጋቸው አይኖሩም። መነኩሴ ማለት «ምውት ዘተፈልጠ እምአለም» ማለት ነው። ቢሰድቡት የማይሳደብ ቢመቱት የማይማታ በልቡ ክፉ ነገርና ቂም በቀል የማያሰብ ነው። ምውት ዘተፈልጠ እምአለም...ከዓለም በሞት የተለየ። በዓለም ሆኖ የሚራብ እሱ መነኩሴ አይደለም ሰነፍ ነው። መነኩሴ የሚራብ ግን አያለው ነው። ዘመድ አገግዖቱን አይኖሩትም። በአቱን ለቆ አይወጣም። ተቀምጦ አይፈርድም። የመነኩሴ ሰይፉ ፀሎቱ ነው። ሰይፍ አያነሳም። አይቆጣም። በቁጡ ሰው መንፈስ ቅዱስ አያድርበትምና። ቁጡ ሰው የሰይጣን ደቀ መዝሙር ነው።» ቀና ብለው ሁለቱንም እየአቸውና ቀጠለ።

«ሰው ስጋዊ ወመንፈሳዊ ነው። ሰው ፈቃደ ስጋና ፈቃደ ነፍስ የሚዋቱበት የጦርነት አውድማ ነው። በመሆኑም ከወንድሞቻችሁ እንዳቸው በፈቃደ ስጋ ቢወድቁ መሰናከል አይገባም። ስጋዊ ወመንፈሳዊ መሆናቸውን ካወቃችሁ በቂ ነው። የነገሩትን ሳያስተውል ፈጥኖ የሚያምን ሰው ልብ ቀሌል ነው። በገዳሙ ውስጥ የምታዩት ደስ የማያሰኝ ነገር ካለ ለአበምኔቱ መንገር እንጂ ባያችሁት ነገር መሰናከል የለባችሁም። ወደ ገዳሙ ማህበር ከተቀላቀላችሁ ወዲህ በገዳሙ ውስጥ ካሉ ወንድሞች ጋር አብራችሁ ችግሩንም ደስታውንም መካፈል፣ በፀሎት ጊዜ መገኘት፣ በተለይ በተለይ ደግሞ ወሳኙ ነገር ፍቅረ ቢፅ ነው። እርስ በእርስ መዋደድ። የገዳሙ ማህበር ለገዳሙ ስራ ካልሳካችሁ በቀር ወደ ከተማ መውጣት በጥብቅ የተከለከለ ነው። አንዴ ንቃችሁት ወደ መጣችሁበት ዓለም መመለስ የለባችሁም።»

«ሽረ እኔስ የናኩት አለም የለኝም። አለም ንቃው የመጣ መነኩሴ ሁላ አለምን ንቁ መጣሁ ቢል አይደንቀኝም።» አባ ዲዎላ በውስጣቸው አፌዙ።

መጋቢው መነኩሴ «.....የገዳሙ አበምኔት አባ ዠንበሩ የተረፈውን ይነግሯችኋል። ነገ ጠዋት።» ብለው እጅ ነስተው ወጡ።

አባ ሚራሹ ከደሴቱ ላይ ባለው ኮረብታ የገዳሙ ደወል ድምፅ ሲያስተጋባ ነቅተው እይናቸውን ሞሽቀው ሲቃኙ በእንግዳ ቤቱ ውስጥ ማንም የለም ነበር። አባ ዲዎላ የተኙበት መደብ ባዶ ነው። የንጋቷ ፀሐይ እግሮች በቤቱ ግድግዳ ንቃቃቶች ሰርገው ገብተዋል።

ከጀርባቸው የማይለየውን ረጅም ሻንጣ እንደ ልጅ አዝለው ወደ ወደቡ ወረዱ። አባ ዲዎላ በጣና ዳር በወደቀው እይናማ ድንጋይ ላይ ተቀምጠው እየተጣጠቡ ነበር። አባ ሚራሹ ከአባ ዲዎላ ጥግ በሚገኝ ሌላ ትልቅ ድንጋይ ላይ ተቀምጠው በማዕበል ግፊት ከድንጋዩ እየተጋፈሱ በሚመለስው የጣና ሐይቅ ውሃ ያደረ ፈታቸውን አለቃለቁት።

አባ ዲዎላ ወደ ጫካው ሮጠው ገቡና ኪሳቸው ውስጥ የተንፈራፈረውን ተንቀሳቃሽ ስልክ አናግረው ከመመለሳቸው ሰባት ሰዎችን የጫነች ዘመናዊ ጀልባ እየተንደቀደቀች ከተፍ አለች። በውስጧ ጣሊያናዊው የማፍያ አለቃ ሞርሞርዲኖ ቡስኪ ከአራት አጃቢዎችና ከአስተርጓሚዎች ጋር ጀልባዋ ላይ ተቀምጠዋል።

ጀልባዋ ወደ ወደቡ እንደተጠጋች አራቱ አጃቢዎች ከጀልባዋ ወጥተው አካባቢውን ተቆጣጠሩት። ዶን ሞርሞርዲኖ ሐበሻው አስጉብኚ ወጣት የሚለፈልፈውን አንድም ሳይሰሙ የገዳሙን በር ወደ ግራ ትተው ኮረብታው ላይ ወደታነፀው ቤተክርስቲያንና ሙዚየም የሚያደርሰውን ቀጭን መንገድ ተያያዙት።

ዲዎላና ሚራሹም ከጉብኚዎች ጓላ እየተከተሉ ወደ ኮረብታው ወጡ። ከኮረብታው ወገብ ላይ የፃድቃን ማረፊያ የምተባለው ቦታ ሲደርሱ ከፊት የሚመሯቸው መነኩሴ እረፍት እንዲያደርጉ ጋበዟቸው። የፃድቃን ማረፊያ ላይ ሳያርፍ ማንም ሰው ወደ ቤተክርስቲያኑ አይሄድም። ነጭ ላብ የሚያስልበው አቀበት የዶን ሞርሞርዲኖን ሳንባ ከደረታቸው ወትሮት ስለነበር ማረፉን አልጠሉትም። አባ ዲዎላም ፍየል ፍየል እየሸተቱ ነበር።

የፃድቃን ማረፊያ የዳጋ ቅዱስ እስጢፋኖስ ገዳምን የመሠረቱት ፃድቅ አቡነ ሂሩተ አምላክ ወደ ደሴቱ ሲመጡ በጣና ሐይቅ ላይ እንደ ጀልባ አድርገው በላዩ ላይ ተቀምጠው እየቀዘቀ የመጡበት ተአምራዊ ድንጋይ የተቀመጠበት ቦታ ነው። ሐበሻው አስጉብኚ ወጣት ወደ ዶን ሞርሞርዲኖ ዞኖ «ይህ የምታዩት ጠ ፍጣራ ጥቁር ድንጋይ ገዳሙን የመሠረቱት አቡነ ሂሩተ አምላክ በ1268 ዓመተ ፖህረት በጣና ሐይቅ ላይ እየተንሳፈፉ የመጡበት የድንጋይ ታንኳ ነው።» አለ። ስሜት አልሰጣቸውም። ሊናገሩ ያሉትን ቃል መልሰው ዋጡት። «ይህ ሲሲሊ አይደለም።» አለ ውስጣቸው። ሲሲሊ ውስጥ የፈለጉትን የመናገር አቅም ብቻ ሳይሆን

የፈለጉትን ባለስልጣን የመፈንቀልም ስልጣን በእጃቸው ነው። ለዶን ሞርሞርዲኖ በምድር ላይ ሁሉንም ነገር የማድረግ ተአምር የተቀበረው ገንዘብ ውስጥ ነው። እንደእርሳቸው ድምዳሜ ስልጣን የገንዘብ ነው። መብት የገንዘብ ነው። ኃይልም ገንዘብ ነው። አቡነ ሂሩተ አምላክ ምናልባት በቅድስና ድንጋይ በውሃ ላይ ማንሳፈፍ ችለው ቢጋልቡ ግድ አይሰጣቸውም። ዶን ሞርሞርዲኖ ሲሲሊና ህዝቦቿን ሜዲትራንያን ባህር ላይ እድሜ ልካቸውን ሲጋልቡ ኑረዋል። «ቅድስና ድንጋይ ሲያስጋልብ ገንዘብ ደግሞ ህዝብ ያስጋልባል።» አሉ በውስጣቸው ሞርሞርዲኖ። ለዶን ሞርሞርዲኖ ታላቁ የምድራችን ባለ ስልጣን ገንዘብ ነው። ቅድስና አይደለም። ለእሳቸው በጣና ሐይቅ ላይ የተንሳፈፈው ተአምራዊው የአባ ሂሩተ አምላክ ድንጋይ ቅንጣት ታህል ስሜት አልሰጣቸውም። እድሜ ልካቸውን ሲመኙት የኖሩትና ለአባታቸው በሰኪ ከአቅም በላይ የሆነው ምስጢር ነው ስሜት ሊሰጣቸው የሚችል። የሩቁን አቅርቦ በሚያሳይ መነጽራቸው በደሴቱ ዳርቻ ደቡባዊ ምሥራቅ በኩል ያለውን ጣሊያን የሠራውን ወደብና በደሴቱ በኩል ለሚያልፉ መርከቦች ምልክት እንዲሆን የተከለውን የመብራት ማማ እየተመለከቱ ነበር ወደ ደሴቱ የሰሜኑ ወደብ የተጠጉት። ጣሊያናዊው ከበርቱ ሞርሞርዲኖ ቡስኪ በዳጋና በደቅ ደሴት መካከል በምትገኝ አነስተኛ ደሴት ላይ ኢንቨስት ለማድረግ ከከፍተኛ የመንግሥት ባለስልጣናት ጋር ስምምነት የተፈራረሙት ከሁለት ቀናት በፊት ነው። ይህንን የኢንቨስትመንት ስምምነት ፊርማ የመፈራረማቸው ዜና እንዲህ ዓይነት ዜናዎች በየቀኑ ስለሚደመጡ ማንም ትኩረት አልሰጠውም እንጂ በሀገሪቷ ቴሌቪዥንና ሬዲዮ ተላልፏል። የጣና ሐይቅ እርጃኖች ፀሐይ መዋቂያ በሆነችውና የደህ ሰው መዳፍ በምታህለው ብጣቂ ደሴት ላይ ለምን ዓይናቸውን እንደጣሉ ከእርሳቸውና ከአንድ ከፍተኛ የመንግሥት ባለስልጣን በቀር ማንም አያውቅም። ግሩ ሲል የምስጢሩ ጫፍ የተያዘው በአባ ዲዎላ ነው። አባ ዲዎላ ወደ ዳጋ የመጡበት ጉዳይ በእርሳቸውና በዶን ሞርሞርዲኖ የተያዘ ከፍተኛ ምስጢር ነው። በርግጥ በብጣቂዋ ሰው አልባ ደሴት ላይ ኢንቨስት ለማድረግ ስምምነት ተፈራረሙ እንጂ ምን ኢንቨስት እንደሚያደርጉ በውል የሚታወቅ ነገር የለም። የተዘገበ ነገር ቢኖር አንድ ጣሊያናዊ ባለሀብት በአማራ ክልል ኢንቨስት ለማድረግ ስምምነት መፈራረማቸው ብቻ ነው። በአነስተኛዋ ሰው አልባ ደሴት ላይ የሰፈሩት የሞርሞርዲኖ ሰዎችም በዛች ደሴት ላይ ምን እንደሚሰሩ አያውቁም። ለሰንቅ ማመላለሻ ተብላ ከሲሲሊ ተጭና መጥታ የተገጣጠሙት ዘመናዊ ጀልባ ደሴቱን ልታህል ምንም አልቀራትም። በተተክሉት ታላላቅ አረንጓዴ ድንኳኖች ውስጥ የተቀመጡት የሞርሞርዲኖ ሰዎች እስከ እፍንጫቸው ታጥቀው ትዕዛዝ በመጠባበቅ ላይ ናቸው። ይህ ከሆነ በኋላ ነበር ዳጋ ገዳምን ሊጉበኙ የተንቀሳቀሱት። በእቅዱ መሠረት ጉብኝቱ ተጀምሯል።

ሞርሞርዲኖ በሰው አልባዋ ደሴት ላይ የሰፈሩበት ምስጢር ቁልፍ በዚህኛው ገዳም ውስጥ ደብዛው እስኪገኝ የማይፈነቅሉት ድንጋይ አይኖርም። ካሰፈለገም ደሴቱም ቢሆን ተንዶ ወደ ጣና ሐይቅ ይገባታል እንጂ የሚፈልጉት ነገር እስኪገኝ የማይሞክር ነገር አይኖርም። ለገዳሙ የሰጡት ገንዘብ ነገሮችን እንደሚያለሰልሰ ተስፋ አድርገዋል። ከዛድቃን ማረፊያ ተነስተው የቤተ ክርስቲያኑን ጥንታዊ ሰዕሎችና ንዋዩ ቅድሳት ከጉበኙ በኋላ የሃገሪቷ ውድ ቅርሶች ወደ ተከማቹበት ወደ ገዳሙ ዕቃ ቤት ገብተው መጉብኘት ጀመሩ።

በዕቃ ቤቱ ውስጥ ረዥም ዘመናትን ያስቆጠሩ የብራና መፃሕፍት ታጭቀዋል። በሌላ ገዳማት ብዙም የማይገኙት መፅሐፈ ቀሌምንጠስ፣ ጊዮርጊስ ወልደ አሚድ፣ ረቱዕ ሃይማኖት፣ ገድለ ሰማዕታት፣ ወንጌል ዘወርቅ በመባል የሚታወቀው በሰዕል ያሸበረቀው ወንጌል፣ ባለሐረጉ መፅሐፈ አራትና ግብረ ሕማም ጥቂቶቹ ናቸው። ለብዙ ሰዎች የማይታዩት እንደ መፅሐፈ ሐዊ፣ መፅሐፈ ፊሳሎጉስ፣ መፅሐፈ በለረአም፣ መፅሐፈ አቡጊዳር፣ መፅሐፈ ጥበብ፣ መፅሐፈ ራፋኤል ዘአደናይ እና ሌሎችም በግዕዝ ቋንቋ የተፃፉ የታሪክ፣ የፍልስፍና፣ የህክምና.....መፃሕፍት እንደሚገኙ ይጠረጠራል። ከንጉሥ አፄ ዳዊት የተበረከቱ ከኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል ላይ ተሰንጥሮ የተሰራና በዝሆን ጥርስ ያጌጠ የእጅ መስቀል፣ የሚከፈትና የሚዘጋ የነሐስ መስቀል፣ የወርቅ ዘውዳቸውና የነሐስ ነጋሪታቸው ተደርድሯል። በንጉሥ አፄ ዘርአ ያዕቆብ የተበረከቱ የወርቅ መስቀል፣ በግሪክና በግዕዝ ቋንቋ የተፃፈበትና «ወነበ ከመያንዝር» የሚል ፅሁፍ የተቀረበበት በአልማዝ ፈርጥ ያጌጠ በህይወት ዘመናቸው ከእጃቸው ተለይቶ የማያውቅ የእጃቸው ሰይፍ፣ የንግሥናቸው የወርቅ ዘውድና የነሐስ ነጋሪታቸው በአንድ በኩል ተገጥጠዋል። በሌላ በኩል ደግሞ ከንጉሥ አፄ ፋሲለደስ የተበረከቱ ተገባጣሚ የወርቅ ቅብ አልጋ፣ ባለ ሦስት እግር የዙፋን ወንበር፣ የወርቅ ዘውድና ካባቸውና ቀንደ መለከት ተሰድረዋል። ከዚህም በተጨማሪ የአራቱ ነገሥታት አዕም የአፄ ዳዊት፣ የአፄ ዘርአ ያዕቆብ፣ የአፄ ሱስንዮስና የአፄ ፋሲል አዕም ሳይፈራርስ በመስተዋት ሳጥን ውስጥ በክብር ተቀምጧል። ከዚህ ሌላ የአስር ነገስታትና የዘጠኝ ጳጳሳት አዕም በገዳሙ ውስጥ እንደሚገኝ የእቃ ቤቱ ጠባቂ በቃል ለጉብኝዎቹ ገለፅላቸው። የዕቃ ቤቱ ጠባቂ በዝግታና በሰለለ ድምፅ የሚናገሩትን ታሪክ ሐበሻው አስጉብኝ ደስ እንዳለው ወደ ጣሊያንኛ አየተረጉሙ ለነ ሞርሞርዲኖ ይተርክላቸዋል። ከዚህ ሁሉ ቅርስ የሞርሞርዲኖን ትኩረት የሳበ አንዳች ነገር የለም። አባ ዲዎላ ግን በመስተዋት ሳጥን ውስጥ በክብር የተቀመጠውን የነገስታቱን አዕም ሲያዩ አባታቸው አለቃ አያሌው የነገሯቸው ምስጢር ትውስ አላቸው። ከነገሯቸው ሁሉ የዳመጧቸውም በዳጋ እስጢፋኖስ ውስጥ ስለሚገኙት የነገሥታት አዕም የነገሯቸውን ታሪክ ነበረ። በተለይ

የንጉስ አፄ ዘርአ ያዕቆብን አዕም ወደ መስተዋቱ ሳጥን በጣም ተጠ ግተው በትኩረት ተመለከቱት። ሽው ወዳለ ትዝታ ሊገቡ ሲሉ ጉብኝቱ ተጠናቀቀ። ከእቃ ቤቱ ወጥተው የዕቃ ቤቱ በር ተዘጋ።

የአባ ሚራዥን ትኩረት የሳበው ደግሞ የአፄ ዘርአ ያዕቆብ የእጃቸው ሰይፍ ነበር። «ወነበ ከመያንዝር» የሚል ፅሁፍ የተቀረበበት። በትክክል መምጣት ወዳለባቸው ቦታ ለመምጣታቸው እርግጠኛ ሆነዋል። ጉብኝቱ ተጠናቀቀ። የእቃ ቤቱ ጠባቂ በፍን ጠ ርቅመው ዘግተው አባ ሚራዥን ጥለዋቸው ከእቃ ቤቱ ጥግ ወደታነፀቸው የግል ቤታቸው ገቡ።

«ባሪያዎ! በል የነገርኩህን ሁሉ በልብህ አኑረው። ይህንን ተልዕኮ በብቃት ከፈፀምክ ጠንካራው ቀኝ እጄ ለመሆን ማንም የሚቀናቀንህ የለም።» አሉ ሞርሞርዲኖ እስከ አባ ዲዎላ ጆሮ ተጠ ግተው በሽክሽክታ። ቁልቁለቱን እየወረዱ እያለ።

«እስከ አሁንስ ቀኝ እጄም አልነበረኩም እንዴ።»

«እስከ አሁንማ ባሪያዬ ነበርክ። ደንዝ! የምልህን ዝም ብለህ አዳምጠኝ። ጌታ የምትሆንበት ጊዜ እስከ አፍንጫህ ቀርቧል። ቀንጅና ድህነትን እንደሚሸፍን ገንዘብም ባርነትን ይጋርዳል። ብልፅግናህ ጥቀረትክን ይደብቀዋል። ያኔ የዓለማችን ኃይል ሰው ትሆናለህ። አለበለዚያ እንደ አሁያ ጆሮህን ጌትፍ የመጫን የማዘዝ መብቴ እንደተጠበቀ ይኖራል። ገንዘብ ከሌለህ ምን አቅም አለህ?.....የምታሸንፈውን መግዛትና መበዝበዝ የተፈጥሮ ህግ ነው። ሰይጣናዊ ህግ አይደለም። አሸናፊዎች ይኖራሉ። በዚህ ወቅት ለደህ እና ለሀብታም እኩል ተፈጥሮ የሰጣቸውን ውሃ ሳይቀር ገንዘብ ደረጃውን አወራርዶታል። ውሃ ሁሉ እኩል አይደለም። ሀብታም የተጣራና ከጀርም የፀዳ ውሃ ሲጠጣ ደህ ደግሞ እንደበሬ አጉንብላ ከደፈረሰ ጅረት ለንጩጩን ነክሮ ይጠጣል። በዚህ እንኳ ያለው ልዩነት ይታይህ። ሁሌም ስለገንዘብ አስብ። ገንዘብ ካለህ መሪ ነህ። በቃ ገባህ።»

«አዎን ገብቶኛል ጌታ ሞርሞርዲኖ።»

«ውሽትክን ነው አይገባህም። አንተ የሚገባህ ሰው አይደለህም በንቃትህ ላይ አውቀህ የተኛህ አሁያ ነህ።»

«አይደለህም ጌታ ሞርሞርዲኖ! በግዛቴ ውስጥ መጥተው አይሳደቡ። ይህ ሲሲሊ አይደለም። ቆቤንና መጉናፀፊያዬን አያዩም እንዴ። ከንፍ አልባ መልአክ መስዬ ባለ አሁያ ይሉኛል።»

«ይቅርታዎትን አይንፈጉኝ ብዕሰነትዎ!» አሉ ደን ሞርሞርዲኖ ደሴቱን የሚያናጋ ሳቅ ሰቀው። «ይልቅ የአንዱ ክፍለ ሀገር ጳጳስ አድርገው እንዳይሸሙዎት ይጠንቀቁ።» አባ ዲዎላም የቋጠሩት ሳቅ ፈነዳ። ቀይ ድዳቸው ተሰጣ። የበርበሬ ጭቅጭቅ የመሰለች አንድ ዓይናቸውን አጥብበው ተንክተኩ። ሞርሞርዲኖ የአባ ዲዎላን መቀመጫ ቸብ አድርገው ከንዳቸውን ትክክቸው ላይ ጣል አድርገው ቁልቁል ኮረብታውን መውረድ ጀመሩ።

አባ ዲዎላና አባ ሚራሽ በገዳሙ እንዲኖሩ የፈቀዱት መጋቢው ነበሩ። አበምኔቱ አባ ዠንበሩ ከበአታቸው ወጥተው ለአባዲዎላና ለአባ ሚራሽ ሀሎተ ማርያም አድርሰው ለምን እንዳልተቀበሏቸው ግልፅ አልነበረም።

በመሆኑም ለአባ ዲዎላና ለአባ ሚራሽ በመጋቢው ሰብሳቢነት የገዳሙ መነከሳት ፀሎት አድርሰው ከተቀበሏቸው ሰንበትበት ብለዋል። ለገዳማውያኑ እንደ ሚደረገውም ፀጥታ በዋጠው ጫካ ውስጥ ተፈናጥረው ከሚገኙት ጎጆ ቤቶች ለየግላቸው በአት ተሰጥቷቸዋል። ጌጆ ቤት። በዚህ ገዳም ውስጥ ከሰበት መቶ በላይ መነከሳት እንደሚኖሩ ቢገመትም ደሴቱ አንድ ሰው እንኳ የሚኖርበት አይመስልም። ፀጥታ። መነከሳቱ የሚገኙት በሀብረት ያሥራ ዘመቻ ወይም በሀብረት ፀሎት ጊዜ ነው። ከዚህ በተረፈ ግን ካልተጠራ በቀር ማንም ወደ ማንም በአት ድርሽ አይልም። ቢመጣ እንኳ ወደ ቤት ከመግባቱ በፊት በሩቅ ሆኖ ያጨበጭባል። ሰው መጥቶ ካልተቀበለው በድፍረት ወደ ቤት አይገባም ወደ መጣበት ይመለሳል እንጂ። ይህም የሆነበት ምክንያት መነከሳቱ ፀሎት ከጀመሩ ማንንም ስለማያናግሩ ነው። በተመሰጠ ውስጥ ያለን መነከሴ ማወክ በጥብቅ የተከለከለና ጠያፍ ነው። በገዳሙ ውስጥ ከሚታየው የጠበቀ አንድነት ጋር ግለሰባዊ ነፃነትም ይጠበቃል። ለእያንዳንዱ መናገሩ በነፃነት የሚፀለይበት፣ የሚመሰጥበት፣ የሚያነብበት ቤት ለብቻው ይሰጠዋል። እንደ ስርዓቱ በቤቱ ውስጥ ሥጋዊ ሥራ ቢሠራ የሚያየውም የሚቀጣውም አንድዬ ብቻ እንጂ ካልተናዘዘ በቀር ማንም መጥቶ አይከታተለውም።

የአባ ዲዎላና የአባ ሚራሽ ምነና በገዳሙ ትክክለኛ ሥርዓት መሠረት ቢሆን ኖሮ መጋቢው ይቀበሏቸዋል። ከዚያም ለሰባት ቀናት ያስተናግዳቸውና በሰባተኛው ቀን ለማህበሩ ካስተዋወቋቸው በኋላ እንደ ገዳሙ ሥርዓት አገልግሎታቸውን ይጀምራሉ። መጋቢው ይቀበልና በአበምኔቱ አማካኝነት ለማህበሩ ሃይማኖታቸውን በመሃላ ካረጋገጡ በኋላ ስማቸው ተመዝግቦ የእመክሮ ጊዜያቸውን ይጀምራሉ። ደንቡና ሥርዓቱ እንዲህ መሆኑን ቀድመው የተረዱት አባ ዲዎላና አባ ሚራሽ ግን ራሳቸውን አመንከሰው ሥርዓት ገዳምን የጠነቀቁ መስለው መጡ።

ዓለመ ምንከሶናን መርጦ ወደዚህ ገዳም የሚመጣ ማንኛውም ሰው እንደ ከዚህ ቀደሙ ቢሆን ኖሮ እንደደረሰ የምንከሶና ቆብ አይደፋለትም። ቢያንስ ለሦስት ዓመታት ከማህበሩ በተመረጠ መምህራን ሥርዓተ ምንከሶናንና ልዩ ልዩ ሥልጠናዎችን እየወሰደ ይቆያል። ይህም የሶጪ መነከሴ የእመክሮ ጊዜ ይባላል።

የእጩውን መነከሴ የውሳኔ ፅናትና ቆራጥነቱን ለመፈተሽ መምህራኑ ልዩ ልዩ ከባድ ፈተናዎች ይሰጡታል።

በ1964ዓ.ም በሲኖዶስ በወደቀው የገዳማት መተዳደሪያ ደንብ መሰረት ማንኛውም መነከሴ የግል ገንዘብ /ቁራት/ እንዳይኖረው መደንገጥ እውን ነው። መናኙ ወደ ገዳሙ ከመምጣቱ በፊት ትዳርና ንብረት ያለው ከሆነ ከሦስት ሁለት እጅ የሚሆነውን ለቤተሰቦች ትቶ ከሦስት አንድ እጅ ለገዳሙ ገቢ ማድረግ አለበት።

አባ ዲዎላን ጭንቅ ያላቸው ከዚህ ገዳም የሚያሰባርሩ ህጉችን አለማወቃቸው ነበር። በኋላ ግን አንድ አልፈው ወደ ኮረብታው የሚወጡ መነከሴ ቤታቸው በር ላይ አስቁመው ጠየቁና ተረዱ። መነከሴው የገለፁባቸውም በሲኖዶሱ አንቀፅ አሥራ አምስት ላይ ያለውን ድንጋጌ ነው።

አንቀፅ አስራ አምስት መሰረት አንድ መነከሴ ከገዳሙ ስለሚሰናበቱበት ሁኔታ ጠንቅቀው ተረድተዋል። አንድ መነከሴ የገዳሙን ሕግና ትዕዛዝ በመተላለፍ ያለአባምኔቱ ፈቃድ ከቅፅረ ገዳሙ ወጥቶ ወደ ዓለማውያኑ ከተማ ወይም መንደር ቢወጣና ቢወርድ በመጀመሪያ ከማህበሩ ሁለት ሁነው ይመክሩታል። ባይሰማ ወደ አበምኔቱ አቅርበው ያስመክሩታል። አበምኔቱንም ባይሰማ ማህበሩ ፊት አቁመው ይመክሩታል። አሁንም ማህበሩን ባይሰማ ከማህበሩ ተለይቶ ቀኖና ይሰጠዋል። ቀኖናውን አልቀበልም ቢል ከገዳሙ ይባረራል። በማቴዎስ ወንጌል ቃል መሠረት።

መነከሴው ለአባ ዲዎላ ያልገለፁባቸው አንድ ሌላ ነገር አለ። ቀኖናው ምን እንደሆነ አልገለፁባቸውም። አባ ዲዎላ የገመቱት ቀኖናው ስግደት ወይም ፀሎት ይሆናል ብለው ነው። ግን ሌላም አለ። ከገዳሙ መሃል ፈንጠር ብላ በተወራቸው ቤት ውስጥ ከአንድ ሁለት ቀዳዳ ካለው ሽንቁር ግንድ በቀር ማንም አይኖርም። የዚህ ግዙፍ ግንድ ሽንቁሮች የእግር ማስገቢያ ናቸው። ሲኖዶሱ በሚያዘው የማይመራ ወንበዴ መነከሴ በግንዱ ሽንቁር ሁለት እግሮቹን እንዲያስገባ ከተደረገ በኋላ በእግረ ሙቅ ይቆለፍበታል። ተነስቼ ሳምልጥ ቢል እንኳ ያንን ግዙፍ ግንድ በታሰሩ እግሮቹ ተሸክሞ መቆም እንኳ አይችልም። ለመተኛትም አይመችም። ቁጭ ብሎ ይመሻል። ይነጋል። ሰይጣን ባይኖርበት እንኳ ጭንቅ ጭንቅ ብሎት መለፍለፍ ይጀምራል። የተወሰነለትን ቅጣት ባይፈፅም ማንም ያንን አስፈሪ ቤት የሚከፍት የለም። እግረ ሙቁንም የሚከፍትለት ማንም አይኖርም። ሊጌቡኙት እንኳ የሚችሉት ሲክል በሚመስለው ቤት ውስጥ የሚራወጡት አደገኛ የጫካ ሽራራቶች ብቻ ናቸው። ምናልባት ይህ የቅጣት ዓይነት ለእንግዳ መነከሴና ለአዲስ መናኝ በግልፅ ስለማይነገር ይሆናል መነከሴው ለአባ ዲዎላ ያልነገሯቸው። ከዚህ ጋር አያይዘውም ሌሎች ሥርዓቶችን ነግረዋቸዋል። መነከሴው ሲናገሩ «የኢትዮጵያ ገዳማት የሀገሪቷ ጥንታዊ ዩኒቨርሲቲዎች ናቸው» ብለው ነበር። በሀገብ አመራር እንደነ አፄ ቴዎድሮስ ያሉ መሪዎች የወጡት ከገዳማት መሆኑን

በማብራራት፡፡ የኢትዮጵያ ጥንታዊ ሰነድ ሆኖ ሥነ ፅሁፍ የህክምና ጥበብ.....የፈለቀባቸው እነዚህ ጥንታዊያን የኢትዮጵያ ገዳማት ከዩኒቨርሲቲ ጋር የሚመሳሰል የአንድነት አኗኗር ዘይቤ እንዳላቸው ነበር የነገሯቸው፡፡ የገዳሙ ደወል ሲደወል መነኩሳቱ ፀሎታቸውን አሳርገው የመቁነን እቃቸውን ይዘው ይወጣሉ፡፡ የፈለገ ግብር ቤቱ ውስጥ የፈለገ ወደ ግል በአቱ ወስዶ መመገብ ይችላል፡፡ በዋልድባ ከደረሰ የሙዝ ጽሁፍ የሚሠራ ቋርፍ የተባለ ምግብ በደብረ ቢዘን ደግሞ እንጀራ በወጥ በዱጋ ቅዱስ እስጢፋኖስ ገዳም ግን ዳቢ የሚባለው ምግብ ይቀርባል፡፡ የሆነው ሆኖ የመቁነን ሥርዓቱም ሆነ ይዘቱ ቢለያይም በየትኛውም ገዳም የሚኖሩ መነኩሳት የሚመገቡት በቀን አንድ ጊዜ ብቻ ነው፡፡ በመቁነን ወቅትም እንደ ዜና አበው፣ መፅሐፈ ገነት የመሳሰሉት መፃሕፍት ይነበባሉ፡፡ በአበምኔቱ መሪነት ፀሎት ተደርጎ ማህበረ መነኩሳቱ ይመገባሉ፡፡ የመቁነን ሥርዓት ሲፈፀምም በአበምኔቱ መሪነት አቡነ ዘበሰማያት የተሰኘው ፀሎት በዜማ ይፀለያል፡፡ በገዳሙ የሚኖሩ መነኩሳትም በመቁነን አይበላለጡም ሁሉም እኩል መጠን ያለው ምግብ ይመገባሉ፡፡

በኢትዮጵያ ሲኖዶስ አንቀጽ ፲፭ በተደነገገው መሠረት ለእያንዳንዱ መነኩሴ በየዓመቱ አንድ ጊዜ አንድ የሥራና አንድ የበአል ልብስ ይሰጠዋል፡፡ ዓመቱ ደርሶ ሌላ አዲስ ልብስ ሲቀበል አርጌውን ያስረክባል፡፡ የብርድ ልብስና ምንጣፍ በሁለት ዓመት አንድ ጊዜ ይታደሳል፡፡ ሁሉም መነኩሳት የሚሰጡት አንድ አይነት ልብስ ነው፡፡ ወደ ቢጫ የደላ ወይባ የሚባል ቀሚስና ሙንፍፀያ፡፡ የመነኩሰው ሥርዓት ምንኩስናውን ሲፈጽም ተባርኮ የተሰጠውን ቆብ ያጠልቃል፡፡ ያልመነኩሰው የአመክሮ ቆብ ይደፋል፡፡ የፀሐይ ቆብ፡፡ ጥቁር ራሱም አለ፡፡ ቆብ ያልደፋ፡፡

አባዲዎላ በሰነበቱባቸው ቀናት የሚፈልጉትን ለማግኘት ብዙ ውስብስብ ነገሮች እንዳሉ ተረድተዋል፡፡ በየጊዜው በፀሎት የመገኘት ግዴታ አለባቸው፡፡ ነቢዩ ዳዊት በመዝሙሩ «በእኩል ሌሊት አመሰግንህ ዘንድ እነሳለሁ» ያለውን መሠረት አድርገው መነኩሳቱ በመንፈቀ ሌሊት ለሁሉም ሲነሱ ጣፋጭ እንቅልፋቸው እያዳፋቸው ወደ ፀሎት ቤት ይሄዳሉ፡፡ አባ ዲዎላ፡፡ ከዚያ ከሰዓታቱ ጋር መልክአ መልክዕና ተአምረ ማርያም ይነበባል፡፡ ከሰአታቱ በኋላ ደግሞ ሁለት የተመረጡ መነኩሳት ፀሎት እጣን ያደርሳሉ፤ ከዚያም ፀሎት ኃይማኖት፣ መዝሙረ ዳዊትና ስንክሳር ይነበባል፡፡ ለኋላ ሲል በእድሜ የበላይ በሆኑ ሽማግሌ መነኩሴ መሪነት የማህበሩ ፀሎት ለገዳሙ ሰፋት፣ ለገዳምያኑ ፍቅር፣ አንድነትና ከፊተና መጠ በት ይፀለያል፡፡ ስለክርስቲና መጠበቅና ስለ ሀገሪቷ ሰላምና አንድነት ምህላ ይቀርባል፡፡

ከንጋቱ አሥራ ሁለት ሰአት ሲሆን መነኩሳቱ በየበአታቸው ሄደው የግል ፀሎታቸውን እንዲያደርሱ ይለቃል፡፡ ይህ ሁሉ ሲሆን ለአባ ዲዎላ የሚገባቸው አንዳች ነገር የለም፡፡ አብዛኛው ፀሎትና ምህላ በጥንታዊው የግዕዝ ቋንቋ ነው የሚከናወነው፡፡ ስለዚህ አባ

ዲዎላ እግራቸው እንደፄጤማ እየተንቀጠቀጠ ዝም ብለው ቆመው ማደር እጣ ፈንታቸው ሆነ፡፡ ደግነቱ ያልተማሩና ፊደል ያልቆጠሩ እንደ እሳቸው እግራቸው እስኪቀጥን ቆመው የሚያድሩ ገበሬ መነኩሳትም አሉላቸው፡፡ በገዳሙ ውስጥ አለማወቅ እያስከሰሰም፡፡ እውቀትም የቅድስና ምልክት አይደለም፡፡ ለተማረ መነኩሴና ፊደል ላልቆጠረ መነኩሴ እኩል ክብር ይሰጣል፡፡ በዚህ ገዳም ውስጥ ዋና ዋናዎቹ የቅድስና መለኪያዎች ደግነት፣ ታዛዥነት፣ ንፅህ ልብና፣ ቅንነት፣ ትጋትና ፅናት ናቸው፡፡ ሁሌም ከረፋዱ ሶስት ሰዓት ሲሆን በአስተባባሪዎች አማካኝነት እያንዳንዳቸው መነኩሳት እንደየችሎታቸው ለሥራ ይሠማራሉ፡፡ ከቀኑ ስድስት ሰዓት ሲሆን ከረብታው ላይ ያለው ደምል ያስተጋባል፡፡ ወደ ቤተክርስቲያን በመሄድ እስከ ሰባት ሰዓት የግል ፀሎት ያደርሱና ስምንት ሰዓት ሲሆን ሁለተኛው የማህበር ፀሎት ይደረጋል፡፡ በዚህ ጊዜ መነኩሳቱ በውሏቸው የሠሩት ሐጢአት ካለ ወደ አበምኔቱ እየቀረቡ ንበሐ ይገባሉ፡፡ ፀሎቱ ተጠናቆ ዘጠኝ ሰዓት ሲሆን የመቁነን ደምል ይደወላል፡፡ ከመቁነኑ ፍፃሜ በኋላ እስከ አስራ ሁለት ሰዓት መነኩሳቱ የግል ሥራቸውን በየበአታቸው በፀጥታ ይሠሩ ዘንድ ነፃ ጊዜ ይሰጣቸዋል፡፡ የሚያነቡት ያነባሉ፣ የሚታጠቡ ወደ ጣና ሐይቅ ወርደው ይታጠባሉ፡፡ አስራ ሁለት ሰዓት ሲሆን ለሀብረት ፀሎት ደወል ይደወልና እንደገና ይሰበሰባሉ፡፡ ፀሎቱ ከተፈፀመ በኋላ ከመፅሐፍ ቅዱስ ልዩ ልዩ ክፍሎች ይነበባሉ፡፡ ሰብሐተ እግዚአብሔር ይደረሳል፡፡ በመጨረሻም የፀሎቱን ውሎ አስመልክቶ አበምኔቱ የተገደፈው እንዲስተካከል፣ የተጠናከረው እንዲበረታታ መመሪያ ይሰጡና መነኩሳቱ በየበአታቸው ይገባሉ፡፡ እንደገና ለሌሊቱ ፀሎት የደወሉ ድምጽ በደሴቱ አናት ላይ እስኪያንባርቅ፡፡

ይህ ሥርዓት ለዘመናት ተጠብቆ እንዲኖር የሚሾመ መነኩሳት እጅግ የተመረመሩ የተፈተኑና በማህበረ መነኩሳቱ የታመነባቸው ናቸው፡፡ አስተዳደራዊ መዋቅሩም በአበምኔቱ፣ በመጋቢው፣ በገበዩ፣ በእቃ ቤት፣ ጠባቂው፣ በፀሐፊው እና በሊቀ አርድዕቱ ላይ ይዘረጋል፡፡ የገዳሙ ኃላፊ የሆነው አበምኔት የአስተዳደራዊ መዋቅሩ ቁንጮ ነው፡፡ አበምኔቱ በትሩፋትና በአስተዳደራዊ ችሎታው የታወቀ መነኩሴና በማህበሩ ተመርጦ የሚሾም ነው፡፡ ግን.....በዚህ ገዳም ውስጥ.....ሹመት ለፈለገ ሹመት አይሰጥም፡፡ ለሹመት መታጨቱ የሚነገረው ሲሾም ብቻ ነው፡፡ አበምኔት ሆኖ የሚገመው መነኩሴ የቁምስና ማፅረግ ያለው መነኩሴ መሆን አለበት፡፡ ማንኛውም መናኝ ለአባምኔቱ ምክርና ትዕዛዝ እንዲሁም መመሪያ መግባት አለበት፡፡ አበምኔቱ በገዳሙ ለልዩ ልዩ የሥራ ክፍሎች በኃላፊነት የሚሾሙ መነኩሳትን ከማህበሩ አስመርጦ ማሾም እንጂ በራሱ ፈቃድ ብቻውን ሹመት መስጠት አይችልም፡፡ በሲኖዶሉ መሠረት፡፡ የገዳሙ አበምኔት ከመመረጡ በፊት ምርጫው ሙሉ መሆን እንዳለበት ተወስኖ መነኩሳቱ በቤተክርስቲያን ውስጥ ይሰበሰቡና ይፀለያሉ፡፡

በ1964 ዓ.ም በሲኖዶስ በፀደቀው የገዳማት መተዳደሪያ ደንብ አንቀፅ አራት መሰረት ምርጫው በድምፅ መስጫ ሳጥን በሚሰበሰብ ድምፅ ይካሄዳል። አበምኔቱ ከተመረጠ በኋላ ወደ ቤተክርስቲያን በመሄድ ከማህበሩ ጋር ፀሎት ያደርሳል። ፀሎተ ቡራኬም ይደገማል። ከዚያ በተዘጋጀለት ቦታ ይቀመጥና መነከሳቱ ተራ በተራ እጅ ይነሱታል። በዚህ ሁኔታ የተመረጠው አበምኔት ወደ ፓትሪያርኩ ይቀርብና ሹመቱ ይፀድቃል። አበምኔቱ ፈጣን ውሳኔ ይሰጣል። ለሚበላሹ ነገሮችና ለጠፉ ነገሮች ኃላፊነቱን ይወስዳል። በኃላፊነት የሚቀመጡ መነከሳትን በገዳሙ ማህበር አስመርጦ ያሾማል።

ከአባምኔቱ ቀጥሎ ከፍተኛ ኃላፊነት ያለበት መጋቢ ሆኖ የተመረጠ መነከሴ ነው። የገዳሙ ገቢዎች በጊዜው እንዲሰበሰቡና ገቢ እንዲደረጉ ያደርጋል። አስቸኳይ መፍትሔ የሚያሻቸው የመወያያ ነጥቦች እየተቀበለ እንዲመከርባቸው ለአበምኔቱ ያቀርባል። በየወሩ መጨረሻ የገዳሙን አጠቃላይ የገቢ ሪፖርት ለአበምኔቱ ያቀርባል። ጉዋል መጋቢ የሚባል ምክትል መጋቢም አለው። ሲደክም ይረዳዋል። ገበዝ ሆኖ የሚመረጥም ለመንፈሳዊ አገልግሎት የተመደቡት መነከሳት ሥራቸውን በትክክል እንዲሠሩ ይቆጣጠራል በጉደለም ይሞላል። የቤተክርስቲያኑን አልባሳት፣ ንዋዩ ቅድሳትና መፃሕፍትም በደንብ ተጠብቀው እንዲቀመጡ ያደርጋል። የእቃ ቤት ጠባቂ ሆኖ የሚሾም መናኝ ግን እጅግ በጥብቅ ተመርምሮ ቁሳዊና መንፈሳዊ ፍላጎቱ ተመዝኖ ነው። በፍትረ ንዋይና በቁሳዊ ፍላጎት የነደደ ሰው በፅኑ ቤት ውስጥ የሚቀመጡትን ቅርሶችና ውድ ሀገራዊ ሀብቶች ለመጠበቅ የሚችል ትክክል ለሀገር ተቆርቋሪ የሆነ ሰፊ ልብ ያለው ሰው ተመርጦ ይሾማል። ፀሐፊ ሆኖ የሚመረጥ ደግሞ ውጭና ቀሪውን የገዳሙን ሀብት የመቆጣጠር ኃላፊነት አለበት። የገዳሙ ማህተምና የአበምኔቱ ፊርማ ሳይርፍበት ማናቸውም ጉዳይ እንዳይሠራበት ተጠንቅቆ ይጠብቃል። ከመጋቢው በታች ተራ መናኝ ከሆነ አርድዕት በላይ ሆኖ ገዳሙን የሚያገለግለው ደግሞ ሊቀ አርድዕት ይባላል። ገዳማውያኑ ጉልበታቸውን እድክመው በላባቸውና በወዛቸው ለምግብ አቅርቦት እንዲሠሩ ያስማራል። እትክልት ያስተክላል፣ ያስከተክታል፣ ያሳርማል፣ ያስቆፍራል። የማህበሩ ምግብ ከማለቁ አስቀድሞ ይዘጋጃል። ሊቀ አበው ሆኖ የሚመረጥ መናኝ ደግሞ በገዳሙ ውስጥ የታመሙ መነከሳትን ይንከብከባል። ያረጁትን ይጠራል። ልብሳቸውን ያጥባል፣ ያሳጥባል። የዘጉትን መነከሳት ይጉበኛል። በምድር ላይ ከሰው ልጅ ጋር ክፉም ሆነ በጉ ላለመናገር ወሰነው እድሜ ልካቸውን በማንበብ፣ በመስገድ በመፀለይ በአታቸውን ዘግተው የሚኖሩ አበው መነከሳትን በየዋሻው በየበአታቸው እየሄደ ይከታተላል። ያረፉት እንዲቀበሩ ያደርጋል። የዘጉ መነከሳትን ስለማይነጋገሩ አስፈላጊ ነገሮችን የመመርመር ብቃት ያለውና አስተዋይ መሆን ይጠበቅበታል።

ከዚህ በተጨማሪም በገዳሙ ውስጥ ያሉ የሀገሪቷ ምስጢራት እንዲጠበቁ እጅግ ከፍተኛ ወግ አጥባቂ የሆኑ ሽማግሌ መነከሳት ከዚህ መዋቅር ጀርባ ቆመዋል። እያንዳንዱን እንቅስቃሴ ላላዋቂ መስለው የሚከታተሉና በግልፅ የማይታዩ መነከሳትም ተበጥሶ የማይዘለቀውን የመዋቅር ሰንሰለታዊ ገመድ ዘርግተዋል።

አባ ዲዎላ ይህን የጠበቀ ሰንሰለታዊ መዋቅር ለመገንዘብ ጊዜ አልፎባቸውም። በየአንዳንዱ እርምጃቸው መሰናክሎች ተቀምጠዋል። ወደዚህ ደሴት ሲገቡ በጫከው ውስጥ ድምፃቸውን አጥፍተው እንደጉንዳን የሚርመሰመሱት መነከሳት ሞኝቶ መስለዋቸው ነበር። ብዙም ትኩረት ስላልሰጧቸውም የመጡበትን ከባድና ከባርነት ወደ ጌትነት የሚያደርሳቸውን ምስጢር ለመጨበጥ ለፍታ እንደማያቆያቸው አምነው ነበር። ግን አንድም ውል ሳይጨብጡ ቀናቶች ነጉዱ። እጅግ ብዙ ኃይል የመሰብሰብ ያለው ረቂቅ የተንቀሳቃሽ ስልካቸው ባትሪም ሊያልቅ ነው።

የተንቀሳቃሽ ስልካቸው ባትሪ ከማለቁ በፊት ለደን ሞርሞርዲኖ ለመደወል አሰቡ። ከረባዳው የደሴቷ ክፍል ሆነው ሲሞክሩ ተንቀሳቃሽ ስልካቸው አገልግሎት እንማይሰጥ ተረዱ። በደሴቱ ውስጥ የመረጃ መረብ ያለበትና የሌለበት ቦታ መኖሩን ያውቃል። በመሆኑም ወደ ኮረብታው በፍጥነት ወጡ። ነጭ ላብ እያላባቸው የተንቀሳቃሽ ስልካቸው ባትሪ ከማለቁ በፊት ኮረብታው ላይ ደርሰው ከትልቁ ዋርካ ላይ ወጡ።

በዋርካው ቅጠሎች ተሸፍነው ሙሉ በሙሉ ከመነከሳቱ እይታ ውጪ መሆናቸውን ካረጋገጡ በኋላ ወደ ዶን ሞርሞርዲኖ ደውለው በላሆሳስ መነጋገር ጀመሩ።

«አልቻልኩም» አሉ አባ ዲዎላ። «ልመለስ ነው።»
«እሺ ተመለስ። ግን አንድ ነገር ማወቅ አለብህ»
ሞርሞርዲኖ በሚያስጠይፍና ንቃት በተሞላበት ድምጽ ከወዲያቸው ደሴት።

«ምን?» ዲዎላ ከወዲህኛው ደሴት።
«ለዘለአለም ባሪያዬ ሆነህ ትኖራለህ። እንደ አህያ እየቀጠ ቀጥኮ እንድንዘህ ፈቅደህል።»
«አዎ ፈቅጃለሁ። እዚህም የሰላሴ ባሪያ ነኝ። ከማለውቃቸው ሥላሴዎች ይልቅ የማውቅዎት እርስዎ ይሻሉኛል። እንደፈለጉ ያድርጉኝ።»

«አፈር በላ!»
«ምን አሉ ጌታ ሞርሞርዲኖ?» ስድቡን ሰምተዋል ግን.....
«ሃሞት የለሽ!»
«አይሰሙኝም ጌታ ሞርሞርዲኖ?»
«ዲያብሎስ!»
«ዲያብሎስ በሆንኩስ በተሻለኝ። የሰውሩትን አገኘው ነበር። እንዲያውም ዲያብሎስ መሆን አምሮኛል።»

«ኃይል እንጠቀም?» አሉ ጌታ ሞርሞርዲኖ፡፡

«አንችልም!»

«አንዴት?»

«እዚህ ሁሉም ሞት የጠማው ነው፡፡ መነኩሴ አጥብቆ የሚፈልገው ነገር ቢኖር እረፍተ ሞቱን ነው፡፡ መነኩሴ የሚሆንም አስቀድሞ የሞተ ሰው ነው፡፡ እኛ ሳንገድላቸው አስቀድመው የሞቱ ናቸው፡፡ እንዲያውም በሰማዕትነት ለመሞት የሚሳል መነኩሴ ብዙ ነው፡፡ መነኩሳት ከዚህኛው አለም ይልቅ ለዛኛው አለም ጥልቅ ፍቅር አላቸው፡፡ ሞት ለመነኩሳት ወደ ዘለአለማዊነት መሸጋገሪያ ድልድይ ነው፡፡ ሞት በዚህ ደሴት ውስጥ ጥላ አይበልጥም፡፡ ጌጥ ነው፡፡ ሞት ለነዚህ መነኩሳት ደስ የሚል ዕረፍት ነው፡፡ አይሰጡንም፡፡ ፍንክች ቢሉ አይሰጡንም፡፡ ለመሰረቅ እንዳልሞክር ደሞ የሚሰረቀው ነገር የት እንደተቀመጠ አላውቅም፡፡ ለማሞኘትም አይመቹም፡፡»

«አየውልህ ባሪያው! ፍቅር ያልፈታውን ገንዘብ ይፈታዋል፡፡ ገንዘብ ያልፈታውን ኃይል ይፈታዋል፡፡ በፍቅርና በገንዘብ አልሆን ካለን ኃይል ከመጠቀም ወደኋላ አንልም፡፡ ኃይል መጠቀም የመጨረሻው አማራጭ ነው፡፡»

«ተሳሰተዋል ጌታ ሞርሞርዲኖ፡፡ ኃይል ለመጠቀም አቅማችን አይፈቅድም፡፡»

«እንዴት ነው የማንችለው? እኔ እኮ ሞርሞርዲኖ ነኝ! እንዲያውም አንድ ጌላ ቀር ደሴት እነ ሳልባቶሪ ጁሊያኖ! እነ አሞሪ አድሪኖ..... እነ...እነ... እነዛ ሁሉ ጀግኖች ነግሠው የኖሩባት ሲሲሊን ያንቀጠቀጥኩ ጀግና መሆኔን ረስተኸው ነው አንት ባሪያ! ይህን ደሴት ከፈለግሁ በግራ እጄ ገፍትራ ጣና ሐይቅ ውስጥ ማስጠም አልቻልኩም? ባሪያው! እስከ አሁን አላወከኝም ማለት ነው፡፡»

«መለኮታዊ ጥበቃ የሚደረግለት ገዳም መሆኑን ልብ ብለውታል?»

«መለኮታዊ? ሃ! ሃ! ሃ!.....» ሞርሞርዲኖ በለበጣ እንደ እህል ወፍሮ ተንደቀደቀ፡፡ «አየህ ባሪያው..... መለኮት በእንደዚህ ዓይነት ትግሎች ውስጥ እጁን አያስገባም፡፡ በትግል ህግ መሀረት ያሸንፈ ይገባዋል፡፡ እናሸንፋለን-ይገባናል፡፡ መለኮት ፍትሐዊ ከሆነ በማንኛውም ትግል ውስጥ ጣልቃ መግባት የለበትም፡፡ አንበሳ ጎሽ አድቅቆ ሲበላ መለኮት ጣልቃ አይገባም፡፡ ጅብም አህያን አራፋጦ አንጀቱን ሲመዘው መለኮት ጣልቃ አይገባም፡፡ የዓለም ዋነኛው ህግ በልቶ መበላት ነው፡፡ ያም ተባይ ያም ተባይ! መለኮት ለማን ሊያግዝ ይችላል? ሰውም እንስሳትን አርዶ ይበላል፡፡ እንዲያውስ ሐበሻ ጥሬ ስጋ እየዘለዘለ ሲበላ ዝም የሚል መለኮት ከሞርሞርዲኖ በተቀራኒ ይቆማል ብለህ ታስባለህ? እኔ ጥሬ ሥጋ አልበላም፡፡»

«ጠብሰው ይበሉ አይደል እንዴ ታዲያ! ጠብሰውም በሉት ጥሬውን ያው ነው፡፡ ይልቅስ ትዝ አያስብሉኝ ጥብስ ሥጋ እየበላን ወይን የተጉነጨንበትን ወቅት፡፡ ያም ሆነ ይህ ገዳሙ በመለኮታዊ ጥበቃ ብቻ አይደለም የሚጠበቀው፡፡ የቀድሞ ወታደሮችና ጄነራሎች የነበሩ መነኩሳት መኖራቸውን ደርሼበታለሁ፡፡ ከዚህም ሌላ በዚህ ገዳም ውስጥ ብዙ የታሪክ ተመራማሪዎች፣ ፈላስፋዎች፣ ኢንጂነሮችና ዶክተሮችም አሉ፡፡ እንዲያውም ኢትዮጵያ ውስጥ ካሉ ኢንጂነሮችና ዶክተሮች የላቁ ዶክተሮችና ኢንጂነሮች እዚህ ዳጋ ገዳም ውስጥ አሉ፡፡ እዚህ ምን እንደሚሠሩ አላውቅም፡፡ የዋዛ እንዳይመስሉዎት! እነዚህን ሰዎች መጋፈጥ የአድዋውን ድል መልሰው እንዲቀዳጁ እድል መስጠት ነው፡፡»

ከት ብለው ሳቁ ሞርሞርዲኖ፡፡ «አድዋ?..... የአድዋ ድል? እኛ አፈገፈግን እንጂ አድዋ ላይ አልተሸነፍንም፡፡ ለእርባ አመታት በሠራነው ሥራ ተመልሰን መጥተን ድል አድርገናል፡፡ ኤርትራን የገነጠላችሁበት ምክንያት ምኒልክ ጦርነቱን ጨርሰው ጣሊያንን ከቀይ ባህር ሰላላሻገሩት ነው? ምኒልክ ያልጨረሱት ጦርነት ካለ ይህ ከላቸው የተሻለኩ ነኝ የሚለው ትውልድ ጦርነቱን መጨረስ አይገባውም ነበር? አቅም የለማ! ጣሊያን ኤርትራ ውስጥ ያቋቋመችው ፋብሪካዎችንና ካምፓኒዎችን የወረሱ ለቃቃሚዎች ማረጋገጫ ነው፡፡ እየህ ሐበሻን በሆዱ እንጂ በጦር በጎራዴ አታሸንፈውም፡፡ ከዚህ በላይ ሸንፈት አለ እንዴ? ተውማ ብዙ አታናግረኝ መቸም አፍንጫውን የተያዘ ለጊዜውም ቢሆን በአፋ መተንፈሱ አይቀርም፡፡ የኢትዮጵያ አፍንጫ ቀይ ባህር ነበር፡፡ አሁን እሱ አፍንጫዋ ተቆርጧል፡፡ ለዛም ነው አድዋ አድዋ እያላችሁ የምትነፋነፋት፡፡ አይገባህም እንጂ እያልኩህ ያለሁት ዓድዋ ላይ ድል አደረግን ማለት አትችሉም የተዋጋችሁለት መሬት አሁን የለምና፡፡ ዓድዋ አልከኝ..... አይ ባሪያው! ያም ሆነ ይህ የዓድዋ ድል አንተን አያነትትም፡፡ ሲሉ ሰምተህል! አህያ! የእኔና ያንተ ራስ ምታትም ይህ አይደለም፡፡ የኤርትራና የኢትዮጵያ መሪዎች የሚቆምሩትን ቁማር እዛው ለእነሱ እንተወውና እኔና አንተ የራሳችንን ቁማር እንጫወት፡፡ ለሰም ቁማሩን የማያሸንፉትን አታስተናግድም፡፡ ለመሆኑ ገዳሙ ውስጥ መሣሪያ የታጠቁ አሉ?»

«...እ...እንምታለሁ» አለ ዲዎላ በተቆራረጠ ድምፅ፡፡

«እንምታለሁ!» በንዴት ጠፋ ሞርሞርዲኖ፡፡

«እንዲያውም አረጋግጫለሁ፡፡.....» የማይሆን ነገር ነው ጌታ ሞርሞርዲኖ፡፡ አጉል ነው በረሃብ የምስቃደው፡፡ ከጉሮሮ የማይወርደውን ዳቤ የሚባል ቀፋፊ ምግብ መቋቋም አልቻልኩም፡፡ በዛ ላይ ሰገራው! ወይ...ወይ...ወይ! እዚህ ገዳም ውስጥ

ከመፀዳዳት መንታ መውለድ ይቀላል። መፀዳዳት አልቻልኩም። የፈሰቀላ ሆስፒታል ውስጥ እንደሚያገኙኝ አይጠራጠሩ። በመከራ ነኝ ነው ሥግላገል የሰነበትኩት። መንታ መውለድ ይቀላል። ጌታ ሞርሞርዲና እየሰሙኝ ነው? ድንጋይ እየበላሁ ነው ያለሁት ምግብ እንዳይመስልዎት። ምግብ አማረኝ። ውይ... ውይ ምግብ!... ምግብ!.....»

«ና!» አሉት ሞርሞርዲና በተሳላቂ ድምፅ። «ና! ዘላለም የእኔን ፍርፋሪ ስትለቅም ትኖራለህ ቀለማቸው ቀለምህ በመሆኑ መረጥኩህ እንጂ ስንት ጀግኖች እንዳሉኝ ታውቃለህ አንት ውሻ! ድርስ ከባሪያ ምን ይጠበቃል? በዛ ላይ ከሐበሻ! ሐበሻ ምን አላማ አለው እንደውሻ ከመናከስ በቀር? እንደውሻ ይህችን አጥንት አገር ይዘው ከሚናከሱ ሐበሾች አንተስ በምን ትለያለህ? ውሻ አጥንቱን ሲነኩበት ጥርሱን እንደሚያገጥ ሐበሾችም ይህችን የማትረባ ችጋራም አገር ይዘው ማቅራራት አመላቸው ነው። ታቅፈዋት ኖሩ እንደ አጥንት። ግን ጣሊያን በአምስት አመት ውስጥ ከሠራው በላይ ሶስት ሺህ ዘመን ተቀመጥንባት ለሚሏት ለዚህች አገር የሠራላት የለም። ሆኖች ናቸው አዩህ... አንተም ሆኖም ነህ። እንደጃንያ ካልበላህ መቆም አትችልም። ሐበሻና ጃንያ ካልጠገበ አይቆምም። ሐበሻ ህይወቱ ሆዱ ነው! ሞቱም በሆዱ ነው! መቃብራም ሆዱ ነው። ና! የእኔን ፍርፋሪ ስትለቅም ኑር። አህያ!..... ሃ! ሃ! ሃ! ሃ!.....» ስልኩ ተቋረጠ። ስድቡ ሳያልቅ ባትረው አልቆ።

10

ካሊፎርኒያ! አሜሪካ
19974.ም

ዶ/ር አገንያ ዕርቃናቸውን ከሚውረገሩት የሆኑት እንስት ዳንሰኞች የሚቅበጠበጥ ገላ ላይ ለመጀመሪያ ጊዜ ዓይኖቹን ነቀለ። ሲወስድለት ያመሸው ጉርደን ከሴቶቹ አስማተኛ ገላ ጋር ተዳምሮ ናትውቱን እንሮታል። ከጥጉ ተቀምጣ በሀሳብ የተዋጠችው ሲጻራን አይኖቹን በገዝ አርጉ ተመለከታት።

«ም...ን?» አለችው። ስትጉነጩው ያመሸችው አልኮል ፍንክች እንዳላደረጋት ተረዳ። የሚንበቀበቀውን ሙዚቃ ተከትለው ከዳንሱ ወለል ላይ ተፋፍገው ከሚደነክሩት ዳንሰኞች መሃል የሲጻራን እጅ እየጎተተ ይዟት ገባ። አልተቃጠመችውም። አንዳንዶች ለቀቅ ታደርገዋለች።

ወደ ደረቱ ለማስጠጋትና ሙቀቷን ለመሞቅ የተፋፈገውና የተጨናነቀው የዳንሰ ወለል ረድቶታል። ጡተቿ ደረቱን ሲጉስሙት ልቡም እንደ ሙዚቃው መንደቅደቅ ጀመረ። ሙዚቃው ይንበቀበቃል። ምድረ ነጭና ጥቁር ውርጋጥ ተደባልቆ ይዘላል። በሠንጉ ላይ ዕርቃናቸውን የሚተጣጡት ዳንሰኞች ቋሚ ብረቶችን በእግሮቻቸው ቆልፈው ይንሸራተቱባቸዋል። ህዝብ አዳም የቀረ አይመስልም።

አናንያ ትክክለኛ ቦታ መምረጡን ተገነዘበ።

ሲጻራን እንደ ሮማን ፍሬ ከተጠጋጋው ደናሽ መሀል ትቷት እየተሸሉከሉከ ተቀምጠውበት ወደነበረው ጠረጴዛ ተመለሰ። ከኪሱ ያወጣውን ከመጠጡ ቀለም ጋር የሚመሳሰል ባለ ቡኒ ቀላም ዱቄት ከሲጻራ ብርጭቆ ውስጥ ካለው ጉደል ያለ ወይን ውስጥ ሲቀላቅለው በቅፅበት ተቀየጠ። ከውብ ጭኖቿ መሃል የሚያድርበት ሌሊት መድረሱን አውቆ በኩራት ፈገግ አለ። ተመልሶ እጇን ይዟት ሲደንስ ቆይቶ መልሶ እየጎተታት ወደ ጠረጴዛቸው ተመለሰ።

«ጠጪ እንጂ የኔ ቆንጆ» አላት የሱን ብርጭቆ እስከ አፍ ጢሙ በጉርደን እየሞላ። እሷ የመረጠችው የፈረንሳይ ወይን ቶሎ ሥራውን ስላልሠራ በሽቋል። ቢሆንም የጨመረው ዱቄት አዝለፍልፎ ከንዱ ላይ እንደሚጥላት እርግጠኛ ነው። ከዚያም ቀድሞ ወደ ያዘው ዘመናዊ አልጋ ይወስዳታል። ለአመታት ሲቋምጥለት የኖረውን ሴትነቷን ሲገልግሰበት ሊያድር በቁርጥ ወስኖአል።

«ወይን አልጠጣም በቃኝ» አለች ሲጻራ እጇን እንደተማረከ ወታደር ወደ ላይ እንስታ።

«ጠጪ እንጂ የኔ ቀንጃ...» አፋ እየተሳሰረ ነበር። ፊቱም ረተቀቀለ ሳምባ መስሏል። «... ..ባይሆን የጀመርኸውን ብርጭቆ ጨርሽው። ገዳችን እንዳይበላሽ። ነገ ሳይንቲስት ሻጊዝን አንቀን ወደ ቲልአቪቭ የምንወስድበት ቀን መሆኑን ረሳሽው የኔ ቀንጃ ገዳችን ይመር እንጂ። ችርስ በይኝ ይልቅ እንደ ገና» ብርጭቆውን እንስቶ ወደ ፊቷ አቀረበው።

ብርጭቆዋን አንስታ ከብርጭቆው ጋር አጋጭታለት ወደ ከንፈሯ በምትወስድበት ቅፅበት ጠረጴዛው ላይ ከነጠበች ርሚጥ ቡናማ ዱቄት ላይ አፈጠጠች።

«ሺት! ይህች አውሬ» አፍንጫው ላይ ላቡ ተንቆረዘዘ።

«ከዚህ መውጣት አለብን» አለች በፍጥነት እንደ ጥንቸል በርግ። «አደጋ ውስጥ ነን።»

«የምን አደጋ?»

«መጠጤ ተመርኳል።»

«ምን?»

«ይህን ሆቴል መልቀቅ አለብን አልኩህ በቃ።»

የመኪናዋን በር ከፍታ ገብታ በፍጥነት ሆቴሉን ስትለቅ አንዳች ነገር እያንዘፈዘፋት ነበር። አናንያ ከሁዋላ ወንበር ተቀምጧል።

ለጊዜው ከተከራየችበት አፓርታማ የመኪና ማቆሚያ መኪናዋን አቁማ ወደቤትዋ ይዛው ገባች። የንዴት ሊቃ እየተናነቃት ሽጉሟን ከሽንጧ መኻርጣ ከአናንያ አንገት ሥር ሽጉጠችው።

«አሁን ይህንን ሲባጉ እንገትህን በጥሼ ልጣለው?»

«ምን ነካሽ የኔ ቀንጃ...እ...» አለ ወደ ላይ እንዳንጋጠጠ እይኖቹን ዘቅዝቆ።

«ያደረከውን ልትክድ ነው?»

«ምንድን ነው ያ...ያ...ያደረኩት?»

በብሽቀት ሳቅ ተንፈቀፈቀች። «ለምንድን ነው መጠጤን መመረዝ ያስፈለገህ?»

«አልመረዝኩትም ሲጻራ።»

«የምትበልጠኝ ይመስልሃል። ደደዝ! ቢገባህ... ደደብነትን ካለማወቅ የበለጠ ደደብነት የለም። ጭቃ ራስ! ሁሉንም ነገር ተክታትየዋለሁ። ልትክደኝ አትምክር። ተልኮህ ምን እንደሆነ ብቻ ንገረኝ። ከጠላቴ ጋር ከዚህ በላይ መንዝ አልፈልግም።»

«አልመረዝኩትም አልኩሽ። በእርግጥ...» ቋጥኝ የሚያህል ራሱን በቀጭን አንገቱ ላይ ቀጫ አደረገው። «በ...በበ...በእርግጥ ዱቄቱን የጨመርኩት እኔ ነኝ። በማንም ተልኬ ሳይሆን እምቢታሽን

ለደቂቃዎች ለመስበር ነው። የላከኝ ፍቅርሽ ነው። በፍፁም አንችን ልጉዳሽ አልነበረም። ህይወትሽን የሚያቆም ነገርም አልነበረም። ትንሽ እንደ እንቅልፍ ሽልብ የሚያደርግ...» ተልመጠመጠ።

መጠጡ አቅመ ቢስ እንዳደረገው ተንዘበ። ቤቷ ውስጥ ከቋሚው ብረት ጋር በሰንሰለት ግጥም አድርጋ ስታሰረው አልተቃወማትም ነበር። ጥላው ወጣች። የመኪናዋ ሞተር ሲጮህ ተሰማው።

ከደቂቃዎች በኋላ ስትመለስ ብቻዋን አልነበረችም። እስከትላት ያመጣችት ጭራቅ የምትመስል ነጭ ሴትዮ ወደታሰረበት ቋሚ ብረት ተጠጋች።

«እኔ ነው እንዴ ጆላጅሉ ሚስት ሲጻራ?» ጥርሷ የሻንፖዩር ዓይነት መሆኑን ያየው ደረቅ ፈገግታ እስከ አይነ ቀርባ ስታሳየው ነው። አልኩል ያጠነፈፈው ትንፋሽዋ ሲገርፈው ሆዱ ተገለባበጠ። «እኔም እንዳንተው የቀነዘረብኝ ጆላጅል ቢጤ ነኝ። አብረን ሌሊቱን እናቀነዝረዋለን።» ከቦርላዋ መርፌ አውጥታ ሲረንጁን የሞላውን ፈሳሽ በሙሉ ከደሙ ጋር ቀላቀለችው። ብሻ፣ ብሻ፣ ብሻ፣ ድንቅዝቅዝ.....ቅዝዝዝዝ.....የታቹ ወደላይ ሲሆንበት ታየው። ቆይቶ ደግሞ የሚነዝር ስሜት አጥለቀለቀው። ወደብልቱ ሲንደሉደል..... በዝብርቅርቅ ሰመመን ውስጥ ሆኖ ሲጻራን በአይነ ተማፀናት። ሽጉሟን ይዛ ቆማለች።

«ወሲብ አይደል የፈለከው?» አለች ሲጻራ «አሱትልሁ።»

«አዎ... ብቃትክን ማዬት እፈልጋለሁ» አለች ጭራቅ የምትመስለዋ ሴትዮ ሱሪውንና ሙታንቷውን እኩል እያወለቀች።

«እንደዚህ!...አዎ።» ብልቱን እየሸቀሸቀች። «ትንሿ ብልትህ ወደ ዋሻዋ ተመልሳ እንዳትገባ ተዩ በላት።»

ሲጻራ ሁለት እጆቹ የታሰሩበትን ሰንሰለት ፈትታ አንድ እጁን ከቋሚው ብረት ጋር ጠርገፋ አሰረችና አንድ እጁን ነፃ አወጣችለት።

«አመሰግናለሁ ሚስት ሲጻራ!» አለች ሴትዮዋ። «ለእሱ የማደርግለትን ለእኔም እንዲያደርግልኝ እፈልጋለሁ።»

«አዎ።» አለች ሴትዮዋ። «ሚጢጢዋዋን ብልትህን በማቆም ስለተባበርክኝ አመሰግናለሁ። ካጠነከርካት ልትበቃኝ ትችላለች።»

አናንያ ሴትዮዋን ከኋላዋ ማጥቃት ጀመረ። በግዱ። ትለፈልፋለች። ድምጧ ያስጠላል። ሰቀጠጠው። ጨረሰ።

«ውይ!» አለች ሴትዮዋ። «ከምኔው?»

እንደገና ተጀመረ። መፈጠሩን እስኪጠላ። ሲጻራ ፊቷን አኩራ ቆማለች።

«ቅድም ቶሎ የጨረሰክበትን ምክንያት ተረድቼልሃለው። አሁን ግን እኔ እስከጨርስ መቆየት አለብህ። አቅጫማለቅ።»

«በቃኝ! የተረገምሽ!» አለ አናንያ በምሬት። «አልፈልግም!»

«እኔ እፈልጋለሁ!» አለች ሴትዮዋ በደረቁ እስጠሊታ ፈገግታዋ አግጥጣ። «ቡል ሺት!» እንግሊዝኛዋ የደቡብ አሜሪካውያን ቅላጺ ያለበትና ቀፋፊ ቃና ያለው ነው። «ኦኩ» ሲል ምንም አልቀረውም። እንደዚህ የተሰቃየበትን ቀን አያስታውስም። እንደገና መርፈውን አወጣች።.....ቆይታ ረጅም ምላሷን በከንፈሯታ አያሽከረከረች ቀረበችው። ጥርሷ መቶ ሰላሳ ሆነበት። ብኸኸችና ታለች። ብልቱን ቆልቆል ሲመለከተው ብዙ ሆኖ ታየው። አርባ.....ሃምሳ..... ከዛ ምን እንዳደረገ አያውቅም።

ጠዋት ዘግናጃ ሴትዮ ከወጣች ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ሲጻራ ሽንጣዋን ጠቅልላ ስትወጣ አናንድ ከቋሚው ብረት ጋር እንደ ታሰረ ከሰመመኑ ነቅቶ ነበር። ሲጻራን በበቀል ዓይን ተጉረጥርጦ ተመለከታት።

«ይህን ነበር አይደል የፈለከው?» አለችው ሲጻራ ሽንጣዋን እንደተሸከመች። «አክሁን በኋላ ከኔ ጋር አብሮ የመሰራት አጋጣሚ አይኖረንም። የሳይንቲስት ሽጊዝን ጉዳይ ለእኔ ተወው። በከንፋም አውሮፕላን ጭኚ ቴልክቪቭ ባላደርሰው ምን አለች በለች። አታውቀኝም ለካ።»

«አይደለም... ሲጻ.....»

«ቻው!» ወጣች።

«ሲጻራ.... ሲጻራ.....ሲጻ.....» የመኪናዋ ሞተር እስኪያጓራ ድረስ ስሟን እየጠራ ነበር። እንደታሰረ። ከእኩለ ቀን በኋላ በሁለት የእስራኤል ኮማንዶዎች ታጅቦ ወደ ቴሌክቪቭ በረረ። የሞሳድ የዲሲፕሊን ኮሚቴ ሰብሳቢ ከሆኑት ወግ አጥባቂ አይሁዳዊ ጋር ሲነሳገዝ ከርሞ በከፍተኛ ማስጠንቀቂያ ታለፈ። ዶ/ር አናንዶ በሞሳድ ውስጥ ያለ እውቅ የቀዶ ህክምና ባለሙያ ባይሆን ኖሮ መሰናበቱ ባልቀረለትም ነበር።

ሲጻራ ያደረገችው በየደቂቃው ትዝ እያለው ሽንፈት አጥንቱን ዘልቆ ሰረሰረው። ረመረመው። ከዛ ጊዜ ጀምሮ በሲጻራ ላይ ጥርሱን ነክሶ። ደሙ በጥላቻ ሲለወስ ታወቀው።

ዶ/ር አናንዶ ከሞሳድ ዋና መስሪያ ቤት በታች ባለው የምድር ውስጥ የህክምና ጣቢያ ስራውን ተመልሶ ሲጀምርም በጥላቻ ተሞልቶ ነበር። ሲጻራን የሚበቀልበትን ማንኛውንም ስልት መንደሩ ጀመረ። በቀል ውስጡን ሲያርመጠምጠውና አጥንቱን ሲግጠው ይሰማዋል።

፲፭

ዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም፤ ኢትዮጵያ

ሬሳቸውን ያመነኩት አባ ዲዎላ በወጣትነት ዘመናቸው የሠሩት አንድ ስህተት በዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም ውስጥ የሚኳትነትን ከባድ ምስጢር በቀላሉ እንዳያገኙ ሳንዛ ሆኖባቸዋል። ስህተቱንም የፈፀሙት በአባታቸው በአለቃ አያሌው ወይም በአባ ዲዲሞስ ላይ ነበር።

የወጣትነት ዘመናቸው ውል ብሎ ሲታያቸው በአሁኑ አባ ዲዎላ ውስጥ የነበረው ወጣቱ ዲዎላ ተካሳታቸው። ወጣቱ ዲዎላ ለምንም ነገር ደንታ የሌለው ነበር። የበለጠ ብልጥ ሆንኩ ሲል ራሱን የበለጠ ሞኝ ሆኖ ያገኘውም ነበር። ሰፍነግ ፈላሽ ነገሮችን መርጦ እንደሚመጥ ሁሉ ክፉ ነገሮችን መርጦ የሚመጥ አእምሮው ውስጡ በጥላቻና በበቀል እንዲሞላ አድርጎታል። ደስታ የሚሰጠው አንዳች ነገር የለም ነበር። ሁሉንም ያማርራል። ዲዎላን የማይከሰኩሰው ነገር ምን ነበር? ምንም።

ምናልባት ከአባቱ ጋር አለማደጉ ለዚህ ጠባይ ሳይዳርገው አልቀረም ይባላል። አባቱ ከኢጣሊያና ከኢትዮጵያ ጦርነት በኋላ የት እንደደረሰ ለብዙ ጊዜ ሳይታወቅ ቆዩ። አልቃሽ እናቱም ሳያለቅሱ የዋሉበትና ያደሩበትን ጊዜ አያስታውስም። በተለይ በተለይ በኢጣሊያ ወረራ ወቅት በየጦር ግንባሩና በየሰፈሩ የወዳደቱ የሰው ሥጋዎችንና እጅና እግሮችን እየዘነጠሉ የሚያመጡ ውሾች ዘንጥለው የሚያመጡት እጅ የባለቤታቸው የአያሌው እጅ እየመሰላቸው እዬ ይሉ ነበር። ውሾችን አስጥለውም ክፋይ አነሱን ያዩና «ይሄማ የባለቤቴ እጅ አይደለም። የአያሌውን እጅ አውቀዋለሁ። ጣቶችንም አልረሳቸውም።» ብለው ሲያነፈሩት ዲዎላ አንዳችም ዘለላ ዕንባ ጠብ አይለውም ነበር። ዝም። ዲዎላ በባህር ዳር ከተማ ዳርቻ ባለች ቆሻሻ ሰፈር ውስጥ ሲያድግ... ከሰፈሩ ልጆች ጋር ሲጣላ «የጋለሞታ ልጅ» የሚለውን ስድብ ሳይቀምስ ውሎ አያውቅም ነበር።

በአንድ ወቅት አባ ፊንሐስ የሚባሉ ሽማግሌ እንደረፉ በዛች ቆሻሻ ሰፈር ውስጥ ታዩ። ከነዲዎላ ቤት ጥግ ባለ የተንጣለለ ግቢ ውስጥ የሚኖሩትን ጣሊያናውያን ለምን እንደሚደበቁ ግን አይገባውም ነበር። ጣሊያናውያኑ ከኢትዮ-ጣሊያን የአምስት አመታት ጦርነት በኋላ ኢትዮጵያ ውስጥ የቀሩ ቤተሰቦች ነበሩ።

አንጥረኛው አባ ፊንሐስ በተለይ ቡስኪ የተባለውን የጣሊያኖውያንን ቤተሰብ እስከ ሲያዩ ይፈረጥጡ ነበር። አንዳንዴም ቡስኪ በአካባቢው ሲያልፍ ዘለው ከነዲዎላ ቤት ይገባሉ። አንጥረኛው ፊንሐስ ከዲዎላ እናት ጋርም ሲጨቃጨቁ ይሰማ ነበር።

«ባልሽ ግማደ መስቀሉን ይዞ የት እንደተሰወረ ካልነገርሽኝ በዚህ ጉጠት ነው እይንሽን የምመነግለው» ሲሉ ይሰማል።

«አላውቅም። በየቀኑ ሳለቅስ የምኖረው እኔስ ስላጣሁት አይደልም?» ይላሉ እናቱ።

«አውቀሽ ነው አንች ከሐዲ እንደባልሽ እየካድሽኝ ነው።» አጥረኛው ያንባርቃሉ።

እንዲህ ሲነሣኩ ከኖሩ በኋላ አንድ ቀን ሌሊት ዲዎላ እና እናቱ ወደ ተቀመጡበት ደሳሳ ጉጆ ዘው ብለው ገቡ።

«ባልሽ ያለበትን ትነግረኛለሽ አትነግረኝም?»

«ሰንቴ አላውቅም ልበልዎ። አላውቅም!»

ቤቱን ዘግተው ዙሪያውን በእሳት እያያዙት። መስኮት አልባው ደሳሳ ጉጆ ዘው ብሉ በፍጥነት ነጹ ዲዎላ ሰውነቱ ተጠባብሶ ሲወጣ እናቱ እዛው ነደው ቀሩ። ከአልጋው ጋር እንዳሰሯቸው ያወቀው በኋላ ነበር። ደማቸው ሲንጨቀጨቅ ሥጋቸው ሲንፈቀፈቅ አጥንታቸው እሳቱ ውስጥ ሲከሰከስ ቆሞ ከማየት ውጭ ሲፈይድ የቻለው ነገር አልነበረም ነበር ህፃኑ ዲዎላ። ለመጀመሪያ ጊዜ ዕንባ ጠብ ያለው ያኔ ነበር። ቆሻሻዋ ሰፈር በመንፈቀ ሌሊት በእናቱ የሥጋ ሽታ ስትታጠን የወጡት መንደርተኞች የደረሱት ሁሉም ነገር ሲጠናቀቅ ነበር።

የእናቱ ኡኡታና ዋይታ በህፃኑ ዲዎላ አእምሮ ውስጥ ታትሞ ቀረ። ከዛን ጊዜ ጀምሮ ሰው የተባለን ሁሉ ጠላ። የእኔ የሚለው አንዳች ነገር የሌለው ዲዎላ ከእናቱ ሞት በኋላ በዛ ቆሻሻ ባጥለቀለቀው ሰፈር ሲንከራተት ኖረ። ከባህር ዳር ከተማ ተጭነው መጥተው ከሚጣሉ ቆሻሻዎች ውስጥ በቆሻሻ ተጨማልቆ በቆሻሻ የተጨማለቁ የዳቦ ቀራሾችን ከውሾች ጋር ተሻምቷል።

አንድ ቀን ከተቃጠለው የእናቱ ቤት አቅራቢያ ካሉት ጣሊያውያን ቤተሰቦች ግቢ ውስጥ ዘው ብሉ ገባ። ለጣሊያውያኑ እየተላላኩ ኑሮውን መግፋት ሲጀምር ቢያንስ ቢያንስ ከጣሊያውያኑ ውሾች በጥቂት ያነሰ ኑሮ መኖር ቻለ።

የጣሊያኖው ቡስኪ ቤተሰብ ባልታወቀ ምክንያት ለሁለት ተከፍሎ ከፊሉ ወደ ከፋ ሲሄድ እሱም አብሮ ተጓዘ። በቦንጋ ከተማ ውስጥ ከሰፈረው የጣሊያን ቤተሰብ ጋር ተቀራኝቶ ከመኖር ውጭ ሌላ እማራጭ አልታየውም ነበር። በቦንጋ ከተማ የሰፈረው ጣሊያኖ ቤተሰብ ውስጥ ዋነኛ ሰው የነበረው ጉልማላው ሞርሞርዲኖ ቡስኪ ነበር። ሞርሞርዲኖ ቡስኪም ከውሻው ቀጥሎ

ይንከባከበው የነበረው ሰው ቢኖር ዲዎላ አያሌውን ነበር። ዲዎላ ከሞርሞርዲኖ ጋር ከከቡ ከገጠመለት ጊዜ ጀምሮ የተሻለ ህይወት መምራት ቻለ። ሞርሞርዲኖን ላቡ ጠብ እስቲል ቢያገለግልም የተበዘበዘ መስሎ አይሰማውም ነበር።

በዚህ መሀል እባቱ አለቃ አያሌው ቦንጋ ደረሱ። ከየት እንደመጡ ማንም አላወቀም። ዲዎላን «አባትህ ነኝ» ሲሉት አንዳች የጥላቻ ስሜት እንደምች ሽው አለው። የጋለምታ ልጅ ሲባል የኖረው ትዝ አለው። በእሳት እንደቋንጣ የተጠበሱ እናቱ ታወሱት። የመንፈቀ ሌሊቱ የእሳት ነበልባል።

«የት ነበርክ?» አለ ዲዎላ ተጉረጥሮ። «ከደካማዋ እናቱ ጋር በችግር ስንጠበስ የት ነበርክ? በለቅሶና በዋይታ ኑሮአችን በዕንባችን ስናጥብ የት ነበርክ? እናቱ በቁም ስትለበላቱ የት ነበርክ? እኔ ቁራሽ ዳቦ ከቆሻሻ ገንዳ ውስጥ ስጉረጉር የት ነበርክ?»

«አየውልህ ልጄ እኔ.....» የአለቃ አያሌው አይኖች በዕንባ እየወረዙ።

አላስጨረሳቸውም። «አትንገረኝ! ምንም አይነት ይቅርታ ልቤ ላይ አይወድቅም ወደ መጣህበት ተመለስ። ያንን የሰቃቃ ጊዜ በየቀኑ እንድታስታውሰኝ አልፈቅድልህም።»

«ልጄ» አሉ አለቃ አያሌው። «ይቅርታ ልብ ላይ እንጂ መሬት ላይ አይወድቅም። በእርግጥ የመጣሁት ይቅርታን ልለምንህ አይደለም። የእኔ ውጣ ውረድ ስለማይገባህ ያንተን የሰቃቃ ጊዜ ሽረህ ይቅርታ እንደማታደርግልኝ አውቃለሁ። ሁሉንም የደረሰባችሁ ነገር ስምቻለሁ። አሁን የመጣሁት ግን ልክስህ ነው። ልብ ካለህ ትጠቀምበታለህ።»

«ምንድን ነው እሱ?»

«አሁን አልነገርህም። ጥቂት ጊዜ ያስፈልገናል። ረጅም ነው ታሪኩ። እዚሁ እስነብታለሁ።»

«አልፈልግም። ረጅም ነገር ያስጠላኛል። ከነገርክኝ ባጭሩ ነግረኸኝ ወደ መጣህበት ተመለስ።»

«እንዲህ ባጭሩ የሚነገር ነገር አይደለም ልጄ ጊዜ ያስፈልገዋል።»

አለቃ አያሌው በዛው በቦንጋ ውስጥ ለብዙ ጊዜ ቢቆዩም የዲዎላን ትኩረት ሊያገኙ አልቻሉም። አያዳምጣቸውም፤ ገና ሊያነጋግሩት ወዳለበት ሲሄዱ ይሸሻቸዋል፤ ይደበቃቸዋል።

ከዲዎላ ይልቅ ወደ ጣሊያኖች የኤሌክትሪክ ሱቅ መምጣት የሚያዘወትረው ወጣቱ ሻጊዝ እጅጉ ይቀርባቸው ነበር። ብዙም ነገር ይነግሩታል። የሻጊዝን አስተዋይነትና ብሩህ አእምሮ የተገነዘቡት አለቃ አያሌው ለልጃቸው ሊያስተላልፉት የነበረውን ምስጢር ለሻጊዝ ሊያቀብሉት ወሰኑ። ምስጢሩን ከመዘርገፋቸው በፊት ግን

የምስጢርን ቁልፍ ከጀርባው በንቅሣት እስቀመጡለት። ሙሉ በሙሉ እንዳልተረዳቸው ግን እርግጠኛ ነበሩ። እንደ ቀን ግን እንደሚደርስበት አልተጠራጠሩም።

እለቃ አያሌው ዲዎላን ቀስ በቀስ እየተረቡ አንዳንድ ታሪኮችን ይነግሩታል። እሱ ግን አይገባውም። በአብዛኛው የሚነግሩት በለ ኢትዮጵያ ነገሥታት ታሪክ ነበር። ባያዳምጣቸውም ዝም ብለው ይተርኩሰታል።

«የኢትዮጵያ መሪዎች ከጥንት ጀምሮ ለሥልጣናቸው ሰፍሳፋዎች ናቸው» ይሉታል።

«እኛ እኔ ምን አገባኝ? ይንሰፍሰፍዋለሁ ድሮ ለሥልጣን ካልተንሰፈሰፉ ለምን ሊንሰፈሰፉ ነው?» ይበሳጫል ዲዎላ። እለቃ አያሌው እንደሁ አንዱ መተረክ ከጀመሩ ማቆሚያ የላቸውም።

«እኛም አየውልህ ልጄ.....ለሥልጣናቸው ቀናሊ በመሆናቸውም ለሥልጣናቸው ህልውና ሲሉ የማያደርጉት ነገር የለም ነበር። በዓለም ላይ ታላላቅ በሆኑ አስማተኞችና ጥበበኞች ራሳቸውን ከግድያ ለመከላከል የሚያሰሩት ብዙ ድግምት ነበር። ለምሳሌ ስለ አዲ ዘርዓ ያዕቆብ ልንገርህ።»

«አትንገረኝ!» ይላል ዲዎላ። «ደክሞኛል። ስልችት ብለኸኛል።»

እለቃ አያሌው ግን ይቀጥላሉ። አባ ዲዲሞስ ትረካቸውን አያቆሙም።

«ንጉሥ እዚ ዘርዓ ያዕቆብ ኢትዮጵያን ለሰለሣ አራት በላይ አመታት ገዝቷል። መንበረ መንግሥቱም በሸዋ ነበር። በአክሱም ያሉ ጠላቶቹ ስለበዙ የደብረ ብርሃንን ከተማ ቆረቆረና በዚያ አንድ ትልቅ ቤተ መንግሥት አሠራ።»

«እረ በፈጠረህ አታድርቀኝ? ምንም የሚያገባኝ ነገር የለም ስለሱ!»

«እዚ ዘርዓ ያዕቆብ በእርግጥ ጥበበኛ ሰው ነበር። ደራሲም ነበር። ብዙ መጻህፍትን ደርሷል። መጽሀፈ ብርሃንና መጽሀፈ ንግሥ የሚባሉ መጻህፍቱ የሚጠቀሱ ናቸው። በዘመኑ የነበሩትን ደራስያን በመደገፍ ስለመጻሕፍት ምርመራ ያለውን ዝንባሌና ችሎታ አሳይቷል።»

«ቅድም ስለ አስማት አሁን ስለድርሰት። ተው ተው ግን አታድርቀኝ? በምን ቀን መጣህብኝ ልበል!»

«እዚ ዘርዓ ያዕቆብ ለምን ከሕዝብ እይታ መደበቅ እንደሚያዘወትር ታውቃለህ?»

«ባላውቅ ይሻላል። ማወቅም አልፈልግም።»

«ከቤተ መንግሥቱ ወደ ቤተ ክርስቲያን ሲሄድም ሆነ ሲመለስ ማንም ሰው አያየውም ነበር። ከቤተ መንግሥቱ ወደ ቤተ ክርስቲያኑ የሚወስደው መንገድ ግራናቀኝ በረኻም ግንብ የተከለለ

ስለነበር። "ጠላቶቹ ሥራይ ያደርጉብኛል" በማለት ከምሽት እስከ ንጋት ካህናት ቤተ መንግሥቱን እየዘሩ እየፀለዩ እንዲያድሩ ያደርግ ነበር። ካህናቱም ቤተ መንግሥቱን እየዘሩ ጠበቁ እየረጩ፤ ክህደተ ሳይጣንና መዝሙረ ዳዊት እየደገሙ ያድሩ ነበር። በኋላ ላይ ግን ወጣ ወጣ ማለት ጀምሮ ነበር። ለምን ይመስልሃል?»

«ለምንም አይመስለኝም። ባትነግረኝ እመርጣለሁ።»

«አንድ ትልቅ ጥበብ አሰራ!... ማንኛውም የጦር መሣሪያ የዘርዓ ያዕቆብን ገላ መውጋት እንዳይችል የሚያደርግ ጥበብ በታላላቅ የአለማችን ጥበበኞች አሠራ።» ዲዎላ ጆሮውን አቆመ እዚህ ላይ።

«እርዎ በድላይ የተባለ የአዳል ባላባት ማመፁንና ግብር መክልከሉን ከዚህም በላይ ለጦርነት መሰናዳቱን ለምቶ ሲዘምት የተከተሉት ጥቂት ወታደሮች ብቻ ነበሩ። ከአረዋ በድላይ ለፈር ትይዩ ከሆነ ቦታ ላይ ደርሶ የጠላትን ሠራዊት ብዛት አይቶ አልደነገጠም። ካስከተላቸው ጥቂት ወታደሮች መሀል ገሚሶቹ ነጋሪት እንዲገስሙ ከፊሎቹ ጥሩንባ እንዲነፉ ሌሎች ደግሞ እንዲፎክሩና እንዲያቅራሩ ስለአደረገ ጦርነቱን ከመጀመሩ በፊት አሸነፈ። ጠላቶቹን አስበረገገ። ጦርነቱ የተጠናቀቀው ራሱ ዘርዓ ያዕቆብ እርዎ በድላይን እንገቱን ቀልቶ ከገደለው በኋላ ነበር። ዘርዓ ያዕቆብ ይህን ያህል ድፍረት ያገኘበት ምስጢር ቅድም በነገርኩህ ነገር ነው። ባሰራው ረቂቅ ጥበብ ምክንያት ማንኛውም የጦር መሣሪያ እንደማይመታው እርግጠኛ ነበር።..... አሁን የዘርዓ ያዕቆብ አዕም የተቀመጠው በዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም ውስጥ ነው።»

«ይህን ልትነግረኝ ነው ስንት ወንዝ ተሻግረህ የመጣኸው? ይህ ነው የምትነገረኝ ምስጢር?» ዲዎላ እርር ትክን አለ።

«ይህን ብቻ አይደለም። በዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም ውስጥ የተቀመጠው የንጉስ ዘርዓ ያዕቆብ ዓዕም ሙሉ አይደለም። ከአፅሙ መካከል ጥቂት አጥንቶች ተሰብረው ተወስደዋል፤ በውድ ዋጋም ተገብተዋል። ምክንያቱም የንጉሥ ዘርዓ ያዕቆብ አዕም የጦር መሣሪያ አያስመታም ተብሎ ስለሚታመን ነው። ከንጉሥ ዘርዓ ያዕቆብ አዕም ትንሽ ትንጣቢ በአንገቱ አሥሮ የነበረው በላይ ዘለቀ ወራሪውን የጣሊያን ጦር በኢትዮጵያ ተራሮች ላይ ቆሞ ሊዋጋ አንድም ጥይት ሊገድለው አልቻለም። እመነኝ። እኔ ለጥቂት ቀናት ከበላይ ዘለቀ ጐን ተሰልፌ ጣሊያንን ሰዋጋ ይህን አይቻለሁ። በላይ ዘለቀ የንጉሥ ዘርዓ ያዕቆብን አዕም ሽራፊ በአንገቱ አሥሮ ነበር። ያለምንም ምሽግ ያለምንም ተገን ተራራ ላይ ቆሞ ዘመናዊ መሣሪያ እስከ አፍንጫው የታጠቀውን የጣሊያንን ጦር መድረሻ ያሳጣበት ምክንያት ይህ ነው። በዳጋ ቅዱስ እስጢፋኖስ ገዳም የሚገኘውን

የንጉሥ አፄ ዘርዓ ያዕቆብን አጥም ሂደህ ማየት ትችላለህ። አጥሙ ጎደሉ ነው። ቁጠርና ውሽታም በለኝ።»

«ባክህ! በላይ ዘለቀ ሲፈጠርም ጀግና ሆኖ አለተፈጠረ ነው።»

«ጀግና አይደለም አላልኩህም እኮ። ጀግናማ ጀግኗ ነው። ይህን ማድረጉ እኮ ጀግንነቱን የሚያገኘው እንጂ የሚያደበዝዝ አይደለም። ጥበቡን መሆን በራሱ ጀግንነት ነው። ይህንን ጥበብ ለግል ጥቅሙና ለዝርፊያ አለመጠቀሙ ነው የበለጠ ጀግና የሚያደርገው። ጀግና ነው። አፅሙን ለምን እንዳሰረው ጠንቅቄ አውቃለሁ። የቅርብ ጓደኛውም ነበርኩ። እሱ ጫካ ውስጥ ጣሊያንን ሲዋጋ እኔ የጣሊያንን የጦርና የዕቃ መርከቦች በጣና ሕይወት ላይ እነዳ ነበር። የጣሊያን መርከብ ካፒቱን ሆኜ የጣሊያንን ውስጠ ምስጢር ለአርበኞች የማቀብል የውስጥ አርበኛ ነበርኩ። ከበላይ ዘለቀ ጋርም የተገናኘው በዚህ ወቅት ነበር። እንዲያውም የዘርዓ ያዕቆብን አፅም የሚያገኝበትን መንገድ ያመቻቸሁለት እኔ ነበርኩ።»

«እስቲ እንግዲያ ለእኔም ስጠኝና ያንን ፊንሐስ የሚባል አንጥረኛ እናቱን እንዳንደዳት ከአለበት ፈልጌ ላንድደው?» ዲዎላ ድንገት ደሙ ሲፈላ ታወቀው።

«አስጨርሰኝ ይልቅ እሱን ለእኔ ተወው። እንዳልኩህ በላይ ዘለቀ ያንን ጥበብ ስለተጠቀመ ንጉሡ ከሰደት ተመልሰው አለመግባባት ሲፈጠርም በንጉሡ ጦር በተከፈተበት ተኩስ አልወደቀም። ታስሮ የእስር ቤቱን ባለጠመንጃ ዘቦች ባዶ እጁን ገድሎ ሲወጣ ማንም በጥይት ሊያስቆመው አልቻለም። በመጨረሻ በስቅላት አንጉቱ በገመድ ታንቆ ባደባባይ የተገደለበት ምስጢርም በጥይት መሞት ስለማይችል ነው።»

«ለእኔም ስጠኝ አልኩህ! አለበለዚያ አትዘብዝብብኝ!»

«ላንተማ ልብ የለህም እንጂ ልብ ካለህ የምሰጥህ ከዚህ የበለጠውን ምስጢር ነበር። ግን ልብ የለህም። ልብ ቢስ!»

በሌላ ቀን አለቃ አያሌው ለዘመናት ደብቀውት የኖሩትን ምስጢር ጫፍጫፋን ነገሩት። ከ1933 ዓ.ም ጀምሮ ሲሰደዱለት የኖሩትን ምስጢር! በተለይ በ1961ዓ.ም ማንም እንዳያገኘው አደርገው የቆሰፋትን ምስጢር ቁጢት ሲያስይዙት ዘሉ ተጠመጠመባቸው። «አባቴ የሆነክው ገና አሁን ነው። እስከ አሁን እጠላህ ነበር አሁን ግን! ...ግን ለማንም ከእኔ በቀር እንደማትናገር ቃል ግባልኝ!» ሲል ዲዎላ ጮሎ ረገጠ።

ዲዎላ አባቴ አለቃ አያሌው ወደ ጣልያኖች የኤሌክትሪክ ስቅ መምጣት ከሚያዘውትረው ሻጊዝ እጅጉ ጋር አፍ፣ ለአፍ ገጥመው የሚያወሩት ነገር አላስደሰተውም። እንዲያውም ምስጢሩን ለሻጊዝ ይነግሩብኛል ብሎ ከተጠራጠረ ሰንብቷል። አለቃ አያሌውና

ሻጊዝ እጅጉ አብረው በተቀመጡ ቁጥር መብንን ጀምረ። የውስጡ ቃጠሎ እየነደደ መጣ። ሻጊዝን እንቅ ለመጣል ተመኝ። ግን ሻጊዝን እንቅ ቢጥል አባቴ ለሌላ ሰው ምስጢሩን ላለማሳለፋቸው ዋስትና የለውም። ስለዚህ ዋናው አማራጭ የምስጢሩን ባለቤት ማጥፋት ሆኖ አገኘው። አባቴን ማስወገድ! ወሰነ። ይህ ታላቅ ምስጢር የግሉ ሆኖ የሚቀረው አባቴን ሲያስወግድ ብቻ እንደሆነ አመነ። አለበለዚያ ከአባቴ ጋር ቁጭ ብሎ ያወራውን ሁሉ ዕድሜ ልኩን ሲገድል መኖር አለበት። ስንቱን ገድሎ ይጨርሳል? አለቃ አያሌውን ለመገደል ሲወስን ያለማቅማማት ነበር።

በአንድ ምሽት አለቃ አያሌው ወደተኝበት ደሳሳ ጉጆ ሲገባ የሞርሞርዲኖን ሽጉጥ አቀባብሎ ነበር። በደሳሳዋ ጉጆ ውስጥ በኩራዝ መብራት የሚያነቡትን መፅሐፍ ሳያጥፉ ከጉጆዋ ወደ ገባው ልጃቸው ዞር አሉ አለቃ አያሌው። ፈገግ አሉ ።

«ልጄ መጣህልኝ?» ልቡ ወደ እሳቸው እንደተመለሰ ተስፋ አድርገው። «ልጄ ያላንተ እኮ ማንም የለኝ! እስቲ ተቀመጥና አጫውተኝ እኔም የማጫውትህ ጉዳይ አለኝ።»

«ምን ታጫውተኝለህ ለእኔ የምታጫውተኝን ለሌላም ሂደህ ቱሽ ትላለህ።...አንተ ሆኖ ውስጥ ምን ምስጢር ይቀመጥና!» ሽጉጡን መዝርጦ በገንባራቸው ላይ አነጣጠረባቸው። ዲዎላ።

«ምነው ልጄ? ሻጊ በስመአብ በል! ም...ምም...ምን ነካህ ልጄ ም.....ም»

«በስማም? የ!የ!የ! ዳቦ ነህ አንተ በስማም ብዬ የምቆርስህ? ወይስ የፋሊካ በግ? ሰው በስማም ተብሎ አይታረድም የፋሊካ በግ እንጂ! ይህ ለፍላፊ ልሳንህ ካልተዘጋ ገና ብዙ ትሰፈልፋለህ።»

«ተው እንጂ ልጄ.....ተ.....ተ.....ተ.....ተ.....ተ.....»

«ለኔ ያወረሰኝ እንዳች ነገር የለህም! ከዚህች ከነገርክኝ ነገር በቀር። እስኪ ምን ወረሰኩ ከአንተ አባትነት? እ? ወይኔ ከርታታው ዲዎላ! ከዚህች ከነገርክኝ ምስጢር በቀር ምን አወረሰክኝ? እሷን ባይሆን የእኔ ማድረግ ያለብኝ አይመስልህም? እሷን ባይሆን...እሷን!..... ግን አፍህ ወንፊት ነው። አፍህ እንደወንፊት አይቋጥርም። እንደ ወንፊት የሚያፈስ አፍ ካለህ የተናገርክው ምስጢር መልሶ ያጠፋሃል። የ! የ! የ! ይቅርታህን አለምንም። ከአንተ የምፈልገውን አግኝቻለሁ። እንድትረግመኝም እንድትመርቀኝም አልፈልግም።» በሽጉጡ ውስጥ ተቀባብለው የነበሩትን ጥይቶች በሙሉ ጭንቅላታቸው ላይ አርከፈከፈባቸው። የሆነ ነገር ሊናገሩ አፋቸውን እንደከፈቱ ገልጠው ከሚያነቡት መጽሐፍ ገፅ መሀል በደም ተጨማልቀው ከንብል አሉ።

ዲዎላ ምስጢሩን ለሌላ እንዳይነግሩብኝ ብሎ አባቱን በገደለ ማግስት ተፀፀተ። መጠየቅ የሚገባውን ጥያቄ ጨርሶ ሳይጠይቃቸው ቸኩሎ ነበር እንደ ገደላቸው የገባው በኋላ ነው። የምስጢሩን ጫፍ ነገሩት እንጂ ሙሉ በሙሉ እንዳልነገሩት ቆይቶ የገባው። በገዴት ተቃጠለ። በይደር ሊነግሩት ያስቀመጡት ነገር ነበር። የተከፈተው መንገድ መልሶ ተዘጋበት። አባቱን በመግደል ወንጀል ተከሶም ወሀኒ ተወረወረ።

በሞርሞርዲኖ ቡስኪ እገዛ ከአሰቃቂው አስር ቤት አምልጦ ከሞርሞርዲኖ ቡስኪ ቤተሰብ ጋር ወደ ጣሊያን ኮበለለ። ሲሲሊ እስከ ጥልፍልፏ ተቀበለችው። እስከ አሁን የኖረውም የሞርሞርዲኖን ትክሻ ሲጠብቅ ነው። ዕድሜ ልኩን።

ከዘመናት በኋላ አባቱ ሊነግሩት ጫፍ ያስያዙት ምስጢር ከጣሊያን ወረራ በኋላ ኢትዮጵያ የቀረው የቡስኪ ቤተሰብ እርስ በእርሱ ሲገዳደል የኖረበት ምክንያት መሆኑ ገባው። ሞርሞርዲኖን ያህል የሲሲሊ ጌታ ለተራ ነገር ብለው ወደዚህች የዓለም ጭራ ወደሆነች ደሀ ሀገር እንደማይመጡም እርግጠኛ ነው።

በመሆኑም የዚህን ምስጢር ክር እንደገና ለመጨበጥ በዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም ውስጥ የቀበሮ ባህታዊ ሆኖ ጓዳ ጉድጓዳውን እያነፈነፈ ይገኛል። ቀለሙ እንጂ ችሎታው እንዳላስመረጠውም ያውቃል። ዶን ሞርሞርዲኖ ከስንት ነፍሰ በላ ማፍያዎቻቸው መሀል የመረጡት የሀገሩን ሰርዶ በሀገሩ በሬ ለማረስ ነው። ባለ ጥቁር ቆዳው ዲዎላ ኢትዮጵያዊ በመሆኑ ብቻ ከኢትዮጵያውያን መነኩሳት ጋር በቀላሉ ተደባልቆ የሚፈልገውን ቋጠሮ ለመመንተፍ አማራጭ የሌለው ሰው ነው። አሁን ተልዕኮውን ለመፈፀም ራሱን አመንኩሶ በዳጋ ገዳም ውስጥ የበቃ መነኩሴ መስሏል። ነፍሰ በላው መነኩሴ አባ ዲዎላ በቢጫው የምንኩስና ልብስ ተኮፍሰዋል።

አባ ዲዎላ አባታቸውን በማጥፋታቸው ሳይሆን አባታቸውን ሳያናዝዙና የምስጢሩን ቁልፍ በእጃቸው ሳያስገቡ በመግደላቸው ፀፀት እንደ ፍላግ ልባቸው ላይ ተተክሎ አልነቀል ብሏቸዋል። በሌላ በኩል ምስጢሩን ቢያገኙት እንኳ ለዶን ሞርሞርዲኖ አሳልፈው ከመስጠት ባለፈ የእርሳቸው እንደማያደርጉት ተሰማቸው። ዓይን የማያዙሩት የሞርሞርዲኖ ጋርዶች ምስጢሩ እንደ ተገኘ እንደ ጉንዳን እንደ ሚወሯቸው ጥርጥር የላቸውም። ደሞም አንድ ነገር ተገለጠላቸው። አባታቸው የነገሯቸውን ያስታወሱት የአፄ ዘርዓ ያዕቆብ አፅም እቃ ቤቱ ውስጥ በመስታዎት ሳጥን በክብር ተቀምጦ ያዩት ዕለት ነው። አባታቸው እንዳሉትም ከአፅሞቹ መሀል የተወሰነ ነገር እንደጉደለ በጣም ወደ መስታውቱ ሳጥን ተጠግተው አረጋግጠዋል። በመሆኑም ከዚህ አፅም ትንሽ ሰባሪ ለማግኘት ዕቅድ አወጡ። ግን እንዴት አድርገው? በገዳሙ ውስጥ ያሉትን የዋህ

መስለው ጠቢብ የሆኑ መነኩሳትን እንዴት መጋፈጥ ይችላሉ? እንደ ዓይን ብሌን ወደሚጠበቀው ዕቃ ቤትሰ ማን ያስደርሳቸዋል? ከንጉሥ እፄ ዘርዓ ያዕቆብ አፅም ትንሽ ሰባሪ ቢያገኙም የእሳቸው ህልም ብዙ ነበር።

ይህንን አፅም በአንገታቸው ካሰሩ የፈለገ ዓይነት ጥይት ቢተከስባቸው ገላቸው ላይ እንደውሃ እየፈለሰ ሲወርድ በሀሳባቸው ታያቸው። የጥይት እርሳሶችን እንደዝንብ እንኳ ሳይቆጥሩአቸው ዝም ብለው ሥራቸውን ሲሰሩ። ወላ መትረዩስ ወላ ክላሽንኩቭ ወላ ዲሞትፈር ወላ ዲሽቃ ሚሳዬልም ቢሆን ቢተከስባቸው ዝንባቸውን እንኳ ማስነሳት እንደማይችል እርግጠኛ ሆነ። በጉልበታቸው ደግሞ ይተማመኑበታል። እንኳን መነኩሴ መልአክ አድቅቆ የሚጥል ክንድ ባለቤት መሆናቸውን መጉናፀፊያቸውን ሰብስበው ጡንቻውን ቁጥር አድርገው አዩት። የተከመረ ጡንቻቸውን ሳሙት። ይህ ከሆነ ለዘመናት የተቀበረውን ምስጢር ፈልፍሎ ለማግኘት ማንም እንደማያስቆማቸው አሰቡ። ይህንን ምስጢር እንዳገኙም ሞርሞርዲኖ ቡስኪን እፍንጫህን ላስ ይሉታል። ምክንያቱም የሞርሞርዲኖን ጋርዶች በሲሲሊ ተራራዎች ላይ ቆመው ዓይቀጡ ቅጣት እንደሚሰጧቸው በእፄ ዘርዓ ያዕቆብ አፅም እርግጠኛ ናቸው። ከዛም በኋላም ዙሪያ ያሉት የሞርሞርዲኖ ካምፓኒዎች ባለቤት ለመሆን ማንም ምንም አያግዳቸውም። በዚህ ገዳም ውስጥ የሚፈልጉት ምስጢር ብቸኛ ባለቤትም ይሆናሉ። ይህ ካልሆነ የሞርሞርዲኖ ዘላለማዊ ባሪያ ከመሆንና ከመበዝበዝ የሚታደጋቸው መተማመኛ የላቸውም። በዛ ላይ ጉልበታቸው ከደከመ ተመልሶ ድሀነት ሽምጥ እንደማይጋልባቸው በምን እርግጠኛ ይሆናሉ? አፅሙን የሚያገኙበትና ምስጢሩንም የሚፈልጉበትን መንገድ እያሰላሰሉ ወደ ዕቃቤቱ ተነስተው ገሰገሱ።

የፀደዩ አበባዎች በኢትዮጵያ ተራራዎች ላይ ከሰመዋል። የዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም ደሴት ዛፎች ግን በልምላሜ እንዳሸበረቁ ናቸው። 1997 ዓ.ም። እንደ ገና የክረምቱ ወራት መጣ። ሰኔም ብቶ ነበር። ወቅቱም በኢትዮጵያ ገዳማት ውስጥ ከመቼውም ጊዜ በላይ ፀሎት በዝቶበት ነበር። በሀገሪቷ ውስጥ የተደረገውን ምርጫ ተከትሎ በተቀሰቀሰው ግርግር ሀገሪቷ ወደመጠፋፋት እንዳታመራ መነኮሳቱ ተንበርክከው እያለቀሱ ነበር።

በዚህ ገዳም ውስጥ ራዲዮ ማዳመጥ ክልክል ቢሆንም አንድ መነኮሴ ግን አሻፈረኝ ብለው ባህር ዳር ከተማ በመሄድ ራዲዮ ገዝተው መጡ። ትንሿን ራዲዮ ከበው የሚያመሹ መነኮሳትም ተበራክተው ነበር። በየቀኑ ጥሩ ዜና አይሰሙም ። መነኮሳቱ ዘመናዊ ትምህርት የቀሰሙ መሆናቸው ከመቼውም ጊዜ በላይ የተሳበቀባቸውም በዚህ ጊዜ ነበር። የውጭ ሀገር ሬድዮዎች የሚያስተላልፉትን ዘገባ በእንግሊዝኛ እና በሌሎች ቋንቋዎች ያደምጡ ነበር። የጀርመን ድምፅ እና የአሜሪካ ድምፅ ሬድዮ ዜናዎች የማይታለፉ ነበሩ። «ከ1997ቱ የኢትዮጵያ ምርጫ በጊላ በተፈጠረው አለመግባባት ይህን ያህል ሰዎች ሞቱ። ይህን ያህል ቆሰሉ።»

«አልቅሱ መነኮሳት... ወጣት አለቀ!» ይላል አንዱ። «ወጣት እንደ አይጥ ኮርኒስ ውስጥ እያደረ ነው ፀልዩ!» ይላል ሌላኛው።

«አባ ይህ ነገር ተገቢ አይደለም። ዝም ይበሉ። ወይ ለምን ሄደው ምርጫ አልተወዳደሩም? ልጠድቅ መጥቼ ኩነኔ ሊያስገቡኝ ነው እርስዎ ሰውዬ! ይተውኝ ሁለተኛ ፖለቲካ ሊያወሩኝ እንዳይመጡ። እሱን ራዲዮን ይዘውብኝ አይምጡ ብያለሁ እርስዎ ሰውየ...»

«መነኮሳት ለምን ድምጣቸውን እንዲሰጡ አልተደረገም?»
«መነኮሴ ምን ድምጥ አለው! ከውዳሴ ማርያም በቀር።»
«ድምጥዎትን ለማን ሰጡ አባ?»
«ለእግዚር» ሳቅ።

«እኔ መነኮሳት ተዉ ይህ ነገር ገደል እንዳይከታችሁ? ይህ ሬዲዮ በምን ቀን መጣ? ማነው ያመጣው ግን? ይዞልን ይሂድ ይህን ሬዲዮ! አለበለዚያ ወደ ጣና ሐይቅ ነው የምወረውረው!» አንድ

የተበሳጩ መነኮሴ። «ቦለቲከኛ መሆን የፈለገ መነኮሴ ሂዶ ምርጫ መወዳደር ይችላል። እዚህ የመጣነው ልንጠድቅ ነው። ወቹ ጉድ!...ወይ እመብርሃን! መነኮሴው ሁሉ ቦለቲከኛ ሆነልኸክ።»

«ዛሬ ጠዋት ፀሎት ለላደረስኩም ማለት ይቀላል። የምርጫው ነገር መጥቶ ይሰነቀርብኛል። እባክችሁ ይህ ሬዲዮ ይሰበር.....» በራዲዮው ላይ ግን ማንም ለመስበር የጨከነበት አልነበረም።

«አባ ገብረ እግዚዕ.... ያኔ የኢትዮጵያና የኤርትራ ጦርነት ጊዜ የኢትዮጵያ ቦንብ ጣይ አውሮፕላኖች ጣና ሐይቅን በክንፋቸው እየሰነጠቁ ወደ ሰሜን ሲወነጨፉ ከዳጋ አናት ላይ ካለው ዋርካ ወጥተው "ገደሏቸው! ፈጁቸው!" ሲሉ የነበር... ኤርትራዊነታቸው አለቀቃቸውም እንዴ? ምነው እንግዲያ አሁን ዝም አሉ.... የኢትዮጵያ ጉዳይ አያገባቸውም?»

«እኔ ዝም በል! እርሳቸው በኤርትራዊነት አያምኑም። የእርስ በእርሱ ጦርነት አሳስቧቸው ይሆናል እንጂ። ይኸው ኢትዮጵያን መጥኝ ብለው... ኢትዮጵያ ናት ሀገሬ እያሉ አይደል እንዴ እዚህ የቀሩት!? እነ ዘርዓይ ደረስ የሞቱላት ሀገር ኢትዮጵያ ናት ኤርትራ አይደለችም! እነ ራስ አሉላ ...አሉላ አባነጋ የምፅዋው የአሳት በር የኢትዮጵያው አጥር.... ሊጠብቃት የኖረችው ሀገር ኢትዮጵያ አይደለችም ወይ? ደቡብም ተወለድ ሰሜን ምስራቅም ተወለድ ምዕራብ ግድ የለኝም። ዘርህን እዚህ ገዳም ውስጥ የጠየቀህ ካለ ንገረኝ። ማንም ዘርህን አልጠየቀህም። ኤርትራ ውስጥ ብትወለድና እትብትህ እዛ ቢቀበር እትብትህን የበላው ምስጥ ግን ደቡብ ኢትዮጵያ ላለመገኘቱ እርግጠኛ አትሁን። ጋምቤላ ተወለድ። እትብትህን ጋምቤላ ውስጥ የበላው ምስጥ ግን አፋር ላለመድረሱ እርግጠኛ አትሁን። ለምን ከምስጡ ለመሻል አትሻም? ለምን ትጠባለህ?...ሰፊ አገር እያለህ ለምን ጠባብ ክልል አገርህ እንዲሆን ትመኛለህ?...አሁያ እንኳ ጋጣው ሲጠበው ይራገጣል። አትጥበብ። የማያሳፍርህ ነገር ቢኖር በኢትዮጵያዊነትህ ማመንህ ብቻ ነው። በቃ።»

«ዘርንና ጉሣን ተመርኩዘው የሚመሰረቱ የፖለቲካ ፓርቲዎችን መምታት ነው... በቃ። የእገሌ ዘር ፓርቲ የዕገሌ ዘር ፓርቲ እያሉ ሀዘቡን የከፋፈሉት እነሱ ናቸው። ኢትዮጵያ ውስጥ እኮ ስድስት ሰዎች ብቻ ያሉት ብሔረሰብ አለ። እስኪ ይታዩዎት አባ? ከእነዚህ ስድስት ሰዎች ብቻ ካሉት ብሔረሰብ መሀል ኢትዮጵያን ለመምራት የሚችል አእምሮ ያለው ሰው ቢነሣና ቢመራት ምንድነው ችግሩ? ምንም። እኔ አቀስለዋለሁ። ኢትዮጵያን ለመምራት ዘር ሳይሆን ጭንቅላት መመረጥ አለበት! ጥሩ መሪ ሁልጊዜም ጥሩ ተክታይ አለው።»

«ልክ ብለዋል አባ!» አሉ አንዱ መነኩሴ ተቀብለው። «አዎ። ኢትዮጵያን ለመምራት ዘር ሳይሆን ጭንቅላት መመረጥ አለበት። ኢትዮጵያ ቅን ህሊና ያለው መሪ ያስፈልጋታል። ምክንያቱም ህሊና ትንሹ እግዚአብሔር ነው። ቅን መሪ መንገዱ ሁሉ ይቃሰታል። ኢትዮጵያ እንደገና እንደ ቱዎድሮስ ያለ መሪ ያስፈልጋታል። ዳሩ...ኢትዮጵያ መሪዋን አታውቅም! ቱዎድሮስን መቅደላ ላይ ጥለውት የሸሽትንና እንግሊዝን አስተመቅደላ አፋፍ መርተው ያስመቱትን ይቅር ይበላቸው» ብዙ ብዙ ተባለ ከየመነኩሴው አፍ። አንድ ወግ አጥባቂ መነኩሴ መጤዋን መናኝ ሬዲዮ ተናደው ወደጣና ሲወረውሯት ያመጣት መነኩሴ እስተቆቡ ወደ ሐይቁ ተወርውሮ ገብቶ በዋና ሲፈልግ ውሎ አጣት። ዳሩ የተነከሰበ ባትሪ ድንጋይዋም በማለቁ ድብደባ በዝቶባት ነበር። ድምጽ ነፍፍፋዋ ሬዲዮ ሰጥማ ባትቀር ኖሮ በቀጣዩ የምርጫ ዘመቻ አሸንፈው እንደ አጤ ቱዎድሮስ ከገዳም ወጥተው የኢትዮጵያን ህዝብ በቅንነት ለመምራት ያቆበቁቡ ብዙ መነኩሳት ነበሩ። በሰባዬም ተፈልጋ ያልተገኘው ሬዲዮ ብዙ መነኩሳትን አስከረፈች። የመነኩሳቱ ወሬም ወደ አባ ሚራሽር ዞረ።

«አባ ሚራሽር ግን ለምንድነው ሁልጊዜ በብራና ላይ የተሳፈ ግጥም ሲያነቡ የማያቸው?»

«ግጥም ስለሚወዱ ይሆናላ።»

«አይደለም። አይደለም። አንድ ግጥም ብቻ ዘወትር እንደውዳሴ ማርያም መድገም ግጥም መውደዳቸውን አያረጋግጥም።».....

አባ ሚራሽር የመንፈቀ ሌሊቱ ደወል ተደውሎም ከበክታቸው አልወጡም። ይህን ሌሊት በሰቆቃው ጴጥሮስ ግጥም ውስጥ ያለው ምስጢር ካልተገለሰላቸው እንዳይነጋ ያወገዙት ይመስል ግጥሙ ላይ እንዳፈጠጡ እኩለ ሌሊት ሆነ። እስከ ዛሬ ድረስ በጌታሩ ውስጥ የተላከላቸውን በብራና ላይ የተሳፈውን ግጥም ብዙ ጊዜ ደግመው ደጋግመው እንበብውታል። ቃል በቃል ብለውት ብለውት አልፈለጥ ሲላቸው ፊደል በፊደል ማንበብ ጀምረዋል። ፊደሎቹ የደብቁትን ምስጢር ይናገሩ ይመስል በዓይኖቻቸው ይማጠኗቸዋል። ዳጋ ገዳም ውስጥ ከደረሱ ጊዜ ጀምሮ ይህን የብራና ላይ ግጥም ሳያፈጡበት ውሰው አያውቁም። አባ ሚራሽር የስነ ዕሑፍ ተመራማሪ በሆነኩ ኖሮ ሲሉም ተፀዕተው ነበር። ምስጢሩ ግን በሥነ ዕሑፍ ተመራማሪነት ብቻ የሚገኝ እንዳልሆነ ሳይገነዘቡት አልቀሩም። ሆኖም ከዚህ ግጥም ፊደሎች ጋር ጦርነት ገጥመዋል። ከብራናው ጀርባ ላይ ያገኙት ፍንጭ በመንፈቀ ሌሊት አስፈነጠላቸው። «15» ይላል ፍንጩ። በቀይ ብዕር ደግሞ «ክ15ኛው ስንኝ አራተኛው ቃል ውስጥ» ተብሎ በቀጭኑ ተፅፏል።

ከሰቆቃው ጴጥሮስ ግጥም 15ኛውን ስንኝ ደግመው ደጋግመው እንበቡት። እንዲያውም ከአሥራ አራተኛው ስንኝ ጀምረው። «.....አንቺ ካጠገቤ አትራቂ፣ በርታ በይኝ እመብርሃን ቃል ኪዳኔን እንዳልረሳት እንዳልዘነጋት ኢትዮጵያን።»

የሰቆቃው ጴጥሮስ ግጥም 15ኛው ስንኝ በእርግጥም «ቃል ኪዳኔን እንዳልረሳት እንዳልዘነጋት ኢትዮጵያን»

የሚለው ስንኝ መሆኑን ከላይ ጀምረው ቆጥረው ደረሱበት። እዚህ ስንኝ ውስጥ ደግሞ አራተኛውን ቃል አፈጠጡበት። «እንዳልዘነጋት» ይላል የአሥራ አምስተኛው ስንኝ አራተኛው ቃል። «እንዳልዘነጋት-----እንዳልዘነጋት-----እንዳልዘነጋት-----» አባ ሚራሽር ቃሉን ደጋገመውት።

ብራናው ላይ ከተሳፈው ሰቆቃው ጴጥሮስ ግጥም ዕህፈት ውስጥ ለየት ባለ መልኩ «እንዳልዘነጋት» ከሚለው ቃል ውስጥ የተሳፋት ፊደሎች "ዳ" እና "ጋ" ፊደሎች መሆናቸውን ደረሱበት ተንጋደውና ጉላ ብለው ነው የተሳፋት። ፊደሎቹን ገጣጠሙአቸው። «ዳጋ» የሚል ቃል ፈጠሩላቸው። «ሁሁ!» አሉ በደስታ ዘለው አባ ሚራሽር። «አገኘሁት! ፍንጩን አገኘሁት!!..... ዳጋ.....»

«ከዛ.....ከዛ.....እሽ.....ዳጋ.....ከዚያስ?» አባ ሚራሽር እየፈነጠዙ ጌታሩንና ሌሎች ዕቃዎቻቸውን ያስቀመጡበትን ረዥሙን ሻንጣቸውን ጉትተው ከውስጡ የጀርባቸውን ንቅሳት የሚያዩበትን መስታወት አወጡና ልብሳቸውን አውልቀው በቀንዲሉ መብራት የጀርባቸውን ንቅሣት ተመለከቱት። ብራናው ላይ በ"ቶ" ፊደል ቅርፅ ከተገለጸ ባለጉጥ መስቀል ጋር ተመሳሳይ የሆነውንና ዴርቶጋዳ በሚለው ቃል መነከለኛው ቦታ ላይ የተቀመጠው ፊደል ወስጥ በረቂቅ የተሳፋትን ቁጥሮች አንድ በአንድ እየተመለከቱ ወረቀት ላይ አስፈሯቸው።

«54 95 106 2923 775 30456 527 332 999 975.....» አባ ሚራሽር ባገኙት ፍንጭ መሀረት ጉላ ብለው የተሳፋት ቁጥሮች ስንኞችን አነሰ ብለው ከሥራቸው የተሳፋት ቁጥሮች ደግሞ ቃላቶቹን እንደሚጠቁሙ ደረሱበት። በቁጥር የተገለሰውን እያንዳንዱን ስንኝ በሌላ ወረቀት ገለበጡት።

«54.....54ኛው ስንኝ 4ኛው ቃል.....ምን ይላል?» ከሰቆቃው ጴጥሮስ ግጥም ላይ ስንኝ ለቀማ ገቡ። 54ኛው ስንኝ «ከቀፈፋ ደጀ ሰላም፣ ከቤተልሔም ቅዳሴ!» ይላል። ከዚህ ስንኝ ውስጥ «ከቤተልሔም» የሚለውን ቃል ወስደው ለብቻው ሃፋት። ቅድም ካገኙት ቃል ጎን። «ዳጋ ከቤተልሔም.....» እንበቡት ከገጣጠሙት በኋላ። ሌሎችን ስንኞችም መልቀም ጀመሩ። «95.....9ኛው ስንኝ "ሂትለራዊ እባጭ ሚንቃዋን እንደ ከረብታ ተጭኗት»....."ከረብታ" የሚለውን ቃል ወሰዱትና ከሚደረጁት

ቃል ጉን ፃፋት። «ዳጋ ከቤተ ልሔም ኮረብታ.....» ፈገግ አሉ።
«አሁን?» ሌላ ስንኝ ነቀሱ። 10ኛውን።

10₆.....10ኛው ስንኝ 6ኛው ቃል።
«ተና ብላ እውነት እንዳታይ አንገቷን ቁልቁል ጠምዝሂት»
ስድስተኛውን ቃል ወሰዱት።
«**ቁልቁል**» የሚለውን። «ዳጋ ከቤተ ልሔም ኮረብታ ቁልቁል.....»
ስደራው ቀጠለ። ካርታው ነፍስ እየዘራበት መጣ። ቀጠሉ። የነብሩን
ጅራት ይዘው እንዴት ሊለቁ ይችላሉ?

29₂₃.....29ኛው ስንኝ 2ኛውና 3ኛው ቃል። «በጋው
የአረኛ አደባባይ፤ ከረምት እንደወገዙ ፍሳሽ» ሁለተኛውና ሶስተኛው
ቃል «የአረኛ አደባባይ» ባንድ ላይ ነው። ከሚደረጁት ቃላዊ ካርታ
ጉን ፃፋት። «ዳጋ ከቤተ ልሔም ኮረብታ ቁልቁል የአረኛ
አደባባይ.....» ካርታው እየረዘመ መጣ።

77₅.....77ኛው ስንኝ 5ኛው ቃል። «**ችጋር ከጉደዋ ገፍቶ
እግጁ ግርጌ ሲጥላት**» ከሚለው ስንኝ ውስጥ «ግርጌ» የሚለው 5ኛ
ቃል ካርታው ጋር ሲፃፍ «ዳጋ ከቤተ ልሔም ኮረብታ ቁልቁል
የአረኛ አደባባይ ግርጌ.....» ይሆናል።

38₄₅₆.....30ኛው ስንኝ 4ኛው፣ 5ኛውና 6ኛው ቃል። 38ኛውን
ስንኝ አነበቡት። «በገጠር የደመና ዳስ፤ በገደል ሽለቆ አዳራሽ»
ይላል። ከዚህ ስንኝ ውስጥ 4ኛው 5ኛውና 6ኛው ቃላት «በገደል፤
ሽለቆ፤ አዳራሽ» የሚሉት ናቸው። በዚህ መሰረት ካርታው «ዳጋ
ከቤተ ልሔም ኮረብታ ቁልቁል የአረኛ አደባባይ ግርጌ በገደል ሽለቆ
አዳራሽ.....» ሆኖ ተለጠጠ።

52₇...52ኛው ስንኝ 7ኛው ቃል። «ከዚህ ቤት እቅኔ ቤት
ከድን ቤት እመፃሕፍት» 7ኛው ቃል እዚህ ስንኝ ውስጥ
«እመፃሕፍት» የሚለው ነው። አባ ሚራሽር ተፋነክነኩ።

«ዳጋ ከቤተ ልሔም ኮረብታ ቁልቁል የአረኛ አደባባይ ግርጌ
በገደል ሽለቆ አዳራሽ እመፃሕፍት.....» ካርታቸውን ሰድረው
ወደሚቀጥለው ቁጥር ተመለከቱ።

33₂.....33ኛው ስንኝ። «ከፍልፈል ጋር ሩሜ በገጥም
ከተበሮ ድብብቆሽ» ይላል። ከዚህ ስንኝ ውስጥ 2ኛው ቃል «ጋር»
የሚለው ነው። ካርታው ጋር አዋቀሩት።

«ዳጋ ከቤተ ልሔም ኮረብታ ቁልቁል የአረኛ አደባባይ ግርጌ
በገደል ሽለቆ አዳራሽ እመፃሕፍት ጋር.....» እዚህ ላይ ግር
አላቸው። ፪፬፪ የሚሉት ቁጥሮች ትርጉም ምንድን ነው። ለጥቂት
ደቂቃዎች እነዚህ ቁጥሮች ላይ አትኩረው ሲመለከቱ ቆይተው
ምንም ፍንጭ ስላላገኙ ቁጥሮችን ወስደው ከካርታው ጉን ፃፏቸው።

«ዳጋ ከቤተ ልሔም ኮረብታ ቁልቁል የአረኛ አደባባይ ግርጌ
በገደል ሽለቆ አዳራሽ እመፃሕፍት ጋር ፪፬፪.....» ወደ ሚቀጥለው
ቁጥር ተሻገሩ።

97₅..... 97ኛው ስንኝ ምን ይላል?.....«ኩርትም
ብዬ አቸልበት፤ እሽሽግበት አይጠፋም።» እዚህ ስንኝ ውስጥ 5ኛው
ቃል «አይጠፋም» የሚለውን ወስደው ከካርታው ጋር ደረደሩት።

«ዳጋ ከቤተ ልሔም ኮረብታ ቁልቁል የአረኛ አደባባይ ግርጌ
በገደል ሽለቆ አዳራሽ እመፃሕፍት ጋር ፪፬፪ አይጠፋም።» ካርታው
ክርኝም ብሎ ሞላ። ...አባ ሚራሽር እመር ብለው ተነስተው ዘለሉ።
እነዚህ የተጠቀሱት ቃላት ሁሉ የተቀመጡበትን የዳጋ እስጢፋኖስን
ደሴት የሚገልፁ ቃላት ናቸው።...እኒህ ሁሉ ቃላት «ሰቆቃው
ጴጥሮስ» ከሚለው የሱሬት ፀጋዬ ገብረመድህን ግጥም ውስጥ
ተፈልቅቀው የወጡ ናቸው። «እስገራሚ ምስጢር፤ እስገራሚ ቅኔ፤
ዘይገርም ካርታ...» አባ ሚራሽር ተደነቁ። ይህን ምስጢር ነበር ለነ
ከጀርባዋ ተሽከሜው የኖርኩት! ይህን ምስጢር ነበር ለነ ይህን ቅኔ
ነበር ለነ ሳልፈታው የኖርኩት! አሁንም ግን ቅኔውን ሙሉ በሙሉ
አልፈታሁትም። ጂራቱን ነው ገና የያዝኩት። ዳጋ የተቀመጡበት
ደሴት ነው። ከቤተ ክርስቲያን በስተምሥራቅ ኮረብታው ላይ
የተሰራውን ቤተ ልሔም ያውቁታል። ቁልቁለቱም ሲመላለሱበት
የከረመብት ቁልቁለት ነው። የአረኛ አደባባይ እየተባለ በድሮ ጊዜ
የሚጠራው ደግሞ የዕቃ ቤቱ ጠባቂ የሚቀመጡበት የመጠበቂያ
ቤት እየተባለ የሚጠራው ነው። በካርታው መሰረት እንግዲህ ከዚህ
የመጠበቂያ ቤት ወይም በድሮ ጊዜ የአረኛ አደባባይ ተብሎ
ከሚጠራው ቤት በታች የገደል ሽለቆ አሳ ማለት ነው። በሽለቆው
ውስጥም አዳራሽ። በዚህ አዳራሽ ውስጥ ከሚገኙ መፃህፍት ጋር
፪፬፪ አይጠፋም ማለት ነው። ሲሉ አሰቡ። ፪፬፪ ምን እንደሆነ
ባያውቁትም ።

በደረቀው ሌሊት ከበአታቸው ወጥተው ሽቅብ ወደኮረብታው
እየተጣደፉ ወጡ። ከዕቃ ቤቱ የግንብ አጥር በር አጠገብ ቆመው
በበሩ ማጮላቂያ ወደ ውስጥ ተመለከቱ። የዕቃ ቤቱ ጠባቂ ከአረኛ
አደባባይ ቤት ውስጥ አይታዩም።

ከኋላቸው የሰው እጅ ትከሻቸውን ሲነካቸው ተርቦትብተው
ዞር አሉ። የዕቃ ቤቱ ጠባቂው ናቸው። እዬ ተከታተሉ አቸው ነበር።
የዕቃ ቤቱን ግቢ በር ከፍተው ወደ ውስጥ ይዘዋቸው ገቡ። «እንኳን
ደስ አለህ ጾ/ር ሚራሽር» አሉ የዕቃ ቤት ጠባቂው ወደ መጠበቂያ
ቤቱ ይዘዋቸው እየገቡ። «ፈተናውን በብቃት አልፈህል»
ሚራሽር ደነቀው። የዕቃ ቤቱ መጠበቂያ ቤት ውስጥ የሚንገባገቡት
የመቅረዙ መብራቶች የወለሉን ቀይ ምንጣፍ አመድ አልባ ፍም
አስመስለውታል።

የዕቃ ቤቱ ጠባቂ ቀዳሾችን የወለል ምንጣፎች ገልጠው ወደ ገድግዳው ሲጠቀልሉት አባራ ከወረሰው ወለል ላይ የተዘጋ የብረት መዝጊያ ብቅ አለ። አባራውን ጠረግ ጠረግ አድርገው ከትንሽ የብረት ሳጥን ውስጥ ባወጡት ማጭድ የሚመስል ቁልፍ ሲከፍቱት የብረቱ መዝጊያ ተንሽራቶ ወደ ውስጥ ገባ። ከወለሉ ሥር ያለው ዋሻ ጥቅጥቅ ባለ ጥልማት ጨለማ ተሞልቷል። ከብረት ሳጥኑ ውስጥ ያወጧቸውን አምስት አልቢን ማጭድ የሚመስሉ ቁልፎች ለሚራዥ ከሰጡት በኋላ «ፈተናውን በማለፍህ እንዲን ደስ አለህ» አሉ የዕቃ ቤቱ ጠባቂ ፈገግ ብለው።

«ዶክተር ሚራዥ» አሉ ዕቃቤት ጠባቂው መነኩሴ ቀይ ቱታ እንጠልጥለው። «እስከ አሁን ቢጫውን የምንኩስና ልብስ ለምን እንዳለበስንህ ሳይገባህ አልቀረም። የልብሱን ክብር ዝቅ ለማድረግ ወይም በእስኬማው ላይ ለመዘባበት አይደለም። አሁን ግን ይህንን ቀይ ቱታ መልበስ ይጠበቅብሃል። በእነዚህ ቁልፎች የሚያጋጥሙህን በሮች እየከፈትክ ቁልቁል ወደ ዋሻው ውረድ» ወፍራም ሚና ከመቅረቡ ነበልባል አቀጣጥለው ሰጡት።

ዶ/ር ሚራዥ ያለግብሩ ለብሶ «አባ» ሲባልበት የከረመውን የምንኩስና ልብስ ሲያወልቅ አንዳች ሽክም ክላዩ ላይ ሲወርድ ታወቀው። የደፋውን ቆብ አውልቆ ለመነኩሴው ሲሰጣቸው የነፃነት እስትንፋስ እየተነፈሰ ነበር።

በሚፋ የብርሃን ውጋጋን እየተመራ ጨለማ ወደነገሰበት ጥልቅ ዋሻ በሚያብረቀርቁት የብረት መረማመጃዎች ላይ በቀስታ እየተረማመደ ቁልቁል ወረደ። የዋሻው ውስጣዊ መግቢያ ቱቦ በሚያብረቀርቅ አልሙኒየም መሰል ንጣፍ ታቸም ላይም የተለበጠ ነው። በረጅሙ አብረቅራቂ ቱቦ መሰል ዋሻ ውስጥ ጥቂት እንደተገዋዘ በጥቁር ግዙፍ የብረት በር ቱቦው ተዘጋበት። በሩ ላይም ዴርቶጋዳ የሚል ጽሁፍ በወርቃማና ጥንታዊነትን በተላበሰ ቀለም ተቀርጾበታል።

ወደመጣበት ዞር ሲያይ የመጠበቂያው ቤት በር ወደ ላይ ተምዘግዝጎ ሲዘጋ ተመለከተው። ከመጠበቂያው ቤት ሆኖ ይሰማው የነበረው የቤተ ክርስቲያን ሰዓታትና የመነካካቱ ዜማ በቅጽበት እልም ሲል የዋሻውን ውስጣዊ ክፍል የለበጠው አብረቅራቂ አልሙኒየም መሰል ንጣፍ ድምጽ ከውጭ ወደ ውስጥ እንደማያስተላልፍ ተረዳ። ከራሱ እስትንፋስና ፈጣን የልብ ምት በቀር የሚሰማው አንዳች ድምጽ የለም።

በበሩ ሽንቁር ውስጥ ማጭድ የመሰሉትን አራት ቁልፎች እየከተተ ሞክሮ አምስተኛውን ቁልፍ ሽንቁር ውስጥ ሲጠመዝዝ የብረቱ መዝጊያ ከሁለት ተገምሶ ወደ ውስጥ ገባ። በሩን እንዳለፈ መልሶ ራሱ ተከረቸው።

ወደ ውስጥ እንደገባ ሰፊ በቀያይ ምንጣፎች ያሸበረቀ ሳሉን አገኘ። «የፈጣሪ ያለህ...» እለ በሽክሹክታ። ላዩ በደንና በቁጥቋጦ ውድማ የመሰለ ደሴት ውስጡ ዘመናዊ እጆች ያረፉበት ከተማ ሆኖ ሲያገኘው አጅግ ተደመመ።

ሳሉን ውስጥ ቆሞ ሲያማትር መሃል ላይ የቆመ ረጅም መቅረዝ ተመለከተ። የመቅረቡን ሻማዎች ሲለኩሳቸው ሲራመድ ሰፊው ዘመናዊ ሳሉን በብርሃን ተሞላ። ቀና ሲል ትላልቅ አምፑሎችን ተመለከተ። የኤሌክትሪክ መብራታቸው ቡግግ ሲል የዋሻው ውስጥ የጨለማ ግሣት ከመ ቅፅበት በነነ።

«ሰው አለ? ..» ሲል ጮሆ ዋሻውን ጠየቀ። ምላሽ አላገኘም። ሳሉን ውስጥ ከታች እስከ ላይ የተደረደሩ ግዙፍ ግዙፍ ጥንታዊ መፃህፍት ተደርድረዋል። «.....በገደል ሽለቆ አዳራሽ አመፃህፍት ጋር 0000 አይጠፋም።..... » የሚለው ትዝ አለው። ግን 0000 ምንድን ነው? ዘመናዊውን ሳሉን በትንግርት መቃኘት ጀመረ።

ቀዳሾቹ ሰፋዎች በክቡ ጠረጴዛ ዙሪያ ይታያሉ። ከአሳት መምቂያው ምድጃ በላይ.....«ማሔር ሻላል ሐሽ ባዝ» የሚለው ቃል በቀይ ነበልባላማ ቀለም ግድግዳው ላይ ተዕፋፈለ። ከሳሉን ቀጥሎ ወዳለው በር ሂዶ ማጭድ የሚመስለውን ቁልፍ በሽንቁር ውስጥ ከቶ ሲያሽከረክረው ተበረገደ። ሌላ ጨለማ። ጭልጭል የሚለውን የሚፋን መብራት አስቀድሞ ወደ ውስጥ ገባ። ከቶ እንደመጣ የማይታወቅ የኤሌክትሪክ ብርሃን በግ ሲል ለመቁጠር በሚያታክቱ ዘመናዊ ወንበሮች የተሞላ ሰፊ የስብሰባ አዳራሽ ውስጥ ራሱን ቆሞ አገኘው። ወደ አዳራሹ ወንበሮች መሀል ገባ። በአዳራሹ ግድግዳ ዙሪያ የድምፅ ማጥያዎች ተተክለዋል። የአጤ ቴዎድሮስና የአጤ ምኒልክ ትላልቅ ስዕሎች ግድግዳው ላይ ተሰቅለዋል።

ከድምጽ መገደዎች ውስጥ «ዶ/ር ሚራዥ ወደ ዴርቶጋዳ እንዲን በደህና መጣህ!» የሚል ነጉድጓዳማ ድምፅ ሰማ። ከፍ ብሎ ወደ ተሠራው መድረክ ሲያይ በመድረኩ ላይና በመነጋገሪያው አትሮንስ ጥግ የቆመ ማንም የለም። ወደ መድረኩ ወጥቶ ጥቂቁር መጋረጃዎቹን ሲገልጥ ማንንም ሊያገኝ አልቻለም።

ከመድረኩ ጀርባ ወዳየው በር ሂዶ ሲከፍት ቁልቁል የሚያወርድ አብረቅራቂ መረማመጃ ተመለከተ። የመጀመሪያውን መቃን ሲረግጥ ወደታች እንደአሳንሰር ቁልቁል ይዞት እልም አለ። ጨለማ ወደ ዋጠው ሌላ ክፍል እስገብቶት ሲቆም የሚጠው የሚፋን መብራት ጠፍቶ ነበር። በጨለማ ተውጦ የነበረው ክፍል በብርሃን ሲሞላ ከዘመናዊው የምድር ውስጥ ከተማ ጋር ተፋጠጠ። በሀልሙ የሚያየው እንጂ በዛ ድምፅ በማይሰማበት ደሴት ምድር ውስጥ ይህን የመሰለ ዘመናዊ ከተማ በእውነት የሚያይ አልመሰለውም።

በእውነት እንዲሆን በልቡ ፀለዩ። በእንቅልፍ ልቡ ከሆነም ከእንቅልፉ እንዳይነቃ ፈጣሪውን ተማጠነ።

ተዘጋግተው የነበሩት ሁሉም በሮች ተከፍተው ከየክፍሉ በወጡት ብዙ ሰዎች በመሀል የሚያልፈው ሰፊ የአስፋልት መንገድ ተጥለቀለቀ። ሁሉም በጭብጨባ ዋሻውን አደመቁት። ሁሉም ሰዎች አንድ ዓይነት ቀይ ቀሚስ ለብሰዋል። ሁሉም በአንድ ድምፅ «ዴርቶጋዳ!» አሉ። «ዶ/ር ሚራዥ እንኳን ደህና መጣህ» ድምጻቸው በዋሻው ውስጥ የገደል ማሚቶ ደጋግሞ አስተጋባ። «ዴርቶጋዳ...ዴርቶጋዳ...ዴርቶጋዳ...ዴርቶጋዳ...»

ጭብጨባው ጋብ ሲል አንድ በር ተከፍቶ ረጅም ጢም ያላቸው ሽማግሌ ወጥተው ወደ አደባባዩ አመሩ። «ወንድማችን ዶ/ር ሚራዥን በደስታ ስለተቀበላችሁት እናመሰግናለን...» ድምፃቸው ይንቀጠቀጣል። ከደስታቸው ብዛት እንደ ህፃን እየተፍለቀለቁ ነበር። ሽማግሌው መነኩሴ አባ ዠንበሩ መሆናቸውን ለመለየት አፍታ አልፈጀበትም። አባ ዠንበሩ ከአደባባዩ ወርደው በቀዩ ቀሚስ ውስጥ በርሰስ በርሰስ እያሉ ወደ እሱ ሲመጡ ከየክፍሉ ወጥተው የነበሩት ሰዎች ተመልሰው ገቡ። አንድ ሰው ግን ከመግባቱ በፊት እጅን አውለበለበለትና ወደእሱ መጥቶ አቀፈው። ዶ/ር ዠንጊዳ ነበር። ተጠመጠመበት። «ሚራዥ እንደገና በመገናኘታችን ደስ ብሎኛል።» አባ ዠንበሩም አቅፈው ከሳሙት በኋላ ዶ/ር ዠንጊዳ የምድር ውስጡን ምስጢራዊ ከተማ እንዲያስገኝው ነገረውት ወደ ቢሮአቸው ገቡ።

ሚራዥ በዠንጊዳ ገለፃ እየተመራ የዋሻውን የምድር ውስጥ ከተማ መጎብኘት ጀመረ። «ዴርቶጋዳ የትምህርትና ስልጠና ክፍል» የሚል ጽሑፍ ወደ ተሰቀለበት በር ሲደርሱ በሩን ዶ/ር ዠንጊዳ የኮድ ቀጥሮቹን ጎነክቶ ከፈተው።

«ይህ ክፍል...» አለ ዶ/ር ዠንጊዳ ማብራሪያውን ሲጀምር። «ዴርቶጋዳ ትምህርትና ስልጠና የሚሰጥበት ክፍል ነው። በዚህ ክፍል ውስጥ በምህንድስና በህክምና እና በሌሎች የትምህርት ዘርፎች ስልጠና የሚሰጥበት ነው። በውስጡ ባሉት ልዩ ልዩ የትምህርት ክፍሎች የሚሰጥን ብዙ አባላት አሉ» እየተዟሟሩ ሲያስገኝው ቆይቶ ሰፊውን ክፍል ለቀው ሲወጡ በሩ ተመልሶ በራሱ ተዘጋ።

«ዴርቶጋዳ የጥናትና ምርምር ክፍል» የሚል ጽሑፍ ወደ ተሰቀለበት ክፍል ገብተው ዘመናዊ ኮምፒውተሮችና ረቂቅ የምርምር መሣሪያዎች የታጨቁበትን ማዕከል አስገኝተው። በልዩ ልዩ ምርምር ላይ የተጠመዱትን ተመራማሪዎችም በየክፍሉ እየወሰደ አስተዋወቀው።

ከዚህ ክፍል ወጥተው የህክምና ማዕከሉን ሲያስገኝው ደግሞ የበለጠ ተደመመ። ዓይቷቸው በማያውቅ የህክምና መሣሪያዎች የተጨናነቀውን ሆስፒታል ሲመለከት እጅግ ተገረመ። ውስጡ በነጭ ቀለም የተቀባው የህክምና ማዕከል ሁሉም ነገር የተሟላለት ነው። ከቀላል እስከ ከባድ ቀዶ ጥገና የሚሰጥበትን የቀዶ ጥገና ክፍል እየተዘዋወረ ጎብኝቶ የሚቀጥለውን በጉጉት ለማየት ወጣ።

የመረጃና ደህንነት ክፍል መምሪያ ውስጥ ሲገቡ «ኮሎኔል ፍስሐ የዴርቶጋዳ የመረጃና ደህንነት ክፍል መምሪያ ሀላፊ» በማለት ሽቦት ጣልጣል ያደረገባቸው ቆፍጣና ሰውዬ እጁን ጠበቅ አድርገው ጨበጡት። «እንኳን ደህና መጣህ ዶ/ር ሚራዥ» ሰውዬውን ከዚህ ቀደም አይቷቸው ያውቃል።... አስታወሳቸው። አሜሪካ ውስጥ እያለ በሎሳንጀለስ የፓስፊክ ወቅያኖስ ዳርቻ ጌታሩን የሰጡት ሰውዬ ናቸው። «ኮሎኔል ፍስሐ ይባላሉ። የሚሳየል ሳይንቲስት ሲሆኑ አሜሪካ ውስጥ የጀመሩትን የረጅም ርቀት ተምዘግዛጊ ሚሳየል ፎርሙላ ጠረጴዛው ላይ ጥለው የመጡ ሀገር ወዳድ ኢትዮጵያዊ ናቸው። ኢትዮጵያ በሚለው ቅጽል ስማቸው ብትጠራቸውም ቅር አይላቸውም። እንዳንተና እንደ ሌሎቹ ብዙ ሳይንቲስቶች በኢንጂነር ሻጊዝ ተመልምለው የተላኩ ናቸው። ይህ ሁሉ የሆነው በሻጊዝ ነው። ገና እዛ የሚሠራ ጉዳይ ስላለ እንጂ በመጨረሻው ሰዓት እሱም ይመጣል» ባድናቆት ራሱን ነቅንቆ እንደገና ጨበጣቸው።

«ይህ ሁሉ ገና ጅማር ነው» ብለው ፈገግ አሉ ኮ/ል ፍስሐ። ክፍሉ ግዙፍ በሆነ ኮምፒውተሮች የተሞላ ነው። ትላልቅ ስክሪኖች ላይ በዓለም ዙሪያ የሚደረጉ እንቅስቃሴዎች ምስል ብልጭ ድርግም ይላል። ከወደ ውስጥ አንድ ሌላ ግርማቸው የሚባል ወጣት መጥቶ ተዋወቀው።

ወደ ሚቀጥለው ክፍል ሲገቡ ሙሉ በሙሉ ሽቦት የወረራቸው ፊታቸው ግን ወጣት የሚመስል ሰውዬ ከወንበራቸው ተነስተው «ጀነራል አጥናፉ ታዬ... የዴርቶጋዳ መከላከያ ጉዳይ ዋና ሐላፊ...» ብለው ራሳቸውን አስተዋወቁት። በእጃቸው ቀጥሎ ወደ ሚታየው በር አመለከቷቸው። በሩ ሳይነኩት ተከፈተ። ሻጊዝ ያለው ሰፊ ክፍል አረንጓዴ የስልጠና ልብስ በለበሱ ወታደር መሰል ወጣቶች ተሞልቷል።

«ዴርቶጋዳ የምህንድስና ማዕከል» ወደሚለው ክፍል ሲገቡ ጌራ የሚባል ወጣት ቱታ እንደለበሰ ወጥቶ ሚራዥን ተዋወቀው። ቱታው በግሪስና በሞተር ዘይት ተጨማልቋል። ፊቱ ላይም ጥቂቅ የተፈነጣጠቁ ቀለሞች አርፈዋል። የብሉን መፍቻ በያዘበት እጁ ፊቱን ሞክቆ ፈገግ ካለ በኋላ «.....ዶ/ር ሚራዥ ስለተቀላቀልክን

ልትደሰት ይገባል። ሁሉን ነገር የምትወደው ይመስለኛል። እርግጠኛ ነኝ ለዚህ ተልዕኮ በመመረጥህ ሳትደሰት አትቀርም። ሚራዥ ይህን ወጣት ለማስታወስ ጊዜ አልወሰደበትም። አባይ ማይ የሱራት ፀጋዬ ገብረ መድህንን ግጥም በቃሉ ያነበነበለትና «ገጣሚ» ነኝ ያለው ወጣት ነው። በፈገግታ ተግባብ።

«ኢንጂነር ጌራ ይባላል። የዴሮቶጋዳ የምህንድስና ክፍል አባል ነው።» ሲል ለሚራዥ አስተዋወቀው ዶ/ር ገርገኒዳ። በዚህ የምህንድስና ማዕከል ውስጥ ከብዙ ኢንጂነሮች ጋር በመሆን ዴሮ33 በመባል የሚጠሩ በራሪ ማሽኖችን የሰራ ባለብሩህ አእምሮ ወጣት ነው። ኢንጂነር ጌራ የአሜሪካ የጦር ጋይል አባል ነበረ። ምርጥ አብራሪም ጭምር። ከልዩ ልዩ የዓለማችን ሀገራት የምርመራ ተቋማት ውስጥ የሚሰሩ ኢትዮጵያውያን ሳይንቲስቶችን ዴሮ33 በምትሰኘውና በዴሮቶጋዳ ኢንጂነሮች ጥምረት በተሰራችው በራሪ ማሽን በማምጣት ከፍተኛ አስተዋፅኦ ያደረገ ፓይላት ነው።»

«እንግዲያውስ ዴሮ33ን በቅድሚያ ላስገብኛችሁ» አለ ኢንጂነር ጌራ። «ዴሮ33...» ሲል ቀጠለ ገለጻውን። «ዴሮ33... እንግዲህ ይህች የምታደዋት አውሮፕላን ናት። ይህች ማሽን፣ በኮምፒውተር የሚታዘዙ ሆነው ወደ ውስጥ ወደ ውጭ የሚወጡና የሚገቡ ክንፎች ያሏት አውሮፕላን ናት። ክንፎቿ ወደ ውስጥ ሲገቡ የመኪና ቅርፅ ስለምትይዝ እንደ ሌሎች መኪናዎች በምድር ላይ ማሽከርከርና በከተሞች አውራ መንገዶች እንደልብ መጓዝ ትችላለች። የዚህችው ማሽን የመሽከርከሪያ ጎማዎች ወደውስጥ ሲገቡ ሙሉ አነሳ በአልሙኒየም ንጣፍ በቅጽበት ስለሚሸፈን ከአየር ወደ ውሃ ገብታ በውሃ ውስጥ መጓዝና ሰርጓጅ መርከብ መሆን ትችላለች። ስለዚህ ይህች ማሽን..... አውሮፕላን፣ መኪና እና ሰርጓጅ መርከብ ናት ማለት ነው። ዲዛይኗን ያወጣት የናሳው ኢትዮጵያዊ ሳይንቲስት ኢንጂነር ሻጊዝ እጅጉ ነው። አሁን የያዘችውን ቅርፅ እንድትይዝ ግን የዴሮቶጋዳ ኢንጂነሮች ሌት ተቀን ሠርተዋል። ዴሮ33 አውሮፕላን በየትኛውም ሀገር ራዳር ውስጥ የማያስገባ ቅብ ስለተቀባች ወደየትኛውም ሀገር በመበረር ከዴሮቶጋዳ ጋር ግንኙነት ያላቸውን ሳይንቲስቶች ለማምጣት ረድተናለች» ብሎ የትልቁን መጋዘን በር ከፍቶ ዴሮ33ን የሚመስሉ ሌሎች መለስተኛ አውሮፕላኖችን አሳያቸው።

«በዚህ በር...» አለ ኢንጂነር ጌራ። ወደ በሩ እየተራመደ። «በዚህ በር ነው እነዚህ ሰርጓጅ መርከቦች የሚወጡ የሚገቡት። ከባህር ዳር ከተማ በተሰራውና በሌላ ሰው ስም በተከፈተው ጋራዥ በኩል የሚገቡ ብረታ ብረቶች፣ የምግብና ሌሎች የዴሮቶጋዳ ቁሳቁሶች የሚመላለሱት በእነዚህ በጣና ውስጥ ለውስጥ በሚጓዙ አነስተኛ ሰርጓጅ መርከቦች ነው። በዚህ ዋሻ ውስጥ ላሉ የዴሮቶጋዳ

አባላት የሚገቡ ማንኛውም ነገሮች የሚመላለሱትም በእነዚህ ሰርጓጅ መርከብ መኪና እና አውሮፕላን መሆን በሚችሉ መጓጓዣዎች ነው። ማንኛውም ወደዚህ ዋሻ የሚገባና የሚወጣ የዴሮቶጋዳ ቁሳቁስም ሆነ ሰው በእነዚህ አነስተኛ መርከቦች አማካኝነት ነው» አውሮፕላኖች ከቆሙበት መጋዘን ፊት ለፊት ያለውን ሰፊ አውቶማቲክ በር እያመለከተው አብራራለት።

ድምፅ አልባ ጀነልተሮች የተተከሉበትንና ሰፊውን ቤተመፍሐፍት ጨምሮ ልዩ ልዩ የዴሮቶጋዳ ክፍሎችን ካስጉበኘው በኋላ መልሶ ወደ አባ ዠንበሩ ቢሮ ሲወሰደው ሚራዥ እጅግ ተገርሞ ነበር።

ከትልቁ ጠረጴዛ ጎላ ትልቅ ወንበር ላይ የተቀመጡት ሽማግሌው አባ ዠንበሩ ሐሜ በረዶ የሚመስል ጢማቸውን እያፍተለተሉ ከፊት ለፊት ካለው ምቹ ወንበር ላይ እንዲቀመጥ ጋበዙት። «ግራ የተጋባህ ትመስላለህ... » አሉት ከትንሽ ፀጥታ በኋላ። ዶ/ር ገርገኒዳ ወደ ሥራው ተመልሶ ነበር።

«አዎን» አለ ዶ/ር ሚራዥ። «ግራ ቢገባህ አልደነቅም። ብዙ አዲስ ምልምሎችም ግራ ስለሚጋቡ... ይህን የመሰለ ዘመናዊ የምርምር ማዕከል ከዚህ ጎላቀር ሀገር ውስጥ ማን ይጠብቃል? ለዚያውም በዚህ አልባሌ ደሴት!» በረጅሙ ተነፈሱና ቀጠሉ።

«በኢትዮጵያ አቆጣጠር 1933 ዓመተ ምህረት። በዚህ ወቅት የኢጣሊያ ወራሪ ጦር በኢትዮጵያና በእንግሊዝ ጥምር ጦር ከኢትዮጵያ ተባረረ። የኢጣሊያ ጦር ወደ አፍሪቃ ሲዘምት ግን አፍሪካን በሙሉ መቆጣጠር እንደሚችል እርግጠኛ ነበር። ለዚህም ከ40 ዓመት ዝግጅት በኋላ ኢትዮጵያን ዋና የቅኝ ግዛቱ ማዕከል ለማድረግ ጓዙን ጠቅሎ መጣ።» ዘመናዊዉ ጠረጴዛ ላይ ያለውን ኮምፒውተር ቁልፎች ሲጫኑ የኢጣሊያ ጦር ሲገባ የሚያሳዩ ፎቶዎች ገደግዳው ላይ ካለው ትልቅ ስክሪን ላይ መታየት ጀመሩ። «ኢጣሊያ በምሥራቅ አፍሪካ ውስጥ ጦርነት ስትጀምር ሶስት መቶ ሃያ አምስት ሺህ ወታደሮች ነበሯት። ከነዚህ ውስጥ ሁለት መቶ ሺህ ያህል ወታደሮቿ አፍሪካውያን ባንዳዎች ነበሩ» ስክሪኑ ላይ የጣሊያንን ጦር ወታደሮች የሚያሳዩትን ፎቶ ግራፎች ቀና ብሎ ተመለከተ።

ጥቋቁር ወታደሮች ከነጭ ወታደሮች ጋር ነፍጥ ይዘው ሲጓዙ የሚያመለክቱ ፎቶ ግራፎችን ትኩረት ሰጥቶ አያቸው። አባ ዠንበሩ ቀጠሉ።

«የኢጣሊያ መንግሥት ሀገራችንን ሲወር ከንጉሡ ስደት በኋላ አንዳንዱ በቁጭት ጫካ ገብቶ በአርበኝነት ተዋጋ። አንዳንዱ

ከጣሊያን ጦር ጋር ተቀላቅሎ ሀገሩን በዘበዘበ። ባንዳዎች የኢጣሊያን ጦር እየመሩ አርበኞችን እያሳደዱ ሀገራቸውን አጥንቷል እስኪቀር አስጋጧት። ይህን ለማየት ችለዋል። እኔ በዚያን ወቅት ጫካ አልገባሁም። እካኪ ዘራፍም አላልኩም። ዝም በዬ የጣሊያንን ጦር ተቀላቅልኩ። ተላላኪያቸውም ሆነኩ። ታማኝነትን ለማግኘት ጊዜ አልወሰደብኝም። ወዲያው በሜዲትራኒያን ባህር ላይ የመርከብ ትምህርት ሊያስተምሩኝ ወደጣሊያን ወሰዱኝ። መርከብ መንዳት ተማርኩ። ካፕቴን ሆኜ ወደ ኢትዮጵያ ተመለስኩ። የካፕቴንነት ማዕረግ ሲሰጠው የተነሱትን ፎቶ ግራፍ ስክሪኑ ላይ ተመለከተ።

«ወራሪው የኢጣሊያ ጦር ከሰሜን ኢትዮጵያ ወደ መሃል አገር በሚያደርገው ግስጋሴ የሰሜን ምዕራብ አካባቢዎችን በተለይም ጉጃምንና ጎንደርን ሙሉ በሙሉ ለመቆጣጠር ያመቸው ዘንድ የማዘዣ ጣቢያውን ጉርጉራ ላይ አደረገ። በጣና ሐይቅ ሰሜናዊ ዳርቻ። መቀመጫውን ጉርጉራ ያደረገበትን ምስጢር ብዙ ሰዎች አያውቁም። ጉርጉራ ሆኖ ጉጃም ውስጥና በባህር ዳር አካባቢዎች ወደ ሚገኙ ጦር ሰፈሮች ስንቅና ትጥቅ ለማንጓዝ በርካታ ጀልባዎችን በጣና ሐይቅ ላይ አሰማርቶ ይንቀሳቀስ ነበር። እኔንም የአንድ ትልቅ ጀልባ ካፕቴን አድርጎ ሾመኝ። ይህ ጀልባ በጣና ሐይቅ ላይ ይንሳፈራ ከነበሩበት ጀልባዎች ሁሉ ግዙፉ ነበር። ጀልባ ከማለት ይልቅ መርከብ ብንለው ሳይሻል አይቀርም። በዕርግጥ ይህ መርከብ የመጣው በ1932 ዓመተ ምህረት ነበር። በጣና ሐይቅ ላይ የቆየውም ለጥቂት ጊዜያት ነው። በዛ ወቅት ሳኒኮላ፣ ሳንጆርጅ እና ሳንታማሪያ ከሚባሉት ጀልባዎች ሁሉ ግዙፍ የነበረው መርከብ እኔ እንዳው የነበረው ይህ መርከብ ነበር»

በ1932 ዓ.ም አካባቢ በጣና ሐይቅ ላይ ይታዩ የነበሩት ጀልባዎች ፎቶ ግራፎች ስክሪኑ ላይ ብቅ ብቅ አሉ። አባ ዠናንበሩ ይነዱት ከነበረው መርከብ ላይ ከሁለት ሌላ ሐበሾች ጋር ቆመው የተነሱት ፎቶ ግራፍም ስክሪኑን ሞላው።

«እነዚህ ስክሪኔ ጋር ቆመው የምታያቸው ሰዎች አንዱ አለቃ አያሌው ነው አባ ዲዲሞስ። ሁለተኛውንም ታውቃቸዋለሁ። አባ ፊንሐስ ናቸው። በ1933ዓ.ም የኢጣሊያ ጦር ከኢትዮጵያ ተባር በሚወጣበት ወቅት ብዙ ጉድ ተከስቷል። የኢጣሊያ ጦር ለወታደራዊ አገልግሎት ሲጠቀምባቸው የነበሩትን ሁሉንም ጀልባዎች ተባር ሲወጣ ጉርጉራ ወደብ አጠገብ በሚገኘውና ከፍተኛ ጥልቀት ባለው የሐይቁ ክፍል በአንጋራ ደሴት አስጥሟቸው ሄደ። እንዲያውም ጣሊያን ከኢትዮጵያ ከወጣ በኋላ ኢትዮጵያ ውስጥ የቀረው ጣሊያኖዊ ቤተሰብ ዋና አንቀሳቃሽ የነበረ ቡስኪ የሚባል ጣሊያኖዊ በ1940 ዓመተ ምህረት ሳንጆርጅ፣ ሳንታ ማሪያና ሳኒኮላ የሚባሉትን ጀልባዎች ከተቀበሩበት የአንጋራ ደሴት አውጥቶ «ናቢጋ

ጣና» የሚባል ድርጅት አቋቁሞ ነበር። በኋላ የጀልባዎቹ ስምም ተቀየረ። ሳንታ ማሪያ- ሲማሊሞ፣ ሳኒኮላ-አንድነት፣ ሳንጆርጅ ደግሞ ታጠቅ በሚል ስም ተቀየሩ። ይህንን ታሪክ ማንኛውም የአካባቢው ሰው ያውቃል። የቡስኪን ማንነት ግን ማንም አያውቅም። ለምን «ናቢጋ ጣና» የሚባል ድርጅት እንደከፈተም ለማንም ግልፅ አልነበረም። በ1967 ወታደራዊው የደርግ አስተዳደር ሥልጣን ሲይዝ ናቢጋ ጣና ከቡስኪ እጅ ወጣ። ቡስኪ መንቀሳቀስ ሲያቅተው ሁሉን ነገር ትቶ ሸሸ። የቡስኪ አላማ ግን በጣና ሐይቅ ላይ የትራንስፖርት አገልግሎትን ለማስፋፋት አልነበረም። ኢትዮጵያ የቀረው የጣሊያን ቤተሰብ ኢትዮጵያ ከጣልያን የተሻለ ለነሮ የተመቸች ሀገር በመሆንም እንዳልሆነ ግልጽ ነው። የቡስኪ ቤተሰብ ለረጅም አመታት ሲገዳደልበት የኖረ ሌላ ክፍተት ምስጢር አለ» ከወንበራቸው ተነስተው እስክሪኑን የሞላውንና እርሳቸው ያንቀሳቅሱት የነበረውን መርከብ ፎቶ ግራፍ በብዕራቸው መታመታ አድርገው ተመልሰው ተቀመጡ።

«ጣሊያን በ1933 ዓመተ ምህረት ተባር ሲወጣ በጥድፊያ ካሰጠማቸውና በኋላ ቡስኪ የተባለው ጣሊያኖዊ በ1940 ዓ.ም ከአንጋራ ደሴት አጠገብ አውጥቷቸው እስከ አሁን በጣና ሐይቅ ላይ አገልግሎት ከሚሰጡት ጀልባዎች ሌላ እኔ እንዳው የነበረው መርከብ እስከ አሁን የት እንደደረሰ አልታወቅም። ይህ መርከብ የት እንደደረሰ ታውቃለህ?» ተነስተው ተንጉራደዱና መልሰው ተቀመጡ።

«ይህ መርከብ የሰጠመው እዚሁ ጣና ሐይቅ ውስጥ ነው። እ.....ዚ.....ሁ!..... በአሁኑ ወቅት ብቸኛው በህይወት ያለው ምስክር እኔ ብቻ ነኝ። በጣና ሐይቅ ውስጥ ደብዛው ስለጠፋው መርከብ ከእኔ በቀር የሚያውቅ አንድም ኢትዮጵያዊ የለም። አሁንም ተነስተው ተንቆራጠጡ።

«በከባድ ጥንቃቄና በጥልቀት የሰጠመው ይህ መርከብ ሃምሳ ዘጠኝ በርሜል የጠገራ ብር፣ ሰላሳ ስምንት በርሜል ወርቅ እና በዲያመንድ የተሞሉ የብረት ሳጥኖችን ተሞልቶ ነበር።..... ከዚህም በላይ በሌሎች ምን እንደያዙ ባለወገቸው የብረት ሳጥኖች ተሞልቶ ነበር የሰጠመው። ይህ ሁሉ ሀብት የተቃረመው በጉንደር ቤተ መንግሥታት ሥር በሚገኙ የገንዘብ ማጠራቀሚያ ገደሎች እና በመላው ኢትዮጵያ ገንዘባቸውንና ወርቃቸውን በምድር ውስጥ የመቅበር ልማድ ካላቸው ኢትዮጵያውያን የተዘረፈ ነው። የእኛው የራሳችን ውድ ሀብት! ይህ መርከብ በድቅድቅ ጨለማ በጣና ሐይቅ ጠልቆ በተቆፈረ አዘቅት ውስጥ ሲቀበር ከቀባሪዎቹ መካከል እኔ፣ አያሌው እና ፊንሐስ ነበርንበት። በዚህ መርከብ ውስጥ እንሰራ ስለነበር። መርከቡ ከሰጠመ በኋላ የጣሊያን ጀነራሎች ካርታውን

በደንብ አንስተው ዓይኖቻችንን በጥቁር ጨርቅ ተሸፍነን በሌላ አነስተኛ ጀልባተጫንን። መሣሪያ ተወድሮብን ወደ ዳጋ እስጢፋኖስ ደሴት ካመጡን በኋላ በዚሁ ደሴት በሚገኝ አንድ ትልቅ ዋርካ ሥር ከሌሎች ሃያ አራት ጣሊያናውያን ወታደሮች ጋር የጥይት ናዳ አርከፈክፋብን። ጣሊያናውያን ወታደሮችን ጨምሮ ሌሎች የመርከቡ ዕቃ አውራጅና ጫኒ ኢትዮጵያንም ተረሸነ። እኔ ባቴ ላይ በጥይት ቆስዬ ወደኩ። ከስድስት በላይ ሰዎች ከላየ ላይ ተነባብረውብኝ ሲወድቁ እኔ ከአስከፊኖች በታች በደም ተጨማልቄ የሚሆነውን ማዬት ጀመርኩ። እኛን የረሸነን የኢጣሊያ ጀነራሎች ደግሞ እርስ በእርስ ተፋጠጡ። መርከቡን ያሰጠሙበትን ቦታ የሚጠቁመውን ካርታ ሽሚያ እርስ በእርስ መታኮስ ጀመሩ። ካርታውን የያዘው ጀነራል እኔ ላይ ከወዳደቁት አስከፊኖች በላይ ተመትቶ ወደቀ። እንደምንም እጅን ከኪሉ ስለድ ከርታውን አገኘሁት። በደም በተጨማሪቱ እጅ ከወደኩበት መሬት ጥግ ካለ ድንጋይ ሥር ተሰቤ ቀበርኩት። ጀነራሎች ተገዳድለው ሲያልቁ በመጨረሻ የቀረው ጀነራል የሁሉንም ጀነራሎች ኪስ መፈተሽ ጀመረ። ካርታውን ሲያገኘው ግን አልቻለም። ዕብድ ሆነ። የወዳደቁትን ወታደሮች ኪስ ሁሉ እየፈተሽ አድሮ ሌሊቱ ሲነጋበት የእኛን ዓይኖች አስረው በመጠበት ሞተር ጀልባ ሄደ።

ይህ ጀነራል በኋላ ወደ ኢጣሊያ ተጉዞ ከተመለሰ በኋላ ቤተሰቦቹን ይዞ ኢትዮጵያ ውስጥ መኖር ጀመረ። ስሙን በሱኪ ብሎ ቀይሮ በ1940 ዓ.ም ናቢጋ ጣና የሚባል ድርጅት ሲከፍት ማንም የቀድሞ የኢጣሊያ ጀነራል መሆኑን አላወቀም።

«እሺ ካርታውስ የት ደረሰ..... » ሚራጅ በተመሰጠ ሲያደምጣቸው ከቆየ በኋላ ለመጀመሪያ ጊዜ ጥያቄ አነሳ።

«ካርታውን አሸሽሁት። ከእኔ ጋር ተረሽነው የነበሩት አያሌውና ፊንሐስ ቆስለው በሀይወት አገኛኝቸው። እኔ ግን ባቴን ጨርፎኝ ካለፈ ጥይት በቀር የጠነከረ ቀስለት አልነበረብኝም። ልብስ እየቀደድኩ ቀስላቸውን ካሰርኩላቸው በኋላ የገዳሙ መነኮሳት ወታደሮችን በመቅበር እንዲተባበሩን ወደገዳሙ ወርጄ ተማፀንኳቸው። በዛ ወቅት በነበሩ መነኮሳት አሁን ደረሰ ለታሪክ መዘክርነት ቆሞ ባለው በዛወቅት የጣሊያን ጀልባዎች በጣና ሐይቅ ላይ ሲተላለፉ ምልክት እንዲሆን በተተክለው የመብራት ማማ አቅራቢያ በዚሁ ደሴት ላይ ከሰሩት ወደብ አካባቢ ጥልቅ ጉድጓድ ተቆፍሮ ጣሊያናውያን ወታደሮችና የሞቱት ኢትዮጵያን ወዘ አደሮችም ተቀበሩ። እኛም በገዳሙ ውስጥ ከሰነበትን በኋላ ወደ ባህር ዳር ከተማ ሄድን። በዛ ወቅት ንጉሡ ወደ ሃገራቸው ተመልሰው ስለነበር ወደየቤተሰቦቻችን ስንመለስ አያሌው እኔ እና ፊንሐስ በባንዳነት ተከለን ወደ ወህኒ ተወረመርን። በ1955 ዓ.ም

ሶስታችንም ከአሥር ቤት አመለጥን። ፊንሐስ ወደ ሰሜን ተራራ ሸሸ። ቤተ እስራኤላዊ ስለነበር በሰሜን ተራራ በአንጥረኝነት ከተሰማሩ ዘመዶቹ ጋር ተጉራብቶ ትዳር መሰረተ። አያሌውና እኔ በባህር ዳር ከተማ አቅራቢያ በምትገኝ መንደር ውስጥ መኖር ጀመርን። እኔ በ1959 አንተ ከተወለድክ ሶስት ዓመት ገደማ ሲሆንህ እንደገና የንጉሡ ወታደሮች ስላላደዱኝ ወደ ዚሁ ወደ ዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም አንተን ይገዛ ሸሸሁ። በኋላም ፊንሐስ ሲጻራ የምትባል ህፃን ልጄን ይዞ ወደዚሁ ገዳም መጣ። በዚህ ገዳም ሴቶች ስለማይገቡ አንተ እና እሷ ወዳደጋችሁበት ለአስጠንስ የሴቶች ገዳም አስረክብናችሁ።

«የሥጋ አባትህ ነኝ እያሉኝ ነው?»። ሲል አጃረጣቸው ዶ/ር ሚራጅ።

«አዎ። አባትህ ነኝ። እናትህ እኔ ያለሁበትን እንድትናገር ስትደበደብ አረፈች። ገደሏት።»

«ለምን አስካሁን አባቴ እንደሆነ አልነገሩኝም?»

«ጊዜውን እየጠበኩ ነበር። በኋላ ከዳጋ ወደ ክብራን ገዳም ልነግርህና ይህንንም ምስጢር ላካፍልህ ስመጣ ከገዳሙ ጠፍተህ መሄድህን ሰማሁ። ፍለጋዬም ከንቱ ሆነ። ይኸው ከስንት አመት በኋላ ታሪክ መልሶ አገናኘን።»

«የሲጳራ አባትስ አባ ፊንሐስ ነበሩ እንዴ?»

«እርሳቸው ነበሩ። አሉና አባ ዠንበሩ ስለ ሰጠመው መርከብ የጀመሩለትን ወግ ቀጠሉለት።

«የእኛን ወደዚህ ገዳም መምጣት ተከትሎ አለቃ አያሌውም መጣ። ካርታው በእኔ እጅ እንደሚገኝ ነገርኳቸውና በአንድ ነገር ተስማማን። የሰጠመውን መርከብ አውጥተን በውስጡ ያለው ሀብት እኩል ለመክፈል። ይህን ለማድረግ ግን አቅማችንም ዘመነ-ም አይፈቅድም ነበር። የሰጠመውን መርከብ ለማውጣት ኃይል ያስፈልገን ነበር። ምክንያቱም መርከቡ ከሐይቁ ወለል በታች በከፍተኛ ጥልቀት ተቆፍሮ ነበር የተቀበረው። ይህን መርከብ ለማውጣት ምንም አይነት አቅም አልነበረንም ነበር። በኋላ ሶስታችንም ይህንን ዋሻ መቆፈር ጀመርን። ዋሻውን መቆፈር ስንጀምር አላማችን ለራሳችን መደበቁያነት ለመጠቀም ነበር። በኋላ የሀገሪቷን ውድ ሀብቶችና የብራና መፃህፍቶች ከጥፋት መከላከያ ሆኖ አገለገለ። እኔም በዚህ ወቅት በገዳሙ ውስጥ በማነባቸው መፃሕፍት እየተለወጥኩ መጣሁ። ራዕዬን ከግለሰብነት ወደ ሀገራዊነት ቀየርኩት። ራሴን ብቻ ለማበልፀግ ቀን ተሌት የሰጠመውን መርከብ ስመኝ ነበር። በኋላ ሁሉም ነገር አዕምሮዬ ውስጥ ሲቀያየር ታወቀኝ። ወደ ጣሊያን ለመርከብ ነጅነት ሥልጠና ልወስድ በሄድኩበት ወቅት ያየሁት የአውሮፓ ስልጣኔ አስቀናኝ።

የተዘረጉት የባቡር ሐዲዶች፤ ዩኒቨርሲቲዎችና ሌሎች ብልፅግናዎች በሀገራችን እንዲኖሩ ተመኝቷል። እያወከ ስትመጣ በድንቁርና የታወረ አይንህ ሲገለጥልህ የበለጠ መበዝበዝህ ይሰማሃል። መብትህን ካላወከ መጨቆንህ አይገባህም። ስለዚህ ይህንን ዋሽ ወደ ትልቅ ህቡዕ የምርምርና መንግስታት ሊለዋወጡ የማይለዋወጥ ለሀገሪቷ ዕኑሰ መሰረት የሚሆን ምስጢራዊ ድርጅት የማድረግ ራዕይ በውስጡ ተጠነሰሰ። ሀገሪቷን ከብዝሃነትና ከኃላ ቀርነት ማላቀቅ የሚቻለው የሳይንስና ቴክኖሎጂ ዕውቀት በራሷ ልጆች እንዲሞረው ስለጥ ገብቶ ማዕድኖችዋና ውድ የመሬት ውስጥ ሀብቶቿ በራሷ ልጆች በልዕኑ በቅፅበት የምታድግበትን መንገድ ስናፈላለግ መሆኑ ገባች። ኢትዮጵያን ለኢትዮጵያውያን ማድረግ የሚቻለው ትክክለኛው የቴክኖሎጂ ዕውቀትና ትክክለኛው የቴክኖሎጂ መሣሪያ በራሷ ልጆች እጅ ሲገባ መሆኑን ተረዳሁ። ምክንያቱም እኔ በብዙ ቢሊዮን ዶላር የሚቆጠር ሃብት ይዞ የሰጠሙ መርከብ ካርታ ናለጋ ስንቀራፈፍ የኖርክብት ምክንያት ትክክለኛው የቴክኖሎጂ መሣሪያና እውቀት ስላልነበረኝ ነው። የኢትዮጵያም ችግር ከዚህ ጋር ተመሳሳይ ነው። ስለዚህ በዚህ ደሴት ውስጥ የኢትዮጵያን የቴክኖሎጂ መሣሪያ መግለጽ ተመኝቷል። ይህን ራዕይ የተጋራኝ ሰው አለቃ አያሌው ብቻ ነበር። አያሌው እዚህ ገዳም ውስጥ አባ ዲዲሞስ ይባላል ነበር። አባ ዲዲሞስ ብዙ ለውጦችን ለማምጣት ሥልጣን ይፈልግ ነበር። የጣሊያን ባንዳዎች ከጨፈጨፋአቸው ከአቡነ ጴጥሮስ ጋር ቅርርቦሽ ነበረው። የጠበቀ ባይኝነትም ነበራቸው። በሀገሪቷ ውስጥ ለውጥ ለማምጣት ቢችሉ ጳጳስ ባይችሉ ሌሊት ቆጶስ አድርገው ሊሾሙት እንዳትዳም በገነቱ ልዑል ጉድጓድ ቤት ከመታሰራቸው ቀደም ብለው ነግረውት ነበር። አቡነ ጴጥሮስ ነገሮችን ፊት ለፊት የመጋፈጥ ባህሪያቸውን እንዲተዉ በየቀኑ አባ ዲዲሞስ ይወተውታቸው ነበር ግን አልሆነም። አቡነ ጴጥሮስ በባንዶች የጣሊያን አሸከሮች በጥይት ተደብድበው ሞቱ። ከዚህ ጊዜ ጀምሮ አባ ዲዲሞስ ባህሪው ተለዋወጠብኝ። የሰጠሙን መርከብ ካርታ ወደ አንድ ትልቅ የብራና መጽሐፍ ገፅ ላይ ገልብጠው ነበር። ጣሊያኖች የሆሩት ካርታ የወረቀት ስለነበር በቀላሉ ስለሚበላሽ ያንን ካርታ ወደ ብራናው መጽሐፍ ገፅ ላይ እንድንገለብጠው የወተውተኝ ራሱ አባ ዲዲሞስ ነው። አለቃ አያሌው። ተከተለኝ። ብለው ከቢሮአቸው ወጥተው የብራና መጽሐፍት ወደ ተከማቹበት አዳራሽ ይዘውት ገቡ። «ይታይሃል?» አሉት። ወደ አንድ ግዙፍ የብራና መፅሐፍ እያመለከቱት። የወደቀ ትልቅ ሳንቃ እንጂ መጽሐፍ አልመሰለውም ነበር። በህይወቱ ይህን የሚያህል ግዙፍ መጽሐፍ አይቶ አያውቅም። ዶ/ር ሚራኸር።

«ይህ መጽሐፍ ስድስት ሜትር ቁመትና አራት ሜትር ስፋት ያለው የምድራችን ግዙፍ መጽሐፍ ነው። ካርታውን በቀይ ቀለም የሳልነው በዚህ መፅሐፍ ፬፻፵፬ኛ ገፅ ላይ ነበር።» የመፅሐፉን ሽፋን ሳንቃ መሰሉን ገበታ ለሁለት ሜትርና ሜትር ይዘው ገለጡት ግዙፍን የብራና መፅሐፍ። በውስጡ የተፃፉት ቃላት የግዕዝ ቃላት ይምሰሉ እንጂ አንዱ ቃል ሲገባው አልቻለም። አባ ዠንበሩ ጥቂት ሲጨነቅ ከተመለከቱት በኋላ «ልጄ ሚራኸር መጽሐፉን ለማንበብ አትጨነቅ.....አይገባህም። መጽሐፉን አልተጠቀምነውም እንጂ በብዙ ሳይንሣዊ ግኝቶች የተሞላ መሆኑን አስጠንቼ ደርሽበታለሁ። በጥንታዊ የሳይንስ ግኝቶች የተሞላ ነው። የተፃፈው በግዕዝ ቋንቋ ቢሆንም ቃላቱ ምልዋጥ በሚባል ስልት የተጻፉ ናቸው» የእጅ መጻፍ የምታህል ሌላ ትንሽ የብራና መጽሐፍ ከተከመሩት መጻህፍት መሃል መዘው አሳዩት።

ይህኛ ትንሽ መጽሐፍ የዚህ ግዙፍ መጽሐፍ መፍቻ ናት። ጠላት ይህንን ግዙፍ መጽሐፍ ሰርቆ ቢሄድ ይህንን መፍቻ ካልያዘ መጽሐፉን አንብቦ ሊረዳ አይችልም። አባቶቻችን ጠንካሮች ነበሩ። እኛ ግን...አየህ ይህ ህልም ወይም ልብ ወለድ አይደለም ...እውነተኛ ታሪክ ነው። ይህ መጽሐፍ የያዘውን ምስጢር ለመፍታት ብዙ ጥናት ይጠይቃል። በራሳችን ሥነ ልቦናዊ እምነት ስለሌለን የእኛን ነገሮች የመመርመር ዝግጅቱ የለንም ። ያም ሆነ ይህ ዋናው አላማችን መጽሐፉን አንብቦ መረዳት አይደለም። እስቲ...፬፻፵፬ኛውን ገጽ ግለጠው» አሉት።

ሚራኸር ለብዙ ደቂቃዎች ትላልቆችን ገጾች እየገለበጠ ፬፻፵፮ኛው ገጽ ላይ ደርሶ። ከ፬፻፵፮ኛው ገጽ ቀጥሎ የመጣው ገጽ ግን ፬፻፵፭ኛው ነው። ፬፻፵፬ኛው ገፅ የለም። ቀና ብሎ ተመለከታቸው። አባ ዠንበሩ ፈገግ አሉ። የውሸት ፈገግታ። አባ ዲዲሞስ 404ኛውን ገጽ ፬፬፬ ብለው አሳስተው እንደፃፉት ያውቃሉ።

«፬፻፵፬ኛው ገጽ የት ገባ?» አለ ዶ/ር ሚራኸር።

«፬፻፵፬ኛው ገፅ ይት እንደገባ አታውቅም?» አሉት መልሰው አባ ዠንበሩ።

«አኔ?»

«አዎ አንተ። አባ ዲዲሞስ በልጅነትህ ጀርባህ ላይ የነቀሱትን ንቅሣት እስከ አሁን አላየኸውም? ከሎሬት ፀጋዪ ገብረመድህን ግጥም ውስጥ ሰቆቃዉ ጴጥሮስ የሚለውን በብራና ላይ የፃፉትና ሎሬቱ በግጥሙ ውስጥ እንዲያስገባ የተወሰነ ምስጢራዊ ቃላት የሰጡት አባ ዲዲሞስ ናቸው። በ1961 ዓ.ም። በግጥሙ ውስጥ ያሰፈሩአቸውን ምስጢራዊ ቃላት ወደ ቁጥር ለውጠው ከአንተ ጀርባ ላይ በንቅሣት አስቀመጡአቸው። በቶ ፊደል ቅርጽ በተሰራው መስቀል የሰጠሙን መርከብ ምስጢር አስቀምጠውበታል። ሰቆቃዉ

ኢጥሮስ በሚለው የፀጋዬ ግጥም ውስጥ ብዙ ምስጢራዊ ቃላትን ከማስቀመጣቸው በፊት በዚህ ግዙፍ መጽሐፍ ገጽ ላይ ያስፈርነውን ካርታ ይዘውት ጠፋ። የመጽሐፉን ገጽ ገንጥለው። እንደነገርኩህ በዚህ ወቅት የነካቸውን እንጂ ሁሉን ነገር ከእኔና ከላባ ፊንሐስ መደበኛ ጀምረው ነበር። ምናልባት ተጠራጥረውን ይሆናል። በእርግጥ ላባ ፊንሐስን እኔም አላምነውም። ሁልጊዜም ስለ ሀገር ማሰብ አይፈልግም። ኢትዮጵያ የሚለው ቃል ያንገሽገሽው ነበር። በአጻፋሹ ውስጥ ተንጉራደዱ አባ ገርነበሩ።

«አባ ፊንሐስ በዚህ ገጻም ውስጥ የተቀመጠበት ምስጢር የሰጠመውን መርከብ ካርታ በእጁ ለማስገባት ብቻ ነበር። አባ ዲዲሞስ ወይም አለቃ አያሌው በዚህ ግዙፍ መጽሐፍ ውስጥ ካርታው የተሳለበትን ጀግኝነትን ገጽ ገንጥሎ ይዞ ሲያመልጥ እኔና አባ ፊንሐስ ተከታተልንው ። በዚህ ጊዜ አባ ፊንሐስ የአያሌውን ቤትና ባለቤቱን አቃጥሎ ተስፋ ቆርጦ ፍሰጋውን ሲያቆም እኔ ግን እስከ በንጋ ተከታትየ አያሌውን ያዝኩት። 404ኛውን ገጽ ግን እጁ ላይ አላገኘሁም ነበር። በቶ ቅርጽ የተሰራውን ባለ ጉጥ መስቀልና ስቃቃው ሌጥሮስ የሚለውን የሎሬት ፀጋዬ ገብረመድህንን ግጥም በግብግብ ቀምጧል ተመለስኩ። በኋላ ላይ አያሌው በልጁ መገደሉን ሰማሁ። አባ ፊንሐስም ተመለሰ። ሁሉን ነገር ከፊንሐስ ደብቄ በዚህ ደሴት ውስጥ የዋሻውን ቁፋሮና ህልሜን ሳስፋፋ ኖርኩ። በኋላ ደግሞ የባለ ጉጡን ግማደ መስቀል ከእንተ ጀርባ ላይ በንቅሣት ተስሎ ሃይ በቶ ቅርጽ የተሰራውን መስቀል ለእንተ አስርኩልሁ» ንግራራቸውን አቋርጠው ጠልቀው ተመለከቱት። ግራተጋባ ሚራዥ።

«አየህ ልጄ ሚራዥ.... ነገሩን ለማሳጠር ያህል። ፊንሐስ ከእኔ ጋር ይህራ ነበር። 1978 ዓ.ም እካባቢ በሴቶች ገጻም ትኖር የነበረችውን ልጁን ይዞ የደረሰበት ጠፋ። ወደ ጎርጉራ ሃይበት የነበረው የገዳሙ ጀልባ ጎርጉራ ወደብ ከመገኘቱ በቀር ፊንሐስ የት እንደገባ አላውቅም። እኔ ግን ከዛ ጊዜ ጀምሮ በዚህ ዋሻ ውስጥ ደፋ ቀና ማለቴን አላቆምኩም። ከዛ ጊዜ ወዲህ በዚህ ዋሻ ውስጥ ብዙ ለውጦች ታይተዋል። ዋሻውን ተዘዋውረህ እንደገባሽኸው እጅግ ዘመናዊ የምርምር ማዕከል ለመሆን ችሏል። ይህም የሆነው በውጭ ሀገር ያሉ እንደ ኢንጂነር ሻጊዝ ያሉ ኢትዮጵያዊያን ሳይንቲስቶች በንጉሠም በእውቀትም አብረው መስራት ከጀመሩ ወዲህ ነው። በረቀቀ ዘዴ ደርቶጋዳ የሚመለምለቸው እነዚህ ሳይንቲስቶች ወደዚህ ዋሻ ጓዛቸውን ጠቅልለው ከመምጣታቸው በፊት ሀብታቸውንና እውቀታቸውን ለዚህ ሀቡእ ድርጅት አውለውታል። ከእነዚህም መሃል የናሳው ሳይንቲስት ኢንጅነር ሻጊዝ እንደ ሆነ አውቀዋል መቼም። እሱ ነው የምንፈልጋቸውን ሳይንቲስቶች አንተ

ከመጣህበት መንገድ በተለዩ መልኩ ወደዚህ ድርጅት መጥተው ሥራቸውን እንዲሰሩ ያደረገልን» በጥልቀት ተመለከቱት።

«ከእኔ የሚጠበቀው ምንድነው?» አለ ዶ/ር ሚራዥ።

«ሁለት ነገር ይጠበቅብሃል። አንዱ ቀሪ ህይወትክን በዚህ ድርጅት ውስጥ በማገልገል ሀገርህን ከጥፋት ማዳን ነው። በዚህ ስላት አለማቀና ማፍያዎች ከማይጠረቁት የመንግስት ባለስልጣናት ጋር በመሻረክ ሀገርክን እየበዘበዙአት ነው» እንገታቸውን ደፍተው ከተከዙ በኋላ «ማሔር ሻልል ሐሽ ባዝ» ብለው ቀና አሉ። «ምርኮ ፈጠነ! ብዝበዛ ቸከለ። ኢትዮጵያ ተስፋ በቆረጡ ወጣቶችና ሀዝቦች ተምልታለች። የብዙ ኢትዮጵያውን መንፈስ ተሰብሯል። የድህነቱ ምንጭ ምን እንደሆነ ሁላችንም እናውቀው ይሆናል። እሱን ለመድፈን ግን እንድ ልብ የለንም። መንፈሳችን ተሰባብሯል። ስለዚህም በአስቃቂ ሁኔታ እየተበዘበዘን ነው። ራሳችንን ለብዝበዛ ያጋለጥነው እኛው ራሳችን ነን። የጋራ ራዕይ ሊኖረን ይገባል።»

«ለዚህ አላማ ሌላው ከኔ የሚጠበቀው ነገር ምንድን ነው?» አለ ዶ/ር ሚራዥ።

«የሰጠመውን መርከብ የምናወጣበትን ቁልፍ ስጠን።»

«ምን?»

«በቶ ቅርጽ የተሠራውን ግማደ መስቀል መልስልኝ።»

«እሱ መስቀል ቁልፍ ነበር እንዴ?»

«እስከ አሁን ይዘኸው ስትኖር አላወክም ነበር?»

«መስቀሉን እኮ.....» አፋን ከፍቶ ቀረ። የሞቀ ትንፋሹን በረጅሙ ለቀቀው።

«መስቀሉን ስጠኝ። ግማደ መስቀሉን መልስልኝ። የሰጠመው መርከብ ሀብት ለሀገርህ ያስፈልጋታል። ተመልከት....» እሱት ስክሪን ላይ የተደነቀረውን የኢትዮጵያን ካርታ ።

«ካርታው ይታህይል?..... ይህ ካርታ የወደፊቷ ኢትዮጵያን የሚያመለክት ነው። እኔ አሁን እድሜዬ ዘጠና ስምንት ዓመት ደርሷል። የሰጠመው መርከብ ሀብት ወጥቶ ለግሌ የሚፈይድልኝ አንዳች ነገር የለም። ለእኔ አሁን የሚያስፈልገኝ ሶስት ክንድ የከፈን ጨርቅ ብቻ ነው። የምቀበርበትን መቃብር ቆፍሬ ዕለተ ሞቴን እየተጠባበኩ ነው። ከሰጠመው መርከብ ሀብት ሳባራ ሳንቲም ለግሌ ለመውሰድ የምመኝበት ወቅት ላይ አይደለሁም..... ያለሁት.....ካርታውን እየውማ የዚህችን ሀገር ትክክለኛ ብልጽግና የምትመኝ ከሆነ ከሰሜን እስከ ደቡብ...ከምስራቅ እስከ ምዕራብ የተዘረጉ የባቡር ሀዲዶች ከሁሉም በፊት እንዲኖራት ማለም አለብህ። ከተሞችንና መንደሮችን የሚያገናኙ የባቡር ሀዲዶች ከተዘረጉባት የሀብረተሰቡ የንግድና ማህበራዊ እንቅስቃሴ ይፋጠናል። ትክክለኛ አንድነት ሀገሪቷ የሚኖራትም በነዚህ ሀዲዶች

ላይ እንደጥይት የሚወነጨፉ ባቡሮች ህብረተሰቡን በፍጥነት ሲያቀራርቡት ነው። ባቡሮቹ የሚተነፍሱት የተለያዩ ክልል አየር የአንድነት እስትንፋስ ይሆናል። መንገድብዙዎችን ያገናኛል። ጉንዳኖች ተያይዘው በሚሠሩት መንገድ ታላቅ ወንዝ ይሻገራሉ። ጉንዳኖች ተያይዘው ዓባይን ሲሻገሩ ዓይቻለሁ። እኛም ተያይዘን በምንሠራው መንገድ ወደስልጣኔ እንሸጋገራለን። የኢትዮጵያን እውናዋ አንድነት ከቃል የምናሸጋግረው ህዝቡን በኢኮኖሚና በብዙ ማህበራዊ መስተጋብሮች ስናስተሳስረው ነው። መንገድ የኢትዮጵያ አንድነት ደም ሥር ይሆናል። ኢትዮጵያን አንድ ማድረግና ወደታላቅ ስልጣኔ ማምጣት የሚቻለው ከሰሜን እስከ ደቡብ ...ከምዕራብ እስከ ምሥራቅ በተዘረጉ የባቡር ህዳዶች ላይ እንደጥይት በሚወነጨፉ ባቡሮች ሲኖሩን ነው። ከዛም አንድ ሰው ከደቡብ ሜኖ ተነስቶ ከሰሜን ሜኖ ለመድረስ የሚያባክነው ጊዜ እና ብዙ ገንዘብ አይኖርም። ሁሉም ነገር ይፋጠናል። በሀገሪቷ ጠረፋማ አካባቢ ስትሠራ ውለህ ዋና ከተማዋ ውስጥ ካሉ ቤተሰቦችህ ሂደህ ማደር ትችላለህ። የትም ቦታ ለሥራ ብትመደብ አታቅማማም። ምክንያቱም የፈለከውን ጭነህ ቤትህ በቡሊት ባቡር ለመመለስ ጊዜ ስለማይጨርስብህ።

የኢትዮጵያ መሪዎች ራሳቸውን ወንበሩ ላይ ለማቆየት.... ለፖለቲካ ... ለሰብሰባ... ለፕሮፖጋንዳ መንገድ ለካድሬ ኮፍያ እንኳ የሚያወጡት ገንዘብ በሀገሪቷ ሙሉ የባቡር ህዳዶችን ለመዘርጋት ቢያውሉት እስከ አሁን ሀገሪቷ በድህነት አትማቅቅም ነበር። ይህን ማድረግ ግን አይፈልጉም። ለግል ብልጽግና የሚራከቱ ቅጥረኞች በመሆናቸው። መንገዶች ከበዙም መንግስትን ለመገልበጥ የሚሞክር ማንኛውም ሀይል በቀላሉ ሊሳካለት ስለሚችል። መሪዎቻችን እነማንም ይሁኑ እነማን እኛ በግላችን በዩትኛውም ጊዜ በዩትኛውም ፈተና ውስጥ ሆነን ሀገራችንን መንግስት አለብን። እስከ መቼ ጥሩ መሪ እንጠብቃለን?...ለሀገር ብልጽግና የምትቆረቆር ከሆነ ይህን አላማ ትደግፋለህ። የሰጠመው መርከብ ሀብት ደግሞ ከነገርኩህ በላይ ማድረግ የሚችል ሀብት ነው። የባቡር ህዳዱን ለመዘርጋት በቂ ኢንጂነሮች አሉን። የመንገድ ተቋራጭ ድርጅት እናቀርብና.....እንዲያውም አንተን በባለሀብት ሽፋን ከመንግስት ጋር አደራድረን የባቡሩን ሐዲድ በሰጠመው መርከብ ሃብት ለሀገራችን እንዘረጋላታለን። የባቡር ህዳዱም የሀገራችን አንድነትና ህልውና ደም መዘዋወሪያ የደም ሥር ይሆናል። እስኪ በከተሞች ውስጥ የምድር ውስጥ የኢኮኖሚክስ ባቡሮች ሲወነጨፉ...በምድር ላይ ደግሞ እገር አቋራጭ ተወንጫፊ ባቡሮች በባቡር ህዳዶች ላይ በተባረበሩና በተሰሱ ተራሮች ውስጥ እያቆራረጡ ሽው አልም ሲሉ የሚመጣውን ብልጽግና አስብ።

ይታይህ ያኔ የሚኖረው አንድነት! ይታይህ ያኔ የሚኖረው መፈቃቀር... ይታይህ ያኔ የሚፈጠረው መቀራረብ ይታይህ የተሰባበረው የኢትዮጵያ የአንድነት መንፈስ ሲጠገን... ይሄ ነው እውናዋ አንድነት። አለበለዚያ ዝም ብሎ ኢትዮጵያ ኢትዮጵያ ማለት የውሸት ይመስላል። ይህኛው ትውልድ ሀራሁት የሚለውና ለእናት ሀገሩ የፍቅር መግለጫ ስጦታ እንዲሆን የባቡሩን ህዳድ በዚህ ትውልድ ስም ልንገነባለት ይገባል። ቃል በተግባር ሲታይ የጋራ ህልውና እውን ሲሆን ያኔ ተለያይ ብትለው እንኳ የሚለያይ ህዝብ አይኖርም። እንዲያውም ኢትዮጵያዊነት ወደ አፍሪካዊነት እየተለወጠ ኢትዮጵያ ላይ የተለኮሰው ችቦ ከጽንፍ እስከ አጽናፍ እየበራ ይመጣል። አፍሪካም ታብባለች። ለዚህ ነው ቁልፉን ስጠኝ የምልህ። ባለጉጡን ግማደ መስቀል.....እድሜ ልኬን ስፋለም የኖርኩለትን ምስጢር መፍቻ.....ሲ...ጠ...ኝ....»

«መስቀሉን እኩ..... » ሚራዥ አቀረቀረ። በዓይኑ ዕንባ ሞላ። መጥፋቱን ሊያረዳቸው አልደፈረም። «ዝም ብሎ መስቀል መስሎኝ ለሲጳራ አስፊላት ያ..... ያኔ ...እ...እ...እን አባ ፊንሐስ ይዘዋት ሲሄዱ..... ይዘውት.....ወይኔ.....» ተንተባብሮ።

«እ?» በድንጋጤ ቱግ አሉ አባ ዝንበሩ። ተንደርድረው በጥፊ ድርግም አደረጉት።

አባ ፊንሐስ ሲጳራን ይዘው የሸሹት ምክንያት ገና ዛሬ ተገለጠላቸው። ከሲጳራ አንገት ላይ በቶ ቅርጽ የተሰራውን ባለጉጥ መስቀል በማየታቸው ይዘዋት እንደከበለሉ ተረዱ። በንዴት ጦፋ። መናገር እንኳ አልቻሉም። ከንፈራቸው ተንቀጠቀጠ።

ሚራዥ ለአንድ ሳምንት ያህል በባዶነት ስሜት ነፍዞ ሰነበተ። በኋላ ግን ሀይወቱን በሙሉ ከኢትዮጵያውያን ወገኖቹ ጋር ተባብሮ የባቡሩን ህዳድ ለመስራት «ዴርቱጋዳ» የሚል ፕሮጀክት ነደፈ። በዚህ ፕሮጀክት መሠረት በጥቂት አመታት ውስጥ ኢትዮጵያን በባቡር ህዳድ ለማገናኘት የሚያስፈልጉ ግብአቶችን ዘረዘረ። እያንዳንዱን ኢትዮጵያዊ በገቢ ማሰባሰቢያ ፕሮግራሞች ላይ በማሳተፍ ይህን ፕሮጀክት የህብረተሰቡ ራዕይ ለማድረግ የሚከተለውን እቅድ ነድፎ ሲጨርስ ከዘቀጠበት ባዶነት ነቃ። ለፕሮጀክቱ መሳካት ቆርጦ ተነሳ። ከላሊቱን ከመሸጥ ይፃፍ የማይሞክረው ጥረት እንደማይታወቅ ወስኗል። የኢትዮጵያ ህዝብ በራሱ ጥረት ሀገሩን የሚገነባበት ብቸኛው እድል መቃረቡን አወቀ። «ይዘገይ ይሆናል እንጂ የማይሳካ ህልም የለም» ሲል ህልሙ እውን እንደሚሆን አረጋገጠ። በዓይኑ ህሊናው በኢትዮጵያ ተራራዎችና ሽለቆዎች እያቋረጠ እንደ ጥይት የሚወነጨፉ ባቡሮች ታዩት።

በኋላ ደግሞ አባ ገናንበሩ መልሰው አጽናኑት። «የሰው ልጅ ትልቁ ሀብቱ ጭንቀላቱ ነው። የምድራችን ትልቁ ሀብትም ጭንቀላት ነው። ስለዚህ አሁን ወዳለን ነገር ፊታችንን እናዙር። ከሰጠመው መርከብ ሃብት ይልቅ ያንተ ጭንቀላት ለሀገርህና ለወገንህ ይጠቅማል። ስሜታዊ ሆኜ ነገሩን አከረርኩት እንጂ። ስለዚህ ይህችን ሀገር በእውቀትህ አገልግላት» አሉት። «ይልቅ በዚህ ወቅት የምናከናውነው አንድ ታላቅ ተልእኮ ስላለ በዛ ላይ በመሳተፍ እርዳን። ከነገ ወዲያ ወደ አሜሪካ ትጓዛለህ።»

ሚራዥም ኢትዮጵያን ለሚጠቅም ማንኛውም ተልእኮ ራሱን ከመስጠት ወደ ኋላ እንደማይል ገለፀላቸው።

በታህሣሥ ወር መገባደጃ በኢትዮጵያ አቆጣጠር 1998 ዓ.ም አንድ ሌሊት ሚራዥና ዣንኒዳ ኢንጂነር ጌራ በሚያበራት ዴር33 ልዩ ድምጽ አልባ አውሮፕላን ለልዩ ተልዕኮ ከዳጋ ደሴት የምድር ውስጥ ዋሻ በጣና ሐይቅ ውስጥ ለውስጥ ወጥተው ወደ አሜሪካ በረሩ።

ዴር33 ጣና ውስጥ ሰርጓጅ መርከብ። እየር ላይ ልዩ አውሮፕላን። አሜሪካ ውስጥ የቤት አውቶሞቢል ሆና ለልዩው ተልዕኮ ተሰማራች።

፲፯

ኒውዮርክ፡አሜሪካ

1998 ዓ.ም

ታህሣስ 28.....ከምሽቱ 5:46

የቤቷ በር በሀይል ሲንኳኳ ቀና ብላ ግዳግዳው ላይ ትር...ትር... ትር...የሚለውን የግድግዳ ሰዓት ተመለከተችው። 5:46። ደግሞ ተንኳ። ትንፋሽዋን ዋጥ አድርጋ ወደ ሽጉጧ እጇን ላካችው። ተሰልሶ በሩ ተሰለቀ።

«ማነው?» አለች ሜሮዳ ጉሮሮዋን ጠራርጋ ።

«እኔ ነኝ» አለ ጎርጎን ያለ ደምፅ ከውጭ።

«ማን ልበል?»

«ይህን ደምፅ አታውቂውም?» አለ ከውጭ የሚመጣው ድምፅ። «ሚራዥ ነኝ»

በሩን ስትበረግደው በማጮላቂያው ለማየት እንኳ ጊዜ አልነበራትም። ሶስት ሰዎች በሩ ከመከፈቱ በችኮላ ተንደርድረው ገቡ። ሌሎችን የሚያይ ዓይን አልነበራትም። ሚራዥን እንቃ ሳመችው። ሰውነቷ ሲንዘፈዘፍባት እየታወቃት ነበር። መርበትበቷን ለማስቆም ግን አቅም አጣች።

«ሚራዥ.....?» ለመናገር ብላ ከንፈሯ ሲንቀጠቀጥባት መልሳ ገጠመችው።

«ሜሮዳ ደህና ነሽ...?»

«አይደለሁም ደህና ነሽ አትበለኝ... ሚራዥ.....ጎድተኝኛል። ቢያንስ እንኳን የሄድክበትን ብትነግረኝ ምናል...?» ወደ ሶፋው በዝግታ ሄዶ ሲቀመጥ በዓይኗ እየተከተለችው።

«ኢትዮጵያ ውስጥ ነበርኩ.....»

«እናም እኔን ልታየኝ ተመልሰህ መጣህልኝ።»

«አይደለም ሚሮዳ ሰው ላድን ነው የመጣሁት...» አለ ሚራዥ የግንባሩን ላብ እየጠረገ። ላድን ነው የመጣሁት...» አለ ሚራዥ የግንባሩን ላብ እየጠረገ። ሊዋሻት አልፈለገም። «አስቸኳይ ጉዳይ ነው።»

«እክ! ለእኔማ ምንም ግድ የለህም። አውቃለሁ ። ግን መልሼ ጨቅላ እሆናለሁ። ደደብ ነኝ» አለች ሜሮዳ በሽቃ። «እና ታዲያ ከእኔ ምን ፈለክ? አሁንም ተጠቅመኸኝ ጥለኸኝ ልትሄድ.....»

«እንድትረጅን እንፈልጋለን። ሀይዎቱን እናድነው እባክሽ...»

«እኛ አንታይሽም አይደል... » ዣንኒዳ እጁን ለሰላምታ ዘረጋላት።

«አው ዶ/ር ዣንኒዳ ተለውጠህብኛል...» አለች። እጁን ጠበቅ አድርጋ ጨብጣ። «...ብዙ ተለውጠሃል።»

በኋላ ደግሞ አባ ዠንበሩ መልሰው አጽናኑት። «የሰው ልጅ ትልቁ ሀብቱ ጭንቀላት ነው። የምድራችን ትልቁ ሀብትም ጭንቀላት ነው። ስለዚህ አሁን ወዳለን ነገር ፊታችንን እናዙር። ከሰጠመው መርከብ ሃብት ይልቅ ያንተ ጭንቀላት ለሀገርህና ለወገንህ ይጠቅማል። ስሜታዊ ሆኜ ነገሩን አከረርኩት እንጂ። ስለዚህ ይህችን ሀገር በእውቀትህ አገልግላት» አሉት። «ይልቅ በዚህ ወቅት የምናከናውነው አንድ ታላቅ ተልእኮ ስላለ በዛ ላይ በመሳተፍ እርዳን። ከነገ ወዲያ ወደ አሜሪካ ትጓዛለህ።»

ሚራዥም ኢትዮጵያን ለሚጠቅም ማንኛውም ተልእኮ ራሱን ከመስጠት ወደ ኋላ እንደማይል ገለፀላቸው።

በታህሣሥ ወር መገባደጃ በኢትዮጵያ አቆጣጠር 1998 ዓ.ም አንድ ሌሊት ሚራዥና ዠንጊዳ ኢንጂነር ጌራ በሚያበራት ዴር33 ልዩ ድምጽ አልባ አውሮፕላን ለልዩ ተልዕኮ ከዳጋ ደሴት የምድር ውስጥ ዋሻ በጣና ሐይቅ ውስጥ ለውስጥ ወጥተው ወደ አሜሪካ በረሩ።

ዴር33 ጣና ውስጥ ሰርጓጅ መርከብ። አየር ላይ ልዩ አውሮፕላን። አሜሪካ ውስጥ የቤት አውቶሞቢል ሆኖ ለልዩው ተልዕኮ ተሰማራች።

12

ኒውዮርክ፡አሜሪካ

1998 ዓ.ም

ታህሣስ 28.....ከምሽቱ 5:46

የቤቷ በር በሀይል ሲንኳኳ ቀና ብላ ግጥሞች ላይ ትር...ትር... ትር...የሚለውን የግድግዳ ሰዓት ተመለከተችው። 5:46። ደግሞ ተንኳ። ትንፋሽዋን ዋጥ አድርጋ ወደ ሽጉጧ እጇን ላከችው። ተሰልሶ በሩ ተሰለቀ።

«ማነው?» አለች ሜሮዳ ጉሮሮዋን ጠራርጋ ።

«እኔ ነኝ» አለ ጎርጎን ያለ ደምፅ ከውጭ።

«ማን ልበል?»

«ይህን ደምፅ አታውቁውም?» አለ ከውጭ የሚመጣው ድምፅ። «ሚራዥ ነኝ»

በሩን ስትበረግደው በማጮለቂያው ለማየት እንኳ ጊዜ አልነበራትም። ሶስት ሰዎች በሩ ከመከፈቱ በችኮላ ተንደርድረው ገቡ። ሌሎችን የሚያይ ዓይን አልነበራትም። ሚራዥን እንቃ ሳመችው። ሰውነቷ ሲንዘፈዘፍባት እየታወቃት ነበር። መርበትበቷን ለማስቆም ግን አቅም አጣች።

«ሚራዥ.....?» ለመናገር ብላ ከንፈሯ ሲንቀጠቀጥባት መልሳ ገጠመችው።

«ሜሮዳ ደህና ነሽ...?»

«አይደለሁም ደህና ነሽ አትበለኝ... ሚራዥ...ጎድተኝኛል። ቢያንስ እንኳን የሄድክበትን ብትነግረኝ ምናለ...?» ወደ ሰፋው በዝግታ ሄዶ ሲቀመጥ በዓይኗ እየተከተለችው።

«ኢትዮጵያ ውስጥ ነበርኩ.....»

«እኛም እኔን ልታየኝ ተመልሰህ መጣህልኝ።»

«አይደለም ሜሮዳ ሰው ላድን ነው የመጣሁት ሻጊዝን ላድን ነው የመጣሁት.....» አለ ሚራዥ የግንባሩን ላብ እየጠረገ። ሊዋሻት አልፈለገም። «አስቸኳይ ጉዳይ ነው።»

«እኮ! ለእኔም ምንም ግድ የለህም። አውቃለሁ ። ግን መልሼ ጨቅላ እሆናለሁ። ደደብ ነኝ» አለች ሜሮዳ በሽቃ። «እና ታዲያ ከእኔ ምን ፈለክ? አሁንም ተጠቅመኸኝ ጥለኸኝ ልትሄድ.....»

«እንድትረድን እንፈልጋለን። ሀይዎቱን እናድነው እባክሽ.....»

«እኛ አንታይሽም አይደል.....» ዠንጊዳ እጁን ለሰላምታ ዘረጋላት።

«አው ዶ/ር ዠንጊዳ ተለውጠህብኛል.....» አለች። እጁን ጠበቅ አድርጋ ጨብጣ። «...ብዙ ተለውጠሃል።»

«ይህ ደግሞ ኢንጂነር ጌራ ይባላል።.....» ሶስተኛውን ሰው አስተዋወቃት። የደሰደሰ ያለው ወጣት ነው። ቢሆንም ለብዙዎች የምትመጣውን ደረት ፈገግታዋን ለገሰችው። የደረት ፈገግታዋን ምንጭ ምንነት ከሷ በቀር ማንም አያውቅም። ከተፈጥሮዋ እንዳልሆነ ግን ሁኔታዋ ያሳብቃል። ጌራ በልጅነት ልብዋ በሀሳብዋ ስለ ታፈቅረው የነበረውን ሰው መሰላት። ልብዋ ድንግጥ ሲል ተሰማት። በድንጋጤ አፍጣ ስትመለከተው ሁሉም ግራ ተጋቡ። «ሜርሳ.....?» አለችው አጃቻቸው እንደ ተጨባበጡ አጅዋን ወዝወዝ አድርጋ። «...ስለ ተዋወቅን ደስተኛ ነኝ።»

«ጌራ.....?» አላት ግራ ተጋብቶ እየተመለከታት።

«ምን ይምጣላችሁ.....?» አለች ሜርሳ መጠጦች ወደ ተደረደሩበት ኮሪደር እየተራመደች ።

«ለኔ ውሃ» አለ ሚራዥ።

«ለእኔም ውሃ» አለ ዣንጊዳም።

«ኢንጂነር ሻጊዝን ለማዳን ነው የመጣነው ነው የምትሉኝ?» አለች ውሃ እየቀዳችላቸው። «አልሰማችሁም ማለት ነው!»

«ምትነ!» አለ ሚራዥ የብርጭቆውን ውሃ ጨለጠ።

«ሳይንቲስት ኢንጂነር ሻጊዝ የኢትዮጵያውያንን የገና በዓል ከቤተሰቦቹ ጋር ለማክበር ለረጅም ጊዜ ከሚኖርበት የካሊፎርኒያ ግዛት ወደ ቴክሳስ ከተጓዘ በኋላ ቴክሳስ ውስጥ ከልጆቹ ጋር የቅርጫት ኪስ ሲጫወት በድንገት በመውደቁ ወደ ሰሜን አስቲን የህክምና ማእከል ለህክምና መግባቱን አልሰማችሁም!» ጥያቄ እንዳያበዙባት ያለበት ይመስላል። ሳታቋርጥ ተናግሮ በረጅሙ ተነፈለች።

«እሱንማ ሰምተናል። ብዙ ሰው የሰማውም ጉዳይ ነው። ከአንድ ሰአት በፊትም ሰሜን አስቲን የህክምና ማእከል ውስጥ ነበርን። ዶ/ር ዣንጊዳ በዚህ የህክምና ማዕከል ውስጥ ድሮ ይሠራ ስለነበር እንደገና ሥራውን ለመጀመር አመልክቶ ሊፈቀድለት አልቻለም። ስለዚህ የኢንጂነር ሻጊዝን ህክምና በዣንጊዳ እዝ ሥር ለማድረግ አንችልም። በዚህ ላይ የኢንጂነርን የጭንቅላት ቀዶ ህክምና ለማድረግ የተመደበው ዶክተር ሱስ ካን የተባለ ነፍሰ በላው ትውልደ እስራኤላዊው ዶክተር ነው። ዶ/ር ሱስ ካንን አውቀዋለሁ። ሉሳንጅለስ ውስጥ አብረን ስንሰራ አውቀዋለሁ። እንዲያውም ለሻጊዝ የሚደረግለትን የልብ ቀዶ ጥገና በበላይነት ሲመራ የኖረ ቅጥረኛው ሰው እሱ ነው» ሚራዥ ዓይኖቹን አይኖቿ ላይ እንከባለላቸው።

«እና ከኔ የምትፈልጉት አሁን ምንድን ነው?» ሚርሳ የማግኘቷ ሰሜን እየተነበበባት ጭክ ብላ ተናገረች።

«አየሽ ሜርሳ!» ዶ/ር ዣንጊዳ ተቆጥጥቶ ጣልቃ ገባ። «ከሶስት አመት በፊት ሰሜን አስቲን የህክምና ማእከል ውስጥ ከዶ/ር ሱስ

ካን ጋር አብሮ የመሰራት አድል አጋጥሞኝ ነበር። ዶ/ር ሱስ ካንን በደንብ አውቀዋለሁ። እሱ ቀዶ የሰፋው ታካሚ ቆሞ ሲሄድ ለይቼ አላውቅም። ይህን የሚያደርገው ታዲያ ችሎታ ስለሌለው እንዳይመስልሽ። እሱ ቀዶ የሚሰፋቸው ታካሚዎች የተመረጡና የተጠመዱ ሰዎችን ነው። ዶ/ር ሱስ ካን ማለት በእልፍ ቢላዋ የሚበላ ሰው ማለት ነው። ለሲ.አይ.ኤ ይሠራል፤ ከምሳድ ጋር እንደሚሰራ ግን ሲ.አይ.ኤ እንኳ አያውቅም። ለዚህ በቂ መረጃ ልሰጥሽ እችላለሁ። የድምፅና የምስል ማሰረጃ። በሰዚህ የሻጊዝን አንጉል አውጥቶ ለውሻ ሊወረወረው እንደሚችል አትጠራጠራ። ኢንጂነር ሻጊዝ ቴክሳስ ውስጥ ይህ ድራማ እንዲሰራበት የተወሰነበት ምክንያት ይህ ነው። ኢንጂነር ሻጊዝ ሰሜን አስቲን የህክምና ማዕከል ውስጥ በዶ/ር ሱስ ካን ታክሞ በህይወት ከወጣ ከምሳሌ ፀጉር ይነቀል።...አስኪ ማን ይሙት እንዴት ቅርጫት ኪስ ለመዝናናት የሚጫወት ሰው ወድቆ ይህን ያህል ጉዳት ሊደርስበት ይችላል? በየትኛው ሀገር ነው እንዲህ አይነት ተውኔት የተፃፈው? ምን ያክል ዘሉ ቢወድቅ ነው!?» ዶ/ር ዣንጊዳ አፍንጫው ላይ ቁርር ያለውን ላብ ጠረግ ጠረግ ሲያደርግ ኢንጂነር ጌራ ብዕርና ወረቀት ከደረት ኪሱ አውጥቶ የሆነ ግራፍ ጫር ጫር አደረገ። «ታያላችሁ?» አለ ጌራ ግራፉን እያሳያቸው። «የመሬት የስበት ሃይል 9.8 አይደለም እንዴ እዚህ አገር?!.....ወይስ በሲ.አይ.ኤ ስሌት የአሜሪካ መሬት የስበት ኃይል 40 ገባ?! ...እስቲ አስቡት ኢንጂነር ምን ያክል ርቀት ወደ ላይ ዘሉ ወድቆ ነው ይህን ያክል ሲጉዳ የሚችሉው?! ወይስ እንደ ኪሱ በቅርጫቱ ቀዳዳ ሾልኮ በጭንቅላቱ ተፈጥሮታዊ ነው?! እሺ ስምን እግሩ አልተሰበረም?! ዘሉ መሬት ላይ ሲወድቅ ምናልባት በእግሩ ወይም በእጁ መመርኮዙ አይቀርም። ለምን እጁ ተሰብረሰ አላሱንም?! ወይም ወገቡ.... » ራሱን ነቅንቆ ዝም አለ።

ሰሜን አውስቲን የህክምና ማዕከል የቀዶ ጥገና ክፍል ውስጥ ዶክተሮችና ነርሶች ይራወጣሉ። የኢንጂነር የቅርብ ሰዎች በጭንቀት ይንቆራጠጣሉ፤ ያምጣሉ፤ የተዘለፈለፈውን ታካሚ የከበቡት ሐኪሞችና ነርሶች ይተረጎማሉ። በጭንቀት ሲነጋገሩ አፍንጫቸው ላይ ያደረጉት የሽታ መከላከያ ቡንግ ቡንግ ይላል። ዶ/ር ሱስ ካን እየጮሽ ትዛዝ ያስተላልፋል። ከሁለት ወገን በደረሱት አስፈሪ ትዕዛዛት መሀል አዕምሮው ለምርጫ ተቆጥሮ ይዋዥቃል።

«ያም ሆነ ይህ አሁን ከዚህ በላይ የምናወራበት ጊዜ አይደለም። ፈጥነን ወደ ቴክሳስ መሄድ አለብን። ልንደርስለሁ

«እኔ ግን.....» አለች ሜርዳ። «ከአሁን በኋላ ለማንም ለምንም ብዬ የምከፍለው መስዋዕትነት አይኖርም። ሰው ማድረግ የሚችለውንና ማድረግ የማይችለውን ለይቶ ማወቅ አለበት። ወደ ማትችሉት ውስብስብ ነገር ውስጥ እየገባችሁ ነው። ይህ እሜሪካ ነው። በሲ. አይ. ኤ ግዛት ውስጥ ነው ያላችሁት። ኢንጂነር ሻጊዝን ይቅርና ኢንጂነር ሻጊዝ ከተላጩት የፀጉር ዘለላ ላይ እንዲት ቅንጣት እንኳ ይዛችሁ መሄድ አትችሉም። እሜሪካ እንኳን ለናሳው እውቅ ሳይንቲስትና ለአለማችን ቁንጮ የህዋ ተመራማሪ ኢንጂነር ሻጊዝ ይቅርና ለአንድ ተራ ዜጋዋ እንኳ የማታነሣው በትር አይኖርም። ትሰሙኛላችሁ? አርፋችሁ ወደመጣችሁበት ተመለሱ። ይህን ነው ልመክራችሁም ልረዳችሁም የምችለው.....እሜሪካ ለዚህ ሰው ስትል ማንኛውንም ጦርነት ለማድረግ ዝግጁ ናት። ሰብተኛው የአለም ጦርነት ቢነሳ እንኳ ይህን ሳይንቲስት ከእሜሪካ እጅ ፈልቅቆ መውሰድ የሚችል አይኖርም። ጃፓን፣ ቻይና፣ በቅርቡ ወደ ህዋ መንኮራኩር ለማምጣት ደፋ ቀና የምትለው ህንድ፣ ሰሜን ኮርያ፣ እስራኤል፣ ሩሲያ፣ ኢራን፣ ሶርያ.....እነዚህ ሀገራት ሁሉ ሲባዝኑለት ኑረው ያላገኙትን ሰው እናንተ ልትወስዱት? ምናልባት በገዳማዊው ሚራኸር በኩል መለኮት ጣልቃ ካልገባ ወይም ሞት ጠምቷችሁ ካልሆነ በቀር እንዲህ ማለባችሁ በራሱ የምዕት ዓመቱ ምርጥ ቀልድ ነው። እኔ በበኩሌ በዚህ ሰውዬ ጉዳይ ውስጥ ብሞት አልገባም።እኔ ሜርዳ ነኝ። የምችለውንና የማልችለውን ለይቼ እውቃለሁ።» አለች ወደ ፊታቸው እንገታ፣ ከደረጋ መዛ።

❖❖

ዶ/ር ሱስ ካን እየተንቀጠቀጠ የመርፌውን ስሪንጅ እስከ ደንደሱ በኢንሱሊን ሞለው:: «አ! አምላኬ» በጭንቀት ተንፍሶ:: «እሳጦስን እጁን ማነው ያስታጠበው? እኔ ልታጠብ ብል ግን ውሃ የሚጨምርልኝ የለም:: እጄን ይቆርጡኛል እንጂ:: አ! ያልታደልኩት እሳጦስ!.....»

❖❖

«አንቺ የምታደርግልን እኮ ዶ/ር ሉስ ካንን ማጥመድ ብቻ እኮ ነው» አለ ሚራዥሩ እስከ ተቀመጠችበት ጥግ ተንፋዋቅ ተቀምጦ። ለትንሽ ሴኮንዶች አይኖቹን ትኩር ብላ ተመለከተችው። ናፍቆቱ ሲያርመበምጣት የኖረችውን ያህል።

«እንንቀላቀስ።» አለ ዶ/ር ሚራዥ ቱግ ብሎ ተነስቶ። «ሀ!...ኢትዮጵያ ውስጥ ችግር ያልወቀጠው የለም። ሁላችንም በሰቆቃ ውስጥ ነው ያደግነው። እኔን የሚገርመኝ ...ኢትዮጵያ እንደ የውስጥና የውጭ ጠላቶቿ ብዛት እስከ አሁን ከምድረ ገፅ አለመጥፋቷ ነው። የኢትዮጵያ እስከ አሁን መቆይት በራሱ ለዚህ ትውልድ ታላቅ ነገር ነው። እስኪፈጸም ኢትዮጵያ እንደ እስራኤል ጠፍታ ቢሆን ኖሮ መልሰን እንመሠርታት ነበር? አሁን በዚህች

ብቻዋን በቆመች ሀገር ቂም ይያዛል ? ሜሮዳ ...አዎ እዚህ ...አሜሪካ ውስጥ ለእያንዳንዱ ችግር መፍትሔ አለ። ኢትዮጵያ ውስጥ ደግሞ ለእያንዳንዱ ችግር ሌላ ችግር አለ። ግን ሁኔታዎች በዚህ አይቀጥሉም። ኢትዮጵያ የምታብብበት ጊዜ ሩቅ እንዳይመስልሽ። ትናንት ደሀ ስንላት የነበረችው ህንድ ዛሬ የሀዋ ምርምር ተቋም ሳይቀር ገንብታለች። አስቢ..... ሻጊዝ ኢትዮጵያ ውስጥ ገብቶ መቶ ሰው ቢያሰለጥን እንኳ የሚመጣውን ለውጥ ማሰብ ቀላል ነው! ኢትዮጵያ የአዕምሮ እንጂ የጥሬ ሀብት ደሀ አይደለችም። አመኝኝ የኢትዮጵያ ትንሣኤ ሩቅ አይደለም። ከኢትዮጵያ የሀዋ ምርምር ተቋም መንኮራኩሮች የሚመጥቁበት ጊዜ ሩቅ አይደለም። ይዘገይ ይሆናል እንጂ የማይሳካ ህልም የለም። ጉንዳኖች ማዕበል እንደ ቅቤ እዩናጣቸው ተያይዘው ወንዝ ይሻገራሉ።...ስለ ኢትዮጵያ አናቅማም አናፈገፍግም። አስከ መጨረሻዋ የደም ጠብታ.....» በሩን እስኪገነጠል በርግዶት ወጣ። ዶ/ር ገናንጊዳ እና ኢንጂነር ጌራም ተከትለውት ወጡ።

♦♦♦♦♦
ዶ/ር ሱስ ካን ጫን ጫን እየተነፈሰ ታካሚውን በብኸታ ውስጥ ተመለከተው። ጆሮው ላይ በተተከለለት ረቂቅ ስልክ ውስጥ «ምን ትጠብቃለህ?» ጎርናና ትዛዛዊ ቃና ያለው ድምፅ ታምቡሩን የቀደደው መሰለው። «አሁኑኑ!» በቀዶ ጥገናው ክፍል ውስጥ የተገጠመውን ሰውር ካሜራ ቀና ብሎ ተመለከተው። እንደሚከታተሉት አውቆ በእሽታ ራሱን አወዛወዘ። መርፌውን ከጋወት ኪስ አውጥቶ በጭካኔና በቁርጠኝነት አልጋው ላይ ወደተኛው ታካሚ ተመለከተ። በኢንጂነሩ ዙሪያ ይተራመሱ የነበሩትን ነርሶችና የህክምና ቡድን አባላት እንዲወጡ ትእዛዝ በመስጠቱ ወጥተዋል። ትክክለኛው ሰአት ላይ መሆኑን ተገንዝቦ መርፌውን የያዘበት እጁ እየተንቀጠቀጠ ወደ ኢንጂነሩ ተራመደ።

♦♦♦♦♦
ከሜሮዳ ቤት ታዛ ወደ ቆመችው መኪና መሰላ ዶር33 ልዩ ትንሽ አውሮፕላን ሲገቡ ሲሉ ልብሷን በፍጥነት ለባብሳ ተከተለቻቸው። ሶስቱም ዞረው አዩአት።

ዶ/ር ሚራሹ ፊገግ ሲል ውብ ነጭጭ ጥርሶቹ በመብራቱ ሀዳል ሲፈልቁ ታያት።

«ለአንተ ስል ገዛንም» ቢሆን አገባለሁ» አለችው ልዩ ወደ ሆነችው መኪና ተከትላቸው እየገባች። እጇን ስቦ ፊገግ እንዳለ ከጥጉ አስቀመጣት።ሙሉ ጥቁር ለብሳ እስከ ወኔዋ ወታደር መስላለች ።

ኢንጂነር ጌራ ልዩዋን ዶር33 ዶርቶጋዳ ልዩ ማሽን በፍጥነት እየነዳ የኒው ዮርክን ከተማ ጉዳና ጨርሰው ወደ

ገጠራማው ግዛት እንደገቡ ከመኪናዋ መሪ ጥግ የተገጠሙ ቁልፎችዋን ሲጫን መኪናዋ ከሆድ እቃዋ የወጡ ክንፎችዋን እንደ አሞራ ዘረጋጋች። ቀስ በቀስ ወደላይ ከፍ ከፍ ብላ እንደጀት አውሮፕላን አየሩን እየሰነጠቀች ለማይ ላይ በከፍተኛ ፍጥነት ስትበር ሜሮዳ አይኗን አፍጥጣ አፏን እንደከፈተች ወደ ሚራሹ ዞረች።

«አሁንስ አታምኝም? ብትሰማ ኑሮ አዎ አታምኝም። እያየሽም አለማመን መብትሽ ነው። ማንንም ለማሳመን አይደለም የምንሠራው። ጭንቅላትን ያህል አካል ይዘን የተፈጠርነው ውሃ እንድናሞቅበት አይደለም።»

«እኔ አላምንም ከሰማይ የወረደችላችሁ አውሮፕላን መሆን አለባት» አለች ሜሮዳ ተደንቃ።

«ይልቅ ቀበቶሽን ጠበቅ አድርጌ አውስቲን ልንደርስ ስለሆነ ከገጠራማው መንገድ ላይ ነው የምናርፍ»አለ ኢንጂነር ጌራ በከፍተኛ ፍጥነት እያበረረ። «ሁላችሁም ቀበቷችሁን በደንብ አጥብቁ»

ቀስ በቀስ መኪና መንገዱ ላይ ካሳረፋት በኋላ ሌሎች ቁልፎችን ሲጫን ክንፎቿ ወደ ውስጥ ገብተው ፍፁም መኪና መሰለች። የታርጋ ቁጥሮቿን መሪው ጥግ ባለ ቦርድ ላይ ያሉ ቁጥሮችን ነክቶ ካስተካከለ በኋላ ወደ ሰሜን አስቲን የህክምና ማዕከል የሚያደርሰውን አውራ መንገድ አሳብሮ ገብቶ በፍጥነት ነዳት።

«በእውነት ኢትዮጵያ ውስጥ ነው የሰራችኋት!?!...» አለች ሜሮዳ በአግራሞት አፏን እንደ ከፈተች።

«ነው እንዳልልሽ ውሸት ይመስልሻል፤ አይደለም እንዳልልሽ እነውት ይመስልሻል» አላት ዶ/ር ሚራሹ እየሳቀ።

ጌራ የሚራሹ መልስ ገርሞት ወደነሱ ዙሮ ሲስቅ ሜሮዳ ካይኖቹ ጋር ተጋጨች። ከውስጡ የፈለቀ አንዳች የማታውቀው ወላፊን ልብዋን ሲጠብሳት ታወቃት። «አይደረግም!» አለች በውስጥዋ። «ምን አይነት ስስ ልብ ነው ያለኝ ስኔ ሞት? ለስንቱ ደንግጫ እዘልቀዋለሁ..... ደሞ እንዴት ያምራል! በርግጥም ይህ ሰው በልጅነት ልቤ ለፍቅር እስለው የነበረው ሰው ነው.....» የልብ ምትዋን ያረግብላት ይመስል የሚራሹን ክንድ ጥብቅ አርጋ ያዘችው። ከጌራ ማጅራት ላይ አይንዋን ሳትነቅል።

ቴክሳስ ፡ አሜሪካ

9105

ሰሜን አውስትሪን የህክምና ማእከል

ታዋቂው የሰሜን አውስትሪን የህክምና ማዕከል ግርግር በዝቅብታል። ጆርጃቸውን ቢቆርጧቸው የማይሰሙ የሚመስሉት ነጭ ጋወን የለበሱ ዶክተሮች ይራወጣሉ። የተደገመባቸው የሚመስሉት ነርሶችም ይቅበዘበዛሉ። አያሌ የቡድን ረዳቶችና የቴክኒክ ሰራተኞች እንደ ነሐሴ አሸን ብር ብር ሲሉ ርዕደ መሬት የተከሰተ ይመስላል። የቀዶ ጥገና ክፍሎች በዶክተሮችና በነርሶች ተጨናንቀዋል። የድንገተኛ ክፍሎችም በሚያጣጥሩ በሽተኞች የስቃይ ድምጾች ምድራዊ ሲካል መሰለዋል።

ከዶክተሮች መልበሻ ክፍል ነጭ ጋወን ለብሶ ከዋናው መተላለፊያ በስተቀኝ በኩል ያለውን የቀዶ ጥገና ክፍል በርግዶት ሲገባ ዶ/ር ሉስ ካን በቅጽበት ፊቱን በፋን በርግዶ ወደ ገባው ሰው አዙሮ አፈጠጠበት። «አው! ዶክተር ጥንጊዳ በስንት ጊዜህ ተመልሰህ መጣህ? ከረጅም ጊዜ በኋላ.....» አለ ዶ/ር ሉስ ካን ጆሮ በሚበሳ ቀጭን ድምጽ። ቀጭን ድምጹ ፈጣንም ስለሆነ እንግሊዝኛው ከማሽን የወጣ እንጂ ከሰብአዊ ፍጡር ልሳን የወጣ አይመስልም። አፍንጫው ላይ ያደረገውን የሽታ መከላከያ አረንጓዴ ጓንት ባጠለቀ እጁ ወደ ላይ እያስጠጋ «እንኳን ደህና መጣህ ለማንኛውም?» መርፈውን በግድግዳው በኩል ሽፍኖ ወደ ኪሉ ከተተወ።

«እንኳን ደህና ቆየሽኝ ዶክተር ሉስ ካን?» አለ ዶ/ር ጥንጊዳ ጠረጴዛው ላይ ወደተጋደመውና በቀዶ ጥገና መሣሪያዎች ገመድ ጭንቅላቱ ላይ ወደተተበተበበት ጥቁር ታካሚ እየተጠጋ። «ታካሚህ እንዴት ነው በጣም ተጉድቷል?»

«በጣም እንጂ በጣም ነው የተጉዳው። ከቀዶ ጥገናውም በኋላ ወደ ጭንቅላቱ የሚፈሰውን ደም ማስቆም አልቻልንም። ይህን ቀዶ ጥገና ለማድረግ በአፕራሽኑ የተሰማራውን የህክምና ቡድን እንደመምራቴና በሪፖርቱም ላይ እንደገለጽኩት ወደ ጭንቅላቱ የሚፈሰውን ደም ማቆም አልቻልንም» አለ ዶ/ር ሉስ ካን በብሽቀት ተንፍሶ። ጆሮው ላይ የተተከለለትን ረቂቅ ስልክ ለጊዜው ግንኙነቱ እንዲቁባረጥ አድርጎ የመከታተያ ካሜራውንም በፍጥነት ዘጋው።

ጥንጊዳ ድምጹን ዝቅ አድርጎ «ይህን አፕራሽን ለምን እኔ አልጨርሰውም?» አለው።

«ምን?» አለ ዶ/ር ሉስ ካን በመጠየቁ እየተመለከተው።

«በደቂቃዎች ውስጥ የታካሚህን ደም ማስቆም እችላለሁ» አለው የበለጠ ተጠግቶ። «እጄን ላውሰህ?»

«.....አያልከኝ ያለኸው ከአንተ የበለጠ ችሎታ አለኝ ነው?» የዶ/ር ሉስ ካን ነጭ ቆዳ በቅፅበት ቀላ።

«.....አይደለም። ላግዝህ ማለት ችሎታ የለህም ማለት ነው? አብረን ሰርተን አናውቅም እንዴ ዶ/ር ሉስካን? ተጋግዘን አናውቅም እንዴት?.....ይህን ነገር እንዴት በሌላ ትመነዝረዋለህ...? እኔ ያልኩህ ሌላ አንተ ያልከኝ ሌላ። ምናልባት ለአንተ ያልታየህ ለእኔ ሊታየኝ ይችላል። እያከምከው ያለኸው ሰው ደግሞ በጣም አስፈላጊ ሰው ነው። የዓለማችን ምርጡ ሳይንቲስት።»

«የማያስፈልግ ሰው አለ እንዴ ዶ/ር ጥንጊዳ?»

«የማያስፈልግ ሰው የለም። አስፈላጊ ሰው ነው ማለት አስፈላጊ ሰው የለም ማለት ነው ዶ/ር ሉስ ካን?»

«አሁን ሥራዬን ልስራበት ያለ ምድብህ መጥተህ አትበጥብጠኝ!» ረጅም አፍንጫው እስኪንቀጠቀጥ ተቆጣ ዶ/ር ሉስ ካን። «አለበለዚያ ለህክምና ማእከሉ ፕሬዝዳንት ለማመልከት እያስገደድከኝ ነው። ውጣልኝ አሁን። ከባድ ጥፋት እያጠፋህ ነው። ውጣልኝ። ለፕሬዝዳንቱ ከማመልከቱ በፊት ውጣልኝ።.....ውጣልኝ» አለ ሉስ ካን አመልካች ጣቱን ወደ በፋ ቀስሮ እያንዳንዱን ቃላት አጥብቆ እየጠራ። «ዲቃላ!» አለ በውስጡ

«እሺ እውጣለሁ። ግን ስለሚደረገው ነገር የማላውቅ እንዳይመስልህ። don't forget what we have done before.... ታስታውሳለህ ሉስ.....» አለ ዶ/ር ጥንጊዳ ክፍሉ ውስጥ አቀርቅሮ እየተንጉራደደ። «ከዘጠኝ ታካሚዎች ዘጠኝ ጉበት፣ ከሌላ ሶስት ሴት ታካሚዎች ደግሞ ሶስት ከሌሊት፣ እዚህ የህክምና ማዕከል ውስጥ ከሞተ ከአንድ ታዋቂ ሴናተር ደግሞ ልብ አውጥተህ በመሸጥህ የእነዚህ ሁሉ ሰዎች ደም በእጅህ እንዳለ አታውቅም?»

«ምንድን ነው የምታውራው?» ዶ/ር ሉስ ካን ደሙ ሞቀ።

«የእነዚህ ሰዎች ደም በእጅህ እንዳለ ሁሉ ይህንና ሌሎች ዘግናኝ ወንጀሎችን ስትፈጽም በሰውር የተቀረጸው ቪዲዮ ካሴት ደግሞ በእኔ እጅ ነው። አሁን ወጥቼ መሄድ እችላለሁ።..... »ዶ/ር ጥንጊዳ ወደ በፋ ሲራመድ የሚርዳ እቅድ እንዳለራ እየጸለዩ ነበር።

«ቆይ!» አለ ሉስ። «መነጋገር ሳይኖርብን አይቀርም።»

«ከዚህ አፕራሽን ጀርባ ያለውን ሻጥር በሙሉ አውቀዋለሁ። ሞላድም በሰው ሲ.አይ.ኤ የግል ገመናህን ሊሸፍኑልህ አይችሉም። ምናልባት እኔን እዚህ ብታስቀረኝ እንኳ ገመናህን ሊያጋልጥ የሚችል አጋር እውጭ አቁሜ መምጣቴን ልታውቅ ይገባል። መደራደር ካለብን ግን ከዚህም በላይ ጥሩ ወደ ሆነ ነገር

የተበላሸውን ሁሉ ልንቀይረው እንችላለን። ከሞላድም ሆነ ከሲ.አይ.ኤ ልታገኘው የምትችለው ዋነኛው ነገር ገንዘብ ነው። እኔ እስከ ማውቀው። ገንዘብ ከሆነ ደግሞ መደራደር እንችላለን።» ዶ/ር ዣንጊዳ ትከሻውን ወደላይ ንጦ ዝም አለ።

«እሺ እንደራደር።» አለ ዶ/ር ሱስ ካን የተሸናፊነት እስትንፋስ ተንፍሶ።

«ከእኔ ጋር አይደለም የምትደራደር። ከሴቶች ቁጥር 3 ሽንት ቤት ውስጥ ሁለት ሰዎች ይጠብቁህል በፍጥነት ደርሰህ ተመለስ። እዛ ስትደርስም (ዶ/ር) የሚል ድምጽ አሰማ። ይከፍቱልሃል።

ዶ/ር ሱስካን እየተጣደፈ ቁጥር 3 የሴቶች ሽንት ቤት በር ላይ እንደደረሰ (ዶ/ር) አለ ከማሸን የወጣ በሚመስል ድምፅ በለሆሳስ። የሽንት ቤቱ በር ገርበብ ብሎ ተከፈተ። ነጭ ጋዋን የለበሱ አንድ ወንድና አንዲት ሴት ቆመዋል። የሴቶች ሽንት ቤት ውስጥ። ሜሮዳ ማፈኛ የተገጠመለት ሽጉጧን አንገቱ ሥር ስትወሽቅ ሚራዥ ደግሞ የሽንት ቤቱን በር ጠርቅሞ ከውስጥ ዘጋው። ዶ/ር ሱስ ሊናገር አፉን ሲከፍት «እሱሱ.....» አለች ሜሮዳ ጣቷን ከንፈሩ ላይ ጭና። «የመደራደሪያ ሀሳብ በእኛ ብቻ ይቀርባል። ትስማማለህ? ከሥሩ ሽጉጥ የተደቀነበት አንገቱን በመነቅነቅ ተስማማ። በእጁ የያዘውን ኢንሱሊን እስከሲሪንጁ ደንደስ የማገ መርፌ እንዲጥል አስገደደችው። ረጅም አፍንጫውን ወጥሮ በሳንባው ሙሉ የሳበውን ትንፋሹን ለቆ መርፌውን ጣለው።

«አንደኛ!.....ኢንጂነሩን በህይወት ታስረክበናለህ። ሁለተኛ!.....የመሞቱ ዜና ተነግሮ ማንኛውም አካል መሞቱን እስኪያረጋግጥ ይህን መርፌ ትወገዋለህ።» ስሪንጁ ባረንጉዋዬ ፈሳሽ የተሞላ መርፌ እየሰጠችው። «በዚህ መርፌ ውስጥ ያለው ውህድ ከደሙ ጋር ከተቀላቀለ ከሃያ ሴኮንዶች በሁዋላ ሰውነቱ እጅግ በጣም ዝቅተኛ በሆነ ሃይል ውስጥ ሆኖ በህይወት መኖሩን ማንም በማይገነዘበው ሁኔታ በህይወትና በሞት መካከል ይቆያል። በሁዋላ በድብቅ በምናስገባው ምስጢራዊ የሬዲዮ ሣጥን ውስጥ ካስገባኸው በኋላ የሬዲዮ ሣጥን ውስጥ ያለውን የአክሲዲን መስጫ መሣሪያ ትጎጥምለታለህ። ውስጡ የሚቀመጥልህን ግሉኮስም ትተክልለታለህ። እንደገና ወደ ህይወቱ ሲመለስ ሰውነቱ አስፈላጊውን ሃይል ማግኘት አለበት። ከዛም ሲነቃ እንዳይንቀሳቀስ ሳጥኑ ውስጥ በምታገኛቸው ቀበቶዎች ከሬዲዮ ሳጥኑ ጋር በደንብ ታስረዋለህ። ሶስተኛ!..... ይህን ምስጢር ማንም ማወቅ የለበትም። አራተኛ!..... የሬዲዮ ሳጥኑ ረቂቅ ካሜራ የተገጠመለት ስለሆነ ከውስጥም ከውጭም የምታደርገውን ማንኛውንም እንቅስቃሴ ቀጥታ እንከታተልሃለን። አምስተኛ!.....ከሌላ አካልም ሆነ ከቤተ ሰቦቹ የሚመጣ ማንኛውም የሬዲዮ ሳጥን ውስጥ አስከሬኑን እንዳታስቀምጥ መጠንቀቅ አለብህ። ስድስተኛ!.....

ሥርአተ ቀብሩ ተፈጽሞ መካነ መቃብሩ ባዶ ከሆነ በኋላ ከዚህ የህክምና ማዕከል በር ላይ ትጠብቀናለህ። የሰራዊቱን የምድራችን ዘግናኝ ወንጀልህን የሚያጋልጠውን ፊልምና አርባ ሚሊዮን ዶላር የያዘ ቦርሣ በእጅህ እናስረክብሃለን። ቤትህ ስር የተጠመደው ፈንጅም ይከሸፋል። ትስማማለህ?»

«ትስማምቻለሁ። ፊልሙ ግን ዋናውም ሆነ ኮፒው በሙሉ በእጄ እንዲገባ እፈልጋለሁ።.....እባካችሁ ቤተሰቦቼን ቦንቡ.....እ...እንዳይፈነዳ.....» ሱስ ትንፋሹ ፈጠነበት።

«እሱን ለእኛ ተወው። ተውኔቱን በደንብ መጫወት አለብህ። ሆሊውድም ቢሆን እጁን ዘርግቶ ይቀበልሃል። እሁን ሥራህን መጀመር ትችላለህ።» በአገጫ የሚወጣበትን በር አመለከተችው። ዶ/ር ሱስ ካን በፍጥነት ወደ ቀዶ ጥገና ክፍሉ ተንቀጥቶ።

«በደንብ እየኝ!» አለችው ሜሮዳ ወደ ሚራዥ ዙሪ ካን ከሄደ በኋላ። «እኔን የጉደለኝ ፍቅር ነው። ብልጠትና ጥበብ አይደለም። የፈጠርነው ዘዴ እንደሚሰራ አትጠራጠር።»

«እኔ ባንቺ ተጠራጥፌ አላውቅም። የመረጥኳትም ትክክለኛዋን ሰው ነው» አላት ሚራዥ ኮርቶባት።

«ለፍቅር አልመረጥክኝም። ለዘዴ ብቻ። በልጅነትህ ካደክበት ገዳም በተማርከው ጥበብ ምናምኑን አስነካሃኝ ልበል? ለምን የመስተፋቅር አስደግመህብኝ እንደሁ ቁርጡን አትነግረኝም?»

«ሲሉ ሰምተሻል!» አላት። «ለዛሬ ዘመን ሴት ደግሞ የመስተፋቅር ማስደገም ያስፈልጋል? ህ!.....የዛሬ ጊዜ ሴቶች ሳይደገምባቸው የተደገመባቸው ናቸው። የመስተፋቅር ማስደገም አያስፈልግም። መስተፋቅር የሚለውን እውነት ከሆነ እሱን ለማሰራት የዘመኑን ሴቶች የሚቀድማቸው ባልተገኘ። እናንተን ነው መጠርጠርስ። በእውነት ዛሬ የምስቀው ሳቅ ቢኖረኝ ስቁም አይወጣልኝ ነበር»

«እሺ ባይሆን አንድ ጊዜ ጥብቅ አርገህ ሳመኝ» የሚሮዳ ዓይኖች ወደ ሰማዬ ሰማይት ተሸገጡ። ተስላምልማ ጥቁሩን የዓይኗን ብሌን ወደሸፋሏ ሳገችው። ሽጉጧን የያዙት እጃቿ አንገቱን ዞሩት። የልቧ ነጋሪት ከልቡ ነጋሪት እኩል ተጎለመ። አፋኑን ከፈተች። በሩ ከውጭ ተንኳኳ።

«ዴር!» አለ ዣንጊዳ ከውጭ በለሆሳስ። «እንንቀሳቀስ!»

ሳይንቲስት ኢንጂነር ሻጊዝ የጭንቅላት ቀዶ ጥገና በተደረገለት በአራተኛው ቀን ዓለምን ያነጋገረው ዜና ዕረፍቱ በቅፅበት ተዳረሰ። የኢንጂነሩን ሞት በሰሙ በአሜሪካና በመላው ዓለም ባሉ የቴክኖሎጂ ማህበረሰቦች ላይ ታላቅ የሀዘን ጥላ ወደቀ። ከዜተዘመዶቹ በላይ በአሉ ላይ ተስፋ ጥለው የነበሩ ኢትዮጵያውያን ሀዘናቸውን መቆጣጠር አቃታቸው። በመላው ኢትዮጵያ በታወቀበትና ስሙ ከምንጊዜውም በላይ በተነሣበት ወቅት «ሞተ» የሚለው ዜና ሲሰማ ሁሉም በድንጋጤ ተዋጡ። እንደ ጠዋት ጤዛ ወዲያው አይተውት ወዲያው ገና የመጀመሪያው ፀሐይ ሳይወጣ ተነሳቸው።

ከመቼውም ጊዜ በላይ ፊቱን ወደ አፍሪካ በተለይም የዓለም ጭራ ወደምትባል ሀገሩ ባዞረበት ወቅት በተለይም «አፍሪካውያን ተገቢውን ድርሻ እንዲያገኙ ማገዝ የረዥም ጊዜ ሀልሟ ነው። ተገቢው ቴክኖሎጂ ያለመኖር የታዳጊ አገሮች በተለይም የአፍሪካ አገሮች ዋጋና ችግር ነው። የአገር ሀብትና እምነት ብሔራዊ ንብረት ዓለም በደረሰበት ሳይንሳዊ ጥበብ አማካኝነት ለሀዘባችን ጥቅም ማዋል ይቻላል። እውቀቱ! ዝግጅቱና ፍላጎቱ በእኔ በኩል አለ። እስከ አሁን በአሜሪካና በአውሮፓ በግንባር ቀደም የህዋ ሳይንቲስት በመሆን አያሌ ውጤት አምጥቻለሁ። በእኔ እምነት የጠፈር ቴክኖሎጂ ለፈጣን ልማት እጅግ እንደሚጠቅም በአሜሪካና በአውሮፓ ለማሳየት የቻልኩትን ያህል በኢትዮጵያም ለማሳየት ቆርጫ ተነስቻለሁ። የተጠና...አስፈላጊና የተመረጠ ዘመናዊ የቴክኖሎጂ ሽግግር ማድረግ የምንችልበትን ዝግጅት አጠናቀናል» በማለት ለኢትዮጵያ ሁሉ ነገሩን አሳልፎ በሰጠበት ወቅት የመሞቱ ዜና መሰማቱ ለአንዳንዶች በለቅላ እንኳ ሊወጣላቸው የማይችል ስቃይ ሆኖባቸዋል።

አንዳንዶች ደግሞ ብዙ ኃይሎችን ተጠያቂ እንዲያደርጉ ሁኔታው ጋብዞታቸዋል። «ለኢንጂነሩ ምስጢራዊ ግድያ ብዙ ሀገሮችና ኃይሎች ተጠያቂ ናቸው» ከመጠርጠር ባለፈ ግን የተደረገ ነገር አልነበረም። መሞቱን ያላመኑ ብዙዎች ሲኖሩ «የቅርጫት ኒሽ ሲጫወት ወድቆ የጭንቅላት ቀዶ ጥገና ተደርጎለት ደሙን ማስቆም ስላልተቻለ ሞተ» የሚለውን ዜና «ተልካሻና ፈዝ የተሞላበት ምክንያት ነው» ይላሉ።

በጨረር እንደተገደለ የሚጠረጥሩ እንዳሉ ሁሉ የኢትዮጵያን መንግስት ተጠያቂ ያደረጉም አያሌዎች ናቸው። አንዳንዶች በድብቅ ኢትዮጵያ ውስጥ የተሰራጨውንና

«እኛን አንድ ነገር ቢያድናቅፈን እንኩዋ እናንተ ሂዳችሁ ሀገራችሁን ለውጡ» የሚል ቃል ያለበትን የኢንጂነሩን ንግግር የያዘውን ቪሲዲ በማጣቀስ ኢንጂነሩ እንደሚሞት አስቀድሞ ያውቅ ነበር። ወይም አልሞተም ይላሉ።

የኢንጂነሩን የሞት ወሬ ተከትሎ በልዩ ልዩ ቋንቋ የታተሙ ጋዜጦችና መጽሔቶች ትኩስ ትኩስ ዘገባዎችን ይዘው ወጡ። የኤሌክትሮኒክስ መገናኛ ብዙሃንም የኢንጂነሩን ዜና እረፍት በመላው አለም በቅጽበት አዳረሱት። ብዙ ህዝቦችም በአንዳንድ ድህረ ገጾችና የኢንተርኔት ጽሑፎች ዜናውን ለማጣራት ባከኑ። ግን አንዳችም ተጨባጭ ነገር ሊያገኙ አልቻሉም።

«Engineer shagiz, who worked for NASA as chief of spacecraft and satellite systems engineer and scientist, died at 1:00 am on January 13, 2006 four days after he underwent surgery at north Austin medical center in Austin, Texas.

The scientist, a long time resident of California, traveled to Austin to visit with his extended family over the Ethiopian Christmas holiday on January 7, 2006.

He was having fun with his children when he fell and hurt himself. According to family and friends who were by his side when he passed away, a team of neurosurgeons were unable to stop the internal brain hemorrhage.» በማለት ሰፊ ዘገባ ያቀረበው «the African Tribune» ነው።

«Engineer shagiz passed away at the age of 58 on 13 January 2006 in the United States. Apart from his prestigious status as an aerospace scientist, he was also widely known for his efforts to bring about political change in Ethiopia. He publicly denounced the regime in Ethiopia and its atrocious actions and policies. Even though he was ambitious about using his knowledge, experience and high status to help his homeland Ethiopia, he repeatedly said he was not made welcome by the regime. And in 2002, he founded the political party. The Ethiopian National united front to help over throw the unpopular regime and to bring about a stable and democratic political system. He was a passionate believer in Ethiopia who always wanted to utilize his expertise to change things for the better for the average Ethiopia. Despite his sudden and early departure, he

will continue to be a remarkable role model for many generation of Ethiopia As well as for many youths of the world. The tales of his achievements in the field of aerospace will inspire many would be Ethiopia scientists.» ሲል በሳይንቲስቱ ህይወት ዙሪያ ሰፊ ዘገባ ያስነበበው «the scientist» የሚባለውና ሳይንሳዊ ዘገባዎችንና የሳይንቲስቶችን ህይወት በመዳሰስ የሚያቀርበው ታዋቂው ጋዜጣ ነው።

«The former NASA chief of spacecraft and satellite systems engineer and Ethiopian patriot, scientist shagiz died an hour past midnight on January 13, 2006 four days after he under went surgery at north Austin Medical center in Austin, Texas.

In 1978, he invented two a aerospace mechanisms and patented under NASA's new technologies programs while working with other NASA scientists and the Apollo astronaut BUZ Aldrin, second man to walk on the Moon. In several advanced technology application research effort on mars missions, shagiz managed martin Marietta's research team and produced outstanding scientific results.

Shagiz joined Rockwell informational (builder of the space shuttle orbiter), space systems Division in 1986. He becomes a principal investigator and chief research engineer for several advanced space systems projects at Rockwell. He had a long dispute with his former American Jewish wife because of his children. He over saw the development of advanced technologies for kinetic energy weapons systems. He was also a program manager for a lunar mars-rover research and development effort in support of NASA's future exploration missions.

He then turned his attention to Africa and his beloved Ethiopia hoping to introduce and advance technology based development. Ethiopia as well as the whole world has missed one great man on earth. He will be truly missed.» የሚለውን የጠዋቱን ጋዜጣ ሥርዓተ ቀብሩ ከሚፈፀምበት መነሻ መቃብር ውጭ መኪናው ውስጥ ሆኖ እያነበበ እያለ ፈገግ አለ ዶ/ር ሉስ ካን። የጋዜጦችና የመገናኛ ብዙሃኑ ዘገባ እንዲያስተላልፍ ለዚህ ምስጢር ባዳ የሆነውን ሀዘብ እሱን እንዲያስተላልፍ ለሌላ ምስጢር ዳር ዳር ብሎ ነበር። ከሀገሩ ከኢትዮጵያ

የመንግስት ብዙሀን መገናኛ ጣቢያዎች በቀር የመላው ዓለም የመገናኛ አውታሮች ዜና ዕረፍቱን በፍጥነት አራገቡት። የሞቱን ዜና በኢንተርኔት የሰሙ ምናል ሞቱን እንዲያውቁ ባይሆን ቢያረፉን...ጠላታችን የሚሉትን ሰው ሞቱን ማርዳት እንዲህ ይከብዳል?..... ሲሉ በኢትዮጵያ ሚዲያ ላይ ብዙዎች አገረመረሙ።

ዶ/ር ሉስ ካን ከሞላድ ማዕከላዊ ቢሮ ጋር ግንኙነት የፈጠረውና ኢንጂነር በምስጢራዊው የሬዲዮ ሣጥን ውስጥ በህይወት የመኖሩን ምስጢር በማቀበል ከሥርዓተ ቀብሩ በኋላ በአስደናቂው የሬዲዮ ሣጥን ውስጥ ረቂቅ የአክሲዮን መስጫ መሣሪያዎችና ሕይወቱን የሚመግብ ግሉክስ የተከለሰበትን ሳይንቲስት እስከ ሳጥኑ ለማስረከብ መደራደር የጀመረው የኢንጂነር ሻጊዝ የቀብር ጉዞ ከመጀመሩ በፊት ነበር።

ሉስ ካን መኪናው ውስጥ ከመካከል መቃብሩ ፊት ለፊት ተቀምጦ የሚያነበውን ጋዜጣ ካስቀመጠ በኋላ ላጥፋጥ ከምጥውተሩን ጭኑ ላይ አድርጎ ከሬዲዮ ሣጥኑ ውስጥ እንዲያስቀምጥ ከሞላድ የተላከለበትን ረቂቅ ካሜራ ከከምጥውተሩ ጋር ግንኙነት መፍጠሩን ለማረጋገጥ ቀልፎችን ተጫናቸው።

«አዎ።.....» አለ ዶ/ር ሉስ ካን በከምጥውተሩ ስኬት ላይ የሬዲዮ ሳጥኑ ያለበትን አካባቢ የሚጠቁመው ቀዩ ጠቋሚ መብራት ሲበራ። ቀጥሎ ደግሞ የውስጥኛው ካሜራ ከውስጥ የተኛውን አስከሬን ቀልጭ አድረጎ አሳየው። ምስጢራዊው የሬዲዮ ሳጥን በረቀቁ የኤሌክትሮኒክስ መሣሪያዎች ተሞልቷል። ከአስከሬኑ አፍንጫ ላይ የአክሲዮን መስጫ መሳሪያ ተከለሰለታል። በክንዶቹ ላይም የግሉክስና የማይክሮ ፍሉድ ምግብ መስጫ መሳሪያዎች ተገጥመውለታል። በድኑም እንዳይንቀሳቀስ ተደርጎ ከሬዲዮ ሳጥኑ ውስጣዊ ክፍል ጋር በቀያይ ቀበቶዎች ተጠፋፍሯል። ጭንቅላቱ ከብረት የተሠራቀብ ተገጥሞለታል። ድንገታዊ ተኩስ ቢከፈት በህይወት ያለውን አስከሬን ከጥፋት ለማዳንም የሬዲዮ ሳጥኑ ውስጣዊ ክፍል ጥይት በማይበላው ብረት ተሰብጧል።

በሬዲዮ ሳጥኑ ውስጥ በረቀቁ የኤሌክትሮኒክስ መሣሪያዎች የታበተውን ህያው አስከሬን ሲመለከት ፈገግ አለ ዶ/ር ሉስ ካን ። «የህይወት ታሪክህን እያዳምጥክ ይሆናል ይሄኔ። ልብ ወለድ በሚመስለው የህይወት ታሪክህ እንደተመሰገነህ ተስፋ አደርጋለሁ። በሬዲዮ ሣጥን ውስጥ ሆነህ ማን በድንብ እንደሚያለቅስልህና ማን እንደማያለቅስልህ ለመለየት የቻልክ ብቸኛው የዓለማችን ሰው ሆይ ለእኔም ኪሴን የሚያወፍር ገንዘብ ባለቤት ስላደረክኝ

አመሰግናለሁ።...እንዴት ነው የቀድሞዋ እስራኤል አሜሪካዊት ሚስትህ ስታለቅስ ያምርባታል? ተከራክራ የወለደችብህ ለስቱ የምትወዳቸው ልጆችህስ?...ባለቀ ሰዓት ሲሳይ ስለሆንክኝ አመሰግናለሁ። ከእንተዎቼ የሐበሻ ሰዎች እርባ ሚሊዮን ዶላር ልቀበል የቀረኝ ሥርዓተ ቀብርህ እስኪፈፀም መታገሥ ብቻ ነው። ከሞላድ ደግሞ ሃምሳ ስድስት ሚሊዮን ዶላር ዛሬ ማታ ኪሴ ውስጥ ይገባል። ቪቫ!...አመሰግናለሁ አንተ ህያው አስከሬን! ...ነፍስ ይማር። ከአሁን በኋላ ማንንም በሽተኛ ቀዶ መስፋት አከተመ» እያለ ባለሆሳስ ብቻውን ኮምፒውተር ላይ እንዳፈጠጠ የመኪናው የመስታወት በር ተንኳኳ። ብንን ብሎ ሲያይ የሞላድ መታወቂያ እያሳየችው እንዲት ጠይም ሴት ጥቁር ሳምሶናይት ከፍ አድርጋ አሳየችው።

ከሞላድ ማዕከላዊ ቢሮ ከእሷ ጋር ግንኙነት እንዲያደርግ ተነግሮታል። እንዲያገኛት የተነገረችው ሴት ፎቶ ግራፍና ስም በግል የኢሜል አድራሻው ስለተላከለት ትክክለኛዋ ሴት ለመሆኗ መታወቂያዋንና ፊቷን የመኪናውን በር ከመክፈቱ በፊት አነጻጽረው። መታወቂያዋ ላይ ያለው ስም «ሲጳራ ፊንሐስ» ይላል። መታወቂያዋ ላይ የሞላድ ኤጀንት መሆኗን አመሳክረ። እሷ ናት ብሎ በውስጡ የመኪናውን መስኮት ከፈተላት። ምንም ቃል ሳትተነፍስ በገንዘብ የተምላውን ሳምሶናይት ሰጠችው።

ሳምሶናይቱን በፍጥነት ሲከፍት ለመቁጠር የሚያታክት «IN GOD WE TRUST» የሚል ጽሑፍ ያለበት የአሜሪካ ዶላር ታስሮ ታስሮ ተቀምጦለት አየ። «we trust in gold too» ብሎ ፈገግ አለ። «በእግዚአብሔርም እናምናለን፤ በወርቅም እናምናለን።»

በስምምነቱ መሠረት ከሬሳ ሳጥኑ ጋር የተያያዘውንና የረቂቁ የሬሃ ሳጥን ውስጣዊ ክፍል ካሜራ መቆጣጠሪያ የሆነውን ሳፕቶፕ ኮምፒውተር ሰጥቷት መኪናውን አስነስቶ በፍጥነት ከአካባቢው ሲለወር ሥርዓተ ቀብሩን የፈፀሙት ሀዘንተኞች ኢንጂነራቸውን ቀብረው እየተመለሱ ነበር።

ዶ/ር ሉስ ካን ከነ ዶ/ር ሚራሹ ጋር ባደረገው ስምምነት መሠረት ሰሜን አስቲን የህክምና ማዕከል በር ላይ ደርሶ እስከ ምሽት መኪናው ውስጥ ሆኖ ቢጠብቅም ብቅ ያለለት ማንም አልነበረም።

«እነዚህ ከሀዲዎች ተጫውቱብኝ ማለት ነው።...ግደለም እኔም እጫወትባቸዋለሁ» እያለ ሲያገረመርም ጥቁር አውቶሞቢል

መኪና እየፈጠነች መጣች። ሜርዳ ወርዳ ትልቅ ቦርሳ ሰጥታው ተመልሳ በጥቁሯ። አቶሞቢል ከአካባቢው እልም አለች።

ቦርሳውን በፍጥነት ከፍቶ ሲያይ በውስጡ ከአንዲት ብጣሽ ወረቀት በቀር ያገኘው ሰባራ ሳንቲም አልነበረም። «ዘግናኙን ወንጀል ስትፈጽምም ሆነ ልብና ከላሊት እያወጣህ ስትሸጥ በስውር የተቀረፀው ቪደዮ ፊልም የሚሰጥህና የተቀበረው ፈንጂ የሚከሸፈው ሁሉም ነገር በእጃችን ከገባ በኋላ ነው። ገንዘቡም ያኔ ይከፈላል» ይላል ጽሁፉ። ወረቀቱ ላይ ተፍቶበት እንኳ ንዴቱን መቆጣጠር አልቻለም። ወረቀቱን በጥርሱ በጫጭቆ ጥሎት የመኪናውን መሪ በቡጢ ነርቶት በረረ። «የውሻ ልጆች!»

ድቅድቅ ጨለማ በዋጠው መካነ መቃብር ላይ ድምጽ አልባዋ ዴር33 አነስተኛ አውሮፕላን እንዳረፈች ሜሮዳና ሚራዥ ከአውሮፕላኗ በፍጥነት ተከታትለው ወረዱ።

ወደ ትኩሱ የኢንጂነር ሻጊዝ መቃብር ሊደርሱ በጨለማው ውስጥ መቃብሩን የሚቆጥረው ሰውዬ አፈር የሚዝቅበትን አካፋ ጥሎ እጁን እንደ ተማረከ ወታደር ወደ ላይ ሰቀለ።

መቃብሩን እየቆፈረ የነበረው ሰውዬ ዶ/ር ሱስ ካን መሆኑን እንዳረጋገጠች ማፈኛ የተገጠመለት ሽጉጧን ጥይቶች ጭንቅላቱ ላይ አርከፈከፈቻቸው። ሊናገር አፋን እንደከፈተ ከቆፈረው መቃብሩ ውስጥ ያለውን የሬሣ ሣጥን በደሙ ረጭቶት ወደቀ። የቆፈረውን ትኩስ አፈርም በደሙ አጨቀየው።

ዶ/ር ዣንጊዳ እና ኢንጅነር ጌራ ዴር33ቷን አውሮፕላን ወደ መቃብሩ እንዳስጠጉ የኢንጅነሩን የሬሣ ሣጥን ለአራት ተጋግዘው አውሮፕላኗ ውስጥ ጫኑት። በደሙ ተነክሮ መቃብር ውስጥ የወደቀውን የዶ/ር ሱስ ካንን በድን በቆፈረው አፈር አልብሰውት የተከፈተውን መቃብር እንደነበረ ከዘጉት በኋላ አራቱም የኢንጅነር ሻጊዝ ምስጢራዊ የሬሣ ሣጥን ወደ ተጫነባት አውሮፕላን እንደገቡ ወዲያው የሚንደቀደቅ የሄሊኮፍተር ድምጽ የመካነ መቃብሩን ጸጥታ አደፈረሰው።

ከሚንደቀደቀው ሄሊኮፍተር በገመድ የወረዱት የታጠቁ የእስራኤል ኮማንዶዎች መቃብሩ ላይ ቆመው መቆፈር ሲጀምሩ ኢንጅነር ጌራ ድምጽ አልባዋን ዴር33 የዴርቶጋዳ አውሮፕላን በፍጥነት ወደ እየር አወጣት።

ወዲያው ከሄሊኮፍተሩ ላይ የተጠመደው መትረዬስ መንደቅደቅ ጀመረ። የኢንጅነሩ የሬሣ ሣጥን በድምጽ አልባዋ አውሮፕላን መወሰዱን የተረዱት ኮማንዶዎች መቆፈር የጀመሩትን ትኩስ መቃብር መልሰው አፈሩን በፍጥነት ከሞሉት በኋላ የሄሊኮፍተሩን ገመድ ይዘው ወጡና ድምጽ አልባዋን አውሮፕላን የጥይት ነፃ እያወረዱባት ተከተሏት።

ሲጻራ ከሄሊኮፍተሩ የኋላ ወንበር ላይ ተቀምጦ ከሬሳ ሳጥኑ ጋር ግንኙነት ያለውን የዶ/ር ሱስ ካን ሳጥቶጥ ኮምፒውተር ስክሪን ላይ አፍጥጦ ትእዛዝ ታስተላልፋለች።

በኮምፒውተሩ ስክሪን ላይ ብልጭ ብልጭ እያለ ቀይ ምልክት የሚያሳየው ባደረገ ካሜራ በረቂቁ የሬሣ ሳጥን ውስጥ ያለውን ህያው በድን እያሳያት ነው።

ለብዙ ርቀት የሄሊኮፍተሩ ጥይት ቢተኮስም ዝግዛግ የምትወነጨፈዋን ትንሽዋን ድምጽ አልባ አውሮፕላን ሊያገኛት አልቻለም። መትረዬስ ይንተገተጋል። ፓይላቱ አቅሙን አሟጦ ሄሊኮፍተሩን ከተራራዎች አናት በላይ ያበረዋል።

ከብዙ ርቀት በኋላ አስከሬኑን ከጫነችው አውሮፕላን አንድ ሰው ተመታ። ሚራዥ ከሄሊኮፍተሩ የተተኮሰው የመትረዬስ ጥይት ሲቀረቀርበት አቃስቶ ተንሽራትቶ በተከፈተው የአውሮፕላኗ በር ተንሽራተተ። ከሰማይ ወደ ምድር ሲወረወር ሲል እንደምንም ተንጠላጥሎ ቀረ። ከሰማየ ሰማያት ቀልቀል መድረሻ የሌለው ወደ ሚመሰለው አዘቅት ሲመለከት አጥወሰወለው።

ዣንጊዳ የሚራዥን እጅ ይዞ ቢጉትተውም የተዘለፈለፈ አካሉ ሲሰበሰብለት አልቻለም።

«ልቀቀኝ!» አለ ሚራዥ ከምትበረው አውሮፕላን ላይ እንደተንጠለጠለ። «እናንተ አምልጡ ልቀቀኝ» እጁን ከዣንጊዳ እጅ ሲመነጭቅ ሲታገል ዣንጊዳም ተንሽራትቶ ተከትሎት ተንጠለጠለ። ዣንጊዳ የሚራዥን እጅ ይዞ ሲታገል ሜሮዳ ደግሞ የዣንጊዳን ኮት ጨምድዳ ይዛ ባለ በሌለ ሀይሏ እያቃሰተች መጎተት ጀመረች። «ሚራዥ! ምን እየሆንክ ነው።.....ሚራዥ!.....»

ዣንጊዳ እንደምንም ታግሎ የሚራዥን አንድ እጅ ሙሉ በሙሉ እንደያዘ ባለ በሌላ ጋይሉ መጉተት ጀመረ። የሄሊኮፍተሯ ጥይት እየተንተገተገ ነው።

እንደምንም ታግለው ወደ ከአውሮፕላኗ ወለል እንደተመለሱ ሜሮዳ ከሬሳ ሳጥኑ ጀርባ የተቀመጠውን ዘመናዊ አውቶማቲክ መሣሪያ እንስታ በቅርብ ርቀት እየተኮሰ ወደ ሚክቶላቸው ሄሊኮፍተር መተኮስ ጀመረች።

ሲጻራ የአስከሬኑን ሳጥንና በውስጡ የጫነውን ህያው አስከሬን እየቀረጸ ከሚያሳየው ልዩ ካሜራ የሚመራውን የኮምፒውተር ስክሪን ሄሊኮፕተሩ ወለል ላይ አድፍጦ እየነካነች

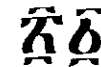
ለፓይለቱ ቀጭን ትእዛዝ አስተላለፈች። «ተመለስ!» አለች ሲጻራ። «የት እንደሚገቡ እስቲ እናያለን።» የኮምፒውተር ሥክሪን ላይ አፍጥጣ አውሮፕላኗ የምትጉዋዝበትን አካባቢ በካርታ ላይ የሚያሳየውን ቀይ ምልክት መከታተል ጀመረች።

ቀይ ምልክት አስከሬኑን የሚነኝው አውሮፕላን በኢትዮጵያ ተራራማ ቦታዎች አልፋ አንድ ሃይት ውስጥ ስትገባ አሳያት። እኗን ከፍታ ቀረች። አውሮፕላኗ ዓሳ ከውሃ ውስጥ ጠልቆ እንደሚያወጣ አምራ ሐይቁ ውስጥ ስትጠልም አየች። በቀይ ምልክት።

ይህንን ሐይቅ ከማወቅ በላይ ታውቀዋለች። የኢትዮጵያ ካርታ መሃል ላይ የልብ ቅርጽ የሚመስለውን ሐይቅ፤ ጣና ሐይቅን። በደንብ ታውቀዋለች። ቀይ ምልክት ሐይቁ መሀል ወዳለው ታላቅ ደሴት ውስጥ ገባ።

ደሴቱንም ታውቀዋለች፤ ባደገችበት ሐይቅ ውስጥ ስመ ገናናውን ደሴት ጠንቅቃ ታውቀዋለች። ዳጋ እስጢፋኖስ ደሴት። ራሷን ነቅንቃ ላፕቶፕ ኮምፒውተርን ዘጋችው። ሸፍጥነት ማለላለል ጀመረች። የጀመረችውን በጅምር መተው ጥሎባት አያውቅም። ሽንፈትን አሜን ብሎ የሚቀበል ሀሊናም አልፈጠረባትም።

«እንዲህም አንላቀቅም!» አለች ሲጻራ። «ከገባህበት ገብቼ አንቅሃለሁ። ጀምራ የተውኩት ተያትር እስካሁን የለም። እንደዚህ የሚፈትን ተውኔት ደግሞ ነፍሴ ነው። የመድረክ ተውኔት እንጂ እውነተኛው የሀይወት ተውኔት ከሞት በቀር መቋሜ የለውም። እናያለን መጨረሻውን!.....»

ዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም፤ ኢትዮጵያ

የኢንጅነሩን ሀያው አስከሬንና ምስጢራዊውን የሬሃ ሳጥን የሜነችው ዴር33 ረቂቋ አውሮፕላን ወደ ሰርጓጅ መርከብነት ተቀይራ በጣና ሐይቅ ውስጥ ለውስጥ ዋኝታ ወደ ዳጋ ደሴት የምድር ውስጥ የምርምር ጣቢያ ስትገባ መምጣቷን ሰፊው የግድግዳ ስክሪን ላይ ይከታተሉ የነበሩ የዴርቶጋዳ ሳይንቲስቶች በፈንጠዝያና ጩኸት ተቀበሏት።

ቀስለኛው ዶ/ር ሚራሻር ወዲያው ወደ ህክምና ክፍል ገባ። ሜሮዳና ዶ/ር ዣንጊዳ ምስጢራዊውን የሬሃ ሳጥን ከሌሎች የዴርቶጋዳ ሳይንቲስቶች ጋር ተጋግዘው ከአውሮፕላኑ አወረዱት። ቀያይ ጋዋን የለበሱት የአደጋ ጊዜ ሀራተኞች ወደ ድንገተኛ የህክምና ክፍል የሬሳ ሳጥኑን ይዘውት ገቡ።

«ወንድነህ!» አለችው ሜሮዳ ጌራ ፓይለቱን።

«አንቺም የምትደነቂ ሰው ነሽ» አላት ፈገግ ብሎ። ሳታስበው አቀፈችው።

አባ ገርንበሩ ወደ ሜሮዳ ጠጋ አለ። «ስላደረግሽልን ሁሉ ምስጋና ይገባሽል» አሏት። «ወደ ዚህ ደሴት ሴቶች መግባት ባይፈቀድላቸውም ይህኛው ግን ከደሴቱ በታች በጣና ማህሀን ውስጥ የተሰራ ሀገራዊ ተቋም በመሆኑ ፍራቻ እንዳይሰማሽ። ወደፊት ሌት ሳይንቲስቶችንም በዴርቶጋዳ ውስጥ ለማካተት እየጣርን ነው። ስለአንቺም ዶ/ር ሚራሻር ከዚህ በፊት ነግሮኝ ነበር። ፈቃድሽ ቢሆን አብረሽን ብትሰራ ፈቃደኞች ነን። ሀገራችን መንግስታት በተለዋወጡ ቁጥር የማይለዋወጥና የገዢ መደቦችን ብቻ አገልጋይ ያልሆነ ሀገራዊ ሀብት ድርጅት ያስፈልጋታል። ሞሳድና ሲ.አይ.ኤ. ምንም እንኳን በሌሎች ሀገራት ላይ ግፍ ቢፈጽሙም ለሀገሮቻቸው ያደረጉት ነገር ቀላል አይባልም። እንዲያውም ሞሳድ ባይኖር እስራኤል አትኖርም ነበር። ሲ.አይ.ኤ.ም ባይኖር አሜሪካ እንደዚህ አትሆንም ነበር። እነዚህ ድርጅቶች አሜሪካና እስራኤል እስካልጠፉ አይጠፉም። ኢትዮጵያ ግን በየዘመኑ የሚለዋወጡ መንግሥታት ጥቅማቸውን ለማስጠበቅ ከሚያቋቁሙት አፋኝ የደህንነት ድርጅት ባሻገር ዘለአለማዊ የሆነና የኢትዮጵያን ደህንነትና ጥቅም የሚያስጠብቅ ተቋም የላትም። ለዚህም ራዕይ አልባ ሀገር ሆናለች።

ቋሚ ድርጅት ያስፈልጋታል። ለዚህም ነው ዴርቶጋዳ የተቋቋመው፡
አስፈላጊ ሴት መሆንን ዴርቶጋዳ ተረድቷል።»

«ላስብበት» አለች ሜሮዳ። «በለድርጅቱ አላማም
በደንብ ማወቅ ይኖርብኛል። ሲ.አይ.ኤ ተጠቅሞብኛል። ሌላ ድርጅት
ደግሞ እንዲጠቀምብኝ አልፈልግም። የማሰቢያ ጊዜ ይሰጠኝና
አስብበታለሁ።

«ግዴላም አስቢበት። ሁሉን ነገር ልንነግርሽም ዝግጁዎች
ነን። እስከአሁን ያደረግሽልን ለዚህ የከበረ አላማ እንድንመርጥሽ
አበገድዶናል።»

ሚራሹ ባቱ ላይ የመታችው ጥይት ወጥታ እግሩ በፋሻ
ተጠቀለለት። ጠረጴዛው ላይ እንደተንጋለለ ሜሮዳን ትኩር ብሎ
አያት። «አመሰግናለሁ» አላት።

«ምንም አይደል። ላንተ ስል።.....» አለችው ፈገግ ብላ።

«የፊሣ ሣጥን ተክፈት?» አላት በጉጉት።

«እየተከፈተ ነው።»

«ማየት አለብኝ»አለ ሚራሹ.....እየተነሳ። «ወደዚያው
ውሰዱኝ። ኢንጅነር ሻጊዝን ማየት እፈልጋለሁ። እንኳን ደህን
መጣህ ብዬ ደስታየን ልግለጽለት ውሰዱኝ።»

ክራንች ተሰጥቶት በሳይንቲስቶችና በዴርቶጋዳ አባላት ወደ
ተከበበው ምስጢራዊ የፊሣ ሣጥን እያነከሰ ቀረበ ምስጢራዊው
የፊሣ ሣጥን ተከፍቷል።

የፊሣ ሳጥን ውስጥ በረቂቅ የኤሌክትሮኒክስ መሣሪያዎች
የተተበተበው አስከሬን ዙሪያውን የከበቡትን ቀያይ ጋዋን የለበሱ
ሳይንቲስቶችና ባይስታ የተዋጡ የዴርቶጋዳ አባላትን ተመልክቶ
ፈገግ አለ። ራሱ ላይ የተገጠመው የብረት ቶባ ወልቆለታል።
ጭንቅላቱ በፋሻ ተጠቅልሏል። እንዳይነቃነቅ ከሳጥኑ ጋር በታሰረ
እካሉ ዙሪያ የግሉክስና የአክሰጅን መስጫ መሣሪያዎች
ተተብትበዋል። የተገጠሙለት መሣሪያዎች በሙሉ ተፈታተው
ተሽከርካሪው የህክምና አልጋ ላይ ተደርጎ ወደ ህክምና ክፍሉ ሲገባ
ቀያይ ጋወን የለበሱት የዴርቶጋዳ አባላት በጭብጨባ አጀቡት።
እጁን በቀስታ አንስቶ በደስታ አወዛወዘቸው።

፳፪

ቱልአቪቭ ፡ እስራኤል

ሲጳራ ከሞሳድ መስሪያ ቤት በታች በተሰራው የቀዶ ጥገና
ክፍል ውስጥ ፊቷ በአባቷ ፊት ከተቀየረ ከሳምንት በኋላም በቁሙ
መስታወት ውስጥ ፊቷ ላይ የተገጠመውን የአባቷን ፊት ማየቷን
አላቆመችም። ረጅም ጊዜ ከፈጀው ቀዶ ጥገና በኋላ ፊቷ በፋሻ
ታጅሎ ነበር የሰነበተው። ፊቷ በቀዶ ጥገና በአባቷ ፊት ሲተካ
አልተቃወመችም። ድምፅዋም የአባቷን የአባ ፊንሐስን ድምጽ
እንዲመስል ሆኖ በኮምፒውተር ተስተካክሏል።

ኢንጅነር ሻጊዝን ለእስራኤል ካስረከበች በኋላ የተፈጥሮ
ፊቷ እንደሚመለስላት ተነግሯታል።ፊትዋን በመስታወት
እየተመለከተች ሞሳድ የእሷን ፊት የለወጠበት ጥበብና ምስጢር
ድንቅ ግርም ብሏታል።

በዘመቻ ሙሴ ወደ እስራኤል ስትመጣ የሱዳን በረሃ ሲሳይ
ሆነው የቀሩት አባቷ አባ ፊንሐስ ከመሞታቸው በፊት በሞላሪ
የተነሱት ፎቶ ግራፍ በሞሳድ የዶክመንተሪ ክምችት ውስጥ ተገኘ።
በፎቶ ግራፍ የነበረው የአባ ፊንሐስ ፊት በልዩ ቀዶ ጥገና ፊቷ
እንዲሆን ተደረገ። አባቷ ከመሞታቸው በፊት ስለ ኢትዮጵያ የነሮ
ሁኔታና በኢትዮጵያ ፈላሻዎች እንዴት ይኖሩ እንደነበር በረሃ
ውስጥ ለሞሳድ ቃለምልልስ ከሰጡት የቴፕ ድምጽ ላይ ድምፃቸው
ተጠንቶ የሲጳራ ድምጽ እንደ አባቷ ሆኖ ተስተካክለ።

በመሆኑም ከአንገቷ በላይ ፍፁም አባቷን መስላለች። ድምጿም
ከአባቷ ድምጽ አይለይም።

ከቀዶ ጥገናው በኋላ መስታወት ላይ ፊቷን ስታይ አባቷ
ድቅን አሉባት። ከሚራሹ ስለለያዩዋትና ትርጉም አልባ ህይወት
እንድትመራ ስላደረጓት በውስጧ ሳትረግማቸው አልቀረችም።
መስተዋቱ ፊት ለፊት ቆማ እዲስ የተገጠመላትን የአባቷን ፊት
ስታይ ከቆየች በኋላ አባቷ ዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም ውስጥ ይለብሱት
የነበረውን የምንክሱና ልብስ አይነት ስትለብስ ሙሉ በሙሉ
እርሳቸውን መሰለች።

እንደ ሞሳድ ውሳኔ ጭራሽ ደረቷንም የወንድ ደረት
ለማስመሰል ጡቷም በሰርጀሪ ሊመጠጥ ነበር። እሷ ግን አጥብቃ
ተቃወመች። ከአንገቷ በታች የሚፈትሻት እንደሌለ እርግጠኛ ናት።
ደረቷ ላይ የተከመሩትን ትላልቅ ጡቶቿን በወፍራም ልብስ
አጅላቸዋለች። የመናኔ ደበሎዋም ሴትነቷን ውጦታል። አስፈላጊ

የፀሎት መግቢያትንና የመነኩሴ ዝክንትሎችንም አንግታለች። የእሷን አባ ፊንሐስነት የሚጠራጠር ከእሷ በቀር ማንም አይኖርም።

በምስጢራዊው ዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም ደሴት ውስጥ የተሰወረውን ሳይንቲስት ከገባበት ገብታ ለማንኛ ያደረገችው ውሳኔ ትክክለኛ ለመሆኑ እርግጠኛ ናት። ወደ ኢትዮጵያ የምትገባበት አውሮፕላንም ተዘጋጅቶላታል። ወደ ዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም ደሴት የምትገባበትና አድርሷት የሚመለስ ጀልባም ቀደም ብሎ ወደ ኢትዮጵያ በገባው የሞላድ የሰላዮች ቡድን ተመቻችቶላታል። አባ ፊንሐስን ሆና አባቷ ወደ ነበሩበት የወንዶች ገዳም ልትገባ አንድ ቀን ብቻ ነው የቀራት። ወደዛ ገዳም እንኳን የሰው የእራዊትም ሴት እንደማይገባ ታውቃለች።

ያንን ሀገ ጥላ የምትገባበት ቀን ላይ ናት። እንዲያውም በዚህ ሀገ ላይ ያደረ ቂም አለባት። ፍቅሯን የከለከላትን የወንዶችን ገዳም ሀገም እገረ መንገዷን ለመበቀል ቋምጣለች።

የፊሳ ሳጥኑን የሚያመለክተው ካሜራ የተገጠመለት ኮምፒውተር ሻንጣዋ ውስጥ ከመፅሐፍ ቅዱስና ከሽጉጧ ጋር ተቀምጦላታል። ልዩ ልዩ የመገናኛ መሥሪያዎችም ተሰጥተዋታል። ይህ ሁሉ ጉድ የታጨቀበት ሻንጣዋ ግን የኢትዮጵያ መነኮሳት የሚይዙት አይነት ላይ ላይ ቡትቶ የተሰፋለት ከረጢት ነው።

«ሲጻራ.....» አሉ የሞሳዱ ዋና ዳይሬክተር ወደስዋ በፍጥነት እየተራመዱ። ከረጢት መለል ሻንጣዋን እንደተሸከመች ዘወር አለች። «በዶ/ር ሱስ ካን ሪፖርት ላይ እንደተገለፀልን በኢንጅነሩ ጭንቅላት ውስጥ በቀዶ ጥገናው ወቅት ረቂቅ ማይክሮ ፈንጂ ተጠምዷል። ካልያዝነው ይፈነዳል ከያዝነው ደግሞ በሰርጀሪ እናወጣለታለን። ኢንጅነሩን መያዝና ማምጣት ያለብሽ ቦንቡ ከመፈንዳቱ በፊት መሆኑን አትዘንጊ። ቦንቡ መውጣት የሚችለው እዚህ ሲመጣ በምናደርግለት ቀዶ ጥገና ብቻ ነው። መፍጠን አለብሽ። ቦንቡ ሲፈነዳ የቀረው ጊዜ እጅግ በጣም ጥቂት ነው። አሥራ አምስት ቀናት ብቻ። ከአሥራ አምስት ቀናት በፊት ኢንጅነሩ ቴልክሺቭ ካልደረሰ ሁሉም ነገር አከተመለት ማለት ነው። ትሰሚኛለሽ?!..... ከኢንጅነሩ ጭንቅላት ውስጥ የተጠመደው ፈንጂ ሲፈነዳ የቀሩት አሥራ አምስት ቀናት ብቻ ናቸው። ያንቺን ጥሪ የሚጠባበቅ ድጋፍ ሰጪ አካል ከሁዋላ ይከተልሻል።» ይህንን ተናግረው ዳይሬክተሩ ወደ ቢሯቸው ሲገቡ የአውሮፕላኑ ሞተር እያጓራ ነበር።

ወዲያው ዶ/ር አናንያ የሆነ ነገር አንጠልጥሎ እየሮጠ ደረሰባት። «አንተ!.....ም.....ም..... ምን እያደረክ ነው!?» አለች ሲጻራ በድንጋጤ። በእጁ እንደቀላል እቃ እንጠልጥሎ የያዘው የእሷን ፊት ነው። በዝልግልግ ፈሳሽ ወስጥ ሀዋላቱ እንዳይሞቱ

ተደርጎ የተቀመጠበት ባለ መስተወት ጃር ነው። ፊቷ በዝልግልግ ፈሳሽ ውስጥ ታያች።

«ፊትሽን አየሽው?! ሀ!.....ይህ ነው ስትኩራሪበት የነበረው ፊትሽ ያምራል አይደል?...አሁን መሳም እችላለሁ። መልሶ ባይስመኝም እስመዋለሁ። እምጹዋ!» በጃሩ ጠርሙስ ውስጥ በዝልግልግ ፈሳሽ ላይ የሚንሳፈፈውን የፊትዋን ቆዳ ምጥምጥ አድርጎ ሳመው። ዶ/ር አናንያ ከሽንጡ የመዝገፈጠውን ሽጉጥ በጃሩ ላይ ደቀነው።

«what the hell are you doing!?» ሲጻራ እኗ ተሳለረ።

«ከአሁን በኋላ ይህን ስትኩራሪበት የነበረውን ፊትሽን አታይውም። ትዝ ይበልሽ ወንዱን ልጅ እንደ ሴት አስደፍረሽኛል» የሽጉጡን ምላጭ ሳበው። ፊቷ የተቀመጠበትን ጃር በጥይት በሳሳው። ፊቷን ከገደለው በኋላ «ሃ! ሃ! ሃ! ሃ!» ብሎ በብሽቀት ስቆ የራሱን ሽጉጥ ጠጥቶ ወደቀ። እሷን ያፈቀረበት ራሱንም አስወገደው።

እንደነብር ተወርውራ አስከሬኑን አነቀቸው። ሞቷል። የራሷን ሽጉጥ አውጥታ በድኑን ቦተራረፈችው።

«ፊቱን! ፊቱን! ፊቱን!.....» ተንሰቅሰቃ እያለቀለች የጥይት ናዳ በድኑ ላይ ብታወርድበትም አልጠቀማትም። ነፍሱን ተከትላ መልሳ ብትገላትም አትረካም።

የሞላድ ዋና ዳይሬክተርና ሌሎች ኤጀንቶች ቢያጽናኟትም ለቅሶዋ ሊበርድ አልቻለም።

በኋላ ደግሞ እንደምንም ለመሄድ ወሰነች። ፈንጁ ሳይፈነዳ.....።

፳፫

ዳጋ እስጢፋኖስ፡ ኢትዮጵያ

አባ ፊንሐስ በዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም ውስጥ ጥሩ መስተንግዶ ተደርጎላቸዋል። ሌሊቱን ግን በማያውቁት ጉዳይ ለእስር ተዳረጉ። የሽሪሪቶች መናሃሪያ በሆነው ቀፋፊ ጎጆ ውስጥ ባለው ሽንቁር ግንድ ታሰሩ። ግንዱ ሊጎተት የማይችል ገንደፊላ ነው። በሁለቱ የግንዱ ቀደዳዎች እግራቸውን እንዲክቱ ከተደረጉ በሁዋላ በሁለቱ ሽንቁሮች ያለፉት እግሮቻቸው በእግረ ሙቅ ተጠረጎፋና ተቆለፈባቸው። መተኛትም መደገፍም አልቻሉም። ሰውነታቸው ተቅመደመደ።

በዛው ሌሊት አባ ዠንበሩ ወደ ታሰሩበት ጎጆ ገቡና “አባ ፊንሐስ!” አሉአቸው። “በአራት ነገሮች ተከሰሃል። ሶስቱን እነግርሃለሁ አራተኛውን ግን ስለምታውቀው አልነግርህም። እንደኛ ከእኔ ጋር አብረህ ጓደኛ መስለህ ዋሻውን ስታቋፍረኝ ኑረህ ወደ ዋሻ ካሸሸናቸው ቅርሶች መጋል የንጉሡን ዘውድ ሰርቀህ በእንጥረኝነት ሙያህ ቀጥቅጠህ ሸጥከው። ሁለተኛ አባ ዲዳሞስን ወይም አለቃ አያሌውን አሳደህ ሚስቱንና ቤቱን በእሣት አቃጠልክ።ካርታውን በጥበብ መውሰድ ስንችል እንተ ግን በጉልበትህ ብዙ ነገር አበላሸህ። ሶስተኛ በእንጦንስ የሴቶች ገዳም ውስጥ የኖረችውን ልጅህን ያሳደግሃት ይመስል የገዳምዋን ልጅ ልክ እንደወንበዴ አፍነህ ከመወሰድህ በላይ የዚህን ገዳም ጆልባ ይዘህ ጠፋህ። የተከሰሰከው እንግዲህ በክህደት! በሰርቆትና በነፍስ ማጥፋት ወንጀል ነው ማለት ነው። አራተኛውን ወንጀልህን አንተው ታውቀዋለህ። መነኩሴ ነኝ እንጂ የሞት ቅጣት እፈርድብህ ነበር። ለነገሩ...የሚገድልም የሚያድንም እግዚአብሔር ነው። ሙዋች የሆነ ሰው የሞት ፍርድ መፍረድ አይችልም። የሞት ቅጣት እንዳልፈርድብህ የሞት ቅጣትን እቃወማለሁ። ቅጣት ጠባይን ማረማያ ነው። ብዬ አምናለሁ። ከሞት በሁዋላ የሚታረም ነገር የለም። በገሃነም ወይም በመንግስት ሰማያት ውስጥ የምትገኝ ነፍስ ጠባይ የማያርም ቅጣት ነው የሞት ቅጣት። መልሰን ልንሰራው የማንችለውን ህይወት ማፍረስ ታላቅ ወንጀል ነው። ያልሰራውን የማፍረስ መብት የለንም። በዚህ ባላምን ግን የሞት ፍርድ አበደንብህ ነበር። አዎ... አባ ፊንሐስ ወንጀልህ ልክ የለውም” አባ ዠንበሩ ይህን ተናግረው የአባ ፊንሐስን መልስ ሳይሰሙ አየተበላጩ ተነስተው ሄዱ።

አባ ፊንሐስ በድንጋጤ ተርበተብቱ። ሲጻራ አባቱዋን እስከ ወንጀላቸው ነው ለካ የለበሰቻቸው...የተሸከመቻቸው። በአባቷ ፊት የአባቷን ቅጣት ተቀበለች። ሲጻራን ፀፀት ሰነጣጠቃት። ይህንን የአባትዋን ወንጀል ብታውቅ ኖሮ በቀዶ ጥገና ፊቷን በአባቷ ፊት ባልቀየረችም ነበር። መቀየር እንዳልነበረባት ተረዳች።

በዚሁ ሌሊት ደሞ አባ ዲዳሞ አባ ፊንሐስ ወደ ታሰሩበት ቀፋፊ ጎጆ መጡ። “እንጥረኛው ፊንሐስ?” አሉ አባ ዲዳሞ። “እንኳ ቆብ ብረት ብትደፋ እንኳ የምረሃህ እንዳይመስልህ። ልብህ ካልመነከሰ ራስህ ብቻ ቆብ ቢደፋ ምን ዋጋ አለው? ከቆብህ በታች የአንተ ገመና ብዙ ነው። ትዝ ይልሃል? ትዝ ይለሃል እንጂ! እናቴን ከአልጋዋ ጋር አስረህ አሳት ያነደድከባት ትዝ ይልሃል? እኔ ግን ልረሳው አልችልም። የእናቴ የሰቆቃ ዋይታና ሉኩታ እስከ አሁን ደረሰ በጆሮዬ ይሰማኛል። ሲገርፋት የነበረው የአሳት ነጠልባል እስከ አሁን ድረስ ሀሊናዬን ይገርፈኛል። ይለበልበኛል። ያቃጥለኛል። አዎ! ያ...ያ...ጥ...ሊ...ኛ...ል። ያንን ሁሉ ሐጢአት በተሸከምክበት ጭንቅላትህ ላይ ደሞ ቆብ ደፋህበት። አይ እንጥረኛው ፊንሐስ !! አይ ወንጀለኛው ፊንሐስ ! ጉድ ነው! ጉድ እንጂ የጉድ ጉድ። ቂቂቂ...ሃ!ሃ!ሃ!...” አባ ዲዳሞ በሹፊት ሲገላፍጡ በጎጆው ቀዳዳ በገባው የጨረቃዋ ወገግታ ባዶ ድዳቸው ግልጥጥ አለ። የጃርት ጉድጓድ የመሰለው አፋቸውን ስታይ ሲጻራ የሲኦል ደጅ ላይ የቆመች መሰላት። አባ ፊንሐስ ወከከ አሉ። ሲጻራ ራደች።

“አባ ፊንሐስ -እንጥረኛው ፊንሐስ! ወንጀለኛው ፊንሐስ!” አሉ አባ ዲዳሞ። “ልትፀድቅ ነው መንኩስህ የመጣሃው? እውነት እልሃለሁ ወንጀለኛው ፊንሐስ እንተ ከፀደክ እኔ የመንግስት ሰማያት መግቢያ ቁልፍ ያዥ እሆናለሁ ማለት ነው። የእናቴን አሰቃቂ አሟሟት እግዚአብሔር ይበቀልልኝ ብዬ የምተውሁ እንዳይመስልህ። ገሀነመ እሣትና ሲኦል ለፊፀምከው በደል ለሠራሃው ኃጢአት በቂ መቀመጫዎች አይደሉም። ስለዚህ እኔ በጥሩ ሁኔታ እቀጣሃለሁ። አዎ.....መጀመሪያ በጉጠት ጥፍሮችህን ቀስ በቀስ እንቃቅላቸዋለሁ። ቀጥሎ ጣቶችህን በመጥረቢያ እቀረጥፋቸዋለሁ። ከዛም እጆችህን እጎነድሻቸዋለሁ። ቀጥሎ እግሮችህን አንድ በአንድ እቆራርጣቸዋለሁ። ከዛም ጥርሶችህን አወላልቂ የራስህን ሥጋ በድድህ እያዘክ እንደትበላ አደርግሀለሁ። ይህ ሁሉ ሲሆን እንድታይ ዓይኖችህን ቀድሜ አላጠፋቸውም። አዎ! ወይ! ረስቼው። ብልትህን ቆርጫ አበላህለሁ። አዎ ከዛም እንደ እንቁራሪት ሆድህ እስኪነፋ በአሳት እለበልብሃለሁ። ይህ ሁሉ እስኪሆን ግን እንድትሞት ስለማፈልግ ነፍስህን ከሥጋህ ጋር የማሥርበት ዘዴ አላጣም። አይዘህ! ቶሎ አልገድልህም።” አባ

ዲዎላ ይህን ብለው እየዛቱ ተነስተው ሄዱ። ሲጻራ ፍርሃትና ጭንቀት ሲወራት ተሰማት። አባ ፊንሐስ ተርበተበቱ። “አባ ፊንሐስ አይደለሁም!” ሊሉ አሰቡ አባ ፊንሐስ። ሲጻራ። ግን ይህን ካሉ የመጡበት አላማ እክል ይገጥመዋል።

ከሰው እስከ እንስሳ ሴት የሆነ ሁሉ ወደዚህ ገዳም እንዲገባ አይፈቀድለትም። ምናልባት ከአዕዋፍ እስከ ትንኝ ያሉ በራሪ ነፍሳትም ሴትና ወንድነታቸው ስለማይለይ እንጂ የእነሱም ሴቶች ተለይተው አይገቡም ነበር። ሲጻራ ይህንን የወንዶች ገዳም ህግ በልጅነትዎ ትቃዎም ነበር። በወንዶች ገዳም ውስጥ የነበረውን ፍቅርዋን ሚራሹን ለማየት የከለከላት የማትወደው ህግ ነው። እንዲያውም በዚህ ገዳም ውስጥ የተፈፀመ አንድ አገር ያወቀው ታሪክ መኖሩን ታውቃለች። እቲጌ ምንትዋብ ተገንደር መጥተው እዚሁ ዳጋ እስጢፋኖስ ገዳም ለመግባት ከጅለው ሲከለከሉ ከወደቡ ኮረብታው ላይ እስካለው ቤተ ክርስቲያን ምንጣፍ እስከገፈው እኔ ምንጣፊን እንጂ መሬታችሁን አልረገጥኩም ብለው ሲጥቁ መሀል ላይ ደም በደም ሆነው ተመልሰዋል ይባላል። በዚህም ምክንያት ደቅ ደሴት ላይ የሚገኘውን ናርጋ ሰላሌ ቤተ ክርስቲያንን እንዳስገነቡ ሲጻራ በልጅነትዎ ያነበበችውን ታስታውሳለች። በዚህም ነው ፊትዋን በቀዶ ጥገና የወንድ ፊት አልብሳ ወደዚህ ገዳም የመጣችው። ታዲያ ምን ያደርጋል የአባትዋ ፊት የአባትዋን ሐጢአትና ወንጀል አሸከማት። ድምፅዎም ፊትዋም ቁርጥ ጣል እንደ አባትዋ ነው።

ቀኑም እየነገደ ነው። ከኢንጂነሩ ጭንቅላት ውስጥ በቀዶ ጥገናው ወቅት የተጠመደው ፊንጅ ሲፈነዳ የቀሩት አሥር ቀናት ብቻ ናቸው። ፊንጁ ሳይፈነዳ ኢንጂነሩን መውሰድ አለባት። ግን እንዴት አድርጋ? ይባስ ብሎ ያልጠበቀችው እስራትና ህይወትዋን የምትነጠቅበት እጣ ፋንታ ደረሳት። የአባ ዲዎላ ዛቻና አሰፊሪ ፊት በአእምሮዋ ተመላለሰ። ቅዱስ ሚካኤል የደበደበውን ሰይጣን የሚመስሉት አባ ዲዎላ አርበተበቷት።

በሁለተኛው ሌሊት አባ ዠንበሩ አባ ፊንሐስ ወደ ታሰሩበት ደሳሳ ጎጆ ለሁለተኛ ጊዜ ገቡ።

“አባ ፊንሐስ!” አሉ አባ ዠንበሩ። “ልጅህ የት ናት?”

“ልጄ ደግሞ ምን ሠራች?” አሉ አባ ፊንሐስ።

“ልጅህ አሥራው በነበረው ነገር ምክንያት እንደ ወሰድካት አታውቅምና ነው መልሱህ የምትጠይቀኝ?”

“እይ አባ” አሉ አባ ፊንሐስ። “ልጄ የት እንዳለች በምን አውቃለሁ? እኔ እንደሁ ያ ምድራዊ ምኞቴ አሁን ከእኔ ጋር የለም። ሁሉም ነገር ከንቱ መሆኑ ገብቶኛል። ወደ ኢየሩሳሌም ከሄድኩ በሁዋላ በጌታችን መቃብር፣ በጎልጎታ፣ በቀራንዮ፣ በደርሱልጣን እየዞርኩ ንስሐ ስገባ ስለ ሐጢአቴ ሳለቅስ ኑሬ ነው

የመጣሁት። አሁን እዚህ የመጣሁበት ምክንያትም ይህ ቦታ ቅዱስ በመሆኑ እዚሁ እረፍተ ሞቴ እንዲሆን ተመኝቼ ነው። በዚህ ቅዱስ አፈር ላይ ለማረፍ። ቢያስሩኝ ቢገርፉኝ ቢደፉኝ ምንም አይመስለኝም!”

“አትዋሽ! አንተ በፍፁም እንዲህ ዓይነት ሰው አይደለህም። እስከዛሬ የዋሽሽኝ ይበቃሃል” አባ ዠንበሩ በጣም ተጠጉ። ሲጻራ የታሰረችበት እግረ ሙቅ ቁልፍ ከቢጫው ቀሚሳቸው ኪስ ጫፍ ላይ እየተንዘላዘለ ነው። “አንተን እግዚአብሔር ይቅር አይልህም።”

“ብሎኛል እንጂ! ይቅር ብሎኛል። እግዚአብሔር እንደ ሰዎች አይደለም! ሰዎች በራሳቸው አምሳል መልሰው ፈጥረውት ነው እንጂ። ይቅር ብሎኛል። ይቅር እንዳለኝም ተገልጦ ነግሮኛል። እንባዬን አብሰልኛል። ይልቅስ በመስቀልዎት ይባርኩኝማ። ያሳልሙኝ። መስቀሉን መሣም አፈልጋለሁ።” አባ ፊንሐስ እንቁላል እንደታቀፈች ዶር ጎጆ ቤት መስለው እንደታሰሩ ፈታቸውን ለቡራኬ አዘነበሉ። ወደ አባ ዠንበሩ። የእግር ብረቱ ቁልፍ ከኪሳቸው ጫፍ ላይ ተንጠልጥሎ ሰላዩ።

አባ ዠንበሩ ካሳለሙአቸው በሁውላ “ለመሆኑ ልጅህ ወዴት ናት?” አሉ።

“እስራኤል ሀገር ውስጥ ናት።”

“የት ቦታ?”

«ሰሙን አላውቀውም። ቦታውን ግን በዓይን ባየው አውቀው ይሆናል። በጣም አስፈላጊ ከሆነም ሂደን እናመጣታለን። ግን ልጄ ምንድን ነበር ያሠረችው?»

«አታውቅምና ነው? ለዛ በትል አይደል እንደ አንቀህ የወሰድካት»

«ሽረ ወላዲተ አምላክን! እመአምላክን ምን እንደያዘች አላውቅም።»

«በል ወደዚያው ትወስደኝና የያዘችውን አብረን እናያለን» ተነስተው ሄዱ።

«ይፍቱኝ እንጂ አባ? ይፍቱኝ እንጂ! ተነጋግረን አይደል እንዴ? እግዚአብሔር ይቅር ያለኝን እርስዎ ሊያስሩኝ? ወይ ሰው! ወይ መነኩሴ!» አባ ፊንሐስ ይህን ቢለፈልፉም አባ ዠንበሩ ግን ዞር ብለው እንኳ አላዩአቸውም።

አባ ፊንሐስ በታሰሩ በሁለተኛው ሌሊት ኮረብታው ላይ በሚገኘው የእስጢፋኖስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተንበርክከው ሲፀልዩ ተያዙ። አባ ዠንበሩ “ማን ፈታህ አንተ መናጢ?” አሉ እርሳቸውም እንደ ሚፀልይ ሰው ከጥጋቸው ተንበርክከው በለሆላሰ።

“አልነገርኩዎትም አባ? እግዚአብሔር ይቅር ብሎኛል ብዬዎት አልነበረም? ይኸው እግዚአብሔር ቅዱስ ሚካኤልን ልኮ

ከእስራቴ ፈታኝ። እግዚአብሔር የፈታውን ማን ያስረዋል? ይልቅስ ቁልፉን እነሆ። ቅዱስ ሚካኤል ከኪስዎ ወስዶ እኔን ሲፈታኝ ሰምን ቁልፉን ሲወስድ አላዩትም? ብዬ አልጠይቅዎትም" አሉ አባ ፊንሐስ። "ቁልፉን መልሰላቸው ብሉኛል ይልቅ። ቁልፉን ይውሰዱ"

"ይከተሉኝ" አሉ አባ ዠንበሩ። አባ ፊንሐስ እስከ ገዳሙ ተከተሏቸው።

"ይኸው ቤትዎ። የግል በአትዎ ይኸውና። ከሳምንት በሁዋላ ወደ እስራኤል አብረን እንሄድና ከልጅዎት ጋር ያገናኙኛል" የግል የፀሎት ቤት ሰጥተውባቸው ሲሄዱ አባ ፊንሐስ እንግዳ ቤት ያበቁመውት ጓዛቸውን ወደ ግል ቤታቸው እምጥተው አስገቡ።

በኢንጂነሩ እንጎል ውስጥ የተቀበረው ረቂቅ ፈንጅ ሊፈነዳ ስምንት ቀናት ብቻ ቀርታውታል። በዚሁ ሌሊት ከረጢታቸው ውስጥ ያለውን ኮምፒውተር እውጥተው በደሴቱ ምድራዊ ክፍል የሬሣ ሳጥኑን የሚያመለክተውን ቀይ ምልክት ተመለከቱ። በሬሣ ሳጥኑ ውስጥ የነበረው ህያው እስከሪን የለም። የሬሣ ሣጥኑም ተከፍቷል። ኢንጂነሩ በዚህ ዋሻ ውስጥ እንደሆነ ግን ጥርጥር የላቸውም። ኮምፒውተሩን ከፍተው ከመመልከታቸው በፊት ለብሰውት የሰበኩትን የምንኩስና ልብስ አወላለቀው በመጎናፀፊያው ብቻ ጡቶቻቸውን ሸፍነው ነበር። ሽጉጣቸውንም ከኮምፒውተሩ ጀርባ ካለው መፅሐፍ ቅዱስ ላይ አስቀምጠውት ነበር።

በዚህ ቅፅበት አባ ዲዎላ በሩን በርግደው ገቡ። አባ ፊንሐስ በቅፅበት ሽጉጣቸውን በአባ ዲዎላ አናት ላይ በደመ ነፍስ ሲያነጣጥሩ ራቁታቸውን የተጋለጡ ጡቶቻቸውን ረስተዋቸው ነበር።

አባ ዲዎላ ከሲጳራ ካቦ ካቦ የሚያካክሉ ጡቶች ጋር ሲፋጠጡ "አሃ!" አሉ ጥርስ አልባ አፋቸውን እንደከፈቱ። ከመጥፋት የተረፈችው አንዲት ዓይናቸው የአባ ፊንሐስን እንስታዊ አካል እንደሸሎርት ከታች እስከ ላይ ላጠችው። ግራ ተጋቡ-አባ ዲዎላ። ከአንገት በላይ ዕድሜ ጠገብ ጢማም ሽማግሌ ወንድ! ከአንገት በታች የወሲብ እሳት ጭን ውስጥ የምትለኩስ አማላይ ሴት!

«ወይ ጉ...ድ!» አሉ አባ ዲዎላ። «ሰውን ገልጦ ነው ማየት! ላይ ላዩን እያዩሁ እንስት ነው ተባዕት ስል መኖሪ ከገቱ ነበር ለካ። እግዚር እንስትና ተባዕት እርህ ፈጥሮዎት ነው ለካ ተንኮለዎትን እንዲህ ያበዛው። እንዲህ አይነት ፍጡር አይቺም ሰምቼም አላውቅ» ሽጉጡን ረስተው በሚያዩት ትንግርት ትንፋሻቸው ቆመ። «ሴትና ወንድ ነዎት እንዴ ለካ እንጥረኛው ፊንሐስ?»

"አፍህን ዝጋ!" አለች ሲጳራ። "አባ ፊንሐስ አይደለሁም። ወደ ውስጥ ግባና በሩን የሁዋሊት ዝጋው!" አባ ዲዎላ በሩን

የጌሊት ጠረቀሙት። አንዲቷ ዓይናቸው በአባ ፊንሐስ ትላልቅ ጡቶች መካካል አፍጥጣለች። በሰንሰለት ታስሮ በአባ ፊንሐስ ጡቶች መካካል ወርዶ የተንጠለጠለውን ባለጉጥ ግማደ መስቀል በአንዲት ዓይናቸው ጠቡት።

አባታቸው አለቃ አያሌው አባታቸው አባ ዲዎላን የዚህን መስቀል ቅርፅ በመጽሐፍ ቅዱሳቸው መሃል ስለውት አይተው ነበር። ይህን ባለጉጥ ግማደ መስቀል ፍለጋ አይደል እንዴ የቀበሮ ባህታዊ ሆነው ወደዚህ ገዳም የገቡት? ለረጅም ጊዜ መስቀሉ ላይ ሲያፈጡ ሲጳራ ግራ ገባት። አባቷ አባ ፊንሐስም ሱዳን በረሃ ውስጥ ከመምታቸው በፊት እንዲህ ያፈጡበት ነበር። አሁን ደግሞ አባ ዲዎላ።

«ምንድን ነው ምስጢሩ?» ይህ ባለጉጥ ግማደ መስቀል የምንጊዜም ፍቅሯን ሚራዥን ከማስታወስ ባለፈ በእሷ ሌላ ምስጢር የለውም። ሚራዥ ካሰረላት ጊዜ ጀምሮ ከአንገቷ ወልቆ የማያውቀው ይህ መስቀል ዘወትር እንደ ጅረት ውሃ ቁልቁል ለሚያፈላት ትዝታዋ የመፈለቂያ ምንጭ ነው። ከዚህ በቀር ሌላ ምስጢር አሰራው የኖረችው መስቀል እንደያዘ አታውቅም። ስለዚህ መስቀል የምታውቀው ምስጢር ቢኖር በሀሳቧ ከሚራዥ ጋር የምትገናኝበት የፍቅር ስጦታ መሆኑን ብቻ ነው።

"ወይ አባ ፊንሐስ!" አሉ አባ ዲዎላ እጃቸውን ወደ ላይ እንደተማረከ ወታደር እንዳንጨባረሩ። "ይህን ምስጢረኛ መስቀል ማስረዎትን ባውቅ ኖሮ እስግድልዎት ነበር እንጂ መቼ እንደዛ እዝትብዎት ነበር። ይበሉ ይቅር ይበሉኝ አሁን። ይቅር ይበሉኝ" በግንባራቸው ወለሉ ላይ ተደፉ። "ይቅር ይበሉኝ!" በውስጣቸው ቀጥለው ስለሚያደርጉት ነገር እያሰላሰሉ። መስቀሉን የሚቀመጡትን ዘዴ። ቀስ ብለው እየተሳቡ ከሲጳራ እግር ሲደርሱ ከአባ ፊንሐስ እግር ላይ የተደፉ መስለው ስበው ለመጣል እያሰቡም ነው። ግን ሽጉጡን? ቀና ብለው አፈ መዙን ተመለከቱት።

"ተነሳ!" አሉ አባ ፊንሐስ። "ተነሳ!" አባ ዲዎላ ተነስተው ቆሙ።

"እሱ ዘንድ ተቀመጥ!" ሲጳራ ሽጉጧን በአባ ዲዎላ አናት ላይ እንደነጣጠረች ታናዝዛቸው ጀመር።

"መስቀሉን ለምንድን ነው ይህን ያህል ያፈጠጥክበት?...ስለ መስቀሉ ምን የምታውቀው ነገር አለ?"

"አያውቁም መቼም አልልም። ሳያውቁትማ አያስሩትም መቼም። መስቀሉን! ይህን! ከእኔ የበለጠ እርስዎ ሳውቁት ቀርተው ነው?" በዚህ መስቀል ምስጢር ምክንያት አባታቸውን እንደ ገደሉ ትዝ አላቸው አባ ዲዎላ።

"ይበሉ አባ ፊንሐስ ሽጉጡን ይመልሱትና እንነጋገር።"

"እኚ እንነጋገር" አለች ሲሳራ። ስለዚህ መስቀል ምስጢር የማወቅ ጉጉቷ እየናረ መጣ። ይህን ሰው በመጀመሪያ በጋይል ሳይሆን በጥበብ የመስቀሉን ምስጢር ለማውጣት ወሰነች።

"ሴት ነዎት ወንድ ግን?"

"ሴትም ወንድም አይደለሁም። አሁን ሁለት ምርጫ ልስጥህ። ያየኸውን ነገር ለማንም መናገር አትችልም። የእኔ ሴትነት ወይም ወንድነት እያገባህም። ከተናገርክ ደግሞ በሀይዎትህ ፈርደህ መሆን አለበት።"

"የኖርኩት ሲሲሊ ውስጥ ነው። በአሜሪታ ህግ ስር ነው ዕድሜዬን የገፋሁት"

"ምን ለማለት ነው....."

«አሜሪታ አይቶም ሰምቶም ዝም የማለት ህግ ነው። ይህን በልሴ አይዘዋለሁ። የእርስዎ ሴትነት ወይም ወንድነት ለእኔ አያስጨንቀኝም። ይልቅ በአንድ ነገር እንስማማ። የመስቀሉን ምስጢር ለጋራ እናድርግ እኔም የእርስዎን ሴትነት ወይም ወንድነት ለማንም አልናገርም። አንድ ነገር ተረድቻለሁ። ይህን መስቀል ከያዙ ወደዚህ ገጽም የመጡበት ምስጢር ግን አልገባኝም። እኔም እርስዎም እዚህ ገጽም የመጣነው ዕድቅን ፍለጋ እንደላሆነ ተረድቻለሁ። አሁን እዚህ ገጽም ውስጥ ምን እፈልግ ይመስልዎታል? ዕድቅ? አይደለም። እኔ መፅደቅ አልፈልግም። ልፅደቅ ብል እንኳ የምፀድቅበት ምክንያት የለም። እዚህ ገጽም ውስጥ የምፈልገው ነገር ቢኖር ይህን መስቀልና የንጉሥ አዲስ ዘርዓ ያዕቆብ አፅም ብቻ ነው። መስቀሉን በእርስዎ እጅ ገባ በእኔ ምንም ማለት አይደለም። እርስዎ መስቀሉን ይዘዋል። እኔ ደግሞ በውሃው ውስጥ ጠልቆ የሚቆፍርና በኮምፒውተር ትዕዛዝ ብቻ የሚቆፍር ጠላቂ ኢክስካቢተር-ዶዘር አለኝ። የሰጠመውን መርከብ በዚህ አይነት ትብብር ለሁለታችን ብቻ ማድረግ እንችላለን።" በዚህ ስምምነት የሰጠመውን መርከብ ካወጡ በኋላ ሴትም ትሁን ወንድ በአፍጢሚ እንደሚደፉት እርግጠኛ ነው።

ሲሳራ ምንም ሊገባት የቻለ ነገር የለም። አለማዎጃ እንዲንፀባረቅባት ግን አልፈለገችም። "የአዲስ ዘርዓ ያዕቆብ አፅም ደግሞ ለምንህ ነው?" አለች ገርሟት። ከመስቀሉ ጋር የሚያያይዘው ነገር ይኖር ይሆን? መጠየቅ እንደለባት ወስናለች።

"መጀመሪያ በደንብ አነታዎት። እኔ ዲጆላ እባላለሁ። እርስዎስ አባ ፊንሐስ አይደሉም ግን? አባ ፊንሐስ ቢሆኑም ምንም ማለት አይደለም በእርግጥ። እኔ ቂመኛ ሰው አይደለሁም። ያለፈው አልፎአል። ካለፈ በደል ያሁኑ ይቅር መባባል ይበልጣል። ቂም ያጠቆረው ደም ሲጠራ ብዥታ ያጨለመው የጋራ ራዕይም አብሮ ይጠራል። ሰዎችን በጠላን ቁጥር ራሳችንም በዛው ልክ

እንጠላለን።..... ቂም ቁዋጥረን ከኖርነው መቶ ዓመት በፍቅር የዋልነው አንድ ቀን ይበልጣል። ይቅር ከመባባል የሚገኘውን ትርፍ የሚተካ የለም። አባ ፊንሐስ። ይቅርታ ልብ ላይ እንጂ መሬት ላይ አይወድቅም። ይቅርታ ያድርጉልኝ አባ ፊንሐስ። "

"አባ ፊንሐስ አይደለሁም አልኩህ እኩ።"

"እንግዲያ ማን ነዎት?" ወሰሱ ላይ ወደ ወደቀው የሴት መታዎቂያ ተመለከቱ። እስከ አሁን ልብ አላለውም ነበር። "ሲሳራ ፊንሐስ" የሚል ስም ተፅፏል። መታወቂያው ላይ የአንጥረኛው ፊንሐስ ልጅ መሆንዋን ተረዳ። ግን በቀሉን ወደ ውስጥ ለጊዜው መዋጥ እንዳለበት ወሰነ። የአባቷን ፊት ገፍፋ ፊትዋ ላይ እንዳጠለቀችው ገብቶታል። እሷም እንደሱ ለዚህ መስቀል ብላ አባቷን እንዳረደች ጠረጠረ። ግዴላም እሱም የሚፈልገውን ከወሰደ በሁዋላ እንደሚያርዳት አረጋገጠ። እስከዚያ ግን ታማኝ ለመምሰል መጣር እንዳለበት አምኗል። ፈገግ አለ አይኑን ከመታወቂያዋ ላይ ነቅሎ።

"አብረን ብዙ ነገር መሥራት አለብን ማለት ነው። አባቶቻችን ለቂም ተፈላልገው ይሆናል እኛ ለፍቅር ብንፈላለግን?" አለ ዲጆላ። "ሁሉን ነገር በምስጢር ይዘን ወደፊት እንጓዛለን። የኋላውን ወደኋላ ትተን። የአባትሽንና የአባቴን ነገር ወደኋላ ትተን እኔና አንቺ አብረን ለዚህ ነገር መስራት እንችላለን።"

"የጠየኩህን መልስልኝ ። የንጉሥ አዲስ ዘርዓ ያዕቆብን አፅም ለምንህ ነው የምትፈልገው?" ዲጆላ ሁሉንም ነገር ተራ በተራ ተረክላት። ስለ ንጉሥ ዘርዓ ያዕቆብ አፅም ምስጢርና ስለ ግማደ መስቀሉ ውስጣዊ ካርታ ሁሉን ዘረዘረላት። አንድ ጥያቄ ስትጠይቀው ግን ክው አለ ዲጆላ። ደነገጠ።

"የንጉሡን አፅምስ አገኘህ እንበል። ግን ጥይት እንደ ማያስመታ በምን ላይ ትሞክረዋለህ? ከአፅሙ ቅንጣቢ በአንገትህ ከአህርክ በኋላ አፅሙ ጥይት እንደማያስመታ መሞከር አለብህ። አለበለዚያ ማን ነበር ያልከኝ? የማፍያውን ስም?"

"ዶን ሞርሞርዲኖ።"

"የሞርሞርዲኖን ሰዎች ጥይት እንደማይመታህ እርግጠኛ ሆነህ እንዴት ትፋለማቸዋለህ?"

"መጀመሪያ አፅሙን ላግኝ።"

"ከዛስ?"

"በአንገቴ አስረዋለሁ።"

"ከዛስ?"

"አንቺ በሽጉጥ....."

"እሞክርሃለሁ። ከሞትክ ግን የለሁበትም።"

“ወይ!.....ይህም የማይሆን ነገር ነው። መሞትማ አልፈልገም”

“ታዲያ በምን እናረጋግጣለን?”

“በእንስሳ እንሞክረዋለን!”

“እ...ሀ! ለሰው ብቻ የሚሠራ ከሆነስ?”

“ወይ! ልክ ነሽ። ይህ ነገር ቢቀርብኝ ይሻላል።”

“አዎ ይቅርብህ። ይልቅ አብረን ከሠራን ሁሉንም ነገር በእኛ ቁጥጥር ሥር እናደርገዋለን። ጥይት አተኩዋኩስ አለማምድህለሁ። ጭንቅላትህን ካለማመድከው ከአስማትም በላይ ነው።”

“እና እቅዱን ንገሪኛ! አንቺ ለምንድን ነው ወደዚህ ወደ ወንዶች ገዳም የመጣሽው?”

“እየውልህ መጀመሪያ በዚህ ደሴት ውስጥ ወደ ሚገኘው ዋሻ የምንገባበትን መንገድ እንፈልጋለን። ከዛ ዋሻውንና በዋሻው ውስጥ ያለውን በቁጥጥር ሥር ካደረግን በሁዋላ ወደሰጠው መርከብ ፊታችንን እናዞራለን። ካርታው በእጃችን ነው። ይልቅ መጠንቀቅ ያለብህ ይህ ምስጢር ከአፍህ እንዳይወጣ ነው። ሴት መሆኔን ካወቁ በአንድ ደቂቃ ውስጥ ከዚህ ገዳም እንደሚያስወጡኝ አስብ። ከዚህ የበለጠ አደጋም አለው!”

“ተያቸው ባክሽ!” አለ ዲዎላ ባዶ ድዳን ግልጢጥ አርጎ። “በወንዶች ገዳም ውስጥ የሚኖሩ መነኮሳት ልባቸው በሴቶች ገዳም ውስጥ ነው። ወሲብን ሽሽት! ዝሙትን ሽሽት! ግን...ወሲብን በመሸሽ ማምለጥ አይቻልም። ወሲብ አብሮን የተጠፈጠፈ ነገር ነው። ወሲብን በሽሽነው ቁጥር የበለጠ ይቀርባል። ወሲብ ሁሉም ክብልታችን ጋር ተጣብቆ በሄድንበት ሁሉ ይከተለናል።”

“እሱ ራስ ምታቴ አይደለም” አለች ሲጻራ። “መፍጠን አለብን። ከሥድስት ቀናት በፊት ሁሉም አፕራሽን መጠናቀቅ አለበት። ጭንቅላቱ ሳይፈነዳ.....”

«የምን ጭንቅላት?»

«ተወው.....ረጅም ታሪክ ነው.....»

ጸዕ

የኢንጅነር ህያው አስከሬን ወደ ዴርቶጋዳ ከገባ ከስምንት ቀናት በኋላ የሞቀው የአቀባበል ሥነ ሥርዓት ተዘጋጀለት። በዋናው የመሰብሰቢያ አዳራሽ ውስጥ የዴርቶጋዳ አባላት በሙሉ ቦታ ቦታቸውን ይዘዋል። ተያታታይ ቤት የሚመስለው የመሰብሰቢያ አዳራሽ የመድረኩ ቀያይ መጋረጃዎች ሲገለጡ በነጭ ስክሪን ላይ ሳይንቲስት ኢንጅነር ሻጊዝ የሰራቸው ሥራዎች በፊልም መታየት ሲጀምሩ አባ ዠንበሩ ወደ መነጋገሪያው ሳጥን እያመሩ ነበር። ከኢንጅነር ሻጊዝ ሥራዎች መካከል በናሳ ውስጥ የፈጠራ ባለቤትነት ያስገኙለት ሁለት መነኮራኩሮች እና በናሳ የማምጣቂያ ማማ ወደ ህዋ የሚመጥቁ መነኮራኩሮችን የሚያሳየው ፊልም ቆሞ አባ ዠንበሩ ንግግራቸውን ቀጠለ።

«የተከበራችሁ የዴርቶጋዳ አባላት ከአመታት በፊት ይህን ዋሻ መቆፈር ስንጀምር ይህን ያህል ዘመናዊ የምርምር ማዕከልና የኢትዮጵያ ምርጥ ምርጥ ሳይንቲስቶች የሚሰባሰቡበት ተቋም ይሆናል የሚል ህልም የለንም ነበር። ግን አንድ ጥሩ ነገር ለማድረግ ለሀገራችን ተመኝተንላት ነበር። ቀስ በቀስ ይህን ለማየት ታደልኩ። ዋሻውን ስቆፍር እየተጋረጡ ያስቸገሩኝ አለቶች ለካ አንድ ነገር እያስተማሩኝ ነበር። የኢትዮጵያ አለት የምትሆንዋትን እናንተን በነዚህ አለቶች ላይ እንደማቆም እየስተማሩኝ ነበር። ተመኝታለሁ፤ አገኘሁ። ከዚህ በላይ የምመኘው ነገር የለኝም። በአለም ዙሪያ እውቀታችሁንና ጉልበታችሁን ወዳችሁ ሳይሆን ተገዳችሁ ስትበዘበዙ የነበራችሁ ውድ የኢትዮጵያ ልጆች ሆይ! ኢትዮጵያን ለኢትዮጵያውያን በቴክኖሎጂ ገንብታችሁ እንደምታስረክቧቸው አንዳችም ጥርጥር የለኝም።» ጭብጨባው አስተጋባ።

«ከኢራቅ፣ ከኢራን፣ ከራሺያ፣ ከጃፓን፣ ከእስራኤል፣ ከቻይና፣ ከኩባ፣ ከአሜሪካና ከግብጽ ምስጢራዊ የምርምር ጣቢያዎች የምታገኙትን እንክብካቤና ገንዘብ ትታችሁ ኋላቀር ሀገራችሁን ለመርዳት ከአለም ዙሪያ የተሰበሰባችሁ የዴርቶጋዳ ሳይንቲስቶች ዛሬ ደግሞ እናንተ ከመጣችሁበት አመጣጥ ለየት ባለና በረቀቀ መንገድ ከጉናችሁ ሆኖ ሀገሩን ለመገንባት ለመጣውና እስከ አሁንም በገንዘቡ የዴርቶጋዳን ዘመናዊ መሣሪያዎችና የረቀቁ የቴክኖሎጂ ማሽኖች ሲያስገባልን ለቆየው ለእውቁ የአለማችን የህዋ ሳይንቲስት ለናሳው የእኛ ሰው ኢንጅነር ሻጊዝ እጅጉ አክብሮታችሁን ትገልጹለት ዘንድ ንግግር እንዲያደርግ ጋብዙልኝ አመሰግናለሁ።»

ጭብጨባው ጋብ ሲል ወደ መነጋገሪያ መድረኩ የወጣው ኢንጅነር ሻጊዝ ንግግሩን ቀጠለ። «.....እስከ አሁን ከሞት ላንቃ

ወጥቼ ከጫካላችሁ ለመገኘቱ እርግጠኛ አይደለሁም ነበር። አሁን ግን እርግጠኛ ሆኛለሁ።» አለ በደስታ ተፍለቅልቀ።

«እኔ...እኔን ለማዳን ያደረጋችሁት ጥረት አንድ ነገር አንድናገር እየገፋፋኝ ነው። ከአሁን በኋላ መዋሽት እንደሌለብኝ ይለማኛል። እውነቱን ስነግራችሁም የምታደርጉብኝን ሁሉ ለመቋቋም ተዘጋጅቼ ነው።» አቀረቀረ።

በትካዜ የተዋጠ ፊቱን ሲያዩ ሁሉም ቀጥሎ የሚናገረውን ለመስማት ቋመጡ።

«እኔ ኢንጅነር ሻጊዝ አይደለሁም።» መልሶ አቀረቀረ። ከባድ ድንጋጤ በአዳራሹ ላይ ወደቀ። ሁሉም እርስ በእርስ በብዥታና በድንጋጤ ተያዩ።

«እና አንተ ማን ነህ?...» ዶ/ር ሚራዥ ወደ መድረኩ በክራንቹ እየተመረከዘ ወጣ።

«እኔ.....» ድምፁ በዕንባ ታነቀ።

«እኔ.....ኢትዮጵያ ውስጥ በሥራ እጦት ስንከራተት ኑራ በኋላ በብዙ መከራ ወደ አሜሪካ የሄድኩ አንድ ተራ ሰው ነኝ። እንደ ኢንጅነር ሻጊዝ ታዋቂ ሳይንቲስትም አልነበርኩም» ግንባሩ ላይ ጭርሮ ያለ ላቡን ጠርጎ ንግግሩን ቀጠለ። «አሜሪካ ውስጥ በገባሁ በእምስተኛው አመት ሲ.አይ.ኤ መሰመለኝ። ሰፊ ስልጠና ከወሰድኩ በኋላም በሰርጂኖ የኢንጅነር ሻጊዝን ፊትና መልክ እንደመስል ተደረገ። ድምጹም የእሱን እንዲመስል በቀዶ ጥገና ተስተካክለ። ከዛ በኋላ ለስድስት አመታት የኢንጅነሩን ታሪክ፣ ሥነ ልቦና እና ከቤተሰቦቹና ካንዳንድ ከሚያውቃቸው ሰዎች ጋር የሚያደርጋቸውን ውይይቶች ሳጠና ኖርኩ። በተለይ በ1998 ዓመተ ምህረት ኢንጅነሩ ሙሉ በሙሉ ወደ ኢትዮጵያ እና ወደ ፖለቲካ መስመጦን ተከትሎ ኢትዮጵያን ጨምሮ ብዙ ሀገሮች ስላጠመዱት ለመሰወር ሲባል እኔን በመግደል ሞቷል ለማለት ወለኑ። እኔም በገና ዋዜማ ወደ ቤተሰቦቼ ሄጄ ከልጆቹ ጋር የቅርጫት ኪስ እየተጫወትኩ እንድወድቅ ተደረኩ። ተዝላፍልፈል ከወደኩም በኋላ ወደ ሰሜን አውስትራን የህክምና ማዕከል ተወሰድኩ። ለቤተሰቦቼ ብዙ ገንዘብ በባንክ ወደ ኢትዮጵያ ለመላክ የተስማማሁት ለመሞት ነበር። ከቀዶ ጥገናው በኋላ እኔን በማያሰቃይ መልኩ እንደምገደል ቃል ተገብቶልኝ ነበር። በኋላ ግን መጥታችሁ አዳናችሁኝ። ወይ ፈጣሪ!...እኔን ሊያድን ማን ይመጣ ነበር!? ዳንኩ! አመለጥኩ!...ከሞት መንጋጋ አወጣችሁኝ። ሁሁ!...How can I believe it?...ዳንኩ!...አመለጥኩ...» መቀባጠርና መድረኩ ላይ በደስታ መዝለል ጀመረ። እንደ ህፃን አረገው። ፈነጠዘ።

«.....እርግጠኛ ነህ ኢንጅነር ሻጊዝ አይደለህም?!.....» ዶ/ር ሚራዥ በንዴት ጡፎ የለበሰውን ሽሚዝ አወለቀበትና ጀርባውን

ገልጦ ማየት ጀመረ። ከጀርባው «ዴርቶጋዳ» የሚለው ንቅሳት እንደ ሌለ በማስተዋሉ በእርግጥም ኢንጅነር ሻጊዝ እንዳይደለ አመነ። ፊቱና ቁመናው በተለይም የራሱ ላይ በራ ቁርጥ ጣል ኢንጅነር ሻጊዝን ስለሚመስል ማንም ሰው ኢንጅነር ሻጊዝ አይደለም የማለት ድፍረት አይኖረውም።

«አዎን። ይህ ሰው ኢንጅነር ሻጊዝ አለመሆኑን አረጋግጫለሁ።ኢንጅነር ሻጊዝ አይደለም።»አለ ዶ/ር ሚራዥ ተሰፋው በሰለለ ድምፅ።

«አልነገርኳችሁም እኔ ኢንጅነር ሻጊዝ አይደለሁም። እኔ ማታያስ ማሞ ነኝ። ዘመዶቼን በተለይም በችጋር ስትጠበስ የኖረችውን እናቴን ከድህነት ለማላቀቅ ራሴን ለሞት አሳልፌ ሰጥቼ ነበር። አሁን ግን ከሞት አዳናችሁኝ። ስለዚህ ባሪያችሁ አድርጋችሁ ልታሰሩኝ ወይም ይህን የሚያህል ሌላ ዋሻ ልታስቆፍሩኝ ትችላላችሁ። መንኮራኩር ዲዛይን የሚያደርግና እንደ ኢንጅነር ሻጊዝ በቴክኖሎጂ የበለፀገ ጭንቅላት ግን የለኝም። ፊቴ እንጂ ጭንቅላቴ የእሱን አይደለም። ቅጂው ሻጊዝ ነኝ። ከሻጊዝ ላይ የተቀዳሁ። ፎርጅዱ ሻጊዝ!.....ግን አንድ ነገር ልንገራችሁ። ከታሪካችን ጠባላዎች አንዱን አስታውሱ። ኢትዮጵያ ውስጥ በረሀብ ምክንያት እናት የልጇን ሥጋ በልታለች። ረሀብ ክፉ ነው። ያበላላል።እንኳንስ አንድ ሰው ሀገር ያሸጣል። እኔም እንደናንተ ሀገሬን እወዳታለሁ። ግን ድህነቷ ራሴን ለሞት አሳልፌ እንድሰጥ አደረገኝ። አሁን ግን አዳናችሁኝ። ባትፈርዱብኝ የምለምናችሁ አንድ ነገር ብቻ ነው። ሀገሬን እንድረዳት እድል ስጡኝ። ከእናንተ ጋር ለለውጥ ሳልደክም እሰራለሁ። ተራራም ቢሆን ለመናድ ዝግጁ ነኝ!»

«ኢንጅነሩ የት ነው ያለው አሁን?» አባ ዠንበሩ ወደ መድረኩ እየተንገዳገዱ ወጥተው በቁጭት አንባረቁበት።

«ኢንጅነሩ የት ነው?!...ሻጊዝ የት ነው?!.....» አዳራሹ በሙሉ ተንጫጫ።

«ኢንጅነር ሻጊዝ በናሳ ዋና መስሪያ ቤት አቅራቢያ በሚገኝ የምድር ውስጥ የምርምር ጣቢያ የሆነ ነገር እንዳሰራ በግዴታ ታግቶ ሳለ እኔ እየሄድኩ ስለቤተሰቦቼ፣ ከቀድሞዋ እስራኤል አሜሪካዊት ሚስቴና ከልጆቹ ጋር የምግባባበትን መንገድ በግዴታ እየተጠየቀ ሳጠና እዛ ውስጥ አይቼው ነበር። በኋላ ግን ከዛ አውጥተው የት እንዳደረሱት አላውቅም። » ሁሉም በሃዘን ኩምሽስ ብለው ተመለከቱት። ታላቅ ሀዘን ወደቀ። ዝምዝምታ። ከዚያ ደግሞ ጉምጉምታ.....

፳፭

በድቅድቁ የጨለማ ግሣት ውስጥ ወደ ዕቃ ቤቱ ግቢ በግንቡ ላይ ተንጠላጥለው ሲገቡ የዕቃ ቤት ጠባቂው የመጠበቂያ ቤት በር ተከፍቶ ነበር። የመቅረቡ ብርሃን ዕቃ ቤት ጠባቂውን አጋልጧቸዋል። ትልቅ የብራና መፅሐፍ ዘርገተው አፋቸውን ሳያንቀሳቅሱ እያነበቡ ነው።

ጨለማው ውስጥ ተወሽቀው የመነኩሴውን እንቅስቃሴ የሚከታተሉት ዲዎላና ሲጻራ በሹክሹክታ እየተነጋገሩ ነው። “አየሽ አላልኩሽም!” አላ ዲዎላ።

«አንቺ አትበል አላኩህም? እርሰዎ በል እኮ ብዬህ ነበር። አሁንም ደግሜ አስጠነቅቅሃለሁ አባ ፊንሐስ እንጂ ሲጻራ ብለህ እንዳትጠራኝ። አባ ፊንሐስ ነኝ በቃ።»

“እሺ አባ ፊንሐስ። አላልኩዎትም? መነኩሴው የያዛቸው መዓት ቁልፎች ይታዩዎታል? ብዙ ቁልፎች ናቸው። እዚህ ገጻም ውስጥ የሚከፈቱ በሮች ግን በጣም ጥቂት ናቸው። ስለዚህ እኒህን መነኩሴ.....” ንግግሩን አቋረጦ መነኩሴው የሚያደርጉትን ተመለከተ።

መነኩሴው የወለሉትን ቀያይ ምንጣፎች ገልጠው ወለሉን ማጭድ በመሰለ ቁልፍ ከፈቱት። ወለሉ ላይ በከፈቱት በር ቁልቁል ገቡ። አባ ፊንሐስ የሩቱን አቅርቦ በሚያሳየው መነፅራቸው የዕቃ ቤቱ ጠባቂ ከወለሉ በታች የገቡበትን በር ሲያዩ በረጅሙ ተንፍሰው አባ ዲዎላን ጎሰሙአቸው። ሁሉም እንደነብር ተሰፈንጥረው ወደ መጠበቂያው ቤት ገቡ። የመቅረቡን መብራቶች አጥፍተው ጠባቂ ቤት ውስጥ ትንፋሻቸውን አጥፍተው ተቀመጡ።

ወለሉ ላይ በተከፈተው በር ቁልቁል የወረዱት መነኩሴ ተመልሰው ወደ መጠበቂያው ቤት ወለል ብቅ ሲሉ የመቅረቡ መብራቶች በመጥፋታቸው ሊያዩ ያቻሉት ነገር የለም። ወዲያው አንገታቸውን የሆነ ጠንካራ እጅ ፈጠረቃቸው። አፋቸው ውስጥ ደግሞ ወፍራም ጨርቅ ተገደገደ። መተንፈስ ያቻሉበት ቅፅበት የለም ነበር። ተዝለፈለፉ።

አባ ዲዎላ የዕቃ ቤት ጠባቂውን ሞት እንዳረጋገጡ የመነኩሴውን አንገት የፈጠረቁበት ጠንካራ ክንደቸውን ከመነኩሴው አንገት ላይ አነሱ። ህይወታቸው የተጠናቀቀውን መነኩሴ በቀዩ የወለሉ ምንጣፍ ጠቅልለው ወደ ጎን በድናቸውን ካስቀመጡት በሁዋላ የመጠበቂያውን ቤት በር ከውስጥ ጠርቅመው ዘግተው የመቅረቡን ሻማዎች ለኩሉአቸው። ከመነኩሴው እጅ በመከራ

ከተፈለቀቀው የቁልፍ መያዣ ማዕተብ ውስጥ ያሉትን ቁልፎች በእጃቸው ካስገቡ በሁዋላ በተከፈተው የወለሉ በር ቁልቁል ወረዱ።

“መመለስ አለብህ።” አለች ሲጻራ ቱቦ በሚመስለው የዋሽው ውስጥ መንገድ ላይ ቆም ብላ። “እንዴት?” አለ ሲዎላ እርምጃውን ገታ አድርጎ።

“የዕቃ ቤት ጠባቂውን እኮ ገድለናቸዋል።”

“እኮ?”

“ማሸሽ አለብህ።”

“ምን?”

“ተመለስና በድናቸውን አሸሽ።”

“አንቺስ?”

“እኔ ወደ ዋሽው እገባለሁ።”

“ወደየት ነው የማሸሽው?”

“ቅበራቸው አለበለዚያ.....?”

“እሺ ቁልፋን አምጭው!”

“የትኛውን ቁልፍ?”

“መስቀሉን... የሰጠመውን መርከብ ቁልፍ።”

“እሱንም አልሰጥህም። እንደተነጋገርነው ፊታችንን ወደ ለጠመው መርከብ ለመመለስ መጀመሪያ ሰው አልባዋ ደሴት ላይ ተቀምጦ የላከህን ጣሊያናዊ ልታስወግደው እንደሚገባ ተነጋግረናል። ሁለት ተልእኮዎችን ማጠናቀቅ አለብህ በመጀመሪያ። የመነኩሴውን በድን አጥፋ-- አንድ። ሞርሞርዲናን ደምስሱሁለት። እኔም እዚህ ዋሻ ውስጥ ሥራዬን ልጨርስ። ከዛም ተገናኝተን የሰጠመው መርከብና በውስጡ ያለው የእኛ ይሆናል።”

ዲዎላ ወደ መጣበት ተመለሰ። የወለሉን በር ዘግቶ በቀዩ ምንጣፍ የተጠቀሰለውን የመነኩሴውን በድን ተሸክሞ ከወጣ በሁዋላ የመጠበቂያው ቤት በር ቁልፍ የዕቃ ቤቱን ግቢ ለቆ ወጣ።

ሲጻራ ማጭድ በመሣሰሉት ቁልፎች የዋሽ ውስጡን በሮች እየበረገደች ስትገባ ዋሽው በአደጋ ጊዜ ጥሪ ድብልቅልቅ አለ። ወዲያው አውቶማቲክ መሣሪያ የታጠቁ ሰዎች ዙሪያውን ከበቧት ሁሉም ጭንቅላታ ላይ አነጣጥረዋል። ሁለት እጆቻቸውን ወደ ላይ እንጨፍረራ እጁን ሰጠች። እጆቻቸውን በሰንሰለት የፍጥኝ አለሯትና እያዳፉ ቁልቁል ወደ ሚያወርደው አሳንሰር አስገቧት።

የአሳንሰሩ በር ተከፍቶ ካስወጣት በሁዋላ ወደ አንድ ጨለማ ክፍል አስገብተው ዘገቧት።

ከቆይታ በሁዋላ ሁለት ሰዎች ወደ ጨለማው ክፍል እንደገቡ ጨለማው ክፍል በብርሃን ተሞላ። የሁዋሊት እጆቻቸው ታሰረው ወለሉ ላይ እንደተቀመጠች የገቡትን ሁለት ሰዎች አፈራርቃ ተመለከተቻቸው። አንደኛውን ወዲያው አወቀቻቸው። አባ

ዝንበሩ ናቸው። ሁለተኛው ግር አላት። አዲስ ፊት አልሆነባትም። በጣም አፍጣ ተመለከተችው። የምታውቀው ይመስላታል። (የት ነበር ያየሁት?) በፍጥነት ማሰብ ጀመረች። አዕምሮዋ ወደሁዋላ ተፍጠነጠነ። እንዴት ሊሆን ይችላል? ለዘመናት ስትፈልገው የኖረችው ሰው እዚህ ዋሻ ውስጥ ምን ሊሰራ መጣ? ሚራዥ ሊሆን ይችላል ይሆን እንዴ? በፍፁም ሊሆን አይችልም። ከፊቷ የቆመው ጎልማሳ በውስጧ ለዘላለም የኖረው ሚራዥ ምስላቸው ይቀራረባል። በዚህ ሰው ውስጥ ልቧን በፍቅር ሲያደማ የኖረው ሚራዥን አየችው ።

አባ ዝንበሩ ክፍሉ ውስጥ እየተንጎራደዱ ሲዞሩት አሷ ግን ዓይኗን ካየችው ጎልማሳ ላይ ለመንቀል ተስቷታል።

“አባ ፊንሐስ!” አሉ አባ ዝንበሩ ለረጂም ዲቂቃዎች እየተንጎራደዱ ከቆዩ በሁዋላ “ወንጀልህ ሁልቅ መሳፍርት ሊኖረው አልቻለም። የተለወጥክና ንስሐ የገባህ መስሎኝ በዚህ ገዳም እንድትኖር ፈቅጃልህ ነበር። አሁን ግን ሳይፈቀድልህ በጉልበት ወደዚህ ዋሻ ሰብረህ ገባህ!”

“አባ ፊንሐስ ናቸው እንዴ?” ሚራዥ እጁን ወደ ሽንጡ ላከው።

“አዎ ናቸው። አባ ፊንሐስ!” ሽንጡን ከሸንጡ ልጦ ግንባራቸው ላይ አነጣጠረው። “ሲጳራ የት ናት?” አንባራቀባቸው። አባ ፊንሐስ ግን ምላሽ ሳይሰጡት እስከአሁን አፍጥጠው እየተመለከቱት ነው።

“አባ ፊንሐስ ትዝ አልኩህት? እኔ ሚራዥ ነኝ። ሲጳራን የት አደረሷት?”

ሚራዥ ከንፈሩ ተንቀጠቀጠበት። “ምላጩን ከመሳቤ በፊት ያለችበትን ይንገሩኝ።”

አባ ፊንሐስ ቡዝዝ ብለው እያዩት በዚያው ከዓይናቸው ዕንባ ፈሰሰ። “ሚ.....ሚ.....ሚራዥ በህይወት አለህ? የኔ ፍቅር አለህልኝ እውነት? ይህን ያህል ዘመን ስፈልግህ ነበር እኮ የኖርኩት።”

“የምጠይቅዎትን ብቻ ይናገሩ። ሲጳራ የት ናት?”

“እይ..... እንዲህ ናቸው ድርም። የተጠየቁትን ሳይሆን..... መናገር የሚፈልጉትን ነበር ድርም የሚመልሱት። ያ ጠባያቸው ተጠናክሮ ቀጥሏል። አጭበርባሪነታቸውም ንሯል። እንዲህ ናቸው አባ ፊንሐስ” አባ ዝንበሩ በመሰላቸት መንፈስ ተወራጩ።

“እኔ አላምንም! ሚራዥ ብዙ ጊዜ ተስፋ ቆርጬ ነበር። በውስጤ ያረገዝኩትን ምስልህንና ፍቅርህን ተሸክሜ እኖራለሁ ብዬ እንጂ በአካል አንተን የማግኘት ተስፋዬ ተሟጦ ነበር።”

“ምንድን ነው እያወሩ ያሉት?”

“ሲጳራ ነኝ። ሚራዥ.... እኔ ነኝ ሲጳራ። እያየውህ ነው። አንተ ግን ልታየኝ አትችልም። በአባቴ ፊትና በአባቴ ወንጀል ተሸፍኛለሁ” ሲጳራ ይህን ስትናገር አባ ፊንሐስነቷን ዘንግታው ነበር። ድምፅዋ እንደተቀየረ ታውቃለች። ፊቷም ድምፅዋም የአባቷ ነው። በምን ሊለያት ይችላል? እሷነቷን በምን ሊያረጋግጥ ነው? አንድ ሀሳብ መጣለት።

“እመነኝ ሚራዥ። እኔ ሲጳራ ነኝ!..... እኔን ብትረሳኝ ስጦታህን አትረሳውም። የኸውና መስቀሉ በልጅነታችን ደሴት ላይ ያሰርክልኝ ባለጉጥ መስቀል ይኸውና። የእጄን ሰንሰለት ፍታልኝና ላሳይህ።”

የኋሊት የተጠፈነጉ እጆቿን ከሰንሰለቱ ነፃ ሲያደርግላት የለበሰችውን የምንኩስና ቀሚስና መደረቢያ እወላልቃ ዕርቃኗን ቆመች። በጡቶቿ መሃል በወረደው ሃብል ላይ የተንጠለጠለውን ባለጉጥ መስቀል ሲያይ ቅፅበታዊው ትዝታው እንደ መብረቅ ብልጭ አለለት... መስቀሉን ሲያሰርላት... አባ ፊንሐስ እያሰማሁ ሲወስዷት...

ከላይ ፊቷን አየ። የጤማም መነኩሴ ፊት። የወንድ ፊት። ከአንገቷ በታች ደግሞ የተዋበች እንስት። ዕድሜ ልኩን ሲፈልጋትና ሲያስባት የኖረችው ሲጳራ ልትሆን? ግራ ተጋባ።

ዲዎላ የዕቃ ቤቱን ጠባቂ አስከሬን ተሸክሞ የዳጋን ደሴት ቁልቁለት ከወረደ በሁዋላ ወደቡ ላይ ቆሞ ጥቂት አሰላሰለ። የጣና ሐይቅ ማዕበል ከወደቡ ጋር ወደ ሚያጋጨው አሮጌ ታንኳ በድኑን እንደተሸከመ ገብቶ እየቀዘፈ ወደ ደሴቱ ምዕራባዊ አቅጣጫ አመራ። ከደሴቱ ምዕራባዊ አቅጣጫ አምስት መቶ ሚትር ያህል እንደቀዘፈ ታንኳው ላይ የሚነውን አስከሬን ወደ ሐይቁ ገፈተረው።

በደቅ ደሴትና በዳጋ እስጢፋኖስ ደሴት መካከል በጉረር ወደብ አቅራቢያ ባለችውና የደሀ ሰው መዳፍ ወደምታህለው ሚጢጢ ደሴት አሮጌውን ታንኳ እየቀዘፈ ሲደርስ ትንሽዋ ደሴት ሞቅ ደመቅ ብላ ነበር። ጨረቃዋ በደሴትዋ እናት ላይ ቆማ ቁልቁል ለደሴትዋ ብቻ የምታበራ ይመስላል። ከደሴትዋ ወደብ ጥግ ትልቁ የሞርሞርዲኖ ጀልባ እንደቆመ ነው። ዲዎላ በዚህ ጀልባ ያለውን ጠላቂ ኤክስካባተር-ዶዘር ሲያስታውስ ጠላቂውን ኤክስካባተር-ዶዘር ለመንዳት በፓሌርሞ ወደብ አቅራቢያ ሲያደርገው የነበረው ልምምድ ትውስ አለው። ይህንን ጠላቂ ኤክስካባተር-ዶዘር ለማሰራት ሞርሞርዲኖ ያወጡት ወጪ እና የፈጁት ጊዜም ትዝ አለው። ወደቡን አልፎ ወደ ደሴትዋ ሲገባ በድንኳኖች ውስጥ ላቅ ደምቋል። የሚንደቀደቀው ጀነሬተር ድንኳኖች ውስጥ ብርሃን ለሚፈነጥቁት አምፑሎች የብርሃን ምንጭ ከመሆኑ በቀር በዚህች ደሴት ሌላ የሚሠራ ነገር የለም።

ሞርሞርዲኖ የሚጠባበቁት ነገር ቢኖር ዲዎላንና ካርታውን ብቻ ነው። ካርታውን ብቻ እንጂ። በዘቦች ተፈትሾ ዲዎላ መሆኑ ከተረጋገጠ በሁዋላ ሞርሞርዲኖ ወዳሱበት ድንኩዋን ተወሰደ። ጠባቂዎቹ አውቶማቲክ መሣሪያ ታጥቀው በተጠንቀቅ ይጠብቁታል። በሰፊው ጠረጴዛ ላይ በውድ የጣላያን መጠጦች የተሞሉ ብርጭቆዎች ተሸከቡት። ከአሥር የሚበልጡ ሰዎች በጠረጴዛው ዙሪያ ተቀምጠው አልኮሱን እየተጎነጩ ይሳሳቃሉ።

ዲዎላ ወደዚህ ድንኩዋን እንደገባ ሞርሞርዲኖ ከተቀመጡበት ተነሳተው በደስታ ተቀበሉት። በጠረጴዛው ዙሪያ ከተቀመጡት ሰዎች መሀል በዚህ ምሽት የመጣውን ባለስልጣን አስተዋወቁት። በጥቁዋቁር መነፅራቸው ውስጥ ሚመለከቱት የሚኒስትሩን የግል ጠባቂዎች በየተራ ገረመማቸው።

“ክቡር ሚኒስትር.....” ብለው ሲያስተዋውቁት በውስጡ “ሚኒስትር ወደስ መንጥር?” ሲል አንሾነሾኩ። «ይህ ሁሉ ተባይ እዚህች ደሴት ላይ አሰፍስፎ እየጠበቀ ያለው እኔን አይደል?

ለመቀራመት! ሀ! አሳይህለሁ እያንዳንድህ! ባሪያ ሆኜ መኖር ካልፈለኩ በቀር ለዚህ ሁሉ ወፈሰማይ የሰጠውን መርከብና በውስጡ ያለውን ህብት ዓይኔ እያዩ አልሰጠውም።» በውስጡ ከራሱ ጋር ተማክረ።

ሞርሞርዲኖ በጠረጴዛው ዙሪያ ያሉትን ሰዎች ከሚኒስትሩ በቀር በምልክት እንዲወጡ ካደረጉ በሁዋላ “ባሪያው! ስራህን ጨርሰህ መጣህ አይደል?” አሉት የተጎነጩትን ወይን እያጣጣሙ። ምላሳቸውን ከላይኛው ላንቃቸው ላይ ሲያላቅቁት እንደ ጅራፍ አጩኸው።

“አልጨረስኩም” አለ ዲዎላ። “አንድ ነገር ይቀረኛል። አውቶማቲክ መሣሪያ።”

“ለምን?” አሉ ሚኒስትሩ። “ለእሱ አትጨነቅ እሳት የሚተፋ መትረዩስ እስጥሃለሁ።”

“አሁን ነው የምፈልገው። አሁን!” አለ ዲዎላ እየተነሳ። “ጊዜ መፍጀት የለብንም።”

ሚኒስትሩም ተከትለውት ጎነሱ። ሚኒስትሩ እየመሩ ደሴቷ ላይ ከመሼ ወዳረፈችው አነስተኛ ሄሊኮፍተር ወሰዱት። ሄሊኮፍተሯ ውስጥ የተቀመጠውን አውቶማቲክ መሣሪያ እያወረዱ “ይሄውልህ።” አሉት። “ምስጢሩን ጠብቀህ ልትጠቀምበት ትችላለህ።”

“የእኔ ቦንቦችም ያስፈልጉኛል።” አለ ዲዎላ።

“ለምን?” አሉ ሚኒስትሩ። “ሶስተኛውን የዓለም ጦርነት ለመጀመር አስበሃል እንዴ?”

“የተከበሩ ሚኒስትር!” አለ ዲዎላ አውቶማቲኩን ጠመንጃ እያስተካከለ። “ይህ ለእኛ አራተኛው ወይም አንደኛው የዓለም ጦርነት ቢሆን አይደንቀኝም።”

ዶን ሞርሞርዲኖ በሰኪ የጣና ሐይቁን ብጣቂ ደሴት በኢንሸስትመንት ሥም ሲሰፍሩባት የሰጠውን መርከብ ምስጢር ለዚህ ሚኒስትር ለመንገርና እገዛ ለማግኘት ለምን እንደፈለጉ ዲዎላ ያውቃል። ይህ ጉዳይ ወደ አራት ኪሎ ቤተ መንግሥት ያልደረሰበት ምክንያት ለዲዎላ ግለፅ ነው። በቤተ መንግሥቱ ዙሪያ የተጠመዱ እሳት የሚተፋ ከባድ መሣሪያዎች ይህ ምስጢር እዛ ቢደርስ ኖር ሞርሞርዲኖ ላይ ላለመርከናክፋቸው ማንም እርግጠኛ አይሆንም። ግን...ሞርሞርዲኖ ሁሌም የሚሠሩትን ያውቃል። ከማን ጋር ምን መሥራት እንዳለባቸውም ጠንቅቀው የሚያውቁ ሰው ናቸው። ይህን ሚኒስትር ለሽፋን የተጠቀሙት አቅመ ቢስ መሆኑን ስለሚያውቁ ነው። አቅመ ቢስ በመሆኑ ብቻም አይደለም ቅንጣት ታህል ሀገራዊ ፍቅር ስላላዩበት ነው። አቅመቢስና ቅንጣት ታህል ሀገራዊ ፍቅር ስላላዩበት ብቻም ሳይሆን በቀላሉ ሊጠመዘዝ የሚችል ሰው በመሆኑም ነው። ይህ ምስጢር

ካራት ኪሉው ሰውየ ዘንድ ደርሶ ቢሆን ኖሮ እንዲያው እርሳቸው ወፎችና ዓሣ ጠልቀው የሚያወጡ አምራዎች እንዲሁ ጣና ሐይቅ ላይ ማረፍ እንደማይችሉ አስቀድመው ያውቃሉ። እሳት የሚተፋት የአራት ኪሎ ከባድ መሳሪያዎች ጣና ሐይቅን ከበው እንደሚጠቁ በባህርዳር የባህር ትራንዚት ወደብ ጥግ እስከ አሁን ሥራ ላይ ሳትውል የተቀመጠችው የመንግስት ጠላቂ መርከብ የጣናን ሆድ እቃ እንደምታስስ እርግጠኛ ነበሩ። እንዲያውም በባህር ዳር ወደብ አቅራቢያ ያለሥራ የቆመችውን ጠላቂ መርከብ ያዩ ጊዜ ልባቸው በአፋቸው ቱር ብላ እስክትወጣ ደንግጠው ነበር። ምስጢሩ የተደረሰበት መስጋቸው። ሲሲሊ ብዙ ያስተማረቻቸው ሞርሞርዲኖ ግን ይህ ሚኒስትር ለእነሱ ብዙም አስጊ እንዳልሆነ ለዲሞላ ነግረውታል።

ዲሞላ በእጅ ቦንቦች የተሞላውን ዝናር ከታጠቀና ዘመናዊውን አውቶማቲክ መሣሪያ ጥይት ካቃመው በኋላ ለመጀመሪያ ጊዜ ወደ ሰማይ አንጋጦ ጨረቃዋን ተመለከተ። ሌሊቱ ከመገባደዱ በፊት ይህንን ለመጀመሪያ ጊዜ የግሉ የሆነውን ተልዕኮ ማጠናቀቅ እንዳለበት ወስኗል። አውቶማቲክ መሣሪያዎች የታጠቁትን የሞርሞርዲኖን ጠባቂዎችና የሚኒስትሩን አጃቢዎች በየቦታው በዝግታ ቃቻቸው። ሁሉም በተጠንቀቅ ቆመዋል። እንዴት ሲጋፈጣቸው ይቻላል? የልብ ምቱ ፈጠነ። የደም ዝውውሩ የቆመ መሰለው። አንዲት ጥይት ሳይተኩስ ጭንቅላቱን እንደሚበሳሉት እርግጠኛ ነው።

ወደ ዶን ሞርሞርዲኖ ቀርቦ “ሰዓቱ እየደረሰ ነው” አላቸው ባዶ ድዱን ግልጢጥ አድርጎ።

“የትኛው ሰዓት?”

“ሁሉምን ነገር በእጃችን የምናስገባበት። ይህ ሚኒስትር ግን.....” አለ ዲሞላ በለሆሳሳ። ሚኒስትሩን ዞሮ ለእፍታ በቆረጣ ተመልክቶ። ጠልያንኛ እንደማይሰማም ያውቃል። እያማጠ ከሚናገረው ሰበርባራ እንግሊዝኛ በቀር። “ባክህ ተወው!” አሉት ሞርሞርዲኖ “ስለዚህ ገርጌ ሚኒስትር አትጨነቅ። ብቻ ካርታውን በእጃችን እናስገባ። ሚኒስትሩ ጠመንጃ እንጂ ጭንቅላት የለውም። እዚህ አገር ጭንቅላት ያለው ሰው አይሾምም አላልኩህም? ያለነው አፍሪካ ውስጥ ነው። ሊያውም ከአፍሪካዊ፤ መናኛ ሀገር ኢትዮጵያ ውስጥ። ኢትዮጵያ ውስጥ የሚገኘው ሕግ ሳይሆን ጠመንጃ ነው። ኢትዮጵያ ውስጥ ማንኛውም ሰው ከጠመንጃ በታች እንጂ ከሀግ በታች አይደለም። የሲሲሊ ማፍያዎችና ካፖዲካፒዎች ሲሲሊን የሚገዟት ባልተፃፈና በማይገረሰስ ህግ ሲሆን የኢትዮጵያ መሪዎች ደግሞ ኢትዮጵያን የሚመሯት ሰብዓፈና መሪዎችን በማያካትት ህግ ነው። ማንም እረኛ ሚኒስትር ቢሆን ግዴላንም እኔ

ሞርሞርዲኖ እንዲያው ከዚህ ነፈዝ ሚኒስትር ከስንት ጅቦች መንጋጋ ውስጥ ስንት ነገር እንደነጠቅን ሲሲሊ ትመስክር።” ሞርሞርዲኖ በሹክሹክታ ሲናገሩ ቆይተው ሚኒስትሩ ወደነሱ ሲመጣ የዲሞላን ትከሻ ቸብቸብ እደረጉና ፀጥ አሉ። ዲሞላ መሬት ላይ እቃ የጣለ ይመስል አቀርቅሮ ሲያሰላስል ከቆዩ በኋላ ወደ ሞርሞርዲኖ ቀና ብሎ “በዚህች ደሴት ላይ ያለ ሁሉም ሰው ድንኳን ውስጥ ለሰብሰባ እንዲጠራ አፈልጋለሁ” አለ።

“ችግር የለም!” አጨበጨቡ ሞርሞርዲኖ። “ሁላችሁም ወደ ድንኳን ግቡ!” ሁሉም ድንኳን ውስጥ ገቡ። ሚኒስትሩና ሞርሞርዲኖ ብርጭቆአቸውን እንደገና ሞልተው ወይናቸውን መጎንጨት ጀመሩ። በዚህ ሰብሰባ ለመካፈል በጠረጴዛው ዙሪያ ከተቀመጡት የቆሙት ብዙ ናቸው። ተሰበሰቡ እንጂ የሚነጋገሩበት ጉዳይ ምን እንደሆነ ማንም አያውቅም። ሰብሰባው የተጠራበት ምክንያት ምን እንደሆነ የሚያውቅ ዲሞላ ብቻ ነው። ዲሞላ ጉርሮውን ጠራረገ። ብቸኛዋ አንዲት ዓይነት የተጨቀጨቀ በርበሬ መሰላ ቀልታለች። አፋን ደም ደም አለው።

“አሁን የተሰበሰቡበት ምክንያት

ጉርሮውን አሁንም ጠራረገ። “ያልታደለች ትንሻ ..እእእ!... ያልታደለች ትንሻ በተከፈተ አፍ ትገባለች!..... እእእ!.....”

ሞርሞርዲኖ ከት ብለው ሳቁ። ሚኒስትሩም ሳቁን ለመጋራት ተገፈቀፈቁ። ዲሞላም ደሴቱን የሚያናጋ ሳቅ አመለጠው። ቀይ ባዶ ድዱን ሲያዩ ድንኩዋት ውስጥ ያሉት ሁሉም ሳቅ በሳቅ ሆኑ። ወዲያው ደግሞ ድርቅ አለ ዲሞላ። ሳቁን ገታው። “ይቅርታ እእእእ!

ዲሞላ ጉርሮው እስኪሰነጠቅ እየጠራረገ ሲወጣ የሚኒስትሩና የሞርሞርዲኖ ሳቅ አላባራም ነበር። የወይኑ ዱቅዱቅታና የብርጭቆዎች ግጭት “ችርስ!” ከሚለው ቃል ተደባልቀው እየተሰሙት ራቅ ብሎ ወደ ድንኳን ዞሮ ቆመ።

ወዲያው ደሴቱ በከፍተኛ ፍንዳታ ተናወጠች። ዲሞላ የታጠቃቸውን ቦንቦች እየፈታ ወደ ድንኳን ወረወራቸው ከመሸገበት ቋጥኝ አድፍጦ የተቀባበለውን አውቶማቲክ መሣሪያ በእሳት ከሚጋየው ድንኳን ላይ አርከፈከፈው። ሞርሞርዲኖና ሚኒስትሩ ከጠባቂዎቻቸው ጋር የተሰበሰቡበት ድንኳን በእሳት ሲጋይ በእሳት ተያይዘው የሚወጡትን በጥይት መልቀም ጀመሩ። በዚሁ ቅፅበት ሚኒስትሩና ሶስት ሰዎች በአቅራቢያው ወደ ቆመችው ሄሊ ኮፕተር ሲሮጡ የሚኒስትሩ ኮት በእሳት ነበልባል ተያይዞ ነበር። ዲሞላ ከኋላቸው ከተከሳቸው ጥይቶች መካከል እንዲ ከሚንስትሩ ጌላ ከሚሮጡት እንዲን አስቀረቸው። አቃብቶ ሲወድቅ ሚኒስትሩ በእሳት የተያያዘ ኮታቸውን ላይ ላይ ወርውረውበት ወደ ሂሊኮፍተሯ ገቡ። ዲሞላ በሚተኩሳቸው ጥይቶች የምትበሳሳው

ሄሊኮፍተር ተነሣችና ከአከባቢው ሸሸች። ካፍታ በኋላ ተመልሳ መጥታ ትንሽዋ ደሴት ላይ ጥይት መዝራት ጀመረች። ዲዎላ ቋጥኞቹ ውስጥ አድፍጦ ኢላማው ውስጥ እስክትገባ ጠበቃት። ኢላማው ውስጥ ግን ልትገባለት አልቻለችም። ወዲያውኑ ከሄሊኮፍተር የተተኮሰ ጥይት ግራ እጁን ሲቦተርፈው አቃስቶ ወደ ቋጥኙ ውስጥ ተንሸራቶ ገባ። በቀኝ እጁ ብቻ የያዘው እውቶማቲክ መሳሪያ በደመናቸው ቋጥኙ ውስጥ ተንጣጣ። ሄሊኮፍተር ርቃ ከመሄዱ አንድ ገላው እንደግንድ የተለበለበ ሰው ምድር ለምድር እየተሳበ ዲዎላ ወደ መሸገበት ቋጥኝ መጣ። ዲዎላ እውቶማቲኩን መሣሪያ እየተሳበ ከመጣው ሰው ጭንቅላት ላይ አፈመዙን ለገተው። በአላት ተለብልቦና የተጠበሰ ሥጋ መስሎ የመጣው ሰው ደን ሞርሞርዲኖ መሆኑን የለየው በመጀመሪያው ቃል ነው።

“ከዳሀኝ አንተ ጥንብ ባሪያ!” ጥርሱን እንደሚናከስ ውሻ አንጠጠ። የተለበለበ ግንድ የመሰለው ሰውዬ ። “አንተ አህያ ከአፈ ቀምቼ እንዳላገረስኩህ ከ... ከ... ከዳሀኝ!... ከ... ከ... ከዳሀኝ ! አ.....አ አንተ ጥንብ ባሪያ!” ጥርሶቹን አፋጫቸው።

“ሁልጊዜ ጓትነት ዘለአለምም ባርነት የለም። ለተረኞች መልቀቅ ግዴታ ነው። ሃ! ሃ! ሃ!” ዲዎላ ተሳለቀ።

“እበላህለሁ!.. አንተ ባሪያ! እበላህለሁ!” ደን ሞርሞርዲኖ ተሰበው በጥይት የተመታውን የዲዎላን ግራ እጅ ነክሱት ።

“የጥቁር ሰው ሥጋ ይበላሉ እንዴ እርስዎ? ይቅርብዎት ያስታውከዎታል።” ጥርሳቸው እስከ አጥንቱ ዘልቆ ተሰማው። “አ.....አአአ!” አቃሰተ። እውቶማቲኩን መሣሪያ ጭንቅላታቸው ላይ መልሶ አፈ መዝን እስኪያስጠጋ የእጁን ሥጋ ቦተረፉት። የመሣሪያውን አፈመዝ ከብዙ ትንቅንቅ በኋላ ጭንቅላታቸው ላይ አነጣጥሮ ምላጩን ሲሰብ ራስ ቅላቸው ብትንትን አለ። ሄሊኮፍተር ርቃ ከተጓዘች በኋላ ተመልሳ መጥታ ደሴቷን እየተሸከረከረች አይናማ ድንጋዮችንና የወደዳቁ አስከሬኖችን ሳይቀር ጥይት እዘነሸሸባቸው። ሄሊኮፍተር ለአፍታ ደሴቷን ተሸከርክራ ዞራ እስክትመጣ ዲዎላ ከተሸነጠባቸው ቋጥኞች ጠባብቅ ወጥቶ ከደሴቷ ጥግ መልሀቁን ወደ ጣለውና ጠላቂው ኤክስካባተር-ዶዘር ወደ ተጫነበት መርከብ ሮጦ ገባ። ወዲያው ዲዎላ የገባበትን መርከብ ሄሊኮፍተር ደሴቱዋን ተሸከርክራ መጥታ በቦንብ አጋየችው።

፳፯

ዳጋ እስጢፋኖስ + ምድር ውስጥ

“እውከኝ አይደል ሚራ...እውቀኸኛል አይደል እንዴት ልትረሳኝ ትችላላህ? እውቀኝ የኔ ሄታ..... እውቀኝ እነጂ! ሲጻራ እኮ ነኝ።” እርቃኗን ተንሰፍሰፋ አቀፈችው። በአባቷ ፊትና በአባቷ ረጅም ሽቦቶ ጢም ፊቷ መሸፈኑን ረስታዋለች። ዕርቃን ገላዋን ከላይ እስክታች ሲያይ ቀፈፈው... ሚራኸ። ፊቷ ዘንነነው። ጢማም ሽማግሌ። ወንድ ያቀፈው መሰለው። ከወደ ደረቱ የሚገሥሙት ጡቶቿን ሲመለከት ከትላልቅ ጡቶቿና በልጅነቱ ከሰጣት ባለጉጥ መስቀል ጋር ተፋጠጠ።

“ሚራ.... እውቀኝ እነጂ ! እኔ እኮ ነኝ! ...ሲጻራ እኮ ነኝ!.. እሺ እንድታስታውሰኝ ትዝ ይልህ እንደሆነ እንዲያውም... አንሳላዬን ቀድጄ ደብዳቤ ዕፌልህ ... እጠበው ብዬህ... እየዋኝህ መጥተህ ... መቃብሩ ቤት ውስጥ ...ሰንሳሳም... መቃብር ቆፋሪዎች መጥተውብን...” ጨነቃት። በምን ታስረዳው? “ትዝ አይልህም እንዴ? ሚራ... እወድሀለሁ እኮ! እስከዛሬ አንተን ሰፈልግ...” ዕንባዋ አነቃት። ባያውቃትስ?

ወዲያው ሲጻራ የታሰረችበት እሥር ቤት ተበርግዶ አንድ ሰው እየተደበደበ ገባ። ሲጻራ ተገፍትሮ ወደ ታሰረችበት የገባውን ሰው ዓይኖቿን ከሚራኸ ላይ ነቅላ አየችው ...ዲዎላ ነው።

ዲዎላ ከሁለት ሰዎች ጋር ተፋጣ ርቃኗን ወደ ቆመችው ሲጻራ እጁን ቀስሮ “አዎ! አ...አዎ ከእሷ ጋር ነኝ። አላልኳችሁም.... ከእሷ ጋር ነኝ!” አለ እያቃሰተ። ሰውነቱ በደም ተጨማልቋል። “ወደ ውስጥ ሰብሮ ሲገባ ተይዞ ነው! የእቃ ቤቱን ጠባቂ ገድሎ። በመጠበቂያው ቤት በኩል ወርዶ ሲጋባ ይዘነው ነው!” ዲዎላን እያዳፋ ከመጡት ሰዎች መሀል አንዱ ወደ አባ ዠንበሩ ዞሮ። የእሥር ቤቱን የኋሊት ዘግተውት ተመለሱ ዲዎላን ያመጡት ሰዎች።

ዲዎላ ወለሱ ላይ እያለከለከ ኧ ብሎ ወደቀ። እነ ሞርሞርዲኖን ትንሽዋ ደሴት ላይ ደምሰሶ ወደ መርከቡ ሮጦ ሲገባ ሄሊኮፍተር መርከቡን አጋይታው ነበር። ዲዎላ ግን መርከቧ እየተቀጣጠለች ባለችበት ቅፅበት በመርከቧ ሆድ ሥር ወደተቀመጠው ጠላቂ ኤክስካባተር-ዶዘር ገብቶ እስቀድሞ ሲያጠናው የከረመውን ጥበብ መጠቀም ጀመረ። ኤክስካባተር-ዶዘሩ ከመርከቧ ሆድጋር የታሰረባቸውን ወፋፍራም ሰንሰለቶች የሚታዘዙበትን ቁልፍ ሲጫን የመርከቧ ሆድ ተከፍቶ ኤክስካባተር-ዶዘሩ ወደ ሐይቁ ውስጥ ሲገባ

ሞተሩን እስከባቸው በሐይቁ ውስጥ ለውስጥ ሽመጠጠ። ሄሊኮፕተር መርከቡን ሙሉ በሙሉ በቦንብ አጋይታ ዲሞላ እንደተቃጠለ አስባ ስትሄድ ዲሞላ ወደ ዳጋ ደሴት ለመድረስ ስምንት መቶ ሜትር ያህል ቀርቶት ነበር። ጠላቂው ኤክስካባተር-ዶዘር ብረት ለበስ ሆኖ የጠላቂ መርከብ ቅርፅ ያለው ሲሆን በመሪው ዙሪያ ያሉት ቁልፎች ሲነሱ መቆፈሪያው እንደ አንቴና ተመዞ ይወጣል። ጠልቆ መቆፈር እንዲችል፤ ቋጥኝ የመፈንቀል አቅም እንዲኖረውና ወደ ውስጥ ውሃ እንዲያስገባ ተደርጎ በብዙ ወጪ የተሰራ ነው። ይህንን ልዩ ኤክስካባተር-ዶዘር በሞርሞርዲኖ ልዩ ትእዛዝ የሠሩት መሐንዲሶች ሙከራው ከተሳካና ዲሞላ ማሽኑን ከተለማመደው በኋላ እዛው በፓሌርሞ ወደብ አቅራቢያ ሜዲትራኒያን ባህር ውስጥ ሲገደሉ ከሶስቱ መሐንዲሶች ጭንቅላት ላይ ቃታውን የሰበው ራሱ ዲሞላ ነው።

ዲሞላ ጠላቂውን ኤክስካባተር-ዶዘር በዳጋ ደሴት ሰሜናዊ ዳርቻ ገባ ብሎ ሐይቁ ውስጥ ባሉ ቋጥኞች ጠባብቅ ሰጥሞ እንዲቀመጥ ማለህቱን ከቋጥኞች ሥር ካያያዘው በኋላ በዋና ወጥቶ ወደ ደሴቱ ኮረብታ አመራ። የአረኛ አደባባይ ተብሎ በሚታወቀው የመጠበቂያ ቤት ገብቶ የወለሉን ቀያይ ምንጣፎች ገላልጦ ወደውስጥ ሲገባ የምድር ውስጡ የአደጋ ጊዜ መጥሪያ ማሽኖች መንጫሜት ጀመሩ። ወዲያው በታጠቁ ጋርዶች ተይዞ አሁን ወዳለበትና ከሲዳራ ጋር ወደ ተገናኝበት የምድር ውስጥ እሥር ቤት እየተደበደበ ተወረወረ። ሲዳራ “እውቀኝ!” እያለች በጥያቄ የምታጣድፈው ሰው ዲሞላ ወደ ገዳሙ ሲገባ በእንግዳ ቤት ውስጥ አብሮት ያደረው ሰው ነው። ዲሞላ እንኳን ከሲዳራ ደረት ላይ ያለውን መስቀል በደህና አገኘው እንጂ የሚጨቃጨቁት ነገር ግድ አይሰጠውም። እንደገና በተኛበት ቀና ብሎ ዕርቃኗን ከሚራዥ ጋር የምትሟገተውን ሲዳራን ትቶ ደረቷን ተመለከተ። ደረቷ ላይ ያለውን ባለጉጥ መስቀል። ራቅ ብለው ቆመው ሚራዥንና ሲዳራን በትንግርት የሚመለከቱት አባ ገርንበሩን ትኩረት ሰጥቶ አላያቸውም። ዕረፍት ማድረግ አለበት። ትንሽ ዕረፍት አማረው። በረጅሙ ተነፈሱ በተንጋለለበት።

“አወከኝ አይደል?” ሲዳራ የሚራዥን ዓይኖች በዓይኖቿ እየተማፀነች። ሚራዥ ሳያስበው ዕንባው ተናነቀው።

“ፎቶ ግራፍ ይዘሻል?” አላት።

“ፎ...ፎ...ፎቶ...ግ...ግ... ግራፍ...ፎቶግራፍ...” እኔ ተሳሰረ። “አዎ ይገኛልሁ። እ...እ... እዚህ ግን አይደለም ከበአቴ ውስጥ ነው። ሻንጣዩ እዛው ነው... ገዳሙ ውስጥ...”

“ሻንጣዥ እኔ ዘንድ ነው” አለ ዲሞላ። እንደተንጋለለ እያዳመጣቸው ነበር። “ከፈለግሽ አብረን ሂደን ማምጣት እንችላለን።”

ሆን ብሎ ነበር ሻንጣዋን የደበቀባት መረጃዋን ሁሉ የያዘውን ሻንጣ ሲደብቅ ለመያዥነት ብሎ ነው።

“እንሂድ!” አለ ሚራዥ። “ፎቶ ግራፍሽን እፈልገዋለሁ”

“ተነስ!” አለች ሲዳራ ወለሉ ላይ ወደ ተንጋለለው ዲሞላ አዘቅዝቃ።

“ሻንጣዩን ስጠኝ።”

“ግዴለም እሰጥሻለሁ።” ቀኝ እጁን ሰጣትና ተውተርታሮ ቆመ።

“የመጀመሪያውን ተልዕኮዬን ፈፅሜአለሁ። ትንሽዋን ደሴት አፅድቻለሁ። ሞርሞርዲኖን እስከ ሰዎቹ ጨርሼ ወደ ገሃነም ልኬዋለሁ። ሚኒስትሩም ሁሉን ነገር አጥቶ ተመልሷል። አሁን ደሴቷ ብቻዋን ቀርታለች። ትልቁን ጆልባም ሚኒስትሩ አጋይቶታል። እኔን ያገኘ መስሎት። እኔ ግን አልሞትኩም ጠላቂውን ዶዘር በሐይቁ ውስጥ እያበረርኩ ወደዚህ መጣሁ።” አባ ገርንበሩና ሚራዥ ዲሞላ የሚያውራው ተአምር መለላቸው። ስለዚህ ጉዳይ የሚያውቁት ነገር የለም። ከዳጋው የምድር ውስጡ ዴርቶጋዳ ዋሻ እየወጡ የፈፀመውን ጀብዱ ተረክላቸው። በጥይት የቆሰለውን ግራ እጁን በጨርቅ ግጥም እድርጎ ቢያሰረውም ደሙ ጨርቁን ዘልቆ እየተንጠባጠበ ነበር። ሚራዥ ሲዳራ አውልቃ የጣለችውን ልብስ መልሶ አልብሶ እያስተካከለላትና አባትዋን አባ ፊንሐስን እያስመሰላት ዲሞላ የሚያውራውን ጀብዱ እያዳመጠ ነው።

በደሴቷ ላይኛው ክፍል እንደወጡ ሲዳራ “ጣላቂውን ዶዘር ታዲያ የት አደረከው?” አለችው።

«ተከተሉኝ»አለ ዲሞላ። በውስጡ የሚፈልገውን እስኪያገኝ ወዳጅነት ፈጥሮ ኋላ አሳይቶ እንደ ሚነሳቸው እያምለለለ።

ከደሴቱ ከረብታ ወርደው በሰሜኑ አቅጣጫ ሐይቁ ዳር እንደደረሱ “እኔ እጅን ውሃው ስለሚቆጠቀጠኝ መዋኝት አልችልም። ከፈለግሽ ውስጥ ለውስጥ ዋኝና አይው። እዛጋ አለለሽ” አላት አገጩን ዶዘርን ወዳስቀመጠበት አቅጣጫ አሹሎ።

ሲዳራ ውስጥ ለውስጥ ጠልቃ ከዋኝች በኋላ ከቋጥኞች መሃል ተጣብቆ መልህቁ የታሰረውን ዶዘር ስታይ ተገረመች።

“እሺ አሁን ፎቶ ግራፌ ያለበት ሻንጣዩን ስጠኝ” አለችው ሲዳራ ከሐይቁ ውስጥ ጠላቂውን ዶዘር አይታ ከወጣች በኋላ።

“ከዛ በፊት እኔም አንድ ነገር እፈልጋለሁ” አለ ዲሞላ ወደ ገዳሙ በር እያመሩ እያለ።

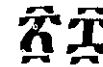
“ምን?” አለችው ሲዳራ።

“መያዣ እንዲሆን መስቀሉን ስጪኝ።”

“መ... መ... መስቀሉን ነው ያልሰኘኝ?”

“አዎ። መስቀሉን።”

“አሱንማ አልሰጥህም።”
 “አንግሊያውስ..... እኔም ሻንጣውን አልሰጥሽም።”
 “ወደህ ትሰጠኛለህ!” ሲጻራ የቆሰለ እጁን ወደ ጌላ ጎተተችው።
 “አ.....አአአ!”
 “ገና እጅህን እንቅለዋለሁ።”
 “አየከዳሽኝ ነው?”
 “አይደለም። ፎቶዬን እፈልገዋለሁ።”
 “እሺ ዋሻው ውስጥ ግቡ ሻንጣሽን እዛ አመጣልሻለሁ።”
 “አንደምታመጣልኝ በምን እርግጠኛ እሆናለሁ?”
 “መስቀሉን ይዘሽ አይደል እንዴ? ያንቺ ፎቶ ለእኔ ምን ይሠራኛል? አመጣልሻለሁ። ግን እዛው ዋሻው ውስጥ።” ሚራዥና ሲጻራ ተያዩ።
 “ተስማምተናል” አለችው ሲጻራ። “ፍጠን!”

ዴርቶጋዳ ፣ የቀዶ ጥገና ክፍል

ረጂም ሰዓታት የወሰደው የፊትዋ ቀዶ ጥገና ከተደረገላት በሁዋላ ለቀናት አልነቃችም ነበር። አሁን ሙሉ በሙሉ አገግማ ተነስታ የምታየውን ማመን አቃታት። ህልም መሰላት። “ፊቴን ከየት እገኝኸው?” አለች ሲጻራ በቀዶ ጥገና ወደ ቀድሞው፣ ወደ ራሷ ፊት የተመለሰላት ፊቷን በመስታውት ቆማ እየተመለከተች። “ወይኔ አምላኬ ፊቴን ወደ ድሮው መልሰህልኛልከ።”

“ፎቶሽን የፈለኩት ለዚህ ነበር” አለ ዶ/ር ሚራዥ ጋውኑን እንደለበሰ ከጎለዋ ቆሞ። ሌሎች የዴርቶጋዳ ዶክተሮችም ረጅም ጊዜ የፈጀው ቀዶ ጥገና በመሣከቱ ተደስተው ሲያይወቱ ቆይተው ነበር ወደ መሰብሰቢያ አዳራሽ ወጥተው የሄዱት። በደስታ ሰከራ ሚራዥን ግጥም እርጋ ሳመችው።

“እሄውልሽ ቃሌን ጠብቂ ፎቶሽን መልሻለሁ። ፎቶሽን አምጥቼ ሻንጣውን ሰጠኋቸው። ከዛም የአባትሽን ፊት ከፊትሽ ላይ ገፈው የራስሽን ፊት ፎቶሽን እያዩ ሰሩልሽ። አየሽ እኔ ፎቶሽን ባላመጣልሽ ኖሮ ጢማም ሆነሽ ትቀሪ ነበር ማለት ነው። ይህ ሁሉ ሲሆን አንቺ በሰመመሙን ውስጥ ስለነበርሽ አታውቂም።” ዲዎላ ውለታ እንደዋለላት ለመናገር ቃል አጠረው።

“በስንት ቀን ነበር ይህ ሁሉ የሆነው?” ሲጻራ በፍጥነት ጭንቀት ወረራት። “ሰ...ሰ...ሰ... ስንት.....”

“ከስድስት ቀናት በላይ ሳይሆን ይቀራል?”

“ከስድስት ቀናት በላይ?! እስቲ ላፕቶፑን አቀብለኝ። ሻንጣውን አምጣልኝ! ቶሎ በል! የፈጣሪ ያለህ! ዲዎላ ፍጠን!”

“ምንድን ነው?...ም...ም...ምን ተፈጠረ?” አለ ሚራዥ በድንጋጤዋ ተደናግጦ። ዲዎላ ሻንጣዋ ውስጥ ያለውን ላፕቶፕ በፍጥነት አውጥቶ ሰጣት። ላፕቶፑን ተጣድፋ ከፈተችው። በቀዩ ምልክት ከኢንጂነሩ ጭንቅላት ውስጥ የተጠመደው ፈንጂ የሚፈነዳበትን ጊዜ የሚጠቁመው ሰዓት አመልካች እየቆጠረ ነው። ፈንጁ ሲፈነዳ የቀሩት ሃምሳ ዘጠኝ ሴኮንዶች ብቻ መሆናቸውን ያመለክታል። 00:59.....

“ጭንቅላቱ ውስጥ...” ተናግሮ ሳትጨርስ ዋሻው ውስጥ ከፍተኛ ፍንዳታ ተሰማ።

ዋሻውን ያናወጠውን ፍንዳታ ተከትሎ የእሳት ነበልባል በዋሻው ውስጥ መጥመልመል ጀመረ። በዴርቶጋዳ ዋሻ ውስጥ የተተካከሉት ድምጽ አልባ ጀኔሬተሮች በእሳት ተያያዙ። የነዳጅ ጀሪካኖችና በርሜሎች የእሳቱን ሳንቃ አስፋፉት።

ዋይታ.....ጩኸት። የላብራቶሪ ዕቃዎችና የኢሴክትሪክ ገመዶች ተንጣጡ። በዋሻው ውስጥ ያሉ ክፍሎች በሙሉ ወደ ነበልባልነት ተቀየሩ።

የማትያስ ጭንቅላት እንደ ፈነዳ ወዲያውኑ ተደግፎት የነበረው ምሰሶ ተደርምሶ ከጥጉ ያለው ነገር ሁሉ እሳት መትፋት ጀመረ። አንዱ አንዱን ሊያድን ሲተረማመስ ኮ/ል ፍስሐ የተያያዘባቸውን ሰንደቅ አላማ እሳት እያጠፋ አባ ዠንበሩን ለማዳን ሲጣደፉ የርሳቸው ልብስ በሙሉ በእሳት ተያይዞ ነበር። ወዲያው ከላይ የወደቀ መርግ ሲእዳፍናቸው መተንፈስ አቅቶአቸው ወደቁ። ሁሉም ተጣደፈ። እሳቱን የቀደመ ግን ማንም አልነበረም። ማንም ማንንም ማዳንም አልቻለም።

አባ ዠንበሩ የሚይዙትን አጥተው ሲንበጁበጁ ዶ/ር ዠንጊዳ ከእሳቱ ውስጥ ነጥቆ ተሽከሟቸው ቁልቁል መሮጥ ጀመረ። በእደጋ ጊዜ መውጫው በር ሊደርስ አስር ሜትር ያህል ሲቀረው አባ ዠንበሩን እንደተሸከመ በእሳቱ ተዋጠ። ፀጉሩ፣ ልብሱ ገላው፣ ሁሉ ተለበለበ። “ጣለኝና አምልጥ!” አሉት አባ ዠንበሩ እያጣጣሩ። “አ.....አምልጥ እባክህ ሌሎቹ እንዲድኑ ንገራቸው አምልጥ። ወደ እኔን ጣለኝ።”

ኢንጂነር ጌራ እና ሜሮዳ ወደ ህክምና ክፍሉ እየሮጡ ሲሄዱ እሳቱ ከጎላቸው በከፍተኛ ፍጥነት እየተከተላቸው ነበር። ኢንጂነር ጌራ የሜሮዳን እጅ ይዞ እየጎተተ ወደ ዴር 33 አስገባት። ከዛም ወደ ሐይቁ የሚያስገባውን ትልቅ በር ከፍቶ የዴር33ን ሞተር አስነሳ። ሜሮዳ እንደገና ተመልሳ የህክምና ክፍሉን በርግዳ ገብታ “ተከተሉኝ! ፍጠኑ!” አለቻቸው እነ ሚራሽርን በጭንቀት። “ውጡ! ራሳቸውን አድኑ.....ሩጡ! ሚራሽር!”

“ዠንጊዳ ወይት ነው?” አለ ሚራሽር በሩጫ ሜሮዳን እየተከተለ “አባ ዠንበሩስ?”

“እሳቱ ደርሶባቸዋል። ዝም ብለህ ና! ራስህን አድን።....” “አልመጣም ጥያቄው አላመልጥም።” ሚራሽር እየተጥመለመለ ወደ ሚክተላቸው እሳት ሮጠ። ሲጻራ ተከትላው እጁን እየጎተተ ጌራ ሞተሯን ወደስነሳት ሰርጓጅ መርከብ ይዛው ለመግባት ተጣደፈች። “እኔ ደግሞ አንተን ጥየህ አልሄድም።”

“ነይ ነው ምልሽ!” አላት ዲዎላ ሲጻራ። ከሚራሽር ላይ መንጭቆ ተሸክሞ ወደ ሰርጓጂ መርከብ አስገባት። “በአንገትሽ ያለርሽውን መስቀል የዘነጋሽው ይመስላል። ወይ ስጭኝና እኔ ልያዝው”

ሚራሽር በእሳቱ ውስጥ ለው ተሸክሞ የሚመጣ ሰው ሲያይ ተመልሶ ወደ እሳቱ ሮጠ። “ዠንጊዳ!” ዠንጊዳ ወደ ሚራሽር አባ ዠንበሩን እንደተሸከመ ሲደርስ ሁሉ ነገሩ በእሳት ተያይዞ ነበር። “በሩን ዝጉት!” አለ ጌራ ። “ዝጉት!” ከጎላቸው ትልቁን በር ዘግተው ወደ ሰርጓጂ መርከብ ሲቃረቡ ዠንጊዳ አባ ሽንፋን እንደተሸከመ ወደቀ።

“እሳቱን አጥፋለት። እሳቱን.... ኮቱን አውልቅለት።” ጌራ መርከቧን እያንቀሳቀሰ አንባረቀ። ዠንጊዳ እንደ ግንድ ተለብልቧል። ሰውነቱ በሙሉ በእሳት ተንጨቅጭቋል አባ ዠንበሩ ለዘለአለሙ አሸልበዋል። ሁሉም በሃዘን ተኮራመቱ። ሚራሽር አባ ዠንበሩን እያገላበጠ ተንሰቅስቆ አለቀለ።

“እሳቱ በሩን ሳያልፍ ኑ ቶሎ ግቡ!” አለ ጌራ። “ቶሎ በሉ በሩ ተያይዟል ፍጠኑ።” ሚራሽር ዠንጊዳን ወደ ዴር33 ተሸክሞት ገባ።.....

ዴር33 እንደ ጠላቂ መርከብ ሆና የጣና ሐይቅን ውስጥ ለውስጥ እየሰነጠቀች ወደ ባህር ዳር አቅጣጫ ገሠገሠች። በዳጋ እስጢፋኖስ ደሴት ውስጥ ለዘመናት ሲገነባ የኖረው የምድር ውስጥ የምርምር ተቋም በቅጽበት እንደልነበረ ከሆነ በሁዋላ። ትልልቅ አለቶች እየተሰነጠቁ የጣናን ውሃ ወደ ዋሻው አስገቡት። እሳቱን ተከትሎ ውሃው የቀረውን ክፍተት ሞላው። ዋሻው በሁሉም አቅጣጫ ተዘጋጋ።.....

ጸ፱

ባህር ዳር+ ግዮን ሆቴል

በደር33ቷ ልዩ ስርዓቷ መርከብ ከዳጋ ደሴት የምድር ውስጥ እሳት በጣና ሐይቅ ውስጥ ለውስጥ እምልጠው ሲወጡ መሸቶ ነበር። ትንሿን ጠላቂ መርከብ ከጣና ሐይቅ ትራንስፖርት ድርጅት ወደብ ዝቅ አርገው ሐይቁ ውስጥ መልህቷን ጥለው እንደ ወጡ ቀጥታ ወደ ግዮን ሆቴል ገቡ።

ዶ/ር ሚራዥ ከእንደ መድኃኒት ቤት ማስታገሻ ነገሮችን ገዝቶ የዶ/ር ዣንጊዳን ቁስል ካስመለት በኋላ ሀመሙ ታግሶለታል።

በጣና ሐይቅ ዳርቻ ባለው ግዮን ሆቴል ሽር ብትን በሚሉ የውጭ ሀገር ዜጎች ተሞልቷል። የሚበዙት ቻይናዎች ሊሆኑ በቻይናኛ ቋንቋ ድምፃቸውን ከፍ አድርገው ይነጋገራሉ። ከሆቴሉ ፊት ለፊት ከተገተረው ዋርካ ሥርቻ ጋር የሐይቁን ማዕበል የሚያጋጩው ቀዝቃዛ ነፋስ የሆቴሉ አበባዎችን ያወዛውዛቸዋል። የማዕበሉንና የቀዝቃዛውን አየር ተፈጥሮአዊ ሙዚቃ እያዳመጡ በካምፋየሩ ዙሪያ የተሰበሰቡት ቱሪስቶች የተመቻቸው ይመስላሉ። ይሳሳቃሉ፤ ካምፋየሩን እየዞሩ ይጨፍራሉ። ባህር ዳር እንደዚህ የሚያመርባት ምሽት ላይ ነው። በጥቁሩ አስፋልት ላይ ብርሃናቸውን የሚገልጹት የመንገድ ዳር እምጥሎች ጎዳናውን ሞልተው የሚጓዙትን የውባውብ ልጃገረዶችንና ጎረምሶችን ውበት ለማሳየት የተተከሉ ይመስላል በስራቸው የሚተላለፉትን ሁሉ ወርቃማ ብርሃናቸውን ያፈሉባቸዋል። በዘምባባዎች ላይ እያፈጩ የሚነፍሰው ለስለስ ያለ እየር የዘምባባዎችን ቅርንጫፎች ሙዚቃ ያጫውታቸዋል፤ ያውረገርጋቸዋል፤ ያዘምራቸዋል፤ ያስደንሳቸዋል።

ባህር ዳር በምሽት ለእፍታ ሞቅ ትልና ምሽቱ ነፋሱ ሲል ወዲያው ታንቀላፋለች። ሁሉም ነገር ይዘጋጋል። ከባህል ጭፈራ ቤቶች የማሲንቆ ድምጾችና የባለገር ዘፈኖች ብቻ መስማት ይጀምራሉ። ምሽቱ ሲገፋ ባህር ዳር ውስጥ የማይተኙት ዘምባባዎች ብቻ ናቸው። የከተማዋ ጠባቂ መላእክት መስለው ቅርንጫፎቻቸውን እንደ ከንፍ ዘርግተው ያሸበሽባሉ።

እነ ሚራዥ ግን ይህን ሁሉ የባህር ዳር ውበት የሚያዩ ዓይኖች አልነበሩባቸውም። ግዮን ሆቴል ውስጥ በተለኮሰው ካምፋየር አቅራቢያ ተቀምጠው ቆዝመዋል። የሚነገሩትን እሳት አልሞቃቸውም። የሚነፍሰው ቀዝቃዛ እየርም አልቀዘቀዛቸውም። ሀዘን ረጃጅም ጥላውን ጥሎባቸዋል። ቃላት አይለዋወጡም።

ሚራዥ አንገቱን ደፍቶ መሬቱን በዓይኑ ይቆረቆራል። ሲጻራ ጭንቅላቷን ከሚራዥ ትካሻ ላይ ጥላ ከጥጉ ተቀምጧለች። ሚሮዳና ኢንጂነር ጌራ ጥግ ሰጥግ ቢቀመጡም የሚሮዳ አይን ግን የተተከለው ተደጋግፈው ከተቀመጡት ከሚራዥና ከሲጻራ ላይ ነው። ዶ/ር ዣንጊዳ የሚለበልበው ቁስሉ ትንሽ ቢታገለለትም በተፈጠረው ነገር የውስጡ ቁስል ብሶበታል። ዲሞላ ደግሞ ሲጻራ ካሰረችው ባለጉጥ መስቀል ላይ ዓይኖቿን እንደተከለ ነው። በጥይት የተመታውና በሞርሞርዲኖ ንክሻ የተተላለው የእጁ ቁስል ይቆጠቁጠዋል።

ያዘዙት ራት መጥቶ ባንድነት ከተመገቡ በኋላ ሚራዥ ሲጻራ ያሰረችውን ባለጉጥ ግማደ መስቀል ሲያገላበጥ ቆይቶ በ«ቶ»ቀለበት ላይ ከሰፈሩት ቁጥሮች መካከል ባለፈው ያልፈታቸውን ቁጥሮች ተመለከታቸው። “98¹²³96¹⁰6740⁵⁶⁷88¹²³⁴⁵⁶” ቁጥሮቹ የ«ስቆቃው ጴጥሮስ» ግጥም ሚስጥሮች መሆናቸውን ቢያውቅም ግጥሙ የተፃፈበትና ባለፈው ምስጢሩን መፍታት የጀመረበት ብራና እስከጊታሩ በዳጋ ደሴት የምድር ውስጥ እሳት ጋይቷል።

“ጌራ?” አለ ዶ/ር ሚራዥ ሲያሰላስል ከቆየ በኋላ። አባይ ማዶ ገጣሚ ነኝ ብሎ ስቆቃው ጴጥሮስን በቃሉ እንዳነበበለት ትውስ አለው። “ያንን ግጥም እስኪ በልልኝ?” አለው።

“የቱን?” አለ ጌራ ከሰመጠበት የሀዘን እንቅልፍ ባኖ።

“ስቆቃው ጴጥሮስን።”

“አስታውሰዋለሁ ብለህ ነው? ያኔም እኮ በስንት ትግል ነበር የያዝኩት። አባ ዣንበሩ በመከራ ነበር ያስጠኑኝ።”

“እስቲ ግድ የለም ሞክር...”

“እስቲ ልሞክር...” ጎሮሮውን ጠራርጎ ሁለት ሰንኞችን እንዳነበነበ ቀጥ አለ። ጠፋበት።

“እዩ፤ ምንው እመብርሃን? ኢትዮጵያን ጨከንሽባት?”

ምንው ቀኝሽን ረሳሽት? ወይ! ሙልጭ ብሎ ጠፍቶብኛል... እ... ”

“እይዞህ አስታውስ... ሰባተኛውን ሰንኝ እኔ ላግዝህ እሺ.....”

“እስቲ እስቲ...”

“እስከ መቼ ድረስ እንዲህ መቀነትሽን ታጠብቂባት?”

“አዎ!.. እስከመቼ ድረስ እንዲህ መቀነትሽን ታጠብቂባት?”

ልቦናሽን ታዞረባት?

ፈተናዋን ሰቀቀንዋን ጣርዋን ይበቃል ሳትያት?

አላንቺ እከ ማንም የላት... ” እያማጠ ሰንኞቹን መደርደር ጀመረ። ከዛም ሚራዥ ሰንኞቹንና ቃላቱን ከቁጥሮቹ ጋር ማዛመድ ጀመረ።

ዲዎላ ሁሉን ነገር ለመከታተል እየተንፋዎቀቀ ቀረበ።

«98¹²³ . . . 98ኛው ስንኝ 1ኛው፣ 2ውኛና 3ኛው ቃላት። 98ኛው ስንኝ የግማደ መስቀሌ ጉጥ እታገስበት አላጣም ይላል። ተፈላጊዎቹ ቃላትም የመጀመሪያዎቹ ሶስቱ ሲሆኑ እነሱም የግማደ መስቀሌን ጉጥ የሚሉት ናቸው።» ለብቻ ያዛቸው።

«9⁶ . . . 9ኛው ስንኝ 'ሂትለርዊ እባጭ ሚንቃዋን እንደ ኮረብታ ተጭኗት' የሚለው ሲሆን 6ኛው ቃልም 'ተጭኗት' የሚለው ነው። አይደል? ያዝልኝ።»

«10⁶⁷ . . . 10ኛው ስንኝ ቀና ብላ አውነት እንዳታይ አንገቷን ቁልቁል ጠምዝዟት' የሚለው ነው። 6ኛው ና 7ኛው ቃልም 'ቁልቁል ጠምዝዟት' በሚለው ሐረግ ውስጥ ያሉት ናቸው። አዎ! 'ቁልቁል ጠምዝዟት' የሚለውንም ያዝልኝ።»

«40ኛው ስንኝ ምንድነው ነበር ያልከኝ? እስቲ . . . »

«40ኛው ስንኝ 'ውሎ የንብ ቀፎ ማሰስ፣ ያበባ እምቡጥ ሲፈነዳ' የሚለው ነው።»

«እሺ! 40⁵⁶⁷ . . . 40ኛው ስንኝ ውሎ የንብ ቀፎ ማሰስ ያበባ እምቡጥ ሲፈነዳ' የሚለው ከሆነ፣ 5ኛው፣ 6ኛውና 7ኛው ቃላት» ያበባ እምቡጥ ሲፈነዳ በሚለው ሐረግ ውስጥ ያሉት ናቸው ማለት ነው። መልካም! » አለ ሚራዥር። « . . . ያበባ እምቡጥ ሲፈነዳ የሚለውን ያዝልኝ።»

«88¹²³⁴⁵⁶ . . . 88ኛው ስንኝ ከ1 እስከ 6 ያሉት ቃላት . . . ያ ማለት ሙሉ ስንኝ ማለት ነው። እስቲ 88ኛውን ስንኝ አስታውስ? » ቀና አለ ሚራዥር ወደ ጌራ። በባለ ጉጡ መስቀል ዘ «ቶ» ቀለበት ውስጥ ከተፃፉት ቁጥሮች የመጨረሻው ቁጥር ላይ ሲደርስ የበለጠ ቅን። «ምንድን ነበር. . . 88ኛው ስንኝ . . . እ. . . እ. . . » ጌራ ከንፈሮቹን ነክሶ 88ኛውን ስንኝ አማጠ።

«አይዞህ!» አለ ዲዎላ አብሮ እያማጠ። ሁሉን ነገር በንቃት ሲከታተል አይታ ሲጻራ ከት ብላ ሳቀች።

«ምን ያስቅሻል? . . . ያስቃል?» አለ ዲዎላ ወደ ሲጻራ ዞሮ። በብቸኛዋ አንዳት ዓይነት ተኩሶ ቢገላት በወደደ። ልታጋልጠው እንዳይሆን። ልፋቱን አና እንዳትከትበት ሰጋ። በልብሶቹ ውስጥ እጁን ሰዶ ጭኑ ላይ በምላጭ ቁጥሮቹን እየፃፈ ነው። ዲዎላ ቁጥሮቹን ጭኑ ላይ ሲጽፍ የሚደማው የደሙ ንጣቢ በልብሱ ላይ እንዳይዘልቅና እንዳይጋልጠው ፈርክክ ብሎ ተቀምጧል። የታቀፈች ዶሮ መስለ።

«አዎ አስታወስኩት! ።» አለ ጌራ አይኖቹን ጨፍኖ ከንፈሮቹን ሲያንቀሳቅስ ከቆየ በኋላ ። «88ኛው ስንኝ. . . መራራ ከንፈኑን ንጥለሽ ቀጠሮ ቃሏን ግደፊያት' ነው የሚለው አዎ ።» ዶ/ር ሚራዥር አንገቱን አሰግኝ የጌራን ግንብ ግንግም አድርጎ ሳመው።

«ልክ ነህ! የኔ ባለ ብሩህ አእምሮ ! እምሳ!» በስሜት ዲዎላም የጌራን ጆሮ ግንድ ግጥም አድርጎ ሳመው። ዶ/ር ገናገጊያ ሀመሙን ረስቶ በዲዎላ ፈገግ አለ።

«በዚህ መሠረት የእነዚህ ቁጥሮች ትርጉም እንግዲህ ይህ መሆኑ ነው። 98¹²³ 9⁶ 10⁶⁷ 40⁵⁶⁷ 88¹²³⁴⁵⁶ . . . የቁጥሮቹን ትክክለኛነት መስቀሉ ላይ መላልሶ ተመለከታቸው።»

«የግማደ መስቀሌን ጉጥ ተጭኗት ቁልቁል ጠምዝዟት ያበባ እምቡጥ ሲፈነዳ መራራ ከንፈኑን ንጥለሽ ቀጠሮ ቃሏን ግደፊያት ።» በቁሮቹ የተቀመጡትን ቃላት ገጣጥሞ ሲያነባቸው ሁሉም ተደነቁ። «እ. . . ሃ!» አለ ዲዎላ ተገርሞ።

ይህንን የመጨረሻ የተሰካነ ቃል ሲያገኙ ሌሊቱ ነግቶ ባህር ዳርም ከእንቅልፍዋ ነቅታ ነበር። ከሆቴሉ የሚወጡና የሚገቡ ሰዎችም እየበረከቱ መጡ።

በደራ ተራራዎች እናት በዓባይ ማዶ ምስራቃዊ የሰማይ ጥግ የወጣቸው ወርቃማ ሀሐይ የጣናን ሐይቅ የቀለጠ አለት አስመስላዋለች።

እነ ሚራዥር ግን እስከ አሁን ከምስጢራዊውና በ«ቶ» ቅርጽ በተሰራው ባለ ጉጥ መስቀል ላይ እንዳፈጠጠ ናቸው።

«እነዚህ ቁጥሮች የያዟቸው ቃላት እንግዲህ መስቀሉን የምንከፍትበትን ቅደም ተከተል የሚገልጹ ናቸው ማለት ነው። አዎ። የግማደ መስቀሌን ጉጥ ተጭኗት ቁልቁል ጠምዝዟት ያበባ እንቡጥ ሲፈነዳ መራራ ከንፈኑን ንጥለሽ ቀጠሮ ቃሏን ግደፊያት' ነው የሚለው።» የመስቀሉን መስቀልያ ተመለከተው። ሁለቱ ሜፎች ያበባ እንቡጥ ነው የሚመስሉት እውነትም። በስተቀኝ ያለው ሜፍ ቀጠሮ ቃል' የሚል ሐረግ ተቀርቦበታል። በስተግራ ያለው ሜፍ ደግሞ «መራራ ከንፍ» የሚል ፅሁፍ አለበት። የመስቀሉን መገጣጠሚያዎች ሲመለከታቸውም ተከፋች መሆናቸውን አረጋገጠ። ምናልባት ውስጡ የሚሰበር ነገር ተቀምጦ እንዳይሆን በመስጋት በጥንቃቄ መስቀሉን ለመክፈት ትዕዛዙን ደጋግሞ አነበበው «የግማደ መስቀሌን ጉጥ ተጭኗት ቁልቁል ጠምዝዟት ያበባ እንቡጥ ሲፈነዳ መራራ ከንፈኑን ንጥለሽ ቀጠሮ ቃሏን ግደፊያት» ትዕዛዙ በወንድና በሴት አንቀጽ የተፃፈ ለማሳሳቻነት እንጂ ቅደምተከተሉን እንደማያዛባው ትዕዛዙንም ጎደሎ እንደማያደርገው እምና መስቀሉን በጥንቃቄ ለመክፈት አራቱን ጉጦች ተጫናቸው። በትዕዛዙ መሠረት ጉጦቹን ከተጫነ በኋላ ቁልቁል ሲጠመዝዛቸው የአበባ እምቡጥ የመሰለውና በመስቀሉ ሜፍና ሜፍ ላይ ያለው ጉጥ እንደ እምቡጥ አበባ በቅጽበት ፈነዳ። ከዛም መራራ ከንፍ የሚለው ጽሁፍ የሰፈረበት ሜፍ ተገንጥሎ ወደቀ። ቀጥሎም ቀጠሮ ቃል የሚል

ጽሁፍ የተቀረጸበትን ጫፍ አሽከርክሮ ሲፈታው መስቀሉ ብትንትን ብሎ ከውስጡ የተጠቀለለ ብራና ወረቀት ወጣ።

ሁሉም ከመስቀሉ ውስጥ የወጣውን ጥቅል ብራና እና በላዩ ላይ የሰፈሩትን ቁጥሮች በመደመም ተመለከቷቸው።

32₁₂ 20₄ 32₃ 101₃ 101₅ 30₂₃ 32₆ 21₃ 68₆ 63₆ 102₂ 17₂ 63₁ 95₃ 60₇ 71₄₅ 82₂ 88₈ 98₈!

ዲዎላ ቁጥሮቹን በሙሉ ጭኑ ላይ በምላጩ ጥርሱን ነክሶ ዓፋቸው። ደሙ ልብሱን እያበሰበሰው ነው።

ቁጥሮቹን ወደቃል ሰውጦ ምስጢሩን የግሉ ለማድረግ አንድ ነገር እንደሚያስፈልገው ያውቃል። ያንን ነገር የት እንደሚያገኘውም አላጣውም። እስከ አሁን መጻሕፍት ቤቶች እንደሚከፈቱ እርግጠኛ ነው፤ ረፍዷል። ከመጻሕፍት ቤቶች ባንዱም «እሳት ወይ አበባ»ን እንደማያጣው እርግጠኛ ነው። ቁጥሮቹን በሙሉ መጻፉን ካረጋገጠ በኋላ ከተቀመጠበት አመድረፍ ብሎ ተነሳ። ከጭኑ የፈሰሰው ደም ከቆመበት መሬት ላይ ሲንጠጣጠብ ሁሉም ደሙ ያረፈበት መሬት ላይ ሲያፈጡ ዲዎላ ወደ ሆቴሉ በር ተፈተለከ።

ደሙን እያዘራ በሩጫ ከአካባቢያቸው ሲርቅ «እንዴ ! ሰውዬው የወር አበባ ማየት ጀመረ እንዴት?» ብሎ ጌራ ሲናገር ሁሉም ከት ብለው ሳቁ።

ዲዎላ አስፋልቱን ይዞ ወደ ጊዮርጊስ ቤተክርስቲያን አቅጣጫ ሲሮጥ ቆይቶ አንድ መንገድ ላር አሮጌ መጻህፍት ዘርግቶ የሚሸጥ ወጣት ሲያይ ቆመ።

መጻሕፍቱ ላይ ዓይኑን ቢያንከባልልም «እሳት ወይ አበባ» የሚለውን መጽሐፍ ሊያየው አልቻለም።

«እሳት ወይ አበባ የሚለው መጽሐፍ አለህ?» ዲዎላ እያለከለከ ነበር።

«የለኝም» አለው ወጣቱ መጽሐፍ ሻጭ ።

«እንዴት አይኖርህም?»

«አሃ?»

«እሺ የት ነው ማግኘት የምችለው?»

«የትም አታገኘውም።»

«ሰውዬ! ... ደም እኮ እየፈሰሰህ ነው !» አለ መጽሐፍ ሻጩ የዲዎላን የሚንጠጣጠብ ደም አስፋልቱ ላይ እየተመለከተ።

«ዝም ብለህ መጽሐፉን ስለማግኘት መንገድ ንገረኝ»

«አየህ . . . መጽሐፉ የታተመው በ1966 ዓ.ም ነው። ከ1966 እስከ 1998 ስንት አመት ነው? 32። 32 አመታት። አዎ ከታተመ 32 አመቱ ነው። . . . የመጽሐፉ ደራሲ ዘንድሮ መሞቱን አልሰማህም? ያ . . . ማነው ? ማን ነበር? አዎ የናሳው ሳይንቲስት

ከሞተ ጥቂት ቆየት ብሎ ደግሞ ሉሬት ፀጋዩ ገብረ መድሀን ሞተ። ሁለት ወር ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ይህኛ ሀገር ሁለት ታላላቅ ሰዎች አጣች።

«እባክህ!» አለ ዲዎላ። «ዝም ብለህ መጽሐፉን የማግኘትን መንገድ ንገረኝ።»

«ነገርኩህ እከ! ሉሬቱ ሙቷል። መጽሐፉም ከታተመ 32 አመታት አልፏታል! የት ታገኘዋለህ?»

«በቃ አላገኘውም?»

«ማግኘትማ ታገኘዋለህ ግን በጣም በውድ ዋጋ!»

«የት?»

«ስንት ትገዛለህ?»

«መጽሐፉ አለህ እንዴ?»

«መጀመሪያ የጠየኩህን ንገረኝ ስንት ትገዛለህ?»

«በፈለከው ዋጋ!»

«መቶ ብር ትከፍላለህ?»

«ሁለት መቶ ብር አደርግልሃለሁ።»

«አይበቃም።»

«እሺ ሶስት መቶ!»

«እንኳ!» አለ መጽሐፍ ሻጩ በድሮ ጋዜጣ የተለበደ አጭር መጽሐፍ ካስቀመጣቸው አሮጌ መጻሕፍት መሃል ጎርጉር አውጥቶ።

ዲዎላ መጽሐፉን ቶሎ ገልጦ «ለቆቃው ጴጥሮስ» የሚለውን ግጥም ፍለጋ ገዦቹን ማተረማመስ ጀመረ።

«ለቆቃው ጴጥሮስ የሚለው ግጥም አለበት?»

«አዎ! ምን ሰቆቃው ጴጥሮስ ብቻ! የቴዎድሮስ ስንብት ከመቅደላ፤ እሳት አመድ ወለደ፤ አብረን ዝም እንበል፤ ደህና ዋይ እማማ፤ ቃል ቃተተ . . . »

«በቃ !በቃ! በቃ! እገኘሁት . . . »

«በል ሶስት መቶ ብርን ወዲህ በል! እንግዲያውስ . . . »

«ያ መጽሐፍ ስለ ምንድን ነበር የሚያውራው?» አለ ዲዎላ ወደ አንድ አሮጌ መጽሐፍ ጣቶቹን ቀስሮ ።

መጽሐፍ ሻጩ ጎንበስ ብሎ መጽሐፉን አንስቶ ቀና ሲል ዲዎላ እሳት ወይ አበባ የሚለውን መጽሐፍ ይዞ ዋጋውን ሳይከፍል ሲፈተለክ ተመለከተው።

መጽሐፍ ሻጩ ዲዎላን በሩጫ እየተከተለ «መጽሐፌን! መጽሐፌን! ... መጽሐፌን! አስቆመው.... ሌባ ነው!..... ሌባ !ሌባ!ሌባ! ሶስት መቶ ብር! ያዘው ! ያዘው!.... ያዘው!... ሌባ!ሌባ!...» ቢልም ዲዎላን ማንም ሮጦ ሊይዘው የቻለ የለም። ከኋላው የሚከተሉት ሰዎች እየበረከቱ «ሌባ !ሌባ!»የሚለው ድምጽም እየበዛ መጣ። ከፊቱ ቆሞ ዲዎላን ለመያዝ ግን ማንም አልደፈረም።

አስፈሪ ገጽታውንና ግዙፍ አካሉን አይቶ ከፊቱ ዞር ማለት እንጂ ክንዱን ለመጨበጥ የከጀለ አንድም የለም።

መንገዶችን በየጉራንጉሩ እያሳበረ ከተሰወረ በኋላ ገበያ ውስጥ ገባ። ገበያው ውስጥ ልብስ ለመግዛት ተስማምቶ ልብሱን ከቀየረ በኋላ ደሞ ሾከክ ብሎ ገበያ ውስጥ ገብቶ እልም አለ። ልብሱን የሽጠለት ሰው “ተዘረፍኩ!” እያለ አሪታውን ሲያቀልጥ ገበያው ተተረማመሰ። ዲዎላ ግን ተረጋግቶ ከገበያው ወጣ።

በጎዳናው ላይ “ሌባ! ሌባ! . . .” እያለ ሲከተለው የነበረው ህዝብ ገና “ሌባ! ሌባ! . . .” እያለ ጎዳናውን ሞልቶ ነበር። እሱም አብሮ ተቀላቅሎ ከሁዋላ “ሌባ! ሌባ! ሌባ! . . .” እያለ ከህዝቡ ጋር ጎዳናውን ካገባደደ በኋላ ከመናሃሪያ ጀርባ ባለ አንድ አርጌ ሆቴል ውስጥ ኮራ ብሎ ገብቶ ተቀመጠ።

ዲዎላ “ሰቆቃው ጴጥሮስ” የሚለውን ግጥም ከመጽሐፉ ውስጥ ፈልጎ ካወጣ በኋላ ጭኑ ላይ በምላጭ የፃፋቸውን ቁጥሮች መፍታት ጀመረ። “መፍጠን አሰብኝ ሲል ራሱን መክረ። ለእኔስ ያለ እኔ ማን አለኝ!? 32₁₂ 20₄ 32₃ 101₃ 101₅ 30₂₃ 32₆ 21₃ 68₆ 63₆ 102₂ 17₂ 63₁ 95₃ 60₇ 71₄₅ 82₂ 88₈ 98₅! “ለእኔስ ያለ እኔ ማን አለው!?” ቁጥሮቹን ከመጽሐፉ ጋር እያመሳከረ ፈገግ አለ ዲዎላ። ጥርስ አልባ ድዱን አሰጣው።

ዲዎላ ሰብቻው የሚሆነውን አይታ ከጭኗ ላይ ትንሽ ልብስ ጣል ያደረገችው አስተናጋጅ ባግራሞት ስትመለከተው ከዲዎላ አንዲት እይን ጋር ተጋጩች።

በብቸኛ አንዲት አይኑ ጥበስ አድርጓት ፈገግ ሲል ከት ብላ ሳቀች። “በአንድ አይን ጠበሳ? ወይኔ! ሰውዬው ያለጥርስ ነው እንዴ የተፈጠረው?” ከጥን ላለችው አንሸሸከች።

ዲዎላ ግን ዝም ብሎ ስራውን ቀጠለ። በቀላል ዘዴ ለመጨረስ ሲል ብቻ ከጭኑ ላይ እየደማ አዲስ የገዛውን ሱሪ እያወረዘበት ያለውን ደም እየጠነቀለ በግጥሙ ውስጥ ተፈላጊዎቹን ቃላት ቀባቸው።

“32₁₂... 32ኛ ስንኝ አንደኛውና ሁለተኛው ቃላት” አለ ለራሱ።

“በወንዝ አፋፍ ሐረግ ዝላይ መወርወር መንጠልጠል ጢሉሽ” ከነዚህ ስንኞች ውስጥ “በወንዝ አፋፍ” የሚለውን ሐረግ ከሥሩ በደሙ ቀባው።

20₄ ... 20ኛው ስንኝ 4ኛው ቃል . . .

“አዋጅ የምስራች ብዬ የትብት ምግቡን ገድፌ” ከዚህ ውስጥ “የትብት” የሚለውን ቀባው።

32₃... ከ32ኛው ስንኝ “ሐረግ” የሚለውን 3ኛውን ቃል።

101₃ . . . 101ኛው ስንኝ 3ኛው ቃል።

“አስርጭብኝ የአምነት ቀንጃ፤ ለስጋቴ አጣማጅ አቻ” ከዚህ ውስጥ “ቀንጃ” የሚለውን 3ኛውን ቃል።

101₅ . . . ከ101ኛው ስንኝ “አጣማጅ” የሚለውን 5ኛውን ቃል እንደገና።

30₂₃ . . . 30ኛው ስንኝ 2ኛውና 3ኛው ቃል። “በገጠር የደመና ጳስ፤ በገደል ሸለቆ አዳራሽ” ከዚህ ስንኝ “የደመና ጳስ” የሚለውን።

32₆ . . . ከ32ኛው ስንኝ “ጢሉሽ” የሚለውን 6ኛ ቃል።

21₃ . . . 21ኛው ስንኝ 3ኛው ቃል።

“ከናቴ ማህፀን አልፌ” ከሚለው ስንኝ “አልፌ” የሚለውን 3ኛ ቃል።

68₆ . . . 68ኛው ስንኝ 6ኛው ቃል።

“ምነው በረኝነት ዕድሜየ፤ ዓይኔን በንጎጣት የሉስ” ከሚለው ስንኝ “የሉስ” የሚለውን ቃል።

63₆ . . . 63ኛው ስንኝ 6ኛው ቃል።

ለህንፃሽ መዲና ቆሞ፤ ለክብርሽ ድባብ ምስሶ” ከዚህ ውስጥ “ምስሶ” የሚለውን 6ኛውን ቃል።

102₂... 102ኛው ስንኝ 2ኛው ቃል።

“ለጭንቀቴ -መቀነቻ” ከሚለው ስንኝ “መቀነቻ”

17₂ . . . 17ኛው ስንኝ 2ኛው ቃል።

“እሸሽግበት ጥግ አጣሁ” ከሚለው “ጥግ” የሚለውን።

63₁ . . . ከ63ኛው ስንኝ “ለህንፃሽ” የሚለውን 1ኛውን ቃል።

95₃... 95ኛው ስንኝ 3ኛው ቃል።

“ቃልሽ በህሊናዬ ዲብ፤ ኃይልሽ በህዋሴ ይረዳ።”

ከሚለው ስንኝ ላይ “ዲብ” የሚለውን 3ኛ ቃል።

“የመናኒው የአባ ተደላ ረድ ሆኝ አብሮኝ ታድሞ” ከሚለው ስንኝ ላይ “ታድሞ” የሚለውን 7ኛ ቃል።

71₄₅... 71 ኛው ስንኝ 4ኛውና 5ኛው ቃል።

“ፅናት ሰጪኝ እንደካፈል የእናቴን የኢትዮጵያን ዓዳ፤” ከሚለው ስንኝ “የእናቴን የኢትዮጵያን” የሚለውን።

82₂ . . . 82ኛው ስንኝ 2ኛው ቃል።

“ሽር- ብር- ትር እያለች።” ከዚህ ስንኝ ውስጥ “ብር” የሚለውን ቃል ሲያይ የልብ ምቱ ፈጠነ። 88₈ . . . ይህን ቁጥር አልፎ የሚቀጥለውን ቁጥር ተመለከተ።

98₅...98ኛው ስንኝ 5ኛው ቃል።

“የግማደ መስቀሌን ጉጥ አታገ/በት አላጣም” ከዚህ ስንኝ ውስጥ “አላጣም” የሚለውን።

በየሰንኞቹ ውስጥ በኮድ ቁጥር የተቀመጡትን ቃላት በደመ-
ቀብቶ ከጨረሰ በኋላ ሁሉንም በአንድ ትንፋሽ አነበባቸው።
የተቀቡትን ብቻ።

“በወንዝ አፋፍ የትብት ሐረግ ቀንጃ አጣማጅ የደመና ዳስ
ጢሉሽ መንጠልጠል አልፈ የሱስ ምስሶ መቀነቻ ጥግ ለሀንፃሽ ዲብ
ታድሞ የእናቴን የኢትዮጵያን ብር ፪፻፩ አላጣም።” የሚል ካርታዊ
ዐረፍተ ነገር መሠረተለት። ፎክሮ ተነሳ። ከዚህ ውስጥ
የሚያውቀው አንድ ቦታ ብዙ ነገሮችን ገለጠለት። “የሱስ ምስሶ”
ተብሎ በድሮ ጊዜ የሚጠራውን ቦታ በልጅነቱ ያውቀዋል። ያኔ
በባህር ዳር ከተማ ዳርቻ ባለ ቆሻሻ ቦታ ቆሻሻ ለቅሞ ሲያድግ።

ወደዛው ለመሔድ ወደ ሆቴሉ በር ሲራመድ አንድ ጥቁር
መነጽር ያደረገ ሰው ወደ እሱ በፍጥነት እየተራመደ ሲመጣ አዩ።
ሰውዬውን ያውቀዋል። በትንሿ ደሴት ላይ እነ ዶን ሞርሞርዲኖን
ሲደመስስ ይህ ሰው ከሚኒስትሩ ጋር አምልጦ ወደ ሄሌኮፕተር
የገባው ሰው ለመሆኑ እርግጠኛ ነው። የሚኒስትሩ ልዩ ጠባቂ
መሆኑን ሲያረጋግጥ የልቡ ምት ሲፈጥን ተሰማው። ከሆቴሉ
ወጥቶ ርምጃውን ወደ ሩጫ ቀይሮ ሲፈተሰክ የሚኒስትሩ ልዩ
ጠባቂም በሩጫ እየተምዘገዘገ ተከተለው። ሆቴሉን ለቆ ከዋናው
አውራ ጎዳና እስኪደርስ ድረስ እየተከተለው ነበር።

ወደኋላ እየዞረ እያየ ዋናውን የእስፋልት መንገድ ይዞ
እየሮጠ እያለ አንድ ሽምግል ያሉ ሰውዬ የታጨደ ርጥብ ሣር
ጭነው ወደ ሚነጃት መኪና አፈጠጠ። ወደ መኪናዋ መስታወት
ተጠግቶ ከጎን ከጎን ሲሮጥ ወደ ውስጥ እየተመለከተ ነበር። ውስጥ
የግብርና መሣሪያዎች ተሽኮትኩተዋል። ማጭድ፣ መጥረቢያ፣ ዶማ፣
አካፋ።

“እርዳታ እፈልጋለሁ! . . . እርዳታ!” አለ ዲዎላ እያለከለከ
ጎታታዋን መኪና ከጎን እየተከተለ።

ሽማግሌው በሀዘኔታ ምንም ሳያንገራግሩ የጋቢናውን በር
ከፈቱለት። በሩጫ ተንጠላጥሎ ጋቢናው ውስጥ እንደገባ “ምነው ?
በደህና?” አሉት ሽማግሌው።

“ደህና ነኝ። . . . ምን ደህንነት አለ? . . .” ወደ ኋላ
ገልመጥ ብሎ አይቶ የመኪናውን መሪ ከእጃቸው መንጭቆ ያዘው።
በቅጽበት የጋቢናውን በር ከፍቶ ሽማግሌውን ወደ ውጭ ገፍትሮ
ሲወረውራቸው አስፋልቱ ላይ ተዘርረው መጮህ ጀመሩ።

ዲዎላ እርጌዋን መኪና ከመጠን በላይ እያበረረ ባህር
ዳርን ከተማ አቆራረጦ ከጨረሰ በኋላ ምሥራቃዊውን አቅጣጫ ይዞ
ወደ ጢስ አባይ በረረ።

ሚራዥ ቁጥሩን ካወጣ በኋላ ባለ ጉጡን መስቀል
እንደነበረ ገጣጥሞ መልሶ ለሲዳራ አስሮላታል።

32₁₂ 20₄ 32₃ 101₃ 101₅ 30₂₃ 32₈ 21₃ 68₈ 63₈
102₂ 17₂ 63₁ 95₃ 60₇ 71₄₅ 82₂ ፪፻፩ 98₅ የሚለውንና ከባለ
ጉጡ መስቀል ውስጥ የወጣውን ቁጥር ጌራ የሰቆቃው ጴጥሮስን
ግጥም ስንኞች በቃሉ እያለሰት ወደ ካርታ ለውጧቸዋል።

“በወንዝ አፋፍ የትብት ሐረግ ቀንጃ አጣማጅ የደመና ዳስ
ጢሉሽ መንጠልጠል አልፈ የሱስ ምስሶ መቀነቻ ጥግ ለሀንፃሽ ዲብ
ታድሞ የእናቴን የኢትዮጵያን ብር ፪፻፩ አላጣም” ወደ ሚል ካርታ
ለውጧታል። ይህ መልእክት በብዙ ቢሊዮን ገንዘብ ተሞልቶ
የሰጠመውን መርከብ ካርታ ለማግኘት የመጨረሻው ምዕራፍ
ቢሆንም እነዚህ ቃላት የትኛውን ቦታ እንደሚገልጹ ሰለማያውቁ
ሁሉም ግራ ገብቷቸው ተፋጠዋል።

“እነዚህ ቃላት ምናልባት ሳባራ ድልድይን የሚገልጹ ሳይሆን
አይቀርም” አለ ጌራ።

«በዚህ ድልድይ ላይ ይመስለኛል ሰዎች በገመድ እየተንጠላጠሉ
የሚሸጋገሩት» ሚራዥ የቃላዊ ካርታውን ፊደሎች ቦታውን
ይጠቁሙት ይመስል በዓይኑ ተማፀናቸው።

“በወንዝ አፋፍ የትብት ሐረግ ቀንጃ አጣማጅ የደመና ዳስ
ጢሉሽ መንጠልጠል አልፈ የሱስ ምስሶ መቀነቻ ጥግ ለሀንፃሽ ዲብ
ታድሞ የእናቴን የኢትዮጵያን ብር ፪፻፩ አላጣም።” ጮክ ብሎ
መላልሶ አነበባቸው።

“ሰባራ ድልድይ . . . የሱስ ምስሶ . . . ይህን ነገር ሰምቻው
አውቃለሁ ልበል?” ሲዳራ ጣቷን ከንፈሯ ላይ ጥላ አሰላለች።

“ሰባራ ድልድይን ታውቁለሽ?”

“ሰባራ ድልድይ . . . ሰባራ ድልድይ . . . ሰባራ ድል . . .”
ሲዳራ በፍጥነት እያለበች ወደ ሆቴሉ የመረጃ ክፍል ገሰገሰች።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ አንድ በራሪ ወረቀት ይዛ
ተመለሰች። በራሪ ወረቀቱ ለባህር ዳር ዙሪያ ጎብኚዎች የተፃፈ
መሆኑን ይገልጻል። ስለ ሰባራ ድልድይም አጠር ያለ ጽሑፍ ይዟል።
ከሰባራው ድልድይ ፎቶ ግራፍ ጋር።

“ይኸውና ድልድይ” አለች ወረቀቱን ይዛ እንደተመለሰች።
ወረቀቱ ላይ ያለውን ጽሑፍ ድምጓን ከፍ አድርጋ አነበበችላቸው።

“ስለ ሰባራ ድልድይ በአባይ ወንዝ ላይ በአስራ ሰባተኛው
መቶ ክፍለ ዘመን በእፄ ሱስንዮስ ዘመን መንግስት የተሠራ ጥንታዊ
ድልድይ ነው። ከባህር ዳር ከተማ ምስራቃዊ አቅጣጫን ይዞ
በመገን ይገኛል። በእምስቱ አመት የእርበኝነት ዘመን ጠላት
በመሸጋገሪያነት እንዳይጠቀምበት እርበኞች ድልድዩን እንዳፈረሱትና
ስያሜውም ከዚህ ጋር የተያያዘ እንደሆነ ይነገራል። በአሁኑ ጊዜ
ከወንዙ ግራና ቀኝ የሚኖረው ህዝብ ከነጻዙ በገመድ ላይ
በመንጠላጠል ከድልድዩ አንድ ጫፍ ወደ ሌላው ጫፍ ሲሸጋገር

ማየት የዘወትር አስገራሚ ትዕይንት ነው..." የሚለውን ጽሑፍ አንብባለችው ስትጨርስ ቀና አለች።

"ታዲያ..... እንዴት ነው መሄድ የምንችለው?"ሚራዥ የኢንጂነር ጌራን አይኖች አየተመለከተ ጠየቀው።

"ዴር33ን መጠቀም እንችላለን" አለ ጌራ። "ጢስ አባይ ፏፏቱ ከባህር ዳር በስተምስራቅ 30 ኪሎ ሜትር ላይ ከጢስ አባይ ከተማ አጠገብ ነው የሚገኘው። ከባህር ዳር ጢስ አባይ ከተማ ለመድረስ የመኪና መንገድ አለ። ከከተማዋ ወደ ፏፏቱ ለመሄድ ከጢስ አባይ ከተማ 1.5 ኪሎ ሜትር ያህል በመኪና መንገዝ ይቻላል። ከዚህ በታች ባለው የአባይ ሽለቆ ውስጥ ቁልቁል በመንገዝ ነው ሰባራ ድልድይን የምናገኘው።.....ዴር33ን ባየር ላይ ስለምንጠቀም የአባይን ወንዝ ቁልቁል ስንከተል እናገኘዋለን ግዴለም።"

"አዎ..... አሁን ስለ ድልድዩ ያነበብኩት ትዝ አለኝ"አለች ሚራዳ።

"እንዲያውም ሰባራ ድልድይ በአባይ ወንዝ ላይ የተሰራው የመጀሪያው ድልድይ እንደሆነ አንብቤያለሁ። በጥንተ ስሙ የሱስ ድልድይ በመባልም ይታወቃል።"

"በቃ እንንቀሳቀስ።"

ዴር33 መልህቋን ጥላ ወደተደበቀችበት ሲደርሱ የጣና ሐይቅ ፀጥ ረጭ ብሎ ነበር። ማዕበሉ ሰክኖ።

ኢንጂነር ጌራ ሞተሯን ካስነሳ በኋላ በሐይቁ ውስጥ ለውስጥ ነድቶ ወደ ላይኛው የሐይቁ ክፍል አወጣት። ከዛም ሁሌም እንደሚያደርገው መሪዋ ጥግ ያሉትን ቁልፎች ሲጫን ከሆዷ ውስጥ ሁለት ክንፎች ወጡ። በጣና ሐይቅ ላይ ክንፏን እንደዘረጋች ካክበክባት በኋላ ወደ አየር አወጣት።

በአባይ ሽለቆ ውስጥ ዓባይን ቁልቁል አየተመለከቱ ወደ ጢስ አባይ ከተማ ጥምዝምዙን የአባይን ውሃ ጉዞ ተያያዙት።

ሰባራ ድልድይ፡ አባይ

ዲዎላ ከሰባራ ድልድይ ለመደረስ ብዙ ኪሎ ሜትሮች ሲቀሩት መኪና መንገድ ሰላጣ በብስጭት ከርካላዋን መኪና ከቋጥኝ ጋር አጋጭቷት ወርዶ ሽጥ ለሽጥ በሩጫ ይፈተለክ ጀመር- አቀበት ቁልቁለቱን። ምናልባት የሚቆፈር ነገር ይኖራል ብሎ በመገመቱ የሽማግሌውን ደማና ማጭድ ይዞአል።

ሰባራ ድልድይ ላይ ሲደርስ ልቡ በእፉ ቱር ብላ እስክትወጣ ከመጠን በላይ በመሮጡ እያላከለከ ነበር። ከሰባራው ድልድይ ወዲህ ማዶ ቆሞ ወዲያኛው ማዶ ያለውን የድልድዩን ምሰሶ ተመለከተ። ይህ ምሰሶ ጥንት «የሱስ ምሰሶ»ተብሎ የሚታወቀው መሆኑን አልረሳውም።ድልድዩ የተያያዘው በቀጭን ገመድ ነው።ይህቺ ቀጭን ገመድ ነበረች ኢትዮጵያን አያይዛት የኖረች። በዚህች ገመድ ላይ ነበር ህይወት ስትውተረተር የኖረችው። በዚህች ቀጭን ገመድ ላይ እንዴት ተንጠላጥሎ ከወዲያኛው ማዶ እንደሚደርስ ግራ ገባው።

ሰባራው ድልድይ ጫፍ ላይ ቁሞ ቁልቁል ሲመለከት አዞረው። በሰፊው ሽለቆ ውስጥ የሚጥመለመለው የአባይ ወንዝ ጭንቅላቱን ይዞበት የሄደ ይመስል ተንገዳግዶ ወደ ኋላ ተመለሰ። ተንፏቅ ተቀመጠ - ሰላዞረው።

ከማዶ ካለው የድልድዩ ምሰሶ ወገብ አካባቢ የ«ቶ» ቅርፁ መስቀልና ፪፬፪ የተቀረፀበትን ድንጋይ ከህንፃው ላይ ሲያይ ቅጭም ብሎ ተመለከተው። ገመዱን በጥርሱ ነክሶ ቢሆንም መሻገር እንዳለበት ወሰነ። በገመዱ ላይ መንጠላጠል ጀመረ።

በገመዱ እየተንጠላጠለ ቁልቁል የሚጥመለመለውን የአባይን ውሃ እዘቅዝቅ ሲያይ ሰውነቱ ተንዘፈዘፈበት። ገመዱ አምልጦት ቢወድቅ ከሥር ያገጠጡት ሹል ሹል የአባይ ቋጥኞች አናቱን ሲበጠርቁት በሀሳቡ ታየው። ትንፋሹን ዋጠ። ላብ ከብብቱና ከግንባሩ ጭርር ሲል በአባይ ሽለቆ አናት ካለችው ፀሐይ ይልቅ የውስጡ ትኩሳት ብሶ ነበር። ከወንዙ መሃል ላይ ወደ ቆመው የሱስ ምሰሶ በመከራ እየተንፏቀቀ ደረሰ። የመስቀሉን ምልክትና ፬፬፬ን እስካየበት ድንጋይ በምሰሰው ላይ እየተንሸራተተ ወረደ። ከድልድዩ ምሰሶ ህንፃ ድንጋዮች ላይ በዶማ መቆፈር ጀመረ። ጥብቁን የህንፃ ድንጋይ ለመቦርቦር ብዙ ደቂቃ ፈጀበት። ጠንካራ ክንዱ ከጥንታዊው ጠንካራ ህንፃ ጋር ሲፋለም ቆይቶ መስቀልና ፬፬፬ የተሳለበት ድንጋይ ከሕንፃው ላይ ተፈንቅሎ ወደ ውሃ ተምዘግዝኅ ድንቡቅ አለ።

ድንጋዩ ወደተፈቀደበት ሽንቁር እጁን ሲከት ትንሽ ቀይ የብረት ሳጥን ይዞ ወጣ ። ሳጥኗ ላይ “ዴርቶጋዳ” የሚል ጽሑፍ ተቀርጾበታል። “ዋው! ይሄ ነው ዲዎላ!” ብሎ በፋከራ ሲጮህ የአባይ ሽለቆ የገደል ማሚቶ መልሶ ፋከራውን አስተጋባለች። “ዘጠና አምስት በመቶ የምድራችን ሀብት አምስት በመቶ በሚሆኑ ሰዎች እጅ ብቻ ነው ያለው” አለ ዲዎላ ለራሱ። ከሰባራው ድልድይ ምሰሶ ላይ ሽቅብ ለመውጣት ትንሿን ሳጥን ይዞ እየተንፏቀቀ።

«እኔ ዲዎላ ደግሞ የበይ ተመልካች ሆኜ መሞት አልፈልግም። ሕይወት ትግል ናት። በትግሉ የሚሸነፉ ይበዘዛሉ። እኔ ዲዎላ እስካሁን ተበዝባኝ ነበርኩ። አሁን ግን የብዝበዛ ዘመኔ አክትሟል። የሰጠመው መርከብ ካርታ በእጄ ነው። የሰጠመውን መርከብ ካወጣሁት በሁዋላ በመጀመሪያ...ጣሊያን ውስጥ ከዛም ፈረንሳይ...አሜሪካ...እንግሊዝ...ታላላቅ ኩባንያዎችን እገዛለሁ...ከዛም...ፈልሰስ ብዩ” እየተንፏቀቀ ድልድዩ ላይ እንደወጣ ጭኑ ላይ በምላጭ የሸነሸነውን የመስቀሉን ካርታ ቁጥሮች ቀስል ተመለከተ። ጭኑ ላይ የፈሰሰው ደም ገግሯል።

«ብዙ ጊዜ!» አለ ትንሿን ሳጥን በእጁ ጠበቅ አደርጎ ይዞ እየተመለከተ። “አዎ..... ብዙ ጊዜ ፈጀሽብኝ። ይገባኛል አይደለ?” ሳጥኗ ታናግረው ይመስል ይበልጥ ወደ አንዲት ዓይኑ አስጠግቶ ጠየቃት። «ይገባኛል። የሰጠመው መርከብና በውስጡ ያለው የትየለሌ ሀብት ለእኔ ይገባል። ለእኔ! ምንም ነገር በምደር ላይ ለሌለኝ።” ስቅስቅ ብሎ አለቀለ። ቀና ሲል ሚራዥ በገመዱ ላይ እየተንጠላጠለ ወደ እሱ እየገሠገሠ ተመለከተው።

“አታገኘውም!” አለ ዲዎላ በሹፈት እየሳቀ። “ይልቅ እንዳትከሰክስ። ተመለስ።” ድልድዩ ላይ ድንጋይ አንስቶ በገመዱ ላይ እየተንጠላጠለ ወደ እርሱ የሚገሰግሰው ሚራዥን ጭንቅላቱን ፈጠፈጠው። የሚራዥ ፊት በደም ተሸፈነ። ዲዎላ ሳጥኗን ከድልድዩ ጫፍ ላይ አስቀምጦ ሚራዥ የሚንጠላጠልበትን ገመድ በማጭዳቅቀረጠው። ሚራዥ ዲዎላ ከቆመበት የድልድዩ ጫፍ ሲደርስ ሲንጠራራ ገመዱ ተቆረጠ። «አአአ.....» ብሎ እየተምዘገዘገ በተቆረጠው ገመድ ጫፍ ላይ ተንጠልጥሎ ውሃው ውስጥ ተደነበቀ። የገመዱ ጫፍ ትንሿን ሳጥን ጠርጎ ከድልድዩ ላይ ሲያንሸራትታት ቁልቁል ወደ አባይ ወንዝ ተምዘግዘጋ ወደቀች። በውሃው ላይ እየተንሳፈፈች ቁልቁል ከውሃው ሞገድ ጋር ስትጓዝ በተቆረጠው ገመድ ላይ ተንጠልጥሎ ውሃው ውስጥ የተዘፈቀው ሚራዥ ገመዱን ለቆ በዋና ሳጥኗን መከተል ጀመረ። ዲዎላ በሰባራው ድልድይ ላይ ዘሎ ወደ ውሃው ተወርውሮ ገባ። ሚራዥንና ሳጥኗን በዋና ተከተላቸው። ሚራዥ እንደምንም በፍጥነት ዋኝቶ ሳጥኗን እንደ ጨበጠ የዲዎላ ፈርጣማ ከንድ

ከኋላው ጭንቅላቱን የሚያናጋ ምት አሳረፈበት። ዲዎላ ሚራዥን ውሃው ውስጥ ትንፋሹ እስኪቆም ደፈቀው። ውሃው በደም ቀለ። ሚራዥ የዲዎላን ጠንካራ ምቶች መቋቋም አልቻለም። ትንፋሽ አጥሮት እያቃሰተ ሳጥኗን ለቀቃት። ዲዎላ ሳጥኗን በእጁ እንዳስገባ ሚራዥን ውሃው ውስጥ ደፍቆ ያዘው።

ወዲያው ዲዎላ ከኋላው ከባድ ነጎድጉዋዳማ ድምፅ ያለው አቅል የሚያስት ምት ጭንቅላቱ ላይ ሲያርፍበት እንደምንም ተንገታግቶ ወደኋላ ዞሮ አየ። ሲጻራ ደጋግማ የሽጉጧን ምላጭ ሳበችው። ግምባሩ በጥይት ሲበረቃቀስ ደም በአፋና በአፍንጫው እኩል ቡልቅ አለ። የዛለ እጁ ሳጥኗን ሲይዝለት አልቻለም። ሳጥኗን ለቆ ውሃው ውስጥ ወደቀ። መናገር አልቻለም። አፋን እንደከፈተ ከአባይ ውሃ ጋር ቁልቁል ወረደ።

ሚራዥ ተንገዳግዶ ሳጥኗን እንደያዘ ከሚፈለው ውሃ በተቃራኒ ሽቅብ እየዋኘ ወደ ሲጻራ ገሠገሠ። እሱም እየዋኘ ወደ ሚራዥ ፈጠነች። በውሃው የተኛው ፀጉሯን ከፊቷ ላይ ገልጦ ቡዝዝ ቅዝዝ ብሎ ተመለከታት። ፊቱ በደም እንደቀለ። እስከዋ ፍዝዝ ብላ ተመለከተችው። ከንፈሮቿ እንደደረውናቸው። የጎመራ የሮማን ፍሬ እንደመሰሉ ናቸው። ጎረሳቸው።

ሚሮዳ ከወንዙ ገንብ ዳር ከጌራ ጋር ቆማ ቁልቁል ሲጻራንና ሚራዥን ስታይ ውስጧ ተፈረክከለ። ቅናትና ፍቅር። ሚራዥን የገሉዋ እንደምታደርገው እርግጠኛ ሆና በትኖር ሲጻራ የምትባል መንፈስ በሀይወት ትኖራለች ብላ አልገመተችም ነበር።

ጌራ ትከሻዋን መታ መታ አደረጋትና “ሚራዥ ለአንቺ አልተፈጠረም” አላት።

“እኔ ግን የተፈጠርኩት ለእሱ ነበር!” አለች ሚሮዳ።

“ትወጅዋለሽ አይደል?” አላት ጌራ መልሶ።

“ምን ጥያቄ አለው!”

“እንግዲያውስ እሱ የሚወደውን እንዲያደርግ ተይው። ምናልባት ለአንቺ የተፈጠረ ሌላ ይኖራል። አየሽ ... የሰው ልጅ ትልቁ ፍላጎቱ መፈለጉን ማወቁ ነው። እንደምትፈልገው ያውቃል። እንደምታስፈልገውም እንዲሁ። እሱን ሆነሽ አስቢው እስቲ...ዕድሜ ልኩን ሲፈልጋት ኑሮአል ሲጻራም ስትፈልገው ኖራለች።...”

“የምትለው ይገባኛል ጌራ። እንዳልከው ውስጤን መመርመር ሳይኖርብኝ አይቀርም። ከዚህ በኋላ ግን ያለ ፍቅር መኖር አልቻለም። ፍቅር አልባ ሰው እና ከንፍ፣ የሌለው አሞራ አንድ ናቸው። ሁለቱም መብረሪያቸውን አጥተዋል። ታውቃለህ? እኔ ፍቅር እፈልጋለሁ። አበባ ቀጥሮ የሚሰጠኝ አበባ ቀጥፈ የምሰጠው ያስፈልገኛል። ፍቅርን ከቀንቀን ከዘመን ዘመን

ስጦብቅ....ጊዜየን ዕድሜየን ጨረሰኩት። ግን....ግን ደሞ ፍቅር ጊዜ አይሰጥም። ያለ ፍቅር ከዚህ በኋላ አንድ ቀን እንኩዋ መዋል አልቻልንም። አበባ ቀጥፎ የሚሰጠኝ አበባ ቀጥፎ የምሰጠው ያስፈልገኛል” ዓይኗ ዕንባ አቀረረ።

ጌራ እየሮጠ ሂዶ ዓባይ ዳር ፈንድታ አሻግሮ ያያትን አበባ ቀጥፎ ተመለሰ።

“አበባ ቀጥፎ የሚሰጥኝ ተገኝ ማለት ነው” አለ ጌራ።

“ይኸው አበባሽን ተቀበይኝ።”

«እየቀለድክብኝ እንዳይሆን!» ፈገግ ብላ ተቀበለችው።

“አየህ . . . እኔ በቀላሉ የሚያዝን ልብና በቀላሉ የሚደሰት መንፈስ ያለኝ ሴት ነኝ። በቀላሉ መደሰት እችላለሁ።” እንባዋን ወደ ውስጧ አመቀችው። ፊቷ ላይ የወረዱትን የእንባ ዘለለዎቿን ሲያብስላት እቅፍ አደረገችው። «ምናልባት ለእኔ የተፈጠርከው አንተ እንደሆንክ ማን ያውቃል?» አለች በውስጧ።

“አመሰግናለሁ። ጌራ . . . እኔ ያለፍቅር መኖር አልቻለም። ደግሞም በቀላሉ ማፍቀር የምችል ሴት ስለሆንኩኝ ፍቅሬን ወደ ዚህች ምስኪን ሀገራ ማዞር እችላለሁ። ይህች ሀገር እንደኔ ሁሉም ተጠቅሞ የሚጥላት ናት። እሷን ማፍቀርና ቀሪ ህይወቴን ለእሷ መስጠት እችላለሁ። እንዲያውም ሀገር ሆኖ ስላላገኝኋት እሷን ሀገር ለማድረግ ፍቅሬን ወደእስከ ማዞር እችላለሁ። . . . አንተም . . .”

“እኔም ከጎንሽ ነኝ ሜሮዳ።” ጌራ ሳያስበው ጥብቅ አድርጎ አቀፋት።

ሚራዥና ሲጻራ ተያይዘው ከውሃው ሲውጡ ዶ/ር ዣንጊዳ ከቅርብ ከቆመችው ደር33 ልዩ አውሮፕላን እያዘገመ ወጥቶ ተቃቅፈው የቆሙትን ጌራንና ሜሮዳን በፈገግታ ተመለከታቸው።

ሚራዥ የባለጉጡን መስቀል የታችኛውን ጫፍና የቀይዋን ሳጥን ቁልፍ ሲያነጻጽር ከቆየ በኋላ የመስቀሉን ጫፍ በቀይዋ ሳጥን ቀዳዳ ከትቶ ሲያሽከረክረው ሳጥኗ በቅጽበት ከተፈተች። ቀይዋ ሳጥን ውስጥ ፪፬፬ የሚል የገጽ ቁጥር የተፃፈበት ከታላቁ መጽሐፍ ላይ የተገነጠለው ለፊ የብራና ገጽ ተጣጥፎ ተቀምጧል። ስድስት ሜትር በእራት ሜትር የሆነውን የብራና ገጽ ታጋዝዘዘው ሲዘርጉት በቀይ ቀለም የተሳለውንና የሰጠመው መርከብ ያለበትን ትክክለኛ የጣና ሐይቅ ከርሰ ምድር የሚያሳየውን ካርታ ሲያዩ ሁሉም በደስታ ፈነጠዙ ። የሰጠመው መርከብ ካርታ። ኢትዮጵያን የሚገነቡበት ካርታ።

ቀና ብሉ ሁሉንም ተመለከታቸው ።

“ዛሬ ሌሊት!” አለ ሚራዥ። “የሰጠመውን መርከብ እናወጣለን። በውስጡ ያለው ሀብትም . . .”

ጌራ ሀሳቡን ቀጠለች። “የኢትዮጵያ ባቡር ሀዲዶች እንዲዘረጉ እናደርግበታለን። ሁሉም የኢትዮጵያ ግዛቶች በባቡር ሀዲዶ ይገናኛሉ። የኢትዮጵያ ተራሮች እየተበረሰሩ በውስጣቸው እንደጥይት የሚወነጨፉ ባቡሮች ያልፋባቸዋል። ከተሞች ከከተሞች በባቡር መስመር ይገናኛሉ። በኢትዮጵያ ገጠሮችም ባቡሮች እየተወነጨፉ ያልፋሉ። ያኔ የኢትዮጵያ የሕዝብ ለህዝብ ግንኙነትና ወንድማማችነት ወደ አንድነት ያመራል። ንግድ፣ ትምህርት፣ ነፃነት፣ ኢኮኖሚ፣ ሳይንስ፣..... ስልጣኔ ያብባል። በአጭር ጊዜ ውስጥ ሁሉም ነገር ወደ መልካምነት ይቀየራል። ሳምንትና ከዚያ በላይ የሚጨርሰው ጉዞ በደቂቃዎች ውስጥ ይጠናቀቃል። ባቡሮችና የባቡር ሀዲዶች ብዙ ነገሮቻችንን ያስተሳስሩታል። ኢትዮጵያን ከአዘጋሚነት ወደ ተራማጅነት በፍጥነት እንለውጣታለን።”

ሜሮዳ ፈገግ ብላ ወደ መሀላቸው ገባችና “ላጥቶገሽን እንዴ ልታውሺኝ ትችላለሽ?” አለችት ሲጻራን እጅዋን ይዛ። ሲጻራ ወደ አውሮፕላኗ እየሮጠች ሂዳ ላጥቶገዋን ይዛ መጣችና ሰጠችት።

ሜሮዳ አንደኛውን የፊት ጥርሷን ይዛ ስትጎትት ከጥርሷ በላይ የተደረበ ሌላ ጥርስ የሚመስል ነገር ወለቀ። ሁሉም ባግራሞት ተመለከቷት። ያወለቀችው ጥርሷን ከላጥቶገዋ ጋር እገናኝቸውና ቁልፎቹን ስትጫን የኢንጂነር ሻጊዝ ፎቶ ግራፍ ስክሪኑ ላይ ወጣ። ቀጥሎ የትልቅ ህንፃ ፎቶ ተተካ። ከዛም በዘመናዊ መሳሪያዎች የተሞላ ሰፊ የምርምር ጣቢያ....በስራ የተጠመዱ ቢጫ መለዩ የሰበሱ ሰዎች በቢጫ በርሜሎች የተሞሉ መተላለፊያዎች...አውቶማቲክ መሳሪያ የወደሩ ብረት ለበስ ሰዎች.....ሳይንቲስት ኢንጂነር ሻጊዝ እጅጉ። ስክሪኑ ላይ ሻጊዝን ሲያዩ ሁሉም አፋቸውን ከፍተው ቀሩ።

“ይህ ...ጥርስ አይደለም ስውር ካሜራ ነው” አለች ሜሮዳ።

«እስከዛሬ ድረቅ ፈገግታ የምታሳይን ለዛ ነበር ለዛ።» ሚራዥ ራሱን እየነቀነቀ ተመለከታት።

“ይህ የጥርስ ካሜራ ከኢንጂነር ሻጊዝ ጋር በቀጥታ የሚያገናኝ ሶፍት ዌር የተገነጠመለት ነው። እንደምታዩት በየደቂቃው ኢንጂነሩ የት እንዳለ የሚጠቀሙ መረጃዎችን እየቀረጸ ይሰበስባል። ፍቅሬን ወደ ሀገራ በማዞራ ብቻ አሁን እነግራችኋለሁ። እስከ አሁን ተዋናይ ነበርኩ። ተውኔቱን በደንብ እንደተጫወትኩ ተሰፋ አደርጋለሁ። ኢንጂነሩን ከሚከታተሉት የሲኦይኤ ኤጀንቶች መካከል አንዷ ነበርኩ። ይህ ካሜራ ተተክሎልኝ እሱን ሳጠምድ ኑሬአለሁ። አሁን ግን ለሀገራ አጠምደዋለሁ። በዚህ የጥርስ ካሜራ እየተመራን ኢንጂነር ሻጊዝን ማምጣት እንችላለን።” ጥርሷን ከላጥቶገዋ ላይ ነቅላ መልሳ ከጥርሷ ላይ ሰካችው። ሁሉም እርስ በእርስ በትንግሮት

ተያዩ። "እሁን ሙሉ ለሙሉ አብሬአችሁ ልሰራ ዝግጁ ነኝ። ምክንያቱም....." ጌራን ተመለከተችው። እሱም ፈገግ ብሎ በፍቅር ተመለከታት።

"እኔ ደግሞ አንድ የምስራች ልነገራችሁ" አለ ጌራ ሁሉንም በፈካ ፊት እየቃኘ። "ከወደቀብን የሀዘን ጥላ ጀርባ ሌላ ብርሃን እንዳለ ልነገራችሁ ተዘጋጅቻለሁ። ከኢትዮጵያ ተራራዎች በአንዱ ውስጥ ቁጥር ሁለት ዴርቶጋዳ አለ። ቁጥር ሁለት ዴርቶጋዳ እየጠበቀን ነው። በዚያም በእሳት ከወደመብን ከቁጥር አንዱ ዴርቶጋዳ ውስጥ ይሰሩ ከነበሩ ሳይንቲስቶች በቁጥር የሚልቁ ሳይንቲስቶች ሥራቸውን እየሰሩ ነው። ወደዚያው በዴር 33 እንሄዳለን።"

"አትቀልድ!" ሚራዥ ሀዘኑ እንደ ልብስ ወልቆ ሲወድቅ ተሰማው። ተስፋው መልሶ ሲያቆጠቁጥ ታወቀው።

"ወደ ቁጥር ሁለት ዴርቶጋዳ ምናልባትም በዚህ ምሽት በትገቡ የምታረጋግጡት ስለሆነ ያኔ ታምነኛላችሁ። ምናልባት ዛሬ ማታ። አያችሁ.....ዴርቶጋዳ ማለት ለፍቅማማም ለፍፈገፍግም ማለት ነው። (We never hesitate) ማለት ነው። ለፍፈገፍግም ማለት ነው። እንዲያውም የመዝሙሩ ሁለት ስንኞች ትርጉሙን የያዙ ናቸው.....ልዘምርላችሁ....." አብረውት ባንድ ላይ እየዘመሩ ወደ ዴር33 ተከታትለው ገቡ።.....

ዴርቶጋዳ

ዴርቶጋዳ.....

ማንም ሰው ሳይመጣ እኛን ለመለወጥ

አናፈገፍግም አናቅማማም ለለውጥ።

ዴርቶጋዳ

ዴርቶጋዳ.....

ያቀረቀርክበት እንገት ያስደፋህ ቀን

ነግቷል ብለህ ተነስ ፍጻሜ ሰቀቀን።.....

ዴር33 እውሮፕላን ወደ ጣና ሐይቅ ስትበር የዓባይ ዳር ባለ ረጃጅም ክንፍ አምራዎችም በሀብረት መስመር ሆርተው ወደ ጣና እየተምዘገዘጉ ተከተሉአቸው።

ወ...በነሱ ውስጥ የሞቱት በኛ ውስጥ ህያዋን ናቸው።.....ወ

ነፃ እይታ

እነሆ አንድ ምትሀታዊ ብዕር ከዚህ ትውልድ ሲመዘገብ ካላየ ላይ አንቀላፍታ የቀየችው የሰነ ፅሁፍ አድባር ከጻካኪ ነቃች። ይህን ስል ከዚህ በላይ የምልበት ቃል አጥቼ እንጂ ዴርቶጋዳ ከዚህም በላይ የሚባልለት ጉሩም ልብወለድ ነው። ስለዚህም ምትሀታዊ ብዕሩን ከመዘዘው ከይስማዕክ ይልቅ የፈራሁት አንባቢውን ነው። ምክንያቱም አንባቢው ይን ልብወለድ አንብቦ ሲጨርስ ለመጽሀፉ የማይመጥን የወረደ አስተያየት ሰጥቶህል ብሎ እንዳያከርፈኝ ሰግቼ ነው።

ቢሆንም ስለ ዴርቶጋዳ ዝም አልልም። ጤነኛ አንባቢ ይህን ረዥም ልብወለድ አንብቦ ሲጨርስ ዝም አይልም። ወይ ተነስቶ ይሸልላል ወይም ለኢትዮጵያ የሰነ ጽሁፍ አማልክት የምሥጋና መስዋዕት ያቀርባል። በዚህ ዘመን ይህን የመለለ ጥምን ቆራጭ ልብወለድ ያነበበ ልብ ንጹህ ሰው በሀሴት መፍነክነኩ እሙን ነው። ለምን ቢባል ዴርቶጋዳ ለዚህ ዘመን ትውልድ ለሚቀጥለውም የተበረከተ እጭብ ድንቅ ገጸ በረከት ነው።

ይህን ለማለት አፌን ያምጠሞጥኩበትን ምክንያት መጽሀፉን አንብቦ አጣጥሞ የዘለቀ ሁሉ ይረዳልኛል። ስለ እውነት ተገድጄ እንጂ ለውዳሴ የሚፈጥን ልብ ኖሮኝም አይደለም። ይህን ልብወለድ ልዩ የሚያደርጉትን ብዙ ወርቃማ ባህርያት ለሰለፍ እውነተኛ ለሆኑ ሃያሰያን ትቼ አንዳንዶቹን ልጠቅስ። መሠረታዊዉ የዚህ ልብወለድ ስኬት እስካሁን ከነበብኳቸው የኢትዮጵያ ልብወለዶች በጭብጥ ልዩ ሆኖ መቅረቡ ነው። ከተነሳበት አቢይ ጭብጥ እስከ ንዑሳን ጭብጦቹ ስንወርድ እስካሁን ያልተነካን ድንግል ሃሣብ የያዘ ረቂቅ ሥራ ሆኖ እናገኘዋለን። ይዞት የተነሳውን ዓላማ በድል ተወጥቷል። ከገጸ ባህርያት ቀረፃ አንፃር ስናየው ደግሞ ፍንትው ብለው የሚታዩ፤ ነጥረው የተሳሉ፤ ከአእምሮ የማይጠፉ ሆነው እናገኛቸዋለን። እንኳንስ አበይት ገጸ ባህርያት ሆነው የተሳሉት(ያን ሁላችንም የምናውቀውን ሰውዬ ጨምሮ) ታይተው የሚጠፉት አስተኔ ገጸ ባህርያቱ እንኳ ተቀርጸውብን የሚቀሩ ናቸው። ሚራዥ፤ ሸጊዝ፤ ጌራ፤ ዣንጊዳ፤ ሲዳራ፤ ሚሮዳ፤ አባ ዣንብሩ፤ እናንዶ...አባ ዲዲሞስ... ሞርሞርዲኖ፤ ዲዎላ.....ሁሉም ልዩ ሆነው ለምክንያት የተቀረጹ ናቸው። አንድም በዘኔ(ሥራ አጥ) ገፀ ባህርይ አታገኙም። ከዚህ ጋር ተያይዞ የዚህ ልብወለድ ግሩም ጥንካሬው የገፀ ባህርያቱ ዲያሎግ ነው። ወመሽመጥ የሚቆርጡና ታሪኩን ወደፊት የሚያስወነጭ ንግግሮችን ከእያንዳንዱ ገፀ ባህርይ እፍ እናዳምጣለን። በትምህርተ ጥቅስ እየጨለፍን ማስታወሻችን ላይ

የምናስቀምጣቸው ልባችን ላይ የምንጽፋቸው ፍልስፋናዎች ከእያንዳንዱ ገጽ ላይ አናጣም። ከምንጠላቸው አኩይ ገፅ ባህርያት አንኳ የምንለቅመው ብዙ ቃል ይገኛል።

ሌላው ይስማዕከን ልዩ የሚያደርገው ፈጣን የአፃፃፍ ቴክኒክ ነው። ገጽ ባህርያቱ ጎርደን እየተጎነጨ ቁጭ ብለው ነገር የሚጎነጉኑ ሳይሆኑ በዚህ የአፃፃፍ ፍጥነቱ እንደ አለላ ስፊት እያሰባጠረ የሚሰድራቸው ጠንካራ ሴራዎቹ አንባቢን የሚያቁነጠንቡ ናቸው። በልዩ የሴራ አወቃቀር ጥበቡ የወዲያውን ከወዲህ እንደ ሽረራት ድር ሽርቦ የአንባቢን አእምሮ ይፈትናል። ቆይቶ ደግሞ እራሱን አንባቢውን ሴራውን ይፈታ ዘንድ መረቡ ውስጥ ይደለዋል። በእያንዳንዱ ሴራ ውስጥ የገባችው እያንዳንዱ ሰበዝ ያለ አንዳች ምክንያት አልተሰበዘችም።

ስለዚህም ይህን ልብወለድ የሚያነብ ሰው ወደሁዋላም ወደ ፊትም እየተንደረደረ ቋጦሮቻችን ሁሉ ለመፍታት ከገጽ ባህርያቱ ጋር ይወጣል ይወርዳል። ፈጠራ ይሏል ይሄ ነው! ምን ያህል እድለኞች ነን እናንተዬ!..... እነዚህ ሁሉ የጠቃቀስኳቸው መልካም ጎኖች የደራሲውንና የብዕሩን ምትህተኝነት ብቻ አይደለም የሚያሳዩን። ይልቁንስ ዴርቶጋዳ ለነገም የሚሆን አንገር የሚያርስ የፈጠራ ሥራ መሆኑን ነው።

ከነዚህ መሠረታዊ የልብወለዱ ባህርያት አለፍ ስንል የምናገኘው የደራሲውን ሳይንሳዊ የፈጠራ ክህሎት ነው። በዚህ ልብወለድ ውስጥ ከደራሲው ብሩህ አእምሮ የፈለቁት ሳይንሳዊ ግኝቶች በተጨማሪ ሊፈበረኩ፣ ሊደረጉ ሊከወኑ የሚችሉ ናቸው። በልዩ የአፃፃፍ ጥበቡ የፈጠረውን ሳይንሳዊ ጽንሰ ሀሳብ አንባቢን አስገድዶ ያሳምናል። ነገሪን ለመቋጨት ስጥር ሌላ ያላልኩት ሀሳብ እየተሰነቀረ እያስቸገረኝ ሳጠቃልለው.....ዴርቶጋዳ የሸፈተውን አንባቢ ልብ አማሎ ወደ ኢትዮጵያ ስን ጽሁፍ የሚይል ድንቅ ሥራ ሆኖ አግኝቼዋለሁ።

ዶ/ር ዮናታሄ ስዩም

ስለ መጽሐፉ ያለዎትን አስተያየት ከዚህ በታች በተጠቀሰው አድራሻ ቢልኩት ለደራሲው ይደርስልዎታል።

ይስማዕከ ወርቁ

ፖ.ግ.ቁ 17486

አዲስ አበባ

ኢትዮጵያ